

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

THE GRIFFITH BROTHERS
EST. 1864

Dust Storm

MAGGIE GATES

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

*Dust
Storm*

Telif Hakkı © 2024 Maggie C. Gates. Tüm Hakları Saklıdır

Bu yayının hiçbir bölümü, kitap incelemelerinde yer alan kısa alıntılar dışında, yayıncının önceden yazılı izni olmaksızın fotokopi, kayıt, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere hiçbir şekilde çoğaltılamaz, iletilemez veya dağıtılamaz.

Bu çalışmanın hiçbir bölümü, yazarın yazılı izni olmadan herhangi bir amaçla yapay zeka modelleri oluşturmak, beslemek veya iyileştirmek için kullanılamaz.

Bu kitap bir kurgu eseridir. Bu kitaptaki karakterler ve olaylar hayal ürünüdür. Yaşayan veya ölmüş gerçek yerler veya kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir ve yazar tarafından amaçlanmamıştır veya hayali olarak kullanılmıştır.

Yazar, bu kurgu eserde atıfta bulunulan çeşitli ürünlerin, markaların ve/veya kuruluşların ticari marka statüsünü ve ticari marka sahiplerini kabul eder. Bu ticari markaların yayınlanması/kullanılması, ticari marka sahipleri ile ilişkili değildir veya ticari marka sahipleri tarafından desteklenmemektedir.

Bu kitap yetişkinlere yöneliktir. ISBN:

9798877442320

Kapak Tasarımı Melissa Doughty - Mel D. Designs

Dust Storm'un dijital versiyonu yalnızca Amazon'da ve Kindle Unlimited programında mevcuttur.

Bu kitabı yetkisiz yollardan edindiyseniz, bir kopyasını satın almak için lütfen [buraya](#) tıklayın. Bu yazarın emeğine saygı gösterdiğiniz için teşekkür ederiz.

Telif hakkı ihlali FBI tarafından soruşturulur ve hapis ve/veya para cezası ile cezalandırılır.

*Kayınbiraderlerime, akşam yemeğinde sanki çok normal
bir şeymiş gibi ineğin sarkan rahmine dikiş atmaktan
bahsettikleri için. (Normal değil.)*

Dust Storm

MAGGIE GATES

İÇİNDEKİLER

[İçerik Uyarıları Önsöz](#)

1. [Hristiyan](#)
2. [Cassandra](#)
3. [Hristiyan](#)
4. [Cassandra](#)
5. [Hristiyan](#)
6. [Cassandra](#)
7. [Hristiyan](#)
8. [Cassandra](#)
9. [Hristiyan](#)
10. [Hristiyan](#)
11. [Cassandra](#)
12. [Hristiyan](#)
13. [Cassandra](#)
14. [Hristiyan](#)
15. [Cassandra](#)
16. [Hristiyan](#)
17. [Cassandra](#)
18. [Hristiyan](#)
19. [Cassandra](#)
20. [Hristiyan](#)
21. [Cassandra](#)
22. [Hristiyan](#)
23. [Cassandra](#)
24. [Hristiyan](#)
25. [Cassandra](#)
26. [Hristiyan](#)
27. [Cassandra](#)
28. [Hristiyan](#)
29. [Cassandra](#)
30. [Hristiyan](#)
31. [Cassandra](#)
32. [Hristiyan](#)

[Sonsözü](#)

[Christian ve Cassandra'ya veda etmeye hazır değil misiniz?](#)

[Daha Fazla Griffith Kardeşler](#)
[İster misiniz? Yazarın](#)
[Okuyucuya Notu Teşekkür](#)
[Ayrıca Maggie Gates](#)
[Yazar Hakkında](#)

İÇERİK UYARILARI

Kitaplarım genellikle neşeli ve canlandırıcı olsa da, her hikaye ağır konulara girebilir. Bu kitap yetişkinlere yöneliktir ve açık bir dil ve cinsel içerik barındırmaktadır. İçerik uyarılarını okumanızı tavsiye ederim
yapılmış mevcut
www.maggiegates.com/content-warnings adresinde

Kendinize özen gösterin.

Sevgilerimle,
Maggie Gates

PROLOGUE

CASSANDRA

C Kırmızı halı fonunun arkasında tökezlerken amera flaşları beni kör etti.

Basın sırasından bağırışlar yükseldi. "Bayan Parker, Lillian Monroe tarafından ortaya atılan iddialar hakkında bir yorumunuz var mı?"

Stiletto'mun sivri ucu bantlanmış bir kordona takıldı ve öne doğru sarsıldım.

Biri barikattan atladı ve yüzüme bir kamera tuttu. "Bir yargıca rüşvet verdiğiniz doğru mu?"

Batmakta olan bir gemideki son cankurtaran simidi gibi debriyajımı kavradım.

"Bayan Parker! Buraya bakın!"

Bir flaş daha.

Ve bir tane
daha. Ve bir
tane daha.

Ara sokakta park etmiş bir yemek kamyoneti dikkatimi çekti. Ona doğru acele ettim ama hızımı koşunun altında tuttum.

Paparazzilerin avlanma güdüsü vardı. Eğer kaçarsam, beni kovalarlar ve canlı canlı yerlerdi.

Minibüsün arkasına geçtim ve telefonumu bulmak için el yordamıyla çantamı karıştırdım. Servis elemanları ve aşçılar hazırlık işleriyle dolu kasaları karıştırırken bana tuhaf tuhaf baktılar.

Şampanya kutularının arkasına saklanan tasarım elbiseli sarışını görmezden gelin.

Tripp'ten gelen bir mesaj aramak için mesajlarıma göz attım.

Hiçbir şey.

Arama düğmesine dokunup bağlanmasını beklerken açık minibüs kapısının kenarından baktım.

Tripp Meyers'e ulaştınız. Lütfen bip sesinden sonra mesajınızı bırakın.

İçimden küfrettim ve telefonumu tekrar çantama tıktırdım. Göğsüm kopmak üzere olan bir lastik bant gibi gerildi.

Araba oradaydı ama Lillian'ındı. Onu alabilmemin imkanı yoktu.

Tripp muhtemelen hasar kontrolü yapıyordu.

Bu da benim tek başıma olduğum anlamına geliyordu.

Nefes alarak, elbisemi gizlemek için uzun paltomun kuşağını sıkıca bağladım.

Carrington Grup merkezi buradan on blok ötedeydi, bu da başımı eğmem ve dikkat çekmemem gerektiği anlamına geliyordu.

Kariyerimi tuvalete atıp sifonu çekerken arkadan bıçaklayan bir aktris gözlerimin içine bakarken yüzümün ülke çapında her ekrana yapıştırıldığını düşünürsek bu zor olurdu.

Ayaklarımı çoktan parçalayan gök yüksekliğindeki stilettolarla on blok. *Muhteşemdi.* Başımı eğersen, ağlamamam gereken gözyaşlarımı saklayabilirdim.

Binaya girer, meraklı gözlerden uzak bir yere sığınır ve bir plan yapardım.

Düşünmek için bir dakikaya ihtiyacım vardı.

Engerek ukuru, kamera deklanşörlerinin tıkırtılarıyla beslenen bir kalabalığa dönüştü. Nişanlının eski müşterim ve yeni düşmanıma tarihi tiyatrodan çıkarken eşlik etmesini izleyerek ikram minibüsünün yan aynasına baktım.

Bir anlığına akbabaların dikkati dağıldı. Ve ben koştum.

CHRISTIAN

"C "Haydi sincaplar, acele edin!" Merdivenlerden yukarı bağırdım.

"Baba!" dedi bir sincap kıkırdayarak. "Biz *kızız*, sincap değil!"

Kahve cezvesinin yanında duran el telsizi, en küçük kardeşim CJ sürünün hareketiyle ilgili bir rapor verirken çıtırdıyordu.

Griffith Kardeşler Çiftliği'nde yayılan dokuz bin büyükbaş hayvan bizi sürekli tetikte tuttu ama beni en çok meşgul eden şey okula hazırlanmaları gereken iki kasırga oldu.

Üst kata çıktıklarını duymayınca spatulayı yere bıraktım ve köşeyi döndüm. "Bree! Gracie! Giyinmeyi bitir, saçını tara ve dişlerini fırçala!"

"Örgü istiyorum!" Bree merdivenlerden bir defans oyuncusu gücüyle inerken seslendi.

"Ben de!" Gracie banyolarından yankılandı.

"Hayır! Ben örgü dedim. Başka bir şey yap," diye tersledi Bree. "Hey! Sabahın bu saatinde kavga etmek yok," diye bağırdım.

Beni köşeden duyabilecekleri kadar yüksek sesle.

"Ama önce örgüler dedim!" Bree hışımla mutfağa girdi ve benim yapmakla meşgul olduğum yığından bir krep kaptı.

Ellerimi duruladım ve havluyla hızlıca kuruladım. "İkiniz de saçlarınızı örebilirsiniz."

"Ama beni taklit ediyor."

At On üç, hepsi Bree aranıyor oldu için On bir yaşındaki Gracie'nin onu gözleri fal taşı gibi açılmış bir köpek yavrusu gibi takip etmeyi bırakması için. Gretchen ve ben, Gracie'nin on bir yaşında iki küçük çocuklar oldu Kötü. Şimdi, I vardıiki orta okul çocuklarını tek başıma.

"O zaman sana farklı örgüler vereceğim," dedim ocağa dönüp krepleri pişirmeyi bitirirken. "Kutuyu getir."

Bree saç aksesuarlarını düzenlemek için kullandığım dev kutuyu mutfak masasının üzerine koydu ve bir sandalyeye oturdu. Tezgâhtan aşırıldığı kreple birlikte bir tabak pastırma ve yumurtayı önüne koydum. Ben lastikler, saç tokaları, taraklar, fırçalar ve kızların ısrarla istedikleri diğer milyonlarca şeyle dolu küçük bölmeleri karıştırırken o da bir şeyler atıştırdı.

"Bugün ne tür örgüler var?" Fırçayı kirli sarı saçlarında gezdirip gözden kaçırdığı birkaç düğümü yakalarken esneyerek sordum.

"Balık kuyrukları," dedi bir ağız dolusu çırpılmış yumurtanın etrafında.

"Sıkı mı gevşek mi?"

"Gevşek. Kabarık olanlardan. Klipsli."

Hayat kolay değildi. Çiftliği işletmek vardı. Babalık vardı. Bir de kendime zaman ayırmak vardı ki bu da genellikle ikinci planda kalıyordu.

Bunu tek başıma yapmak berbattı ama kızlarımın kendilerini bir yük gibi hissetmelerini asla istemedim. Her şeyde harika değildim. Birkaç ay önce Bree ile yaptığım regl konuşmasında kekelemem bunun kanıtıydı.

Ama denedim.

Kahretsin, çok uğraştım.
Saçını ayırıp düz tutamları üst üste örmeye başladığımda Bree kıpırdamadan oturdu.
Örgüler kolaydı. Beni öldüren o lanet saç maşasıydı.
Parmaklarımdaki yanıklar bunun kanıtıydı.
Tabağını bitirdiğinde, düzgün balık sırtı örgülerini çekiştiriyordum, böylece gevşemiş ve kabarmışlardı.
Görünüşe göre, sıkı örgüler artık havalı değildi.
"Benim sıram!" Gracie dirsek atarak olta kutusuna doğru ilerledi. "Ben istiyorum-"
"Balık sırtı örgü *olmaz*," diye kırıptı Bree. Bir göz devirmeyi bastırdım.
Tek istediğim, kimin ne aldığı konusunda birbirlerini boğazlamadıkları bir sabahı. Bunu istemek çok mu fazla?
Çoktan işe gitmiş olmalıydım.
"Halo örgü istiyorum."
Bu Bree'yi yatıştırmış gibi görünüyordu.
Gracie benimle kanepede buluşmadan önce krepinden bir taco yaptı, içine yumurta ve bir parça pastırma doldurdu. Ben saçlarını taç şeklinde örerken o yan yattı ve başını bacağıma yasladı.
Kuyruğu saç örgüsünün altına tel tokayla tuttururken Bree "Büyükanнем geldi!" diye seslendi.
Gracie kanepeden bir roket gibi fırladı.
"Öğle yemekleri buzdolabında," dedim kanepeyi saç gereçlerinden temizlerken.
Sırt çantalarını omuzladılar ve ayakkabılarını giydiler. Beslenme çantalarını kaptıkları gibi buzdolabının kapısını çarptılar.
Okulda öğle yemeği almak için ne kadar yalvarırlarsa yalvarsınlar, ev yapımı bir öğle yemeği önemseydiğim anlamına geliyordu. Zaman ve çaba harcadığım anlamına gelirdi. *Değil mi?*
Belki de öğle yemeklerini okulda yemelerine izin vermeliyim.

Yük katırları gibi yüklenmelerini izlerken elimi sakalımın kenarına götürdüm.

Kızlar arkaya atlayıp kemerlerini bağlarken annem rölantide çalışan minibüsünde oturuyordu.

"Teşekkürler," I dedi için Anne olarak I
vinçli aracılığıyla Yolcu penceresi.

Tüm insanlar için her şey olmaya çalıştım. Özellikle de
benim

insanlar. Ve kızlarım da benim halkımdı.

Gretchen öldükten sonra yas tuttum. Bencil olmak için çok az zaman ayırdım. Sonra kendimi toparladım ve kızlarım için hem anne hem baba olmak zorunda kaldım.

Ne yazık ki, gün içinde yeterli saat yoktu. Sonunda dayanamadım ve okula bırakma ve alma gibi işler için yardım almayı kabul ettim.

"Her zaman," dedi termosundan bir yudum kahve alırken.
"Bugün gelecek olan danışmanı unutma."

Emniyet kemerlerini bağlama senfonisiyle alay ettim.
"Bunun *senin* sorunun olduğunu söylediğime eminim. Onu işe alan ben değilim."

Annem kıs kıs güldü. "Ben de değilim. Onu tavsiye eden Becks'ti ve sen de baldızına çirkin davranmaman gerektiğini biliyorsun."

Ağabeyimin görevdeyken aşık olduğu sivri dilli savaş muhabirini düşünerek kıkırdadım.

Evet, Becks'e bulaşılmaması gerektiğini biliyordum.

"Baban bunun iyi bir fikir olduğunu düşünüyor. Bence de iyi bir fikir. Siz uslu durun, ben de yemeğe kadar sizi rahat bırakayım." Açık olan yan kapıya doğru yürüdüm, eğilip Bree ve Gracie'nin alınlarına öpücükler kondurdum.

"İyi günler dilerim.

Seni seviyorum."

Koro halinde "Seni seviyorum baba," dediler.

I yuvarlandı ve kapı kapalı ve izledim
olarak ve minibüs toprak patikadan servis yoluna
doğru ağır ağır ilerliyordu.

onları kasabaya götürecekti.

Saatime baktım. Daha 7:15 bile olmamıştı.

Koşarak verandanın merdivenlerini çıktım ve içeri girdim, yolda kendime bir krep aldım. Gracie'nin mor saç fırçasını çalarken onu dişlerimin arasına sıkıştırdım ve saçımı çözmek için kullandım. Topuz yapmadan önce omuzlarımdan sarkan uçlardaki düğümleri çözdüm.

"Patron, orada mısın?"

Telsizi elime aldım. "Devam et."

CJ'in sesi hatta çatırdadı. "Batı sınırındaki çit yıkıldı."

"Bana orada ihtiyacın var mı?"

"Yok," dedi. "Sadece haber veriyorum."

"Günün büyük bölümünde ofiste olup aşı kayıtlarıyla ilgileneceğim. Bir şeye ihtiyacınız olursa seslenin."

"10-4."

Sadie içeri girdi, bana bakarken tüylü kuyruğu heyecanla gümbürdüyordu.

"Üzgünüm kızım. Bugün sana inek yok. Evrak işlerini halletmem gerek."

Ben botlarımı giyip telsizi kemerime takarken o oflayarak kapıya doğru yürüdü.

Kahve cezvesini bir seyahat kupasına boşalttım ve kapıyı kilitleme zahmetine girmeden merdivenlerden koşarak indim.

Nesillerdir aileme ait olan çiftlikte yaşamamanın bir avantajı vardı. Kızlar okuldan döndüklerinde kapıyı açık bırakabiliyordum. Anahtarlarımı kamyonetimde bırakabilirdim. Ve kendi başlarına ne kadar uzağa gitmelerine izin verebileceğimin bir sınırı olsa da, Bree ve Gracie'nin özgürce koşabilecekleri bolca alanı vardı.

Kardeşim Nate, savaş bölgesinde huzuru bulmuştu. Ama ben?

Şubat güneşi ufukta belirirken dışarı çıktım ve araziye inceledim.

Burası benim krallığımdı.

Krallığım cehenneme gidebilir.

Migrenimi önlemek için burnumun kenarını sıktım ve bana sığır çiftçiliği mirasını bırakan Griffith'in suçunun ne olduğunu merak ettim.

Lanet hayvanlar kendilerini öldürmeye çalışıyor.

Klima pencere ünitesi, altındaki kovaya sürekli bir damla damlatırken *homurdandı*. En azından yoğunlaşmanın yerde birikmesini engelliyordu.

Hiçbir şeyin yerinde olmadığından emin olmak için aşı kayıtlarını ince dişli bir tarakla gözden geçirmiştım. Faturalar ödenmişti. Almam gereken hidrolik yağ basınç şalterinin yazılı olduğu yapışkan bir not, sipariş verildikten sonra çöpe atılmıştı. Hizmetli olarak tuttuğumuz hayvan veterinerinin aramasını bekliyordum ama bu aramayı beklemek boyanın kurumasını izlemek gibiydi. Çok meşgul bir kadındı.

Dürüst olmak gerekirse, CJ'in her gün yaptığı şeyi yapmayı özledim. Ekibin geri kalanıyla birlikte arazide çalışmanın dostluğunu özledim. Gün ağarmadan önce atları eyerlemeyi ve gün batımına kadar ahıra dönmemeyi özledim.

Görünüşe göre Sadie de kaçırmış.

Ancak yönetim tarafında babamın yerini almak ona emekli olma şansı verdi ve bana da kızlara öncelik verebilmem için daha istikrarlı bir program sağladı. CJ benim eski rolümü üstlendi ve bu rolde başarılı oldu.

Diğer herkes için harikaydı.

Saate baktım. Kızlar dans dersindeydi ve veteriner şimdiye kadar aramadıysa...

Artık miadını doldurmuş olan tekerlekli masa sandalyesini ittim ve şapkamı kapıp başıma geçirirken Sadie'ye ıslık çaldım.

"Hadi, kızım."

İtaatkâr bir şekilde ahıra doğru tırıs la ilerledi.

Yirmili yaşlarımdan beri bindiğim safkan Amerikan çeyrek atı Libby, onu bağlarken hışımla bir of çekti.

Ben Libby'ye binip dizginleri tutarak onu ahırdan dışarı çıkarırken Sadie sabırsızlanıyor, ahırın içinde hoplayıp zıplıyordu.

Köşeyi dönüp ahırdan ve ek binalardan uzaklaştığımızda Libby kendini bıraktı. Homurdandı, toynakları toprakta gürledi.

Yapılar topluluğu uzakta bir lekeye dönüştüğünde, stres gevşemeye ve erimeye başladı. Temiz hava ve güneş ışığı etrafımı sardı. Çiftliğin emekli sığır köpeği Sadie, silahtan çıkan bir mermi gibi fırladı.

Belki de hepimiz biraz çıldırmıştık.

Bu anlık sürüşü, hiçbir şeyin yerinde olmadığından emin olmak için arazinin yakın tarafını incelemek için kullandım.

Birkaç mil sonra Sadie yorulmuş gibi görünüyordu. Nate'in evinin köşesini dönerken dizginleri çekiştirdim ve Libby'yi dörtnala yavaşlattım.

Evde kimse yoktu.

Hah. Bu çok garipti. Nate ve Becks'in dün boruları patlamıştı ve sıırıslıklam olmuş pisliği tamir ediyorlardı. Becks uluslararası haber muhabirliği işinden doğum iznine ayrılmıştı. Orada olması gerekirdi.

Annem dışında, bugün kameralar aracılığıyla araziden ayrılan herhangi bir araç görmedim.

Kahretsin.

Libby aciliyetimi hissetmiş olmalı ki onu tekrar dörtnala koşturaya ittim. Köpek sıyrıldı ve evime giden patikadan aşağı doğru tırıs gitti, ama ben ön kapıya yöneldim.

Becks annemlerin evinin verandasında oturmuş, elleriyle bebeğinin karnını kapatmış, yolda ilerleyen bir sedanın lastiklerinden çıkan toz bulutunu izliyordu.

Kızıl saçlarını tepesinde bir topuzla bağlamıştı ve elinde bir bardak çay vardı. Görümceler arasında onu tercih ederdim. Nate'in ilk karısı Vanessa'dan çok farklıydı.

Her ne kadar o anda bu konuda üzüldüğünü görmekten nefret etsem de, boşandıklarında hiçbirimiz şaşırmadık. Bizi asıl şaşırtan onu televizyonda, görevdeyken bir muhabiri enkazdan kurtarıken görmek oldu.

Ama onlar için iyi oldu. Bree ve Gracie bir kuzenleri olacağı için çok mutluydular.

Libby'yi evden güvenli bir mesafede yavaşlattım ve kendime sedan dururken onu izleme şansı verdim. Kapılar açıldı ve sürücü tarafından bir adam atladı.

Adam burnunu kırıştırarak manzarayı küçümsedi.

Harika.

Becks bizi sinirli bir şehirli ile tanıştırdı. Bu kilisedeki osuruk gibi gidecekti.

Libby hoşnutsuz bir homurtu çıkardı. Sonra diğer kapı açıldı.

Sarı saçları rüzgârda altın ışınları gibi dans ediyordu. Kadın doğruldu ve büyük bir güneş gözlüğünün mahremiyetinden etrafını inceleyerek döndü.

Libby öne doğru eğilerek ona arkadan bakmama izin verdi.

Bir çift sik beni bacağı ve buna uygun bir kıçı vardı.

Kapıyı tutup çarparak kapatırken parmakları büküldü. Güneş elinde parlak bir şey yakaladı.

Lanet olası bir nişan yüzüğü.

CASSANDRA

Exiled. Manhattan'dan bir kanun kaçağı gibi kaçarken arkamda bir duman izi kaldı. Yorulmadan çalıştığım hayatımla aramda 1.700 mil vardı.

küratör.

*Ortaman sakinleşmesi için zamana
ihtiyacımız var. Durum çok değişken.*

*Yeni bir manşet herkesin dikkatini çektiğinde sizi geri
getireceğiz.*

Teksas'tan şimdiden nefret ettim. Hava o kadar temizdi ki mide bulandırıcıydı. Esinti başımı ağrıtıyordu.

Tripp kiralık arabayı kötü asfaltlanmış servis yolunda ilerletirken gözlerini bana dikti. "Medya karartmasının manşetleri kontrol etmeyi içerdiğini sanmıyorum."

"Bunu nasıl döndürdüklerini görmem gerek."

Tripp bileğini şıklatarak telefonuma el koydu. "Lillian artık senin sorunun değil."

"O hâlâ bir sorun."

"O artık benim sorunum," dedi garip bir küçümseme ve kesinlik karışımıyla.

Bir iş arkadaşıyla nişanlı olmanın sorunu buydu. Şey... Teknik olarak, Tripp benim patronumdu.

Ama bu sadece anlamsaldı.

Parmağımda parıldayan elmasa baktım ve dilek yıldızı olmasını diledim.

Bir zaman makinesinin beni haftanın başına, bir işimin olduğu günlere geri götürmesini isterdim. Saygı gördüğüm zamanlara. Patronumun nişanlısı tarafından Lone Star eyaletine sürülmediğim zamanlara.

Koltuğuma geri yerleştim, gözlerimi kapattım ve üçe kadar saydım. "Beni bir çiftlikte saklamanın neden iyi bir fikir olduğunu düşündüğünüzden emin değilim. Bunun bir iş geliştirme projesi olduğuna beni ikna etmeye çalışmayı da bırak. İkimiz de zaman aşımına uğradığımızı biliyoruz."

Tripp elime uzandı ama ben onu geri çektim. Şu anda kendimi pek şefkatli hissetmiyordum.

Rütbe indirmeyi kabul et ve projeyi al Rebecca Davis
-Ya da başka bir iş aramaya başlayın.

Tripp buna "kriz yönetimi" dedi. Ben buna ultimatoma dedim.

"Bu sizin iyiliğiniz için. İnsanların yüzde yüzü manşeti okur, yüzde ellisi haberin içeriğini okur ve kimse tekzipi okumaz. Göze batmamak ve herkese olanları unutmaması için zaman tanımak, tekzip talep etmek ve yeniden markalaşmaya gitmekten daha iyidir," diyerek duruma makul bir bakış açısı getirdi.

Tam bir saçmalıktı.

Ve İncil'de anlatılan miktarda saçmalığa boğulmak üzereydim. Ve saçmalık.

"Ben korkak değilim. Bunu düzeltebilirim."

"Tamir edebiliyor olman, tamir edenin sen olman gerektiği anlamına gelmez." Sola, toprak bir yola saptı. "Şirketi düşünmek zorundayım. Beni ve işini önemsiyor olsaydın, sen de şirket için en iyisinin ne olduğunu düşünürdün. Haklı mı olmak istiyorsun yoksa kazanmak mı?"

"Ceza sahasında olursam kazanamam."

Tripp alay etti. "Bir iş geliştirme projesi pek de ceza kutusu sayılmaz, Cassandra."

"Beni Teksas'a gönderiyorsun."

"Bu da ülkedeki en büyük eyalet ekonomilerinden biri."

"Bir sığır çiftliğinde," diye tısladım, sonra gözlerimi ayağımdaki Manolos'a diktim. Onlar toprak için yaratılmamışlardı. *Ben de öyle.*

Ofisimde oturup basına hazırlık yapıyor olmalıydım. Lillian Monroe'nun kamuoyu önünde erimesiyle ilgili söylentileri bastırmak için yayınlar. Hikayeyi değiştirmek ve kamuoyunda iyi niyet uyandırmak için telefonlara bakıyor ve toplantılar planlıyor olmalıydım.

Onun yerine Lillian İspanya'da bir yatta güneşleniyordu ve ben de saçmalıklara doğru yol alıyordum.

Tripp'in yüzü hiç rahatsız olmamıştı. "Optimum olmadığını biliyorum ama herkes için en iyisi bu."

Harika. Şimdi de reklamcı sesini benim üzerimde kullanıyordu.

Çimenli düzlükler geçip giderken pencereden dışarı baktım. "Peki ya biz? Bu bizim için nasıl en iyi şey olabilir? Düğünümüz ne olacak?" Boğazım düğümlendi, ama etkili bir şekilde bastırdım ve oyun suratımı takındım. "Ne zaman geri döneceğim?"

Tripp yüzünde yatıştırıcı bir gülümseme belirdi. Konuşma başladığı andan itibaren ilgisini çekmemişti. "Ortalık sakinleşince bir tarih belirleme konusunu konuşuruz. Optikler-"

"Rahatımızdan daha önemli."

Bu sözü iyi biliyordum. Tripp ne zaman şirketini ya da müşterilerinden birini ilişkimizin önüne koysa bu cümleyi kullanırdı.

Aşağı it. Gülümsüyormuş gibi yap. İrkilmeyin. Çatladığını görmelerine izin verme.

En başta neden yüzüğüm olduğunu merak ediyordum. Bu da mı sadece optikti?

Birçok kez, işe yeni başlayan reklamcılara takmaları için sahte bir nişan yüzüğü almalarını söyledi. Bu sayede magazin basını, halkla ilişkiler uzmanlarımızın temsil ettikleri müşterilerle çıkıp çıkmadıkları konusunda spekülasyon yapmıyordu.

Parmağımdaki yüzüğü çevirdim.

Hayır... sahte değildi.

Bana evlenme teklif etmişti. Nişan partimiz vardı.

Biz...

Randevu

yok. Elbise

yok.

Nedime ya da sağdıç yoktu.

Hiçbir şeyimiz yoktu.

Bir çiftlik evi görüldüğünde "Oyun surat," diye azarladı.

Uzaktan tozlar yuvarlanıyordu. Güneş gözlüklerimi taktım ve yeni hapishanemi seyre daldım.

Tripp arabayı park etti ve telefonumu verdi.

Çekmiyordu. Tek bir bar bile. Gerçekten sürgün edilmiştim. Tripp tek kelime etmeden arabadan indi.

Kaçınılmaz olanı ertelemeyelim bari. *Oyun yüzü.*

Arabadan inerken ince topuklu ayakkabım toprağa battı ve ağırlığımı ayak parmaklarıma verdim. En azından Teksas'taki Şubat ayı New York'taki Şubat ayından daha iyiydi.

Sağ tarafta bir gölge belirdi.

Vay anasını. Güneş arkasındayken tek gördüğüm siluetiydi.

Ama lanet olsun. Ne siluet ama.

At biraz ürkütücüydü. Bütün atlar gerçekte bu kadar büyük müydü? Atları hep daha cana yakın hayal etmişimdir.

O şey bir tanktı.

At hareket ederek güneş ışınlarının adamın yüzünü aydınlatmasına izin verdi.

Kovboy şapkasının kenarı hâlâ yüz hatlarının çoğunu gölgeliyordu ama çenesindeki kalın sakalı ve ensesinde düğümlenmiş uzun saçlarını seçebiliyordum.

Binici ağır çizmelerini üzengilere geçirmişti. Bakışlarım o uzun, kalın kalçalardan yukarıya, eyerin üzerinde rahatça duran geniş ellerine doğru kaydı. Göğsü genişti ve yumuşak bir göbeğe doğru hafifçe kıvrılıyordu. Kemerinin içine soktuğu ekose düğmeli ceket yuvarlak karnını vurguluyordu. Aynı anda hem düzgün hem de kabaydı.

Bakarken yakalanmak istemediğim için gözlerimi kaçırdım ve kapıyı kapattım. Kaputun etrafında parmak uçlarımla dolanırken baldırlarım şarkı söylüyordu.

"Başardın." Rebecca Griffith verandanın merdivenlerinden hantal adımlarla inerken bir elini karnındaki bebeğin üzerine koydu.

Kuşkusuz, birbirimizi görmeyeli epey zaman olmuştu. O New York'u daha yeşil bir yaşam için terk etti ve ben de yüzüme mecazi bir stiletto alıp dibe vurduğum güne kadar merdiveni tırmanmaya devam ettim.

"Şu haline bak," dedim gülümseyerek.

Becks inledi. "Hatırlatma bana. Patlayacakmışım gibi hissediyorum. Evimizde bir boru patladı, bu yüzden Nathan'ın ailesinde kalıyoruz. Yatmak için merdivenleri çıkmaktan nefret ettiğim için kanepede uyumaya başladım." Güldü. "Özür dilerim. Bu çok fazla bilgi oldu. Uçuş nasıldı?"

Tripp ağzını açtı -muhtemelen uçağın ne kadar dolu olduğundan yakıncaktı- ama sözünü kestim.

"Gayet iyi. Teşekkürler."

Becks'e yaşlı bir adam katıldı. Kovboyun tıpatıp aynıydı, sadece biraz daha temizlenmişti.

Bir zamanlar muhtemelen tuz ve biber olan sakalı şimdi tamamen tuzluydu. Mavi kot pantolonunun içine sokulmuş bir fanila ve daha iyi günler görmüş bir çift bot giyiyordu.

"Hanımefendi," dedi kovboy şapkasını tepesinden kaldırıp elini uzatırken. "Sizi aramızda görmek büyük bir zevk." Gözleri Tripp'e kaydı. "Peki bu getirdiğin adam kim? Şoförünüz mü?"

Tripp alay etti. "Tripp Meyers. Carrington Grubu'nun tanıtımdan sorumlu başkan yardımcısı."

Yaşlı beyefendi soğukkanlı bir poker suratıyla onu inceledi. "Senin-uh-grup. Şaperon olarak hep bir başkan yardımcısı mı gönderirler?"

Arkamda çakıl ve toprak çıtırdıyordu. Karanlık bir fırtına bulutu gibi üzerimizde geziniyordu.

"Bebek bakıcısına ihtiyacı varsa pek güven vermiyor." Arkamdan gelen bas sesi kemiklerimi titretti.

"Tripp benim nişanlım," diye açıkladım herkese, anlatının kontrolünü ele alarak. Burada olmaktan pek heyecan duymasam da, kefaretimi ödemek hayatımı yeniden rayına oturtmanın en hızlı yoluydu.

Biri homurdandı, sesin kovboydan mı yoksa attan mı geldiğinden emin değildim.

Toplantı odasındaki yüz ifademi takındım ve elimi Tripp'in koluna koydum. "Avrupa'ya gitmeden önce beni uğurlamak için programında zaman ayırdı."

Arkamdaki gölge sessizdi. Yaşlı adam yumuşadı. Becks kusacakmış gibi görünüyordu.

Ve dürüst olmak gerekirse? Ben de öyle. Ama bugün beklenmedik bir kusma için vaktim yoktu.

"Evet," dedi yaşlı adam. "İkinizle de tanıştığımıza memnun oldum. Ben Silas Griffith." Parmağıyla arkamda beliren varlığı işaret etti. "Ben şunun babasıyım ve yakında bunun da büyükbabası olacağım." Becks'in karnını işaret etti.

Tripp'in gözleri sıkıntıyla seğirdi. "Şu köylü şakalarını geçebilir miyiz?" diyerek dişlerini gıcırdattı.

"Bay Griffith, çiftliğin mevcut mali durumunu ve sözleşmemin sonunda öngördüğünüz çıktıları görüşmek üzere mümkün olan en kısa sürede sizinle bir araya gelmek istiyorum."

Yıpranmış parmağını kaldırıp arkamı işaret ederken bıyıkları keyifle titriyordu. "O zaman Bay Griffith ile konuşmanız gerekecek."

Döndüm ve neredeyse bir duvara çarpıyordum.

Kovboy atından inmişti. Kalın kollarını fıçı göğsünün üzerinde kavuşturmuştu. Botları sanki çarpışmaya hazırlanıyor gibi genişti. "Benim sorunum olmadığı sürece burada olmasında bir sakınca görmediğimi söylediğime eminim."

Ne hoş bir karşılamaydı. Görünüşe göre güneyli misafirperverliği o kadar da abartılacak bir şey değilmiş.

Silas güldü. "Evlat, benim yerime geçtiğinde her şey senin sorunun oldu. Tebrik ederim. Ben gidip biraz kestireceğim."

"Yapacak işlerim var," diye itiraz etti.

Ama Silas çoktan verandanın basamaklarını çıkmıştı. "Jackson kulübeyi onun için hazırlamış olmalı. Annem temizletmesini söyledi. Hepinizle yemekte görüşürüz."

Becks -Manhattan'daki gurbetçi arkadaşım- eve dönerken homurdandı. "Kusura bakma. İşemem lazım. Sakın hamile kalma. Berbat bir şey."

"Ama-" Becks olabildiğince hızlı bir şekilde eve girerken sesim çatallaştı.

Tripp saatini kontrol etti. Neden bu kadar huzursuz görüldüğünü bilmiyordum. Uçağı yarına kadar kalkmayacaktı.

Sıcak nefesi tenime çarptı.

Diğer Bay Grifiith şimdiden enseme mi soluyordu? Bu iş böyle gitmeyecekti.

Ona geri çekilmesini söylemek için döndüğümde kıllı dudaklar

omzuma dokundu. Çığlık attım, neredeyse yerimden fırlayacaktım.

Silas'ın oğlu olan kovboy sırtınca beyaz bir ışık beni gafil avladı. "Isırmaz."

Ama yaptı mı?

"O at bir traktör römorku büyüklüğünde. Ben daha çok ezilmekten korkuyordum."

Değerlendirmemden rahatsız olan hayvan bir toynağını yere vurdu.

Omzumun üzerinden baktığımda Tripp'in arabanın içinde amaçsızca dolaştığını ve tek bir cep telefonu sinyali aradığını gördüm.

Şu anda onunla uğraşacak ne sabrım ne de isteğim vardı.

"Cassandra Parker," dedim, sonunda burada durup çarklarımızı döndürmeyi bırakabilmemiz için tanışma faslını gerçekleştirdim.

El sıkışmayı teklif etmedi. Bunun yerine, babasını taklit edip kovboy şapkasını tepesinden kaldırmadan önce geniş kollarını uzun bir süre kavuşturdu. "Christian Griffith."

Gözleri arkamdaki bir şeyi takip etmek için kalktı, ben de bakışlarını takip etmek için döndüm.

Tripp, telefonun diğer ucundaki kişiyle defalarca konuşmaya çalışırken, dünyanın geri kalanıyla bir türlü kurulamayan bağlantının peşine düşmüştü. Bitmek bilmeyen "Alo? Alo? Alo? Beni şimdi duyabiliyor musun?" cümleleri sinir bozucuydu.

"Oyuncağına tasma takılması gerekiyor mu?" Christian sordu.

Bazı günler ağızlığa ihtiyacı varmış gibi hissediyordum.

"O iyi olacak."

Tripp, etrafına hiç aldırış etmeden doğruca bir kamyonetin arkasına doğru yürüdü ve dizini römork bağlantısına çarptı.

"Orospu çocuğu!"

İki büklüm oldu, bacağını tutarken diğer uçtaki kişinin onu duyup duymadığını görmek için telefonunun ekranını kontrol etti. Mokaseninin topuğu korkunç bir gıcırtı çıkarana kadar geriye doğru tökezledi.

Tripp dondu kaldı. Yavaşça yere indiği şeye baktı.

Christian benimle omuz omuza durmak için hareket etti. Sakalının altından eğlenceli bir gülümseme kıvrıldı.

"Neden çamur var?" Tripp ayağını iğrenç bir vıcıkla mayla yığından çıkarırken ofladı.

Christian kıkırdadı. "Seni kırmak istemem ama bu çamur değil."

Pis koku beni hemen etkiledi ve görünüşe bakılırsa Tripp de bunu fark etti.

"Kahretsin," dedi tiksintiyle.

"ĞĞte böyle, dostum. ĞĞte Ğimdi doğru anladın," dedi Christian mümkün olan en yatığtırıcı ses tonuyla.

Tripp çimlerin üzerindeki gübrenin büyük kısmını temizlemek için bir adım geri attı ama ayağı kaydı.

Ellerimi dehşet içinde ağzıma kapattım, çünkü o yine aksaklıktan kaçınmak için döndü ve tekrar gübre yığınının içine düştü.

Christian düz bir ifadeyle, "ğuna bak," dedi. "Adının hakkını veriyorsun."

Tripp hakkında tek kelime etmeden döndü ve eyere geri atladı. "Kulübe bu tarafta."

CHRISTIAN

L Evimin önünden geçip on yıldan uzun bir süredir kullanılmayan kulübeler kümesine doğru at sürerken libby sinirliydi.

Onu suçlayamazdım. Ben de sinirlenmiştim.

Omzumun üzerinden bakmak için çenemi aşağı eğdim. Cassandra kiralık arabayı arkamdan sürerken Tripp -sanki bir baz istasyonu sihirli bir şekilde ortaya çıkacakmış gibi hâlâ telefonuna bağlıyordu- onun yanında, üstü başı bok içinde ilerliyordu.

İnek gibi bir insanla aynı arabada sıkışıp kalmak istemediği için onu suçlayamazdım, ama adam kiralamayı mahvetmenin arızı ücretini karşılayabilecek türden birine benziyordu. Kulübelere kadar kilometrelerce yürümekten iyidir. Kiraz gibi kızarmıştı ve öfke içinde kaynıyordu.

Tripp.

Bu ne biçim bir isim böyle? Bir şeyin kısaltması mıydı?

Trippworth?

Trippington?

Egosunu mu aştı?

Ben aşağı atlarken Libby hoşnutsuz bir homurtu çıkardı. Bir yemlik düğümü kullanarak onu kulübenin önündeki direğe bağladım.

Cassandra'ya içeriyi gezdirmem birkaç dakikamı alacaktı.

O zaman her geçen gün daha da uzayan, bitmek bilmeyen yapılacaklar listesine geri dönebilirdim.

Burada işim bittiğinde Libby'yi toparlayacak ve kızların ev ödevlerini yapmalarını denetlemek için eve gitmeden önce bir saat daha o lanet masaya geri dönecektim.

Sonra her yerde duş zamanı ve yarın her şeyi tekrar yapmadan önce yatma zamanı olacaktı.

Okul sonrası bakım, müfredat dışı dersler ve annemin taksi hizmeti için Tanrı'ya şükürler olsun.

Gün içinde yeterli saat yoktu.

Cassandra arabayı kulübelerin önüne çekti ve arabadan atladı. Vücudundan yayılan hoşnutsuzluğu hissedebiliyordum.

Gracie doğduktan hemen sonra yeni yatakhane inşa etmeden önce, çiftlik çalışanları kulübelerde yaşıyordu.

Bu...

Kahretsin. Gracie 11 yaşındaydı.

Yeni yatakhane nasıl on yıllık oldu?

"Ev tatlı ev," I dedi olarak I döndü
için Cassandra ile yüzleş.

O büyük güneş gözlüklerinin arkasında kafasından neler geçtiğini tam olarak göremedim ama yüzü pasifti.

Yirmi ayaklar Uzakta, Tripp vardı
durdu için bağırarak sanki
bağırdığını duyacaklarmış gibi telefonundan birine
Dünyanın öbür ucunda.

Tanrı biliyor ya, telefonda onu duymuyorlardı.

Cassandra bagajı açmış ve arkadan küçük bir yatak odası büyüklüğünde bir valiz çıkarıyordu. Üzerinde yürüdüğü buz kıracaklarının üzerinde bile sallanmıyordu.

Gözlerimi ona yardım edecek kadar umursamayan ahmağa diktim. "Sana yardım etmeyecek mi?"

Nişanlısına hızlı bir bakış bile atmadı. "O meşgul."

"Ben bakarım Cass," diye homurdandım yardım etmek için ayağa kalkarken.

Başı o kadar sert döndü ki, kendini kırbaçlamadığına şaşırdım. "Ben *Cassandra*."

Beş bavulunun geri kalanını boşaltırken kıkırdadım.

"Pekala, Prenseler."

Dudakları ince bir çizgi halinde seğirdi.

Çenemi kulübeye doğru eğdim. "İçeri gir. Kilit açık olmalı."

"Çantalarımı alabilirim," diye ısrar etti.

Bir adım daha yaklaştım. "Yapabiliyor olman, yapmak zorunda olduğun anlamına gelmez." Başımı kapıya doğru eğdim. "İçeri. Yapacak işlerim var."

Cassandra razı oldu ve kulübeye doğru kasıla kasıla yürüdü. Bahse giren biri olsaydım, elektrik ve suyu olan bir kulübenin onun için "zor" olduğunu söylerdim.

Ama bunu yüksek sesle söylemedim.

Bir saniye daha geride durdum ve o kalçaya bir kez daha bakarak kendimi şımarttım. Cassandra'nın süslü beyaz pantolonu bir sığır çiftliğine yakışmıyordu ama bundan şikâyetçi değildim.

Bacaklarının bir mil uzunluğunda görünmesini takdir etmeme izin verdim. Parmağına yüzük takan bok çuvalı onun görünüşünü takdir etmiyorsa, ben neden etmeyeyim?

Tripp'in yaklaştığını koklayınca kendime geldim.

Cassandra'nın kapıyı açabilmesi için kapı kolunu birkaç kez oynatması gerekti.

"Işık düğmesi sağdaki duvarda," dedim bavullarını kabine doğru taşıırken.

İçeriye uzandı, düğmeyi bulana kadar duvarı yokladı. Çılgılığı duyduğumda sarı saçları daha yeni içeri kaymıştı.

Tripp arabanın arkasına kaçarken ben de valizlerini bırakıp ite kaka içeri girdim.

Cassandra'nın sinirlerini bozan şeyi gördüğümde ofladım.
"Lanet olsun Mickey."

Gracie'nin evcil hayvanı daha iyi günler görmüş bir kanepede yatıyordu.

Bir böğürme sesi çıkardı ve Cassandra tekrar çığlık attı. "Kulübede neden bir inek var?!"

"Adı Mickey. Gerçekten çok tatlı."

"Evimde bir inek var!"

"Evcil inek."

Yavaşça kollarımı indirdim ve düşen güneş gözlüklerini aldım.

Kahretsin.

Ona bakarken tek dizimin üzerinde donakaldım. Çok güzel gözleri vardı; kayrak grisi ve ıslıl ışıldı.

Cassandra elini gür sarı saçlarında gezdirirken kekeledi. "Ve neden orada-" inanamayarak gözlerini kırıştırdı "-boynuzlarında havuz erişteleri mi var?"

"Sakar biri. Bu onu arazide bir şeyler kırmaktan alıkoyuyor."

"Aman Tanrım," diye mırıldandı. "Dışarı

Mickey," diye bağırdım.

"İçeri nasıl girdi?" diye sordu iyi yetiştirilmiş görüntüsü çözülmeye başlarken.

Tozla kaplı kulübeye doğru yürüdüm ve kafamı mutfığa soktum. Arka kapı açıktı.

Aslında, dışarıda yerde yatıyordu.

İşin iyi tarafı, içeri güzel bir esinti girmesini sağlıyordu ki Jackson'ın evi hazırlamak için buraya gelmediği açıktı.

Mutfak masası ve sandalyelerin üzerine toz kaplı çarşaflar serilmişti.

Buzdolabı sessizdi.

Dolapların üstü ile tavan arasındaki boşluğu kuş yuvaları ve örümcek ağları doldurmuştu.

Avuç içlerimi yüzüme sürdüm. Bu saçmalık için zamanım yoktu.

Annem kızlarla birlikteydi. Babam uyukluyordu, çünkü siktir et onu. Şimdi karakter oluşturma, "kendi başınasın" duygularının zamanı değildi.

Nasıl genişleyeceğimiz ve çıkarlarımızı nasıl destekleyeceğimiz konusunda istenmeyen fikirler vermesi için bir iş danışmanı getirmek benim kararım değildi.

Ergo, benim sorunum değil.

Belki onu birkaç günlüğüne Becks'e bırakabilirim.

Buna karar verdikten sonra mobilyalarımın üzerindeki sığırla ilgilenmeye gittim.

"Senin için temizlenmiş olması gerekiyordu," dedim Mickey'yi kanepeden indirirken.

Üzerinden kalktı ve iki kızımın toplamından daha küstah bir edayla kapıya doğru yürüdü.

Cassandra ona geniş bir alan bırakmak için kenara çekildi. Kıcı çürümekte olan bir kitaplığa çarptı ve bir şey tısladı.

Çılgılığı kulak zarımı deldi.

"Hemen heyecanlanma." Bir saniye sonra yılanın bir kuytuda kıvrılmış olduğunu gördüm. "Sadece bir fare yılanı," dedim arka cebimden bir çift eldiven çıkarırken. "Zehirli değil."

Cassandra ellerini ağzına kapattı. "Onu alacak mısın?!"

Omuz silktim. "Evet. Seni rahatsız etmemesi için onu dışarı çıkaracağım."

Gözleri büyüdü. "Şaka yapıyorsun."

Bir elim kuyruğunda, diğer elim vücudunun ortasındayken yılanı kaldırmayı başardım. "Sana zarar vermez ve fareleri de uzak tutar."

Yüzü taş gibi sertleşti.

Kapıya doğru bir hamle yaptım ama beni durdurmak için elini uzattı. "O şeyle bana yaklaşma."

Onun tiz sesinden ürken yılan koluma yapışmaya ve kolumdan bir parça koparmaya karar verdi.

"Aman Tanrım!" Ellerinini ağzının üzerine kapattı. "Seni ısırdı!"

Başını çimdikledim ve derimden ayırdım. *Küçük şey çok acıttı.*

"Öldür onu!" diye bağırdı.

Kıkırdamamı bastırarak başımı salladım. "Onu öldürmeyeceğim. Yılan gibi davrandığı için bir yılanı suçlayamam."

"Bu kadar. Benden bu kadar. Bırakıyorum." Ve bu sözlerle kapıdan çıkıp gitti.

Onu takip ettim ve yılanı bir çalılığın içine bıraktım.

Lastikler, toprak yolu biraz daha az toprak gibi yapan çakıl taşlarının üzerinde çıtırdadı.

"Nereye gidiyorsun?!" Cassandra bağırdı.

Direksiyonun arkasında boklu pantolonuyla oturan Tripp el sallamak için elini zorlukla kaldırdı. "Havaalanına dönüyoruz. Erken bir uçuş yakaladım. Çalışmam lazım."

Yüzü kıpkırmızı oldu. "Tripp!"

Camı açarken, "Gelecek hafta kontrol edeceğim," diye seslendi.

"*Tripp!*" Çığlığının tonu ve törpüsü muhtemelen ses tellerini yırtmıştı.

Tripp büyüklüğünde bir çukuru göz açıp kapayıncaya kadar kazabilecek bir bekoloderim vardı ve onu kullanmayı çok istiyordum.

Ne pislik ama.

Eldivenlerimi çıkarıp tekrar cebime sokarken Cassandra'nın yanına yanaştım. "Gerçekten seni öylece bırakıp gitti mi?"

Yüzük parmağı kıpırdadı ama yüzü irkilmedi. O yüzü tanıyordum. Patlamanın eşliğinde bir kadın.

Bree bu bakışı uygulamaya başlamıştı ve bu beni çok korkutuyordu.

Yeri işaret ettim. "Eğer kendini daha iyi hissetmeni sağlayacaksa, arabaya atlamadan önce bir ateş karıncası kolonisine bastı. Bu uzun vadeli bir karma. Ön tarafa varana kadar pantolonunun içine ve çekmecelerine girmiş olacaklar.

kapısı." Telsizi belimden çıkardım, kanalı değiştirdim ve ağzıma götürdüm. "Becks?"

Cevap yok.

Düğmeye tekrar bastım. "Becks, orada mısın?"

Hâlâ bir şey yok.

Neden her şey benim sorunumdu?

I baktı aşağı at şunlar sık beni topuklu ayakkabılar o oldu içinde. Onu bunlarla geri yürütemezdim.

Libby'yi çözüp yanına götürürken, "Çantalarınızı almaya geleceğim," dedim.

Cassandra ciyakladı ve geriye doğru tökezledi.

"Bu Liberty. Biz ona Libby deriz."

Cassandra ilk savunma hattı olarak alaycılığı kullanarak, "Dur tahmin edeyim," dedi. "Haneye tecavüzden yargılanması gereken inek ve saldırıdan ölüm cezası alması gereken yılan gibi tatlı biri."

Küstahlığı eğleneliydi.

Sırıttım. "Güven bana, Libby çok tatlı biri. Kolay kolay ürkmmez."

Cassandra ikna olmuş görünmüyordu.

Arkasında durdum ve elimi cebime attım. "Elini uzat."

Kaçmak için bir adım daha atmaya çalıştı ama göğsüme çarptı. Bileğini tuttum, avucunu yukarı çevirdim ve eline bir nane şekeri attım.

"Libby'ye biraz şeker ver, seni koşulsuz sevecektir."

Cassandra hareket etmedi. Kaskatı kesilmişti, ben de bebekken hayvanlarla tanışmak zorunda kaldıklarında kızlara yaptığım şeyi yaptım. Elinin arkasını avucumun içine aldım ve naneyi Libby'ye doğru kaldırdım. At hiç tereddüt etmeden üzerine atladı.

Cassandra irkildi ve Libby'nin ağzı parmaklarına değdiğinde dehşete düşmüş bir çığlık attı.

"Çığlık atmayı bırakmalısın," diye mırıldandım kulağına. Libby'yi sabit tutmak için elimi kalçasına koydum.

şekeri kemirdi, sonra geri çekildi. "Gördün mü? O kadar da kötü değilmiş."

Cassandra bana döndü. "O şeyin üzerine çıkacağımı düşünüyorsan kafayı yemişsin demektir."

"Ayakkabılarını çıkar."

"Kesinlikle olmaz," diye kestirip attı.

"Sorun değil," dedim Libby'yi Cassandra'nın üzengileri kullanarak kalkabileceği şekilde konumlandırırken. "Öyle kalsın o zaman. Kalk bakalım."

Cassandra yol boyunca itiraz etti. Sonunda onu eyere yerleştirdim.

"Kusura bakmayın. Dar geldi," dedim Libby'nin sırtına, eyerin ağzının arkasına yerleşirken. "Çift binmek berbat bir şey."

Berbat olmayan şey ise kalçalarını ve uyluklarını görmemdi.

Lanet olsun. Şu kıça bak.

Gökyüzüne baktım ve aletimin sakinleşmesi için dua ettim.

Harekete geçmeyeli uzun zaman olmuştu.

Tamam, uzun zaman olmuştu.

Libby bir adım attığı anda Cassandra öne doğru sıçradı ve neredeyse düşüyordu.

Onu kollarımın arasına alıp dizginleri tutarken, "Sırtını dik tut," dedim.

"Bu şeyle beni doğruca havaalanına götürseniz iyi olur."

Duvarları yıkılıyordu ve bu içimde bir şeyleri harekete geçiriyordu. "Seni cep telefonu ve internet olan bir yere götürmememe ne dersin?"

Çantalarını içeri taşıdığımda CASSANDRA oturma odama bakıyordu. Libby'yi ahırına geri koyduktan sonra, bavullarını alıp evime getirmek için kamyonetimi kulübeye sürdüm.

Durup duvara bakarken ve diğerk uçtaki kişiyi dinlerken duruşu gergindi.

Üzerindeki beyaz pantolon takımına kir bulaşmıştı. Saçları ellerini gezdirmekten hafifçe karışmış ve dağılmıştı.

Halının üzerinde Gracie'nin birkaç yıl önce bir bardak meyve suyu döktüğü yere bakarken burnunun kenarını sıktı. Denedim, denedim ama leke bir türlü çıkmadı.

Ayakkabımın altındaki döşeme gıcırdadı ve Cassandra arkasını döndü. Yüzündeki ifadeden konuşmanın onun lehine gitmediğı gün gibi ortadaydı. Kaşları çatılmış ve dudakları büzülmüştü. Yüksek topuğunun sivri ucunu halıya vurdu ve gözlerini odanın diğerk tarafına çevirdi.

Bakışları bana her çarptığında keskin, hızlı ve kararlıydı. İnsanların kim olduğı ve onun için ne anlama geldiğı konusunda benim bir danayı kementle bağlayabileceğimden daha hızlı karar verirdi.

Kollarımı boşalttım ve mutfağı yöneldim, o ise telefon görüşmesini kesik kesik onaylarla bitirdi.

"Kulağı pek de iyi gelmiyor," dedim telefon görüşmesini yumuşak bir hayal kırıklığı homurtusuyla bitirdiğinde.

"Öyle de denebilir," dedi Cassandra sırtını bana dönerken.

Saate baktım. Kızlar her an danstan eve dönebilirlerdi ve annemin iki haftada bir ısrar ettiğı akşam yemeklerinden biri için çiftlik evine giderdik.

Bunun beni rahatlatmak için bir yol olduğunu biliyordum. Reddetmeliydim ama doğrusu haftada iki kez yemek yapmak zorunda olmamak güzeldi.

"Bu saatte bir uçak bulabileceğınızı sanmıyorum. Yarın şansınız daha yüksek."

Cassandra yavaş bir nefes verdi, sonra bana döndü. "Yapmam gereken bir iş var," dedi sanki savaşmıyormuş gibi.

kulübede gözyaşlarını tutamadı. "Yarın Silas'la buluşup çiftlik için yeni gelir kaynakları yaratmak üzere keşfetmemi istediği olası yolları tartışacağım. İnternet ve - ideal olarak- cep telefonu hizmeti olan bir ofise ihtiyacım olacak. Ama en azından bir sabit hat."

Oturma odasına baktım, hızlıca inceledim. Kanepenin üzerinde bir yığın çamaşır duruyordu. Fotoğraf çerçeveleri ve bir yığın açık fatura masanın üzerini kaplamıştı. Ayakkabılar kapının yanında karmakarışık bir yığın halindeydi. Ofisimi paylaşmak istemediği sürece, ki burası benim ofisimdi, burasıydı.

"Ne?" diye sordu.

Hayatın ölene kadar benimle dalga geçmeye devam edeceği gerçeğine boyun eğerek omuz silktim. "Ona bakıyorsun."

Cassandra bir kaşını kaldırdı.

"Affedersiniz?" "Yeni ofisinize hoş geldiniz."

CASSANDRA

H Şaka yapıyordum.
Öyle olmalıydı.

Bütün gün kabus gibiydi. Her an Manhattan'daki yatağımda uyanabilirdim.

Neden uyanmıyordum?

Christian evin içinde dolağırken, "Kulübe hazır olmadığı için üzgünüm," dedi. "Güven bana, Jackson bunun için kışına tekmeyi basacak."

Başımı ellerimin arasına alma isteğimi bastırdım. *Bu optikler için pek iyi olmazdı.*

Tripp'i siktir et.

Nişan yüzüğüm parmağımı yaktı. Çıkarıp o lanet ineğin üzerine sıçması için bırakmak istedim.

Tripp evlenme teklif ettiğinde ağlamıştım. Gerçekten *ağlamıştım*. Şimdi buradaydık, iki yıl sonra.

O Sol Ben Burada olmadan bir "I
Aşk sen" olarak iş için ortadan kayboldu... yine.

Christian beni yüzüğüme bakarken görünce mutfakta durakladı. *Lanet olsun.*

"İyi misiniz, Prenses?"

Yutkundum. "Tamam."

Bir kaşını kaldırdı. "Yüzündeki bu ifadenin seni burada bırakıp giden o kış çuvalıyla bir ilgisi yok, değil mi?"

"Bu benim görevim. Onun gitmesi, şakalaşmadan işime devam edebileceğim anlamına geliyor. İşimi yapmak için ona ihtiyacım yok." Bir şekilde bu yüzde yüz doğrudu ama aynı zamanda tam bir yalandı.

"Güzel. Ondan nefret ediyorum."

Ben açık sözlü biriydim ama onun açık sözlülüğü beni şaşırttı.

Ön kapı pat diye açıldı ve iki küçük insan bir ses kakofonisi içinde içeri daldı. Çantalar savruldu, ayakkabılar tekmelendi ve "Merhaba baba" sesleri yükseldi.

Yarı şaşkın, yarı dehşete düşmüş bir halde telaşın ortasında durdum.

Christian'ın dikkati hemen benden ayrıldı. "İşte benim sincaplarım," dedi kucaklaşırken. "Okul nasıldı?" "İyi idi.

oldu İyi." ve daha yaşlı bir dedi.

"Büyükanne zaten ödevimi kontrol ettim. Bir şeyler atıştırabilir miyim?"

"Hayır, büyükanne yemek hazırlıyor," dedi hiç atlamadan. "Kıyafetlerini değiştir ve elini yüzünü yıka. Dans dersi nasıldı?"

Tanıdık olmayan bir evin ortasında durup başka birinin hayatını izlemek tuhaftı.

Christian bir babaydı.

Neden şaşırdığımı bilmiyordum. Öyle bir tipe benziyordu.

İşte o zaman duvarlardaki aile fotoğraflarında dördüncü bir kişi olduğunu fark ettim. Sarışın ve gülümseyen bir kadın, kucağında yürümeye başlayan bir çocuk ve bir bebek tutuyordu.

Bir noktadan sonra fotoğraflar sadece Christian ve iki kıza döndü.

"Gracie, günün nasıl geçti?" diye sordu Christian. "İyi idi," dedi küçük olan.

"Bir de bana sor. Okulda ne yapıyordun?"

"Hatırlayamıyorum," dedi kayıtsızca.

Bir kaşını kaldırdı. "Yedi saat boyunca oradaydın ve yaptığın hiçbir şeyi hatırlamıyor musun?"

Tekrar omuz silkti.

"Bana omuzlarınla değil, sözlerinle anlat," dedi sakince, sırt çantasını açıp bir dosyayı karıştırmaya başlarken.

"Macy'den nefret ediyorum. O en kötüsü."

Christian'ın gözlerinden fırlayan keskin bakış beni bile şaşırttı ama ses tonu nazikti. "Biz insanlardan nefret ettiğimizi söylemeyiz."

"Evet, ama o-"

Adam bir kaşını kaldırdı ve kız sustu.

"Sen de kimsin?" Büyük olan yeniden ortaya çıkmıştı ve merakla bana bakıyordu.

Diğeri -Gracie- oturma odasında bir yabancının durduğunu fark ederek döndü. "Vay be. Sen gerçekten çok güzelsin."

Çenemi kaldırdım. "Teşekkür ederim."

Christian Gracie'yi kolunun altına aldı. "Bu Bayan Parker. Büyükbabam onu burada çalışması için işe aldı."

Ah, sorumluluk almaktan kaçınmaya çalışan birinin mesafeli dili.

"Cass," o dedi, adresleme Ben. "Bunlar vardır kızlarım Bree ve Gracie."

"Adım *Cassandra*," dedim ve yaşlı olanla tokalaşırken onu bir kez daha d ü z e l t t i m .

Bana deliymişim gibi baktı, sonra yanlamasına bir beşlik çaktı. "Tanıştığımıza memnun oldum."

Gracie, "Çiftlik işçisine benzemiyorsun," dedi.

Christian inledi. "Çünkü öyle değil. Git dans giysilerini çıkar ve büyükannene gitmek için üstüne bir Geyler giy."

Akşam yemeği ihtimali üzerine oda boşaltıldı.

Tekrar ikimiz baş başa kaldığımızda kollarımı kavuşturdum. "Çocuklarına insanlardan nefret ettiklerini söylememelerini mi öğretiyorsun?"

Çenesini yukarı kaldırdı. "Bu doğru."

"Nişanlımdan nefret ettiğini söylemiştin."

Omuz silkti. "Evet, hoşlanmadığım insanlarla kibarca iletişim kurabilirim. Bir kez büyüdüğünüzde, bir insan pisliğinin köklerine dönüp bir bok havuzunda yüzmesini izleme arzunuz olsa bile olgun olmayı bölümlere ayırmak zor olmamalı. Kibar olun ve işleri karmaya bırakın. Gerçek bir sürtük olabilir."

Bir parmağımı kıvrarak onu yaklaştırdım. "Ben de yapabilirim."

Sakalı kırıldı ve sırttı. "Böyle düşünmemi istiyorsun, değil mi?"

Çiftlik evine kamyonla dönmek, Christian'ın evine at sırtında gitmekten çok daha iyiydi.

Kızlar arka koltukta kıkırdarken ben önde oturuyordum. Şu anki yaşam koşullarımla ilgili ne yapacağım konusunda hâlâ hiçbir fikrim yoktu. O kulübe yaşanabilir *değildi*.

Ayrıca çocukların bulunduğu bir evde uzun süreli bir yatıya kalmaya da niyetim yoktu.

Belki Becks bana bir iyilik yapar ... yine ... ve onunla ve kocasıyla kalmama izin verir.

Sonra tekrar, hamileydi. Hamile insanlar beni iğrendirirdi.

Kamyon durdu ve kızlar arkadan hızla çıktılar. "Ah-ne yaptığınızı sanıyorsunuz? İçeri girin," Christian söyledi.

Bree ve Gracie kamyonete geri tırmanırken, akşam yemeği bizi içeride beklemesine rağmen durumun nasıl geliştiğini izledim.

Christian kapıyı kapattı, onlar yerleGene kadar bekledi ve sonra kapıyı tekrar açtı.

Tıpkı ilk seferinde olduğu gibi dışarı çıktılar ve hemen içeri koştular. Kapı koluma uzandım ama o benden önce davrandı.

"Bir numaralı kural. Kamyonetime bineceksin, kapıyı açmama izin vereceksin."

Bir kaşımı kaldırdım. "Konu bu muydu?"

Başını salladı. "Bir gün randevuya çıkacak yaşa gelecekler. Bu da onlara kabul edilebilir muameleyi öğretmem gerektiği anlamına geliyor. Siz nasıl yetiştirildiniz bilmiyorum ama benim ailem bana kadınlara kapıları açmayı öğretti. Kızlarım da bunu bekleyecek."

Kaydım. Manolos ayakkabılarımın topukları toprağa battı. "Ben de senin 'verandada tüfekte bekleyen' tiplerden olacağını düşünüyordum. Ya da kırk yaşına gelene kadar onları odalarına kilitleyeceğini."

Kapıyı çarparak kapatırken kıkırdadı. "Beni kışkırtma."

Kırıksıklıkları düzelttim ve en sevdiğim beyaz takım elbiseme bulaşan toz lekelerini silebilmeyi diledim. Dekolte ve ölümcüldü.

Bayıldım.

On sekiz saattir bu kıyafetlerin içindeydim ve umutsuzca üzerimi değiştirmek ya da en azından yeni iç çamaşırları giymek istiyordum.

Havaalanı, at boku ve kin gibi kokuyordum.

Merdivenleri çıkarken Christian elini sırtıma koydu, ama ben onun dokunuşundan kaçtım ve bu sırada kalkmış bir kaşını yakaladım.

"Bu ayakkabılarla maraton koşabilirim. Merdivenler bir şey değil."

Ama Christian itiraz etmedi. Sadece öne doğru baktı. Sakallarının arasından, "Eşek herif seni fena benzetmiş," diye mırıldandı.

Sakallarla hiç ilgilenmemiştim. Bir erkeğin yontulmuş çene hatlarını görmeyi severdim. Ama Christian'ın elini sakalının kenarlarında gezdirmesi içimde uyuyan bir Geyi harekete geçirdi.

Onunki pürüzsüz ve düzgündü; çene çizgisinin bir santim altından kesilmişti. Çiftliğin ön kapısından içeri girerken

Kovboy şapkasını çıkardı ve gevşekçe bağlanmış kahverengi saçlarını tutan erkek topuzuna bir kez daha bakmamı sağladı.

Saçı ne kadar uzundu?

Christian'ı evin içinde takip ederken bir gözlemci rolüne büründüm. Güveç benzeri bir şey inanılmaz kokuyordu.

Kıkırdayan kızların sesi yüksek tavanda yankılandı. Christian diğerlerini devirmemeye dikkat ederek Çapkasını Çapka askısına astı.

"Selam," dedi Becks açık oturma odasındaki koltuğundan. Acınacak derecede mutlu görünüyordu.

Bebek olayını hiç anlamadım. Neden bir kadın kendi isteğiyle dokuz ay cehennem azabı ve on sekiz yıl ebeveyn hapishanesi çeksin ki?

Hiç şüphe duymadan biliyordum ki ben bir bebek insanı değildim. Ya da bir çocuk. Ya da bir ergen. Ya da genç bir yetişkin.

Çoğunlukla yirmi altı yaş ve üstü nüfusa tahammül ettim.

"Yerleştin mi?" diye sordu, devasa bebek yumrusunun üzerinde duran bir kase patates püresinden bir ısırık alırken.

Saçlarımı omzumun üzerinden taradım ve çenemi kaldırdım. "Tam olarak değil."

"Jackson'ı bir daha kim görürse, onunla konuşmam gerektiğini söyle," dedi Christian, bir salatalık kadar soğukkanlıydı.

Oda dondu.

Becks'in ağzı açık kaldı. "Vay anasını."

"Ne?"

Christian arkasını dönüp neredeyse tıpatıp kendisine benzeyen biriyle konuşmaya bağlayınca, Becks sessizce konuştu. "Onu daha önce hiç bu kadar kızgın görmemiştim."

"Bu kızgınlık mı?"

Becks sırtı ve bir kaşık dolusu patatesi mideye indirdi. "Oh, evet. Chris olabildiğince yumuşak huyludur. Ben de

sesini yükselttiğini hiç duymadım." Odanın öbür ucunu işaret etti. "*Bu* öfke."

Bir keresinde kristal bir vazoyu ofisime fırlatmıştım. çünkü bir müşteriye kızmıştım.

En azından müşteriye fırlatmadım.

Bir reklamcının hayatı böyledir.

Şey... eski bir gazeteci.

Becks, "Tüm stresini nasıl attığını merak ediyorum," diye fısıldadı.

Ama detay vermedi. Christian ve onun benzeri bize doğru geliyordu.

Arkadan bakıldığında boyları ve yapıları aynıydı ama önden bakıldığında aralarındaki fark kolayca fark ediliyordu.

Christian'ın kahverengi bir erkek topuzu, sakalı ve kıvrımlı bir göbeği olan ağır bir baba vücudu vardı. Diğer adam daha çok kirli sarışındı ve saçları asker tıraşlı kısıydı. Hafif bir kumral kirli sakal tabakası dışında yüzü çoğunlukla temiz tıraşlıydı. G.I. Joe gibi yapılıydı.

"Cass, bu benim kardeşim Nate," dedi Christian. "*Cassandra*," diye kestim nefesimin altından.

Christian sırttı.

"Bu Griffith kardeş ait içinBana."

Becks dedi, patates kaşığını Christian'ın kardeşine doğrultarak.

Nate elini uzattı. "Sizinle tanıştığıma memnun oldum. Becks bana sizden çok bahsetti."

Bana kovboy tipi gibi gelmedi. Duruşu ve varlığı *askeri bir havadaydı*.

"Aferin," dedim ağzımın kenarından.

Christian'ın kızları Nate'i yakaladı.

Becks sırttı ve sanki içinde bir uzaylı varmış gibi hareket eden şişliğinin üzerinde bir elini hafifçe gezdirdi.

Aman Tanrım. Midem bulandı. *Bu çok iğrençti*.

"İyi misiniz, Bayan Cassandra?" Gracie, ağaçtan sallanan bir maymun gibi amcasının üzerinden sıçrayarak konuştu. "Kusmak üzere olan Bree'ye benziyorsun."

Sakin bir nefes aldım ve gülümsedim. "Ben iyiyim."
"Babam der ki, kadınlar iyi olduklarını söylediklerinde bu
bir

Yalan söylüyorsak, iyi olduğumuzu
söylemememiz gerekir." Becks
homurdandı.

Ellerimi dizlerime dayadım ve onun hizasına gelecek
şekilde eğildim. "Baban sana, biri sana zaten bir cevap
vermişken farklı bir cevap talep etmenin hoş olmadığını da
söyledi mi?"

Gracie irkilmedi. "Hayır, ama terapistim nasıl
hissettiğimizi söylemenin daha iyi olduğunu, böylece
bununla başa çıkıp yolumuza d e v a m edebileceğimizi
söylüyor."

Bree odanın öbür ucundan, "*Bekletmek* yerine," diye
düzeltti.

Gracie omzunu silkti ve mutlu bir şekilde umursamadan
oradan uzaklaştı. "Ben çorbayı daha çok severim. Şehriyeli
tavuk en sevdiğimdir."

Ne tür bir baba, çocuklarını duygusal olarak ulaşılabilir,
kendinin farkında bir ebeveyn gibi terapiye gitmeye teşvik
eder?

Christian, diğer babalar gibi kişisel duygularını ifade
eden her şeyi görmezden gelmesi gerektiğini bilmiyor
muydu? Ya da en azından benimki gibi.

"Siz Bayan Parker olmalısınız," dedi yaşlı bir kadın
arkamdan.

Kollar beni sarmadan önce gümüş rengi saçlarımı
görece kadar hızlı döndüm.

Sırtım dümdüz oldu.

Terapi ve kucaklaşma. Bu aile çok garipti.

"Geldiğinde seni karşılamak için burada olacaktım ama
kızları dans kursuna götürüyordum. Yolculuğun nasıldı,
tatlım?"

"Sadece fi-" Ve "iyi" dersem çocuğun beni düzelteceğini
bildiğim için, "Sorunsuz geçti" dedim.

Gülümsedi. "Bunu duymak harika."

"Selam anne," dedi Christian, çakıllı sesinde inanılmaz
bir sevecenlikle. "Onu aldığın için teşekkürler."

kızlar."

Onun gözler buruşuk at ve KÖŞELER olarak o gülümsedi. "Her zaman. Bu bana şehre inmek için bir bahane verdi."

"Cass, bu benim annem," dedi Christian, iri yarı kolu hâlâ onun omuzlarındayken.

Başımı salladım. "Tanıştığımıza memnun oldum, Bayan Griffith." "Lütfen bana Claire deyin. Ya da anne. Herkes öyle der." "Claire," dedim kararlılıkla. Anneniz olmayan birine "anne" demek tuhaftı.

Claire etrafına bakındı. "CJ nerede?"

"Buradayım," dedi Nate'in biraz daha genç görünümlü bir versiyonu içeri girerken. Kesinlikle kirliydi.

Christian'ın yaptığı gibi, adam şapkasını kancaya astı ve annesini yanağından öptü.

Kaşlarını kaldırdı. "Bu kadar kirliyken bu eve girmen için seni kim yetiştirdi?"

Sırıttı. "Bana yemeğe asla geç k a l m a m a y ı öğreten aynı kadın."

Claire gözlerini devirdi. "Git elini yüzünü yıka."

"Bu Carson," dedi Christian. "En gençleri. Çiftliğin inek patronu. Çiftlik çalışanlarını denetler."

Bu aile toplantısının bir parçası olmak istemedim. Yemek yiyebileceğim tek yer burasıysa, yemeğimi paket yaptırır ve işe koyulurdum. İşimi ne kadar çabuk bitirirsem, o kadar çabuk hayatıma geri dönebilir ve bu kâbus her neyse ondan uzaklaşabilirdim.

CHRISTIAN

Cassandra'ya sorular yağdırırken masanın karşısından onu inceledi. Duruşu düzgündü, çiğnerken dudaklarını büzmüştü ve şu şekilde cevap veriyordu mümkün olduğunca az bilgi.

Bree ve Gracie ona bir film yıldızıymış gibi bakıyor, New York'taki hayatıyla ilgili her ayrıntıyı soruyorlardı.

Bırakın Teksas'ı, kızları küçük kasabamızın dışına bile nadiren çıkardığım için içimde suçluluk duygusu kaynıyordu.

New York muhtemelen sadece filmlerde var olan bir yer gibi görünüyordu.

Becks, Manhattanlı olduğu günleri anımsarken neşeliydi.

Kardeşimin bu geçmişin bir kısmını onunla paylaştığını düşünmek tuhaftı.

Becks üçüncü üç aylık dönemine kadar dış ilişkiler muhabiri *Rebecca Davis* olmaya devam etmişti. Nate ordudan emekli olduktan sonra güvenlik görevlisi olarak onunla birlikte seyahat etmişti. Kızlara akşam haberleri sunuculuğu yaptığı günleri anlatmasını dinlemek çılgıncaydı. Taksiler, makyaj sanatçıları ve yüksek topuklu ayakkabılar.

Bree'nin gözlerindeki yıldızları gördüm.

Ya da belki de bu sadece Cassandra'nın parmağındaki elmasın yansımasıydı.

CJ rostosunu bıçaklarken kaşları çatıldı. "Peki Cassandra, Becks'i nereden tanıyorsun?"

Durakladı ve bir yudum su içerek kendini toparladı. "Aynı medya holdingi için çalışıyoruz."

Becks, "Kanalın ana şirketi aynı zamanda çalıştığı halkla ilişkiler şirketinin de sahibi," dedi.

Cassandra'nın ağzının kenarında yakut dudaklı bir gülümseme kıvrıldı. "Kameranın önünde olmak gibi bir arzum yok. Sadece arkasındaki kuklacı olmak istiyorum."

CJ'in gözleri babamıza kaydı. "Peki çiftliğin neden bir reklamcıya ihtiyacı var?" Lokmasını bir yudum çay ile yıkadı. "Sığır yetiştiriyoruz. Camelot saçmalıkları ya da dolapta iskeletleri olan Kennedy'ler gibi değiliz."

"Ağzını topla, Carson James," diye azarladı annem.

Nesiller boyu bir sığır çiftliğinde büyüyen dört çocuğun birbirinin karbon kopyası olacağı düşünülebilir, ancak deneseydik daha farklı olamazdık.

Nathan klişeleşmiş en büyük çocuktur. Doğuştan liderdi. Bir koruyucuydu. Orduda kariyer yapma hayalleriyle West Point'e girdiğinde hiçbirimiz şaşırmadık. Azimli ve kararlıydı. Orduda geçirdiği yirmi yıl boyunca bu ona çok iyi hizmet etti.

Sonra ben vardım.

Kendi iyiliği için fazla hassas. Chris'in sertleşmesi gerek. Çocukken karnelerimde hep böyle yorumlar yazardım.

Çiftlik her zaman benim güvenli yerim olmuştu. Bir sığınaktı. Sessizliği severdim. Kilometrelerce ötede insan olmamasına değer veriyordum.

Yumuşak kaldığımı düşünmek hoşuma gidiyordu ama hayat beni sertleştirmişti. Nate arka arkaya denizaşırı turlara çıkarken, lise aşkımla evlendim, Bree ve Gracie'ye sahip oldum,

ve babamdan bilmem gereken her şeyi öğrenmek için gün doğumundan gün batımına kadar çalıştım.

Sonra Gretchen'ı kaybettim.

Dünyam, bir polisin uzun toprak yoldan aşağı inip lastikleriyle toz fırtınası yarattığı gün sona erdi.

Gretchen marketten eve dönüyordu. Üç yaşındaki Bree ve bir yaşındaki Gracie'yi annemle bırakıp birkaç saat huzur içinde işlerini halledebilmek için her hafta tek başına şehre iniyordu.

Sarhoş bir sürücü çarptı.

Saniyeler içinde gitti.

Ve böylece, bekar bir baba oldum. Bir dul.

Her zaman sığınağım olarak gördüğüm yer artık benim sunağım olmuştu.

Haftalarca dua ettim, onu geri getirmesi için her ne yüce güç varsa ona yalvardım.

Parçalanmış steysin arabayı görmüştüm.

Polis beni cesedinin yanına götürdüğünde onun cansız elini tutmuştum.

Sonra eve, cevaplar için bana bakan küçük kızlarımın yanına gittim. Güç için. İstikrar için.

Ve ben de onlar için hepsini yutmak zorunda kaldım.

Griffith'lerin bir sonraki en küçüğü olan Ray, bu olay olduğunda rodeo turlarına yeni başlamıştı. Ben cenaze işleriyle uğraşırken ve yas tutmak için kısa anlar çalarken o eğlenceli amca rolünü üstlendi, Bree ve Gracie'ye yardım etti.

Yarışlara katılmadığı zamanlarda Colorado'da yaşardı. Onu çok özliyordum ve rodeonun şehre gelmesini dört gözle bekliyordum.

Annem, onun burada olmayacağını çok iyi bilse bile, masada her zaman onun için bir yer ayırırdı. Bugün Cassandra, Ray'in koltuğunda oturuyordu.

Carson James - en küçüğümüz ve düzenli olarak ilk ve son adıyla çağrılacak kadar başı belaya giren tek kişimiz

Gretchen öldüğünde sadece on yedi yaşındaydı. Şu anda karşımda oturan yirmi yedi yaşındaki adamdan çok farklı görünüyordu.

Annemle babamın bunu nasıl başardığını bilmiyordum. Dört asi çocuk, biraz daha az vahşi adamlara dönüşmüştü.

Sadece iki kişiyle elim kolum bağlıydı. Bunu ikiye katlamayı hayal bile edemezdim.

"Sadece söylüyorum," diye tekrar araya girdi CJ. "Sonunda kırmızıdan kurtulduk. Ekipmanı yenilememiz falan gerekmiyor mu? İşçiliğe para harcamak yerine?" Gözlerini Cassandra'ya dikti. "Alınma ama."

"Alınmadı," dedi umursamadan, masayı dikkatle incelerken, her nefesi ve mikro ifadeyi alırken.

Becks çatalını yere bıraktı ve inleyerek gözlerini kapattı. Nate neredeyse yerinden sıçrayacaktı. "Sorun ne?" "Yok bir şey," diyerek onu başından savdı. "Merak etme. bu konuda."

"Bana bu konuda endişelenmememi söyleme, Red," diye hırladı Nate. "Braxton-Hicks mi?" Tahmin ettim.

Becks başını salladı. "Berbatlar."

Ona sempatik bir şekilde başımı salladım. "Gretchen'ın onlardan nefret ettiğini hatırlıyorum. Gracie ona gününü göstermişti."

Becks dudaklarını büzdü ve bir başka kasılma alıştırmaları yaparken ses çıkarmamak için mücadele etti.

"İşte bu kadar." Nate ağzını sildi ve peçetesini yere attı. "Hastaneye gidiyoruz."

Becks gözlerini devirdi ve Cassandra'ya döndü. "Beni günde en az dört kez hastaneye götürmekle tehdit ediyor."

Nate burun kemiğini sıktı. "Çünkü sen yüksek risk altındasın."

"Çünkü kırk yaşındayım," diye karşı çıktı Becks. "Geri kalan her şey normal. Patlamayacağım. Şimdi sakın olur musun?"

Bree, Gracie ve annem kıkırdadı. Nate bardağını boğuyormuş gibi görünüyordu.

Cassandra şaşırmamıştı.

O etkilenmemiş yüzünün gerçekten de havalı bir maske olduğunu düşünmeye başlamıştım. Kafasında dönen çarkları gördüm.

O oldu keskin ve değerlendiriyorum, alarak a aile dinamiklerini incelerken bekle ve gör yaklaşımını benimsedi.

"Hiç ünlü tanıyor musun?" Bree bir lokma patates ve havucun arasından sordu.

"Sofra adabı. Sen vahşi bir hayvan değilsin," diye hatırlattım.

Bree lokmasını yuttu. "Tanıdığın ünlü var mı?"

Cassandra dudaklarını sildi ve peçetenin üzerinde kıpkırmızı bir iz bıraktı.

Kahretsin. Aletimi masanın altına gizlice yerleştirdim.

"Evet," dedi.

Bree'nin çenesi masaya çarptı. "Kim?" diye fısıldadı saygıyla.

Cassandra irkilmedi. "Tüm müşterilerimle sıkı gizlilik anlaşmaları imzalarım."

"Bu ne anlama geliyor?" Gracie sordu.

"Yani birini öldürebilirler ve ben gıkımı bile çıkarmam. Yani, hayır, isim vermem."

Gracie'nin gözleri fincan tabağına döndü. "Burada biri birini mi öldürdü? Bu yüzden mi buradasınız?"

Becks güldü. Nate kıkırdadı. CJ çayını tükürdü. Başımı ellerimin arasına aldım. "Kimse kimseyi öldürmedi, Grace."

"O zaman anlamıyorum. Bayan Cass çiftlikte ne yapacak? Topuklu ayakkabıyla sığır güdebileceğini sanmıyorum."

"Benim adım *Cassandra*."

Kızım ile konuşurken takındığı tavır karşısında tüylerim diken diken oldu. Benimle bu şekilde konuşabilirdi ama kızlarımla konuşamazdı.

Yine de Gracie'nin bundan rahatsız olmadığı anlaşılıyordu. "Ama bir reklamcı ne yapar?"

"Ben insanlar için bir reklamcıyım," dedi Cassandra tabağını yavaşça iterken. "Onların imajlarını, markalarını ve mesajlarını kontrol ediyorum, böylece halka dönük kişilikleri kitleler tarafından doğru şekilde tüketiliyor. İşletmeler için de benzer bir durum söz konusu. Bir danışman olarak hareket ediyorum, ek gelir akışları açmak ve orijinal konseptlerinin ötesinde erişimlerini genişletmek için yeni stratejiler oluşturuyor ve uyguluyorum, şirketi yerel pazarlarına sevdriyorum. Projelerin etkinliğini ve yatırım getirisini en üst düzeye çıkarmak için değişiklikler boyunca markalarını, mesajlarını ve anlatımlarını kontrol ediyorum."

Akıcı bir şekilde konuştuğu kurumsal meyve salatası migrenimi azdıracaktı.

Bree bir meleğe bakar gibi Cassandra'ya göz kırptı ve gözlerine inanamadı.

Gracie başka bir poğaçaya uzandı. "Bu harika. Büyüdüğümde deniz biyoloğu olmak istiyorum."

Nate kaşlarını çattı. "Hangi yeni gelir kaynaklarından bahsediyoruz?"

Nathan çiftlik için çalışmıyordu ama Becks'le birlikte hepimiz gibi arazide bir evleri vardı, bu da onun da aynı menfaate sahip olduğu anlamına geliyordu.

Cassandra ellerini düzgünce kavuşturdu. "Birkaç düşüncem var, ancak mülkün, mali durumun ve çevrenin tam bir değerlendirmesini yaptıktan sonra mümkün olanlarla ilgili bulgularımı ve önerilerimi sunabileceğim."

CJ hoşnutsuzlukla
homurdandı. Onu
suçlamadım.

Yabancıların işimize burunlarını sokmalarından daha fazla nefret ettiğim çok az şey vardı.

Benim işimde.

"Bizimle ne kadar kalmayı düşünüyorsun?" Annem sordu. "Şu anda kesin bir zaman çizelgem yok. Bağlı olarak

Yapmak istediğiniz şeyin kapsamına bağlı olarak, birkaç

haftadan birkaç aya kadar."

Aylar.

Kahrets

in.

Birkaç ay boyunca onunla ne yapacaktım? Aletim yine seğirdi.

Birkaç ay boyunca ne yapacaktım?

Ya değişiklikler? Tanrım, daha kötü bir şey düşünemezdim.

Çiftlik nihayet yeniden iyi gidiyordu. Mali durumumuzu alt üst eden kuraklığı atlatmıştık. Bir zayıf yıllar vardı, bir de kıt kanaat geçen yıllar.

Sonunda kendimizi bu durumdan

kurtarmıştık. Buna ihtiyacımız yoktu.

Ona ihtiyacımız yoktu.

Cassandra boğazını temizledi. "Bilmem gereken bir şey var.

yaşam a l a n ı m ." Sakin bir gülümseme takındı. "Bana gösterilen... *kabin* kabul edilemez."

"Evet," diye kabul ettim, bir elimi sakalımın üzerinde gezdirdim.

Becks kaşlarını çattı. "Evimizi teklif ederdim ama su hasarı yüzünden orada uyuyamıyoruz bile."

CJ bir ağız dolusu yemek yerken, "Ranzalar dolu," dedi. Gözlerini Cassandra'ya dikip bir bakış attıktan sonra hızla başka tarafa baktı. "Zaten orada yatmanızı tavsiye etmem."

"O benim odamda kalabilir!" Gracie ciyaktı.

Tam "hayır" demek için ağzımı açmıştım ki Cassandra benden önce davrandı.

"Kesinlikle hayır," dedi patronluk taslayan bir kahkahayla. "Chris, boş odan var, değil mi?" Anne sordu.

Kulübenin durumunu gördüğümde, durumun muhtemelen bu noktaya geleceğini biliyordum. Ama buna razı olmam, bundan hoşlandığım anlamına gelmiyordu.

İçimi çektim. "Ödünç alabileceğim yedek çarşafın var mı? Çamaşır yıkamaya fırsat bulamadım."

Cassandra'nın çelik gözleri masanın etrafında gezindi. "Elbette," dedi annem gülümseyerek.

Göz devirmemi engelledim.

Dün bana gözlerini devirdiği için Bree'ye kızmıştım ve eğer beni bunu yaparken yakalarsa, bunu asla unutmama izin vermezdi.

"Bekle-ne?" Cassandra kekeledi.

Ağzımı sildim ve peçetemi temizlenmiş tabağımın üzerine attım. "Boş bir yatak odam var."

Gözlerini Becks'e dikti. "Geri dönüp geldiğim kasabada bir otel odası tutacağım."

Becks ona acınası bir gülümseme verdi. "Güven bana, bunu yapmak istemezsin. Tahtakurusu istemiyorsan tabii. Buralarda kalacak iyi bir yer yok."

Cassandra'nın mükemmel kemerli kaşı seğirdi. Gözlerini kapadı ve yavaşça içine çekti. Aşırı dramatik bir şekilde nefes verirken, "Peki. Bu kâbusun içinde istediğimden daha uzun süre uyanık kaldığım için bu gece orada kalacağım ve yarın daha uygun bir yer bulacağım."

"İyi şanslar," dedi babam gülerek. "Bulabileceğin tek iyi yer, bebek İsa gibi ahırda uyumak olacaktır. Ahır kedileri fareleri uzak tutmak konusunda iyi iş çıkarıyor."

Cassandra inledi.

Gracie arka koltukta zıplarken, "BU GECENİN EN GÜZEL GECESİ OLACAK," *diye* ciyakladı.

Ailemin evi arkamızda kaybolurken gözlerimi sola çevirip Cassandra'yı izledim.

"Can Biz kal yukarı ve İzle a
Film ile Bayan Cassandra?" Bree sordu.

"Hayır," dedi Cassandra ve ben birlikte.

İyi bir önlem için "okul gecesi" diye ekledim.

Kızlar sanki az önce onlara dişçiye gideceklerini söylemişim gibi inlediler.

Eve yanaştım ve motoru durdurdum.

Normalde kapılarını açar ve ben dışarıda açıklanamayan bir şeyi kontrol ederken kızlara içeri girmelerini söylerdim.

Bu sadece onların yatma rutinini denetlemeden önce nefes almak için birkaç dakikaya ihtiyacım olduğunu gösteren bir koddu.

Kızlar artık daha büyüktü ve genellikle özerktiler, bu da yardımcı oldu.

Yine de, her zaman bir tartışma vardı. Her zaman bir şikayet.

Her zaman içlerinden biri, dişlerini fırçalamanın uyumak için bir ön koşul olduğunu "unutur" ve bunu kendini bildi bileli yapar.

Her zaman okul için yapılması gereken ve bahsedilmeyen bir şey vardı. "Son dakika ödevi" gibi yarı düzenli bir durum için sanat malzemeleri ve poster panoları gibi sunum ihtiyaçlarından oluşan bir stokum vardı.

Ama bu gece o imrenilen üç dakikayı çalamazdım.

"İçeri girin ve yatmak için hazırlanın," dedim kızlara. kapılarını açtılar.

Cassandra'nın huzursuzlandığını gördüm ama kapı koluna uzanmadı. Onun için ben açtım. "Siz de, Prenses. Biz erken kalkarız."

Kıpırdamadan oturdu; sırtı dik ve gözleri kapalı. "Bir dakikaya ihtiyacım var."

Sözleri duygusuzdu.

Kaşlarım kalktı ama onunla tartışmadım. "Hazır olduğunda içeri gel o zaman."

Ön kapı nihayet açıldığında lavaboda durmuş sefer tası kapılarını yıkıyordum. Cassandra kasıla kasıla içeri girdi. İnce topuklu ayakkabılarının parke zemin üzerindeki sabit ritmi kızlar için bir işaretti.

Pijamalarıyla banyodan çıkıp merdivenlerden inerken neredeyse birbirlerini deviriyorlardı.

Kıkırdamalar üzerine Sadie kanepedeki favori yerinden fırladı ve mutfığa daldı.

"Bayan Cassandra, gerçekten nişanlı mısınız?" Bree ona doğru koşarken bağırdı.

"Ne zaman evleniyorsun?" Gracie araya girdi.

Kürk füzesi, Bree ve Gracie'yi bir kümenin içine sürerek kaçtı. Cassandra çocuk ve köpek kasırgasının ortasında kalmıştı. Yüzünü korumak için ellerini kaldırdı.

Köpeği ve kızları çağırmak için ıslık çaldım. Hemen yerleştiler.

"Yatma vakti," dedim suyu keserken. "Bir dakika içinde kalkacağım."

Gracie, "Ama biz Bayan Cass ile takılmak istiyoruz," diye sızlandı.

"Cassandra," diye düzeltti şakaklarına masaj yaparken.

"Gelinliğini görebilir miyiz?" Bree ellerini kavuşturup köpek yavrusu gözleriyle yalvardı.

"Benim gelinliğim yok," dedi Cassandra.

Kızlar donup kaldılar ama bu uzun sürmedi.

"Neden gelinliğin yok?" Gracie şaşkınlık ve dehşetle sordu.

Cassandra henüz gözlerini açmamıştı. "Benden her zaman en az iki adım uzakta duracağına söz verirken sana söyleyeceğim."

"Hey-" dedim uyarı tonuyla.

Bir gülümseme yapıştırdı. "Kişisel baloncuğumu seviyorum." Kızlar geri çekildi.

Cassandra ellerini indirirken, "Daha iyi," dedi.

Sadie'nin tüylü kıçı hâlâ yüksek topuğunun yanında yere dikilmişti.

Cassandra bir kaşını kaldırdı ve köpeğe ters ters baktı. "Sen de, tüy yumağı."

Sürpriz bir şekilde Sadie kanepeye geri döndü.

Cass parmaklarını birbirine geçirdi ve dikkatini tekrar kızlara verdi. "Henüz bir gelinliğim yok çünkü henüz bir düğün tarihim yok. Neden bir gelinlik giyeyim ki?"

Kış düğünü için yazlık elbise mi yoksa Temmuz ortasında dantel ve kollar mı?"

"Neden hâlâ bir düğün tarihiniz yok?" Bree dürttü.

"Vay, vay, ne kadar meraklısın değil mi?" Cassandra karşılık verdi. Eğildi ve ellerini dizlerine dayayarak onların seviyesine geldi. "Düğün tarihim yok çünkü imparatorluğumu kurmakla meşgulüm, onun soyadına itibar katmakla değil. Sonsuza dek mutlu ol ve seni kurtarması için bir prense ihtiyacın olmasın."

"Çok havalısın," diye fısıldadı Bree büyük bir saygıyla. Şimdi şakaklarımı ovuşturan bendim.

CASSANDRA

"G irls. Yatağa," diye homurdandı Christian. "Bir dakika içinde kalkacağım." "Ama *baba*," diye sızlandı Gracie.

Tanrım, bu ses kafamı bir kağıt öğütücüye sokma isteği uyandırdı.

Migren ilk kez ortaya çıkarken gözlerimin arkasındaki boşluk zonkluyordu.

Christian ona öyle sert bir bakış attı ki beni bile ürküttü. Ama sesi nazik ve kararlıydı. "Tartışmak yok."

Bree ofladı. "Ama biz-"

Babasının kaşını kaldırmasıyla sustu.

"Bir dakika içinde gelip ışıkları kapatacağım. Hadi git."

Bobbsey İkizleri döndüler ve başka bir şey söylemeden merdivenleri tırmandılar.

Christian içeri girdiğinde Çapkasını kapının yanındaki askıya bırakmış, dağınık topuzunu açıkta bırakmıştı. Kıpırdamadım, ellerini gür saçlarına daldırırken durup onu izlemeyi tercih ettim.

Topuzu bir arada tutan lastiği çekiştirerek açık kahverengi saçlarının omuzlarına dökülmesine izin verdi. Nefes alıp durumu, beni değerlendirdi ve zihninde bir plan oluştururken bir eli buklelerin derinliklerine daldı.

"Kendini evindeymiş gibi hisset. Sabah için hazır olduklarından emin olmalıyım, sonra odanı hazırlayacağım."

Christian merdivenleri çıkarken sesimde olabildiğince tarafsız bir tonla, "Acele etme," dedim.

Optik bizim rahatımızdan daha önemli. Tripp'in kibirli sesini kafamın içinde duyabiliyordum ve bundan nefret ediyordum.

Cep telefonumu buldum ve dış dünyayla küçük bir bağlantı umuduyla açtım.

Christian'ın evinde iki cılız çubuk vardı, bu da mesajların ve grenli aramaların gelmesi için yeterliydi. Ekranda birkaç sesli mesaj vardı.

Ama Tripp'ten bir şey yok.

Üzgünüm mesajı yok. Beni neden terk ettiğini açıklayan bir sesli mesaj yok.

Üç yıl önce, onunla evleneceğim için hayaller kuruyordum. Evlenme teklifi sektördeki en iyi düğün planlayıcısı tarafından planlanmıştı.

Bunu doğru yapmak istedi.

Bana o peri masalı anını yaşatmak istedi.

Kendi başına bir şeyler bulacak zamanı yoktu.

Beni seviyordu ama bana nasıl evlenme teklif edeceğini planlamak onun ilgi alanına girmiyordu, bu yüzden dış kaynak kullandı.

Yüzükten nefret ettim. İğrenç derecede şatafatlıydı, ama manşet olmadan bir açıklama yapmak için doğru karat boyutundaydı. Doğru kesimdi. Berraklığı eşsizdi. Mükemmel optik için tüm kutuları işaretledi.

Üç yıl önce tarihler ve mekânlar hakkında konuşmuştuk.

Ama her seferinde bir şeyler bunu ertelememize neden oluyordu, ta ki bu konu hakkında konuşmayı tamamen bırakana kadar.

Konuyu açtığımda d a gecikmelerden işi sorumlu tutuyordu.

Bir kere, o teklif edildi a
hızlı ADLİYE düğün Sırf hayır
diyeceğimi düşündüğü için.

Evet dedim.

Ortaya ıkmadı.

Tabii ki Tripp suçu işe attı.

Toplantısı gecikti.

Müvekkili teselli edilemez durumdaydı ve o da

kaçamadı. Onun gibi daha kararlı olmalıydım.

Müşterilerimi özel hayatımın önüne koymalıyım.

Parmağımdaki yüzüğü çevirirken, yüzüğün elimde ne işi olduğunu merak ettim.

Sesler üst kattaki yatak odalarından aşağıya taşındı.

"Yarın saçımı Bayan Cassandra'nınki gibi yapabilir misin?" Büyük olanın sesi gibiydi.

Christian iyice yıpranmış bir iç çekti. "Saçların böyle büyük bukleler için yeterince uzun değil."

"Biliyorum," diye bastırdı. "Ama deneyebilir misin?" "Nasıl yapacağımı bilmiyorum," dedi.

Kaygan mikrodalga fırın kapısında kendime bir göz attım. Hacimli Marilyn Monroe perçemlerim bir günlük seyahat ve çiftlik kaynaklı travmanın ardından dökülmüştü, ancak saçlarımın uzunluğu hala güzel bir sıçrama sergiliyordu.

"Kuralı biliyorsun," dedi Christian. "Okula gitmeden önce yeni bir saç modelini öğrenmen için en az be güne ihtiyacım var."

"Sizce Bayan Cassandra saçımı yapabilir mi?" Bree yalvardı.

"Kesinlikle olmaz," diye mırıldandım içimden, kanepede uzanan köpeği incelerken.

"Hayır," dedi Christian. Üst katta dolağırken sesi mırıltılara dönüğtü. Muhtemelen onların alınlarını öpüyor ve içtenlikle "Seni seviyorum," diyordu.

Ne kadar güzel.

Üst katın ışıkları kapandı ve saate baktım. Saat akşamın sekizi bile değildi. Normalde iş günümü bitirmeye hazırlanıyor olurdum. Belki de eve gidip koltuğumdan zengin ve ünlülerin hayatlarını yönetmeden önce bir akşam yemeğ i rezervasyonu için s ı v ı ş ı y o r olurdum.

Şarapla çünkü Lillian Monroe merdiven tırmanan bir kertenkele kadındı.

Belki de şu anki baş ağrım gerçekten detoks sonrası yörüngesinden serbest bırakılıyor.

Kariyerime Carrington Group'ta stratejik iş geliştirme danışmanlığı ile başlamıştım, ardından halkla ilişkiler alanında hayalimdeki işe girdim.

Reklamcı olmak benim hayalimdi. Ya da ben öyle sanıyordum.

Özel jet yaşam tarzını, Michelin yıldızlı restoranları, kamera flaşlarını ve dikkat çekmek için bağırmayı, tüm bunları yaparken de usta bir kuklacı olmayı istedim.

Perdenin arkasındaki büyücü olmak istedim.

Ama boş kafalı bir yıldız adayını perdeyi yırtmaya, beni onunla boğmaya, kumaşı ateşe vermeye ve sonra beni bir uçurumdan aşağı atmaya karar verdi.

Şimdi kovboy cehennemindeydim.

Ağır botlar merdivenlerden gürleyerek indi ve Christian ortaya çıktı. Annesinin evinden getirdiği bir yığın çamaşırı kaptı ve boğ odada gözden kayboldu.

"Soru," dedim, onun orta boy yatağa çarşaf sermesini izlerken kapı aralığında oyalanmak için hareket ettim.

Christian bağıını kaldırdı, koyu kahverengi gözleri elindeki iğne dönmeden önce kısa bir süre benimkilere dikildi. "O da ne?"

"Fotoğraflardaki kadın nerede?" "Ne demek istiyorsun?"

"Evinizde uyuyorum diye buraya gelip boğazımı mı kesecek?"

Gülmedi ama kızgın da görünmüyordu. "Kızlar küçükken öldü," dedi sakince, bir yastığı yeni bir kılıfa yerleştirirken.

Christian'ın ses tonu merhamet dilenmiyordu. Sadece bir gerçeği dile getirmişti, ben de karşılık verdim.

"O zaman bunu duyduğuma üzüldüm."

Büyük bir yorganı açtı ve düzgünce yapılmış yatağın üzerine örttü. Her şey çok ... *tuhaftı*.

"Koridorun sonunda tam donanımlı bir banyo var. Benim odamın yanında.

Bir şeye ihtiyacın olursa seslen. Kızların üst katta banyosu var, o yüzden sizi rahatsız etmezler. Mutfakta ne bulursanız yiyin."

Bavullarımı oturma odasından içeri taşıırken kendimi kapının çerçevesine sabitledim.

Yapılması gereken bir şey olmadığından emin olmak için hızlıca bir göz attıktan sonra ellerini kot pantolonuna sildi ve kapıda durakladı.

İkimizin yüz yüze olması çok zordu.

Bana dikkatle bakarken Christian'ın karnı benimkine değdi. Kaşlarının arasında küçük bir oluk oluştu. Göğsünde alçak bir hayal kırıklığı hırıltısı yankılandı.

"Seninle ne yapacağım ben?"

Sert tınısı tüylerimi diken diken etti. Sakalından yayılan nefes sarhoş ediciydi.

Christian Griffith benim tipim *değildi*. Ayrıca, ben kapılmıştım.

Bir çeşit.

Ama vücudum mantığı umursamıyordu. Tenim sanki canlı bir tele dokunmuşum gibi karıncalandı.

Güvende görünüyordu. Kolları rahatlatıcı görünüyordu. Ve geçirdiğim günden sonra, destek için onlara yaslanmamak için profesyonelliğimin her zerresini kullanmam gerekiyordu.

Çenemi kaldırdım. "Buraya bir iş yapmak için geldim.

"Evet," dedi kapıdan çıkıp mutfığa doğru ilerlerken son bir hararetli bakışla. "Ben de bundan korkuyorum."

Çocuk sesleriyle uyandım. Korkunçtu.

Sabahları "Diğer ayakkabımı bulamıyorum!" çığlıkları.

ve "I Yapma. istiyorum Krepiçin

Kahvaltı!"

hemen başımı ağrıttı.

Cafieine lazım.

Yuvarlandım ve ergenlik öncesi gevezeliklerin kakofonisini engellemek için başımı yastığın altına gömdüm.

Dışarıda hava henüz aydınlanmamıştı bile.

Yastık ve yatak takımları temizdi ama sanki uzun süredir dolapta duruyormuş gibi biraz küf kokuyordu.

Gerindim, ağır yorganın altında ayak parmaklarımı esnetip kıvırdım.

Christian dün gece yatağı hazırlarken burada sadece birkaç dakika kalmıştı, ama parfümü çok lezzetli bir Gekilde burnunda tütüyordu.

Gerçekten kolonya mıydı, yoksa sadece o muydu?

Erkeksi kokuyu içime çektim, beni bir kucak gibi sarmasına izin verdim ve tekrar uykuya daldım.

"Kalk ve parla." Kapı gıcırdayarak açılırken Christian'ın derin bas sesi içeri süzüldü.

Kibarca, siktir et onu.

Hayır. Bir daha düşündüm de, kibarca değil. Siktir et onu.

Yastığın köşesini kaldırdım ve saate baktım. "Dokuz ile beş saatleri arasında müsaitim. Bunun dışında, bir sonraki iş günü içinde yanıtlanmak üzere bana bir e-posta göndermeniz gerekecek."

Christian'ın kıkırdaması karanlıktı. "Burada işler böyle yürümüyor Prens."

Seramiğin ahşap üzerinde kayması dikkatimi çekti. Uyku yüklü gözlerle dikkatlice baktım ve komodinin üzerine bıraktığı kahve fincanını gördüm.

Kapıdan uzaklaşırken "Güzel pijama," diye kırıştırdı.

Saten kaşorsemin askısının tenimi öptüğü çıplak omzumun üzerinde bir esinti dans etti.

Ama esinti bununla da kalmadı.

Saçmalık.

Yorganı çekiştirerek yukarı kaldırdım ve göğsümün üstümden taşan tarafını kapattım.

"Onda çıkıyorum," diye bağırdı evin öbür ucundan. "İş günüm dokuzda başlıyor," diye hatırlattım ona.

Christian keskin bir ıslık çaldı. "Sadie. Getir onları."

Köpek patilerinin parke zemin üzerindeki tıkırtıları anlıktı. Sadie - sinir bozucu Aussie kıpır kıpır poposu - merdivenleri tırmanmaya başladı. Bir kürk kasırgası gibi odadan odaya koştururken, boğuk gümbürtüler ikinci katın her yerinde yankılandı.

Merdivenlerden kuyruğunun üzerine yuvarlandığından oldukça emindim, sonra sesin patilerinin onu basamaklardan aşağı ne kadar hızlı taşıdığından kaynaklandığını hemen anladım.

Aralıksız havlamalar çocuklardan daha kötüydü.

Kulak tıkaçları bu sabah yapılacaklar listemin en başındaydı. Kalkacak, Becks'e medeniyete geri dönmek için aracını kullanmama izin vermesi için yalvaracak, şehirde bir yerde uygun bir latte alacak, telefon görüşmelerimi yapacak ve e-postalarımı gönderecek ve kalacak daha az vahşi yaşam olan bir yer bulacaktım. Ve buna çocuklar da dahildi.

Havlama sesi yaklaştı.

Ve daha da yakınlaştı.

Ve daha yakın.

I sarılmış ve Yastık etrafında benim Kafa ve kısa bir süre kendimi boğmayı düşündüm.

Bu baş ağrısı büyüdü. Bu oldu yarı tükenmişlik ve yarı öfke.

I yapmamıştı. uyudu İyi. Bu oldu çok sessiz Buraya. Ben de Dışarısı karanlık.

Biraz uyuyabilmek için şehrin ışıklarının ve gürültüsünün düşüncelerimi bastırmasına ihtiyacım vardı.

Çocuklar "Büyükanne!" diye bağırarak merdivenlerden inip kapıdan çıktılar.

Sonunda ev sessizleşti.

Patiler bir davul sesi gibi yere çarptı. Yatağa atlayan bir tüy yumağını görmek için tam zamanında yastıktan dışarı baktım.

Sadie beni çiğneyerek öldürmeye çalışırken defalarca havladı.

"Dışarı!" Hayati organlarımı korumak için cenin pozisyonunda kıvrılırken bağırdım.

"Bırak! Aşağı! Geri!"

Geri çekilmesini sağlamak için kitaptaki her komutu denedim. Dehşet içinde çığlık attım, kafama tekrar tekrar saldırırken yüzümü kapattım.

On dakika sonra Christian'ın Allah'ın belası evinin  n kapısından hışımla çıkarken onu kamyonetinin kapısına yaslanmış, kollarını kavuşturmuş ve sırtırken buldum.

"Her şeyden önce," diye bağırdım ve parmağımı ona doğru uzattım. "Siktir git."

Sadie ayak bileklerimi ısırđı, ben de sıçradım.

Christian beni içeri alırken kendinden çok memnun görünüyordu. Yıkanmamığ, bir günlük buklelerim elmacık kemiklerimi vurgulayan sıkı bir topuz haline getirilmiğti. Normalde buğulamak için zaman ayırdığım keten bluzum dağılmıştı. Belimde bir fıyonkla bağladığım buğday rengi pantolonumun içine soktum ve geri kalanını beyaz bir blazer ceketin altına sakladım.

Gevezelik yüzünden makyaj rutinimi aceleye getirmek zorunda kaldım ve gözlerimin altındaki torbalar için biraz kapatıcı, bir kat maskara ve erik rengi bir dudakla yetindim.

Telefonum bir elimdeydi ve Mary Poppins antam omzuma asılmıştı. "Mutlu musun?" Havlamaların arasından bağırdım. "Köpek alarısını kapatır mısın artık?"

Christian bir kulaktan diğerine sırttı. "Aşağı."

Sadie hemen bir halıya dönüşürken ona ters ters baktım. "Ciddi misin? Bunu en az otuz kere söyledim!"

"Sen ben değilsin," dedi Christian kamyonetin etrafında dönüp kapımı açarken. "Hadi gidelim. Geç kaldık."

CHRISTIAN

Cassandra çok kızgın görünüyordu. Çok tatlıydı. Elindeki büyük çantayı döşeme tahtasına fırlattı ve koltuğa tutunarak arabaya adım attı.

Koşu tahtası.

Yüksek topuğunun altı kenardan kaydı. Geriye doğru sallanırken kalçalarını yakaladım.

"Bütün gün giyeceğin ayakkabılar bunlar mı?" Onu nazikçe taksiye iterken sordum.

Gözleri ayaklarına kaydı, sonra tekrar bana döndü. "Bunları her gün giyiyorum. İyi olacağım."

Sadie otostop çekmek için kamyonetin kasasına atladı. Direksiyonun arkasına geçtim ve evden uzaklaştım.

Cassandra çantasının derinliklerine uzanıp şık, deri bir not defteri çıkarırken hiç tereddüt etmeden, "Kasabaya gitmem gerekiyor," dedi. Listeler üzerine listeler sayfaları dolduruyordu.

"Bugün için programda yok."

Bir kaşını kaldırdı. "Senden izin istemiyordum."

Depo ofisinin önüne geldiğimde, "İyi o zaman," dedim. "Umarım bu topuklularla yürümek hoşuna gider. Ben de

Birkaç gün sonra görüşürüz."

Dışarı fırladım, kapısını açtım ve onu kendi haline bıraktım. Orada oturup surat asmak istiyorsa, oturup surat asabilirdi.

Araba hırsızlığına kalkışıp kamyonetimi almak isteseydi, deneyebilirdi. Ama Cassandra bana düz vites kullanmayı bilen biri gibi gelmedi. Mülkün kapısına varmadan dururdu.

Hışımın içeri girdiğinde ışıkları yeni açmıştım. "Senin derdin ne, Griffith?"

"Benim anlaşılmam mı?"

Burnunun kenarını sıktı. "Burada rehin tutuluyorum."

Bir kaşımı kaldırdım. "Bir işte çalışıyor olman gerekiyordu."

"Dış dünyayla bir bağlantım olmadığı sürece bunu yapamam."

Masanın üzerindeki alanın çoğunu kaplayan tıknaz masaüstü bilgisayarını işaret ettim. "Bunun ne olduğunu sanıyorsun?"

"Müzeye ait bir kalıntı." "Dilenciler seçici olamaz."

"Yalvarmıyorum!" diye bağırdı. Bir kolu dışarı fırladı ve köşeyi işaret etti. "İnek neden burada?"

Mickey, Sadie'nin köpek yatağının üzerinde huzur içinde dinleniyordu. Kütlesinin altından görünen tek şey kenarıydı.

Omuz silktim. "İsteddiği yere gider."

Cassandra çantasını masamın üzerine bıraktı ve Teksas Hayvan Sağlığı Komisyonu'na ait bir yığın evrakı beton zemine fırlattı. "Neden hiçbir şey seni rahatsız etmiyor? Ofisinde lanet olası bir inek var!"

Dudaklarımı büzdüm, sakalım gülümsememi gizlediği için şükrettim.

Muhtemelen onu kızdırırdı. "Burası bir sığır çiftliği."

"Dışarıda olmalılar! Uzakta, çok uzakta," diye karşı çıktı. "İnsanlarla hayvanlar arasındaki farkı biliyorsun, değil mi? Siz hayvan yiyorsunuz."

Bir kahkaha attım. "İnsanları da yiyebilirsin. Özellikle de kadınları. Yoksa nişanlınız bunu sizin için yapmadı mı Prenses?"

Yüzü kıpkırmızı oldu ve bana bakakaldı. "Sana bu hakkı veren ne-"

Bir parmağımı kaldırdım. "Benim hakkımda bilmen gereken bir şey var. Saçmalıklara ayıracak vaktim yok. Aklımdan geçenleri sana tam olarak söyleyeceğim. Eğer bununla ilgili bir sorunun varsa, o zaman bunu aşman gerekecek."

Kalın kirpiklerini indirip kaldırarak beni bir aşağı bir yukarı süzdü. "Bu ikimizi de yapar."

Botlarımın çelik burunları topuklarının sivri üçgenine çarptı. "Yola çıkmadan önce bazı telefon görüşmeleri yapmam gerekiyor. Eşyalarını toplamak için on beş dakikan var."

On dört dakika elli altı saniye sonra ofisten çıkıyorduk. "Bugün ata binebilir misin?" Telsizimi kemerime bağlayıp ceplerimi yoklarken eldivenlerimin, bıçağımın, sığır küpemin ve aplikatörümün ve çok amaçlı aletimin olup olmadığını iki kez kontrol ettim.

"Klimalı bir kamyonu binmek mi? Evet, sanırım bu olur."

Başımı salladım. "Hayır, hanımefendi. Bugünkü seçenekleriniz bir at ya da ATV."

Çenesi büküldü ve dişlerinin birbirine sürtünmesinden çıkan kireçli sesi neredeyse seçebiliyordum. "ATV, sanırım."

"Ona binersen ata bindiğinden daha çok kirlenirsin."

Yine de ATV'yi seçti.

Şaşırdığımdan değil ama ilginç bir uyum sağladı. İki koltuklu Outlander'ı yükledim ve yakıtı iki kez kontrol ettim.

"Biliyor musun," diye bağırdım arazide hızla ilerlerken. "Bir gün çiftlik için giyinmeye başlamak zorunda kalacaksın."

"Kendim için giyiniyorum," diye bağırdı arkamdan.

"Evet, bunu görebiliyorum. Kuru temizleme faturanız yüksek gelecek."

Ovaları geçerken alçak çalılar lastikler tarafından yenildi. CJ ve çiftlik çalışanları sürüyü batıdaki otlaklara taşımak için çalışıyorlardı, böylece güneydeki otlaklar toparlanabilecekti.

Cassandra'nın kolları beni sımsıkı sarmış, kayaların ve çukurların üzerinden geçip sallanırken karnımı sıkıştırıyordu.

Atlar çok daha kolay olurdu ama onunla bu konuda tartışmaya ayıracak vaktim yoktu.

Zemin düzleşti ama bana olan tutuşunu gevşetmek yerine başını sırtıma bastırdığını hissettim.

Omzumun üzerinden bir bakış attım ve onu yanağını omurgama yaslarırken yakaladım.

Bir kolu bıraktım ve ortamı tutan elimi güven verici bir şekilde sıktım.

Her ne kadar onun burada olmasından yakınmak istesem de, babamın haklı olduğunu biliyordum. İşleri yoluna koymamız gerekiyordu. Sadece bunu yapacak zamanım yoktu.

Cassandra boktan bir zaman geçiriyordu ve daha da zorlaşmak üzereydi.

Sığırlar ufku süslüyordu. Sürünün hareketi motorun sesiyle dondu.

Dikkatini çekmek için arkaya uzanıp Cassandra'nın dizine vurdum. Yavaşlayıp sürünün etrafından dolaşmak için sola döndüğümde doğruldu ve tutuşunu gevşetti.

"Burada ne işimiz var?" Motoru durdurduğumda Cassandra bağırdı.

"Seni duyabiliyorum," dedim kıkırdayarak.

Kulağını ovuşturdu. "Evet, seni duyamıyorum."

"Dün gece bir buzağı doğdu."

Etrafına bakındı. "Burada mı? Bunun bir ahırda falan mı yapılması gerekiyor?"

"Bazen," dedim. "Eğer annenin sıkıntılı olduğunu bilirsek. Ama buzağıların merada sınırlı müdahaleyle doğmasına izin vermek, doğal davranmalarını sağlar. Burada her şeyin yolunda gittiğinden emin olmak için iki adamım vardı."

Gözleri hafifçe açıldı. "Bütün gece mi?"

"Dokuzdan beşe çalışmıyoruz Cass." Koltuktan kaydım ve inmesine yardım etmek için elimi uzattım.

Cassandra nazik elimi görmezden geldi ve yeni doğmuş bir zürafa gibi koltuktan sallanmayı tercih etti.

Artık bize bakan sadece sığırlar değildi.

"Günaydın," dedi CJ çimlerin üzerinde yürürken. Şapkasının tepesini kavradı ve Cassandra'ya doğru kaldırdı. "Hanımefendi."

"En azından günaydın demedi, çünkü öyle olmadığını hepimiz biliyoruz," diye mırıldandı Cassandra.

"Nasıl geçti?" Erzak çantasını omuzlayıp annenin doğum yapmak için sığındığı örtülü alana kadar onu takip ederek sordum. Cassandra'nın beni takip ettiğinden emin olmak için omzumun üzerinden baktım. "Hadi, Bayan Parker."

Hızını artırdı.

"Anormal bir şey yok. Buzağı bu sabah üç sularında doğdu. Annesi onu yalayarak temizledi ve emzirdi."

"Doğum sonrası mı?" Yolda yürürken sordum.

Carson, "Yaklaşık iki saat sonra plasentayı dışarı attı ve sonra yedi" dedi.

Cassandra kuru bir nefes aldı.

Beyaz ve kırmızımsı kahverengi ineğin altında, memesine yapışmış yeni doğmuş bir bebek duruyordu. Anne yaklaşmamdan rahatsız olmamış gibi görünüyordu ama gözlerinin üzerimde olduğunu hissedebiliyordum.

Ben buzağının kulağını küpelerken ve onu ve sürüyü sağlıklı tutmak için bir dizi aşı uygularken Cassandra beni izledi.

Ben at sırtındaki adamları kontrol ederken Cassandra yanımdan ayrılmadı. Sürüyü inceledim, anormal bir şey var mı diye baktım ve otlığı kontrol ettim.

Bir kısmını ayak işlerine gönderdim; çitleri onarıyor ve depo binalarını tamir ediyorlardı.

Herkes Cassandra'ya güvensizlikle bakıyordu. İnekler bile. Onları tam olarak suçlamadım.

ATV'ye geri dönmesini söylediğimde Cassandra, "Herkesin arkanızdan konuştuğunun farkında olmak gibisi yok," dedi.

"Bunun için endişelenme."

"Endişelenmemek zor."

"ATV'yi buraya getirdiğim için kızgınlar."

"Neden?"

"Motor sürüyü tedirgin ediyor. Atlar kovboylar için daha güvenlidir. Bir inek saldırmaya karar verirse, yoldan çekilmek daha kolaydır. Sığırlarla çalışırken stresi düşük tutmaya çalışırız. Hayata çok benzer. Onlara nazikçe baskı uygularız ve gitmelerini istediğimiz yere gitmeleri için onları zorlamak yerine yönlendiririz. En iyi ebeveynlik taktiklerimi hayvanlardan öğrendim."

Gözlerini kırıştırdı, etkilenmemiştir. "Evet, 1812'de değiliz. Ürkütücü kovboy atasözleriyle konuşmayı kesebilersen harika olur."

İstediğim gibi bluzunun derin "V" sine bakmak yerine gözlerimi onunkilerden ayırmadım. "Koltuğa otur Cass."

Gözlerini devirdi ve yere çöktü. "Ben Cassandra."

Onu ofise geri bıraktım, ben dükkânın etrafında dolanıp makineleri tamir ederken ve araçların iyi çalışır durumda olduğundan emin olurken onu neredeyse çevirmeli internetle baş başa bıraktım.

Cassandra saat bir saatini çalışma yemeği olarak kabul etti ve nasıl bir bütçesi olduğunu görmek için defterlere bakmayı talep etti.

On dakika boyunca şikayet etmesini engellediği sürece benim için sorun yoktu.

Kadın göze batıyordu ama bir yanımda -derin bir şekilde bastırılmış bir yanımda- bundan gerçekten hoşlanıyordu.

Bree ve Gracie'yi okuldan geldiklerinde eve yerleştirdim, ardından akşam işlerimi hallettim

Yaşanabilir hale getirmek için ne yapılması gerektiğini görmek için kulübeye uğramadan önce.

Her şeyi. Yapılması gereken her şey.

Borular dökme demirdi ve paslanmıştı. Birden fazla düğmeyi açarsam elektrik yangını çıkacağından emindim. İçeride dışarıdakinden daha fazla yaratık yaşıyordu.

Önümüzdeki birkaç hafta içinde daha güvenilir çocuklardan birinin oraya girip tamir etmesini sağlayabilirdim. Ama şimdilik yaşanmaz haldeydi.

Sikeyim.

"GÜZEL G Ö Ğ Ü S L E R I VAR."

Musluğun altında ellerimdeki yağı temizlerken, işe yaramaz Jackson'ın yorumu içimi kemirdi.

Kulübede çalışması gerekirken ortalıkta dolaştığı için zaten bok listemin başındaydı. Eğer daha fazla çenesini çalıştırırsa, işsiz kalmak üzereydi.

Başka biri güldü. "Eminim o güzel yüz deliliğini gizliyordur."

"Parmağındaki taşı gördün mü? Eminim zavallı bir adamı taşaklarından yakalamıştır."

Jackson, "Güzel bir kıç parçası onun sürtük suratına değmez," dedi.

Suyu kestim ve köşeyi döndüm. "O da neydi?"

Kovboylardan oluşan küme sıranın etrafında dondu kaldı.

Bütün gün fısıltıları duymuştum. Cassandra'nın da duyduğunu biliyordum. Belki de bu yüzden ofisime kapanmış, masamı ele geçirmiş ve her şeyi renklerle kodlamıştı.

Kaşlarımı kaldırdım. "Peki. Söyleyeceğin bir şey varsa konuş."

Jackson gözlerini sağa sola kaydırarak başka birinin kurbanlık koyun olmasını bekledi.

"Aklında bir şey varmış gibi görünüyorsun," dedim ellerimi kalçalarımaya dayarken. "Sınıfla paylaşmak ister misin?"

"Hiç mantıklı değil, hepsi bu," diye alay etti.

Parmağımın bir kıvrımıyla onu daha yakına çağırdım. "Bu da ne şimdi?"

Jackson ilkokulu bitirmişti ama on iki yaşında gibi davranıyordu. CJ onun iyi bir çocuk olduğuna yemin ediyordu, sadece biraz rehberliğe ihtiyacı vardı.

Bu onu CJ'in sorunu yaptı.

Ama Cassandra benim sorunum olduğu için bu işin peşini bırakmayacaktım.

Çizmesinin burnunu toprağa sürttü. "Biz zam alamıyoruz ama sen çiftlikte sevişmek için o kendini beğenmiş sürtüğü getirerek büyük paralar harcıyorsun, bu hiç mantıklı değil."

Onu atları tutan boru çitlere doğru sıkıştırırken ağzımdan alaycı bir kahkaha kaçtı. "Fikrini sorduğumu ya da senden zam almaya degecek bir iş gördüğümü hatırlamıyorum." Çenesine vurmaya yerine ekose desenli gömleğinin önünü yumrukladım. "Şimdi, sana başka bir sorum var."

Üst dudağı alaycı bir şekilde yukarı kalkmıştı. Jackson bir fasulyenin vücuduna sahipti ve bir defans oyuncusu gibi davranıyordu. Ama gıkını bile çıkarmadı.

"Kızlarım hakkında böyle mi konuşuyorsun?" Jackson'ın burun delikleri alevlendi. "Hayır."

"Neydi o?" Kırptım. "Hayır, efendim."

Gömleğini daha sıkı kavradım. "Böyle mi konuşuyorsun annem hakkında?"

Dişlerini sıktı. "Hayır, efendim."

Gömleğini bıraktım ve geriye, çitlere doğru düşmesine izin verdim. "O zaman Bayan Parker hakkında böyle konuşulmayacağı kesin."

"O bir Griffith değil," diye tükürdü.

Parmağımla onu işaret ettim. "Sen de öyle evlat. Bunu hatırlasan iyi olur." Ofise doğru işaret ederken çiftlik çalışanlarına baktım. "O *benim* adımın ağırlığını taşıyor. O senin için bir Griffith."

Başlarını sallayarak onayladılar.

Jackson'a döndüm. "Eğer ona yanlış bakarsan ve gitmeni isterse, gidersin. Yeterince açık konuştum mu?"

CASSANDRA

M Christian'ı uzaktan izleyerek aralıktan bakarken elim kapı tokmağının etrafında ter içindeydi.

Çiftlik sahiplerinin atları dışarı çıkardıkları çitin etrafında bir şeyler olmuştu.

Onu hiç böyle görmemiştim. Çok kaba ve sertti.

Neredeyse masaya dönecektim ki Christian adımı söyledi. *Bayan Parker.*

Bana Cass demedi.

Doğrusu, bunu ondan duymak umurumda değildi.

Büyürken arkadaşlarım ve ailem için Cassie'ydim. Ancak Tripp'in tam adımı kullanmam konusunda beni sıkıştırdığı milyonuncu dersten sonra kısaltmayı bıraktım.

Cassandra çok daha profesyonel. Ciddiye alınmak istiyorsun, değil mi?

Ben de Cassandra oldum.

Günün büyük bir bölümünde kulağımın dibinde çene çalan bir çocuğa ateş ve kükürt kusarken dikkatim Christian'ın üzerindeydi.

Bunları daha önce duymamış değilim.

"O benim adımın ağırlığını taşıyor. O senin için bir Grifiith."

Donup kaldım, şoktan felç oldum.

Daha önce bir erkeğin benim hakkımda *böyle* konuştuğunu duymamıştım.

Saati tekrar kontrol ettiğimde CRICKET'ler beni selamladı.

Christian'ın beni de davet ettiği mükemmel aile sitcomu yemeğini atlamış ve yemek saatini ofisin mahremiyetinde beklemiştim.

Beni dehşete düşüren Mickey köşede mışıl mışıl uyuyordu.

Her birkaç dakikada bir telefonuma bakarken, yığınla mali tabloyu inceledim ve evcil hayvan projelerim için makul bir çalışma bütçesi oluşturdum.

Sonunda Tripp'in iş e-postasına gönderdiğim ve beni saat beşte arayacağını söylediği bir mesaja yanıt vermesini sağlamıştım. Benim için iş gününün sonu, onun içinse gece yarısı olacaktı.

Ama telefonum hiç yanmadı.

Tripp hiç aramadı.

Sadece bir şeye ihtiyacım vardı. Güvence belki?

Bu benim görev alanımın dışındaydı. Normal sorumluluklarımdan mahrum bırakılmıştım ve Tripp bu sorumlulukları üstlenmişti.

Mantıklıydı sanırım. O benim patronumdu.

Lillian'ın adamları muhtemelen şirketten daha kıdemli birinin durumu düzeltmesini istiyordu.

Gerçi bu onun hatasıydı. Benim değil.

Bilgisayarı kapattım ve eşyalarımı topladım. Saat sekizi biraz geçiyordu, bu da Christian'ın çocuklarının umarım yatmıŒ olacağı anlamına geliyordu.

Tripp sadece meşguldü. Bu olmalı.

Telefonum çaldı ve ona doğru hamle yaparken elimdeki dosyaları düşürdüm.

"Alo?"

Nefesimi tutarken statik çatırdadı.

"Bu kadar geç aradığım için özür dilerim," dedi Tripp arka plandaki kahkahalar arasında. "Akşam yemeği elimizden kaçtı ama burada işler nasıldır bilirsin. Saat 10:30'a kadar yemeğe başladığımızı sanmıyorum."

"Doğru. Evet," dedim topuzumu gevşetip parmaklarımı saçlarımda gezdirirken. "Nasılsın? İspanya'da işler nasıl?"

Bencilce, nasıl olduğumu sormasını istedim ama önce Tripp'in kendisinden bahsetmesine izin vermek daha kolaydı.

Güldü. "Buraya bayılırdın. Geziye katılamaman ne kötü."

Serseri mi? Kariyerimin elimden alınması kötü mü oldu? Lanet olası Teksas'a sürgün edilmem kötü mü oldu? İsmim çamurda sürüklenirken nişanlığımın müvekkilimi temsil ediyor olması kötü müydü? Kendimi savunmamam gerekirken buza konmuş olmam kötü bir şey miydi?

Boğazımda düğümlenen öfke ve aşağılanma kokteyli bastırdım. "Seni özledim."

Ya da en azından ben öyle sanıyordum.

Onu özlemem gerekiyordu. Hayatımı özlemem. Sevmem gereken zilleri ve düdükleri özlemem gerekiyordu.

Stresli, kararsız ve güvensizdim. Bu yüzden hiçbir şeye iyi tepki veremiyordum. *Özellikle de Christian'ın nezaketine.*

Ama son yirmi dört saat içinde bir şey yapmıştım. Uzun zamandır yapmadığım bir şey.

Nefes aldım.

"Neydi o?" Tripp sordu.

Beni duyamadığından değildi. Sadece dinlemiyordu.

"Seni özlediğimi söyledim."

"Evet. Ben de seni özledim."

Tırnaklarım avucumu ısırarak derimde sığ hilaller bıraktı.
"Dalgın görünüyorsun."

"Evet, yemek bitmek üzere. Buradaki şarap harika."

Tahminime göre Christian yine sabahın köründe köpeğini üzerime salacaktı, ben de konuyu kapattım. "Bunu ne zaman konuşabiliriz?"

"Ne hakkında? Teksas'taki iş hakkında mı? Sana Mike'a rapor vermeni söylediğimi sanıyordum?"

Tripp bireysel müşteriler için halkla ilişkilerin başındayken, Mike McDaniels onun iş geliştirmedeki muadiliydi.

"*Bizim hakkımızda*," diye açıkladım.

"Şu an iyi bir zaman değil. Önce ortalığın sakinleşmesine izin vermeliyiz-"

"Düğünden bahsetmiyorum, Tripp! *Bizim hakkımızda* konuşmamız gerektiğini söyledim."

"Bak, gitmem gerek." Bir kahkaha attı. "Lillian bir avuç dolusu ve bir şişe şarap içti."

Telefon görüşmesi vedalaşmadan sona erdi.

Ben karanlık telefon ekranına bakıp her şeyin nerede yanlış gittiğini merak ederken Mickey arka planda homurdandı.

CHRISTIAN beni verandasında, kucağımda mısır gevreği kasesi ile sallanan sandalyede otururken buldu.

Güveller etrafta uçuşuyor, verandanın ışığında dans ediyorlardı.

Ayaklarıma gölgeler düştü.

"Becks' e normal New York yemeklerini sormam gerek ama bunun uygun bir yemek olduğunu sanmıyorum Prenses."

Dondurma kasemden başımı kaldırmadım. "Bana mutfakta ne bulursam yiyebileceğimi söylemiştin."

Benimkinin yanındaki sallanan sandalye, o kendini aşağı indirirken gıcırdadı. içine o. "Evet, için
ve KİLER veya ve Buzdolabı

veya

Artık ne varsa orada." Sallanan sandalyenin koluna eğildi ve kâsemi inceledi. "Gerçekten mi? Naneli çikolata parçacıklı ve... viski mi?"

Ofisten gizlice döndüğümde kendime hazırladığım çivili şamandıranın etrafında kaşığımı döndürdüm. Bir kaşık dolusu içerken, "Denemeden karar verme," dedim.

Christian tek kelime etmeden ortadan kayboldu.

Erkeklerin beklenmedik bir anda çekip gitme eğilimleri neydi?

Kendimi kaybetmeme bir sessiz çıkış kalmıştı.

Ben sıcak kahverengi viskinin içinde eriyen naneli dondurma yığınının bakarken mutfak eşyaları içeride şangırdayıp takırdadı. Bu dibe vurmak mıydı?

Büyük bir kaşık aldım ve likörün yakıcılığının nanenin tatlılığıyla soğumasına izin verdim.

"Seni takas edeceğim."

Kafamı kaldırdığımda Christian'ın elinde acı biber dolu bir kâseyle önümde durduğunu gördüm. Üzerine tereyağı damlayan bir dilim mısır ekmeği konmuştu.

"Akşam yemeğini kaçırdın," dedi dondurmayı elimden alıp yerine mikrodalgadan çıkmış sıcak biber kasesini koyarken.

"Çalışıyordum," diye yalan söyledim.

Christian dondurmamdan deneme amaçlı bir ısırık aldı ve yüzünü buruşturdu. "Bu iğrenç."

Acılı biberi dürttüğümde pek de hevesli olmadan, "Bu sonradan edinilen bir tat," diye karşılık verdim.

Christian hafifçe ileri geri sallanırken verandanın tahta çıtaları gıcırdadı.

Göz ucuyla onu izledim. Rahatça dinleniyordu; dizleri geniş ve botları düz, sandalyede arkasına yaslanmıştı. Saçları hâlâ topuzdu ama uzun bir günün ardından gevşemişti. Dallar halinde omuzlarına dökülüyordu.

Bu kadar rahat birinin etrafında olmak sinir bozucuydu. Tripp sürekli koşturuyordu, ben de koşturuyordum.

"Uyuyor olman gerekmiyor mu?" Yetersiz bir ısırık alırken sordum. Mısır ekmeğinin tereyağlı tatlılığı, kimyonun topraksı sıcaklığı ve domatesin asiditesi mükemmel bir şekilde harmanlanmıştı.

"Evimdeki herkes yerleşene kadar uyumam." "Beni beklemek zorunda değilsin. Ben gidebilirim yatağa ve sabah ofisine gideceğim."

Christian bağıını eğdi ve bana baktı. "Uyuyor demedim. Yerleşti dedim."

"Ve sen Yapma. düşünmek Ben yerleştin mi?" I sordu bir ısırık almadan önce. Ne kadar acıktığımı fark etmemiştim.

"Öyle misin?"

Sığırlar ve çocuklar üzerinde kullanmaktan bahsettiği "nazik baskı" buysa, etkili olduğunu kabul edebilirim.

"Sonunda Tripp'le konuştum," diye itiraf ettim.

Göğsünde memnuniyetsiz bir hırıltı kaynadı. "Peki dünyanın en gösterişli pisliği nasıl?"

Dişlerimi sıktım. "İspanya'da kli-şemle yaşamak *eski* müşterim."

Bir parmağını sandalyenin kolundan kaldırdı ve yüzüğümü işaret etti. "Büyük gün ne zaman?"

Birden o kadar da aç olmadığımı fark ettim. Kaseyi kucağıma koyarken, "Senin tahminin de benimki kadar iyi," dedim.

"Bitirdin mi?" diye sordu, dondurmayı aldı ve acı bibere uzandı.

"Evet."

Christian iki kâseyi de içeri götürdü ve bir çift çorap ve kovboy çizmesiyle geri geldi. "Kaç numara giyiyorsun?"

"Yediler."

"Bunlar altılı. Tak şunları."

"Pardon?"

"Botları giy. Gezintiye çıkıyoruz."

Ayakkabıları inceledim, aşınmış deriye baktım. "Lütfen bana ölü karının ayakkabılarını giymemi istemediğini söyle. Bu çok garip."

I yarı-beklenen onu içinolsun kırıgın, ama
Christian gülümsedi. "Onlar Becks'e aitti. O aldı ama
çok küçüktüler, bu yüzden büyümesi için Bree'ye verdi."

Garip bir merakla çoraplarımı çıkardım ve yüksek
topuklu ayakkabılarımı giydim. Kabarcıklar kızgın kırmızı
halkalar halinde derimi parçalamıştı.

"Cass..." Christian önümde diz çökerken azarlayıcı bir
sesle, "O ayakkabılarla bağa çıkabileceğini söylemiğtin,"
dedi. "Bana bu ayakkabılarla bağının çaresine
bakabileceğini söylemiğtin." Topukları işaret etti.

"Yapabilirim."

Bir kez daha bakarken nasırlı parmakları ayağımın
tabanını nazikçe kavradı. "Ayakların aksini söylüyor."

"Ben iyiyim. Meralarda, toprakta ve çakılda yürümek,
kaldırımlardan ve ofislerden biraz farklı. Bununla başa
çıkabilirim."

"Yarın seni kasabaya götüreceğim. Ben erzak alırken sen
de bir çift bot alabilirsin."

Buna karşı çıkmıyordum. Medeniyete geri dönmek
istiyordum, bu küçük bir ABD kasabasına yerleşmek
anlamına gelse bile.

Pamuklu çorap kabarcıklarımı aşındırdı. Kaydırırken
tısladım.

Christian gözlerinde endiğeyle bağını kaldırdı. "İyi
misin?"

Rahatsızlığın ısırığı memnuniyetle karşılandı. Üzerimde
yük olan milyonlarca başka şey için ağlamamı engelledi.

Birkaç su toplamasına kızabilirdim, özellikle de
dikkatimi Tripp'ten uzaklaştıracaksa.

Ayaklarımı botların içine sıkığtırırken Christian sabırla
bekledi. Pantolonum ve ceketim tam olarak "kovboy kız
şıklığı" diye bağırıyordu ama hava karanlıktı ve çiftlik
uyuyordu.

Christian'ı ahıra kadar takip ettim ve o Libby'yi
eyerlerken bekledim.

Bedenim onunla birlikteydi ama zihnim binlerce
kilometre uzaktaydı.

"Hazır mısın?"

Birdenbire o şeye tekrar binmemi beklediğinin farkına

vardım.

"Bir daha düşündüm de, ben yatmaya gidiyorum," dedim ve ahırın girişine doğru döndüm.

Christian elimi tuttu. "Haydi Prens." Beni iri kestane renkli ata doğru itti. "Yukarı çık."

"Christian, ben-"

"Sol ayak üzengide. İhtiyacın olursa sana destek veririm."

"Ben gerçekten-"

Görünüşe göre, desteği bir elden çok bir kaldırma gibiydi. Kıçım çift kişilik eyerin ön kısmına değmeden önce botum üzengiye zar zor değdi. Libby ağırlığıma alışmaya çalışarak ayaklarını sürüyerek yürüdü ama bu beni çok korkuttu.

Çılgılık attım, düşüp ölmek için elime ne geçerse tutmaya çalıştım.

Sonra Christian ayağa kalktı, bacağını savurdu ve arkamdaki koltuğa kaydı. "Sakin ol. Bağırmana gerek yok."

"Senin için söylemesi kolay! Neredeyse düşüyordum!"

"Neredeyse düşmüyordun," dedi hiç umursamadan. "Düşmene izin vermeyeceğim." Öne doğru eğilirken şapkasının kenarı başımın arkasına çarptı. "Sana dokunacağım. Senin için sorun olur mu?"

"Sadece aşağı inmeme yardım edersen."

"Eğer burada olacaksan, öğrenmen gerek. Bu saatte kimse seni izlemiyor olacak."

"Bir atın üstünde olmak için hiçbir nedenim yok."

Ama Christian itirazlarıma aldırmadı. Elleri belimden aşağı kaydı. Kalçalarımı sıkarak, "Kalçalarını dikleştir," dedi.

Dikkatlice yer değiştirdim, o lanet kelebekleri görmezden gelirken selenin ortasına sıkıca oturdum.

Bir deri çıkıntı onu kıçımdan ayırdı. En azından Libby'ye iki kişilik bir eyer takmıştı. Onun vücudunun benimkinin etrafını sarmasına dayanabilir miydim bilmiyordum.

Nazik gürlemesi sırtımı ürpertti. "Dizginleri al."

Eyerin ön tarafında bir mengene olduğunu fark etmemiştim. Libby yine ayaklarının arasında kaydı. Gıcırdadım, eyerin önünü beyaz parmaklarımla kavradım.

Christian'ın kalçalarındaki elleri beni sabitledi. "Bu sadece onun gitmeye hazır olduğunu söyleme şekli."

"Evet, değilim."

"Daha önce atların etrafında bulundun mu?" "Central Park'taki atlar sayılır mı?"

"Hayır." Elimi avucunun içine aldı ve öne doğru eğildi. Avucumu Libby'nin omzuna bastırırken Christian'ın karnı sırtıma sımsıcak yaslanıyordu. "Ona biraz sevgi ver. O da seni sevecektir."

"Nane şekeri almaya giderken neredeyse elimi yedikten sonra zaten onun sonsuz sevgisine sahip olduğumu sanıyordum?"

Christian kıkırdadı. "Öyle."

Ben onun kısa saçlarını nazikçe okşarken avuç içi benimkine yaslanmıştı.

Sakalının lifleri boynumu gıdıklarken "Hazır mısın?" diye sordu.

Omzumun üzerinden baktım. "Seçme şansım var mı?" "Hayır."

"Sanırım bu canavardan atılırsam, bitkisel hayatta güzel bir şekerleme yapacağım. Hadi gidelim."

Christian yüksek sesle kahkaha atarak Libby ve beni ürküttü. "Dizginleri eline al."

Görünüşe göre yanlış yapmışım çünkü deriyi tutuş şeklimi nazikçe değiştirdi.

Ellerimi bırakıp arkasına yaslanırken, "Onu bacaklarınla sık," dedi.

Dehşetimi gizlemeye çalışırken dudaklarımı dişlerimin arasına sıkıştırdım.

Görünüşe göre bunu saklamakta iyi bir iş çıkarmamışım çünkü Christian ellerini tekrar kalçalarıma koydu ve

Libby yavaşça çimenlere doğru uzaklaşırken güven verici bir şekilde, "Seni tuttum," dedi.

Ve ona inandım. "Sırtını düz tut. "Zaten düz," diye karşı çıktım.

Christian kıs kıs güldü. "O kadar kambur duruyorsun ki Libby'nin başı seninkinden daha yüksekte." Güçlü eller karnıma bastırdı. "Prenses gibi duruş, fahişe gibi kalçalar."

"Affedersiniz?"

"Sırtınızı güzel ve düz tutun. Seledede dik oturun ama kalçalarınızı gevşek tutun ki hareket edebilesiniz. Motosiklete binmek gibi."

"Size motosiklet kullanan bir kadın gibi mi görünüyorum?" "Bana motosiklete binen bir kadın gibi sürprizler."

Ağzımdan iğneleyici bir kahkaha döküldü. "Ben değilim. Ne görürsen onu alırsın."

"Ahhh-bunu bilmiyorum." Dizginleri tutuşumu düzeltmek için durakladı. "Kimse o kadar basit değildir."

"Birini bir atın üstünde rehin tutarken gerçekten de onu incelemeniz mi gerekiyor?"

"Rahatsız mısınız, Prenses?"

"Atla, evet. Engizisyonla da evet."

Ama onunla? Rahatsız değildim. Uzun zamandır hissettiğim en huzurlu andı.

"Sol taraftaki dizginleri yavaşça çek ki şuradaki patikaya dönebilsin" derken nefesi şakağıma ılık ılık vuruyordu.

Deri kayışta gerginlik oluşana kadar geri çektim. Libby başını eğdi ve -beni şaşırtarak- sola ayrılan toprak patikaya doğru yöneldi.

"İstediğinizi yaptığında bırakın ve onu okşayın."

Kendime biraz daha güvenerek öne doğru eğildim ve elimi yelesinden aşağı doğru indirdim.

İlgiden memnun olan Libby hızını artırarak beni eyerde sarsmaya başladı.

"Christian!"

Ellerini tekrar kalçalarımaya yerleştirirken, "Bir şeyin yok," dedi. "Düşmene izin vermeyeceğim."

"I bahis sen söyle o için hepsi ve kadınlar sen al gece yarısı gezintilerinde."

"Gece yarısı sayılmaz. Dokuzu biraz geçiyor."

"Bu senin için gece yarısı kovboy," diye şımardım.

"Haksız değilsin," dedi gülerek. "Uzun zamandır bu kadar geç kalkmamıştım."

Omzumun üzerinden baktım ve onu bana bakarken yakaladım. "Binicilik dersi verebilecek nitelikte olduğuna emin misin?"

Hızlı bir gülümsemeyle yüzüme vurdu. "İki kızırıma da merdivenleri kendi başlarına inip çıkmadan önce ata binmeyi öğrettim."

"Gerçekten mi?" diye düşündüm. "Kızlarınıza 'prensese gibi duruş, fahişe gibi kalça' deyimini mi öğrettiniz?"

Christian'ın kahkahası karanlıktı. "Bana öğretilen deyiş buydu. Benim kızlarım G versiyonunu aldılar." Elleri belime bastırdı ve kalçalarımın ritminin Libby'nin adımlarına uyduğunu hissedebiliyordum. "Kalçalar hula hoop gibi."

CHRISTIAN

"H Cassandra hafif bir kahkaha attı.

Kıs kıs güldüm. "Bazen kapatması zor oluyor. Ya kızların önünde küfrediyorum ya da erkeklere tuvalete gitmem gerektiğini söylüyorum."

Güldüğü sırada saçları yana kaydı.

Bunu yaparken sesi çok güzel geliyordu.

Cassandra yavaş yavaş Libby ile temkinli ve güvene dayalı bir ilişki kurarken, Cassandra ve ben rahat bir sessizliğe gömüldük.

"Rahatla," diye hatırlattım ona. "Gerginsin."

Duruşunu düzeltirken "Özür dilerim," diye mırıldandı. Ama gerginlik omuzlarını hiç terk etmedi.

"Aklında bir şey mi var?" "Hayır," diye kestirip attı.

Ona inanmadım. "Hadi ama Cass. Bana böyle palavra atma."

"Endişelenmene gerek yok. Ben buraya senin için çalışmaya geldim, tersi için değil. Hatırladın mı?"

Kaçamak cevap. Tamam.

"Konuşmak istersen kapı açık."

Dişlerini gıcırdattığını duyabiliyordum ama bekledim.
Ve bekledim.

Ve biraz daha bekledi.

Stres onu hiç terk etmedi. O zarif parmaklar dizginlerin etrafında kaskatı kesilmişti.

"İyi gidiyorsun. Daha hızlı gitmesini istiyorsan ayağınla hafifçe vur."

Cassandra bir şey söylemedi.

Endişelendiğim şey at değildi. Libby bu yolu iyi biliyordu.

"Bir dahaki sefere araziye çıktığımızda seni Dottie'ye bindireceğim. O çok yumuşaktır. Onu kendi başına idare edebilirsin. Kolay kolay ürkmez."

"Peki, bu küçük gezinti herkesin beni ATV ile gezdirmen hakkında bir fikri olduğu için mi? Yoksa genel olarak burada olmam hakkında mı?"

"Hayır. Sadece kafanı dağıtmak için bir şeyler yapmak isteyebileceğini düşündüm. Bazen uyuyamadığımda Libby'yi dışarı çıkarır ve yıldızlara bakmak için bir otlak bulurum."

"Daha yatağa bile gitmemiştim." "Ne demek istediğimi biliyorsun, Cass."

Sertleşti ama her seferinde yaptığı gibi beni düzeltmedi.

"Tripp'te bir terslik var," diye itiraf etti.

Bana boktan ilişkisinin lezzetli, şekerli versiyonunu kaşıkla yedirmek için çok uğraşıyordu. Muhtemelen bunu kendi zihninde de meşrulaştırıyordu.

"Yani bir erkeğin nişanlısını tanımadığı bir ortamda bırakıp kaçması normal değil mi?" Eğleniyormuş gibi bir havayla sordum.

Ofladı ve "Siktir et onu" diye fısıldadı.

"Yol ayrımına geldiğinizde bizi sağa götürün. Eve geri döneceğiz."

"Eskiden en azından ilişkimize yatırım yapıyormuş gibi davranırdı," diye hayal kırıklığıyla ağzından kaçırdı.

Kollarımı ona dolamak için can atıyordum ama yapmadım. "Ne zamandır onunla birliktesin?"

"Altı yıl," diye itiraf etti. "Evlenme teklif etmeden önce üç yıl çıktık. Birkaç ay içinde onunla dört yıldır nişanlı olacağım."

"Bana karşı dürüst ol."

"Dürüst olacağım."

Alay ettim. "Sana üç yıl önce mi evlenme teklif etti?"

Omuzları düştü. "Düğünü bir an önce bitirmek için acele etmediğini söyledi."

"Onunla birlikte mi yaşıyorsun?"

"Hayır," dedi hemen. "Ben kendi alanımı seviyorum, o da öyle."

Elimi sakalımın üzerinde gezdirdim. "Yani, onunla yaşamıyorsun. Evlenmek gibi bir planın yok. Ve onun bağlılığa alerjisi mi var?"

"Şey, bu şekilde ifade edersen-"

"Seks karşılığında sana bir yüzük verdi."

Açık sözlülüğümden etkilenmemişti. "Seks yapıyor olsaydık bu doğru olurdu."

"Büyük günü falan mı bekliyorsun?"

Cassandra omzunun üzerinden baktı ve o çelik grisi gözlerini bana dikti. "Bu çalışanınızla yapmak için uygun bir konuşma mı?"

"Ayrıca evimde uyuyorsun ve çocuklarım senin Barbie bebeğin canlanmış hali olduğunu düşünüyor."

"Adil." İcini çekti. "Hayır, beklemiyorum ya da başka bir şey. Eskiden seks yapardık. İşler yoğunlaşınca bıraktık. Ve sonra..."

"Sonra ne olacak?"

"O zaman meşgul kaldılar. Ya da en azından o öyle göstermeye devam ediyor."

Cassandra fikrimi söylememden rahatsız olmuş gibi görünmüyordu, ben de kendimi tutmadım. "Başka bir yerden alıyor."

Cassandra gibi onda az da olsa kurtarıcı bir özellik bulan bir kadın varken bekâr kalmak için o orospu çocuğunun aklını kaçırmış olması gerekirdi.

Dizginlere baktı, bakışları Libby'nin pas rengi paltosundan hiç ayrılmadı.

Libby kendini ahıra geri götürdü ve ahırının yanına kendi kendine park etti. Attan indim ve Cassandra'nın ellerini tutarak inmesi için ona rehberlik ettim. Zıplayarak inmek yerine bana doğru düştü.

Yavrusunu yuvadan atan bir kuştan biraz daha az zarifti.

Göğsüme çarparken onu yakaladım. "Evet," diye homurdandım. "Bunun üzerinde çalışacağız."

Bree ve Gracie'nin her zaman yapması gerektiği gibi Libby'yi çözdürmek yerine, Libby'nin burnunu okşarken ona her adımı anlattım.

Eve dönerken "Bıraktığın için teşekkürler," dedi.

Elime uzanmasını engellemek için ellerimi ceplerime soktum. At sürerken onu bedenime yaslamak çok doğal geliyordu. Bunu kaybetmek canımı yaktı.

"Öyle mi?" Meraklı bir kaşımı kaldırdım. "Beğendin mi?"

"Beğendiğimi söylemedim. Teşekkür ederim dedim,"

diye açıkladı. Ama onu gülümserken yakaladım.

Verandada durdum ve onun atılmış topuklu ayakkabılarını aldım. "Sorun değil Prenses. Bunu kendine sakla, ama Libby'nin seni eninde sonunda kazanacağını biliyorum."

Cassandra kapı aralığında durakladı ve bizi tekrar göğüs göğüse bıraktı. Ağzımı incelerken gözleri ağırlaşmıştı. "Bundan şüpheliyim."

"Meydan okuma kabul edildi."

Aramızdaki elektrik cızırdadı, kıvılcımlandı ve çatırdadı, ama ikimiz de hareket etmedik.

Verandanın uzak tarafında ağır bir şey gümbürdedi.

Cassandra'nın gözleri nihayet benimkilerden ayrıldı ve sonra yuvarlandı.

Omzumun üzerinden baktım ve Gracie'nin evcil hayvanının basamakları hantalca çıktığını gördüm. Birisi boynuzlarına yeni bir dizi havuz eriştesi koymuştu.

"Defol buradan Mickey," diye bağırdı.

Kolumu omuzlarına atıp onu içeri yönlendirirken sııttım.

Cassandra burada gayet iyi olacaktı. Sadece bunu henüz bilmiyordu.

Cassandra misafir odasından çıkarken, "Ben KAHVALTI YİYEN BİRİ DEĞİLİM," dedi.

Tabii ki değildi. Bree ve Gracie'nin tabaklarına yumurta ve sosis koyup onları yemeleri için ikna etmeye çalışırken bu düşünceyi kendime sakladım.

Cassandra yanımdan süzölüp geçmedi. Çalım bile atmadı. Kızgın bir podyum mankeni gibi kahve makinesine doğru yürüdü.

Başka bir gün, başka bir çift topuklu ayakkabı.

Kaç çift ayakkabı getirdiğini merak etmeye başlamıştım.

Toplamda üç çift ayakkabım vardı. Bir çift iş botu, bir çift elbise botu ve nadiren kullanılan bir çift spor ayakkabı.

Cassandra üç gündür buradaydı ve ben beş farklı çift ayakkabı görmüştüm.

"Vay canına," dedi Gracie bir waffle ağzının yarısına kadar sarkarken. Cassandra'ya sanki Dolly Parton mutfağa yeni girmiş gibi baktı.

"Bu elbiseyi nereden aldın?" Bree saygıyla fısıldadı.

Cassandra onlara aldırmadan dolaptan bir fincan aldı, inceledi ve kahvesini koymaya değer buldu. "Teddy Crenshaw. Bu onun küçük

Yedinci Cadde'deki atölye. Kendisi eskiden bir müşterimi giydiren bir tasarımcı ve çok iyi anlaştık."

"Moda tasarımcılarını tanıyor musun?" Bree ciyakladı, bir kelime diğerinin üzerine yuvarlandı.

Cassandra kızımın sesini duyunca gözbebeklerine buz kıracağı saplanmış gibi yüzünü buruşturdu. "Bu kadar heyecan için çok erken."

Kızlar kahvaltıya dalmışken cezvenin sapını tuttum ve kafeini rehin aldım.

Sesimi onun duyabileceği kadar alçak tuttum. "Dondurmana akşamdan kalma olmana yetecek kadar viski koymadığını biliyorum, peki kızlarıma karşı takındığın bu tavır? Kes şunu."

Cassandra elini benimkine dolayıp kahve cezvesini makinenin altından çekerken benimle göz teması kurdu. "Benim bir tavrım yok."

"Benim evim. Benim kurallarım. Davranışının berbat olduğunu söylüyorsam, berbattır. Düzelt o zaman."

Patronluk taslayan bir gülümseme takındı. "Ben insanlarla etkileşim halindeyim. Yetişkinler büyük insanlardır ve çocuklar küçük insanlardır. Onlara aynı şekilde davranıyorum ve hepsiyle aynı şekilde konuşuyorum." Kaşları sert bir kavisle kalktı. "Senin küçük insanların küçümsememi ve onlara bir yetiştikten daha değersizlermiş gibi davranmamı mı istiyorsun?"

"Hazır başlamışken, bana karşı t a k ı n d ı ğ ı n tavrı da düzeltebilirsin."

Bu sabah neden bu kadar huysuz olduğumu bilmiyordum. Doğaçlama patika sürüşüne rağmen makul miktarda uyuyabildim.

Gracie boş tabağını lavaboya bırakırken, "Önden örgülü yandan bir saç lütfen," dedi.

Cassandra'yı kahveyle baş başa bırakarak, "Olta kutusunu getir," dedim.

"Saç maşasını fişe takabilir misin?" Bree bir parça sosis bıçaklarken sordu.

Önce Gracie'nin saçıyla uğraştım. On bir yaşında bile saçlarını taramaktan nefret ederdi ve her zaman arkadaki düğümleri gözden kaçırdı. Her gece bir o yana bir bu yana dönüp durur, sabahları saçları karmakarışık olurdu.

Saç açıcıya batırdım ve Cassandra'nın gözlerinin üzerimde olduğunun farkında olarak işe koyuldum.

Gracie'nin saçları evcilleştirilip kakülleri ince bir örgüyle geride tutulduğunda Bree'ye geçtim.

Bana ısı koruyucu spreyi uzattı. "Gevşek bukleler. Dans için yaptığınız gibi dar olanlardan değil."

Sinirden nefesimi tuttum. Kızları Shirley Temple'a benzeten danslarda daha yeni ustalaşmıştım.

Beynimi zorlayarak, birkaç hafta önce öğle tatilinde izlediğim eğitim videosunu hatırlamaya çalıştım.

Ben istediği yumuşak bukleleri el yordamıyla düzeltirken Bree kıpırdamadan oturdu.

Gretchen'a bu kadar çok benzemesi esrarengizdi. Gracie doğduğundan beri Griffith'in özelliklerini taşıyordu ama Bree her zaman annesine benziyordu.

Ödünç alınmış bir zamanda yaşadığımı biliyordum. Bree ergenlik çağındaydı ve Gracie de çok geride değildi. Yakında, babalarının sabahları saçlarını düzeltmesini istemeyeceklerdi.

Belki de bu yüzden nasıl yapılacağını öğrenmek için bu kadar çok çaba sarf ettim.

Bana ihtiyaçları olsun
istedim. Yeterli olmak
istedim.

"Bu nasıl?" Saç maşasının kelepçesini açıp son spirali elimde soğumaya bırakırken sordum. Bukleleri ayırmak ve gevşetmek için nazikçe taradım, sonra omuzlarını sıktım.

Bree mutfak sandalyesinden fırladı ve aynaya bir göz atmak için banyoya daldı. "Mükemmel!"

Saçına sprey sıkması için yanından ayrıldım. "Gitmeye hazır mısın, Gracie?"

"Ayakkabılarımı
giyiyorum." "Bree?"
Bağırdım.

"Sırt çantamı alıyorum!"

"Mutfak kapalı. Benimle kamyonunda buluş," dedim Cassandra'ya dönmeden önce. "Acele et Prenses. Okula geç kalamam."

"Kasabaya gideceğimizi söylemiştin," diye kızdı.

"Öyle." Dolaptan bir termos aldım ve kalan kahveyi doldurdum. "Kızları okula götürdükten sonra."

Kamyona eşyalarımızı yükleyip kasabaya doğru yola çıktığımızda Cassandra'nın duygusuz yüzü hiç değişmedi.

Cassandra'ya ortaokulda olup bitenleri anlatırken Gracie'nin ağzı kamyonundan daha hızlı çalışıyordu.

Cassandra, ilgisini çeken bir şey olana kadar çok az ve zorlukla ilgilenen onaylarla karşılık verdi.

"Ne dedin sen?" Cassandra sordu.

Gracie pencereden dışarı bakıyordu. "Ne? Sınıfta bir kale inşa edip bütün gün kitap okuyacağımız pijama günüyle ilgili kısım mı?"

Cassandra başını sallayıp Gracie'nin heyecanını görmezden gelirken direksiyonu beyaz parmaklarımla sıktım.

O ve ben, küçük kulaklar dinlemediğinde çok açık bir konuşma yapardık.

"Hayır. Fen dersinle ilgili diğer şey," dedi Cassandra.

"Oh." Gracie'nin sersemliği azaldı. "Dylan'dan hoşlanmadığım halde öğretmenin beni Dylan'la sıra arkadaşı yaptığını söyledim."

"Gracie," diye azarladım. "Güzel kelimeler seç."

"Neden bu serseriye sevmiyorsun?" Cassandra göz göze gelebilmek için hâlâ orta konsolun üzerinden eğilerek bastırdı.

"Biz çocuklara 'serseri' demeyiz," diye tısladım.

Cassandra gözlerini bana dikti. "Ben ebeveyn değilim. Onlar hakkında istediğimi söyleyebilirim. Bazen bir serseriye serseri demek gerekir."

Gracie ofladı. "Ders sırasında beni rahatsız ediyor. Ben bilimi *seviyorum* ve o bilimden *nefret ediyor*, bu yüzden sürekli etrafta dolanıyor ve dikkatimi dağıtıyor."

"Öğretmenin seni bilerek mi onun yanına koydu?"

Gracie'nin Cassandra'nın sorgusuna tepkisini anlamak için dikiz aynasına baktım ama bundan rahatsız olmuş gibi görünmüyordu.

"Evet. Onun odaklanmasını sağlamanın benim işim olduğunu söylüyor. Fen bilimlerinde iyi olduğum için ona yardımcı olabilirmişim."

"Kesinlikle olmaz."

"*Bayan Parker*," dedim ve dikkatini çekmek için avucumu direksiyonun üst kısmına vurdum. "Kızlarımın yanında küfür *edemezsiniz*."

Bree, "Bizim önümüzde sürekli küfrediyorsun baba," diye karşı çıktı.

Tek kelimeyle harika.

Cassandra homurdandı. "Yürümeye başladığından beri muhtemelen ineklerin bu işi yaptığını görmüşken, F-kelimesini söyleyerek reşit olmayan birinin suç işlemesine katkıda bulunduğumu sanmıyorum."

Gracie hiç umursamadan, "Bazen," dedi. "Ama bazen inekler yapay olarak yakılıyor."

"Döllenmiş," diye düzelttim.

"Sanki onları yoldan çıkaran benmişim gibi," diye mırıldandı Cassandra, sonra oyun yüzünü tekrar takındı. "Çiftlik hayvanlarının döllenmesi hakkında konuşmak *tamamen* normal."

Göz ucuyla Cassandra'nın kendini beğenmiş bir gülümseme takınmasını ve sessiz bir nefes vermesini izledim.

"Beni dinle," diye başladı. "Kendinden başka hiç kimseden sorumlu değilsin. Öğretmen ya da çocuk bakıcısı olmak için maaş almıyorsan, Dylan denen o serseri seni ilgilendirmez. Kıyafetleri yanarken sınıfta koşturup durması umurumda değil. *O senin sorunun değil*. Dikkat dağıtmak istiyorsa, bırak yapsın. Etrafı kirletiyorsa, kendi pisliğine otursun. Öğretmenin işi öğretmektir.

Onu. Seninkini değil. Gözlerini dersten ayırma. At gözlüklerinizi takın ve rahatsız olmayın."

Ben... buna itiraz edemem.

Cassandra manikürlü tırnağını Gracie'ye doğrulttu. "Maaş bordrosunda mısın?"

"Hayır, hanımefendi," dedi Gracie daha önce hiç duymadığım kadar iddialı bir sesle.

"Bu  ocuk senin sorumluluğunda mı?" diye sordu. "Hayır, hanımefendi!"

"Eğer sorun olmak istiyorsa, ne yapacaksın?" Cassandra tersledi.

Ama bu kızgınlıktan doğan bir soru değildi. O bir ko tu. Bir eğitim  avuşuydu.

Gracie gülümsedi. "Bırakın etrafta ateşler içinde koşsun."

Cassandra şaşkınlıkla Gracie'ye göz kırptı, sonra da dönüp yerine oturdu. "Bu aile çok tuhaf."

CHRISTIAN

"H İyi günler," dedim kızlar kamyonndan inip kaldırıma tırmanırken.

Öğretmenler ve ebeveynler ön koltukta bir kadın olduğunu fark ettiklerinde bana baktılar.

Zaman zaman flört hayatımla ilgili söylentiler dolaşıyordu ama ben kendimi tutuyordum. Bu, küçük kasaba dedikodularının yangını en aza indiriyordu.

"Seni seviyorum baba," dedi Bree. "Ben de seni seviyorum, güzelim."

Gracie sırt çantasını omuzlarken, "Seni seviyorum babacığım," diye cıvıldadı.

"Seni seviyorum, güzel kız."

Ben daha tek kelime edemedim Gracie Cassandra'ya gülümsedi. "Güle güle, Bayan Cass. En az sizin kadar güzel bir gün geçirin!" Ve kız kardeşiyle birlikte gülerek kaldırımdan aşağıya atladı.

Arabanın monitörü kapıları kapattı ve ben de şehre gitmek üzere sıranın dışına çıktım. Cassandra tek kelime etmedi ama dudaklarının kenarı kıpırdadı.

Lastiklerim okul arazisini terk ettiğinde, kırıldı. "Dur tahmin edeyim. Azar işitmek üzereyim."

Pahalı bir parfüm kokusu aldım ve bunun kendisi için seçtiği bir koku mu yoksa sık suratlı nişanlısının ona aldığı bir koku mu olduğunu merak ettim.

"Devam et," dedi ve koltuk başlığına yaslanıp rahatlatırken gözlerini kapattı. "Bırak ben alayım."

"Neden seni azarlayacağımı düşünüyorsun?" Bileğimi direksiyonun üst kısmına dayayarak yer değiştirirken sordum.

Parmağıyla dudağına vurdu. "Nereden başlasam ki? Çocuklarını yoldan çıkardığın için. Onunla bir yetişkin gibi konuştuğun için. İçin-"

"Kızıma kendini nasıl savunacağını mı söylüyorsun?"

Ben araya girdim. Cassandra bana doğru baktı.

Ansızın hüzünlü bir gülümseme belirdi. "Büyüyorlar. Birinin benim onları sonsuza kadar küçük tutma arzumu dengelemesi muhtemelen iyi bir şey. En azından arada bir."

Öğürür gibi yaptı ve bu beni içimden güldürdü.

"Bu özelliğimi fark ettin mi bilmiyorum," dedi Cassandra tırnaklarını incelerken. "Ama ben çocuk gibi biri değilim."

"Sen de pek yetişkin bir insan sayılmazsın," diye ekledim. "Ya da bir hayvan insanı."

"Bana ihtiyaç duyulmasından hoşlanmıyorum. Kendi alanımı seviyorum."

"Tüm kariyeri ihtiyaç duyulmak üzerine kurulu olan birinin bunu söylemesi komik."

"İhtiyaç duyulmayı istemek ile kontrolün bende olmasını istemek arasında fark vardır. Ben kontrolde olmayı seviyorum."

Bahse girerim Cassandra kontrolü sevdiğini düşünüyordu, ta ki sonunda başkasının almasına izin verene kadar.

Küçük şehir merkezine girdim ve kaldırımın kenarına park ettim. "Birkaç saat sürer. Bir tahıl tedarikçisiyle buluşacağım, sonra bazı ayak işlerini halletmem ve nalburdan malzeme almam gerekiyor."

Şirin vitrinlerin sırasına göz attı. "Yalnız birkaç saat alışveriş ve-" bir kahve dükkânını gördü.

yanıp sönen WiFi işareti "-yüksek hızlı internet." Cassandra kapıya doğru atıldı. "Tatlı, tatlı uygarlık. Seni özledim."

O dışarı fırlamadan önce kapısına kadar gitmeyi başardım ama zar zor. Kapının kolunu tuttum ve içeri girmesini engelledim.

"Lütfen," diye yalvardı.

Hah. Bu hoşuma gitti.

"Kural nedir, Cass?"

Gözlerini devirdi.

Aşağı inmek için koltukta dönerken dizimi onunkinin arasına sıkıştırdım.

Tanrım, o parfüm çok güzeldi.

"Lütfen," diye

homurdandı. "Kapıları
ben açarım."

"Çıkarın beni," diye fısıldayarak yalvardı. "Topluma ihtiyacım var. Bir mağazaya girmeye ihtiyacım var. Asfalt ve araba görmeye ihtiyacım var. Bir espresso makinesinde yapılan kahveye ihtiyacım var."

"Cass."

Ofladı ve gözlerini devirdi, ama dönüp koltuğuna geri oturdu.

Kapıyı kapattım. Dramatik bir hareketle kapıyı tekrar açtım ve inmesine yardım etmek için elimi uzattım.

Avuç içi benimkine doğru kayarken yumuşacıktı. Narin parmakları tenimin üzerinde geziniyordu.

Aşağı indi ve kalça kalça olduğumuzda durdu. "Çok mu dramatik?"

"Senin için bunu yapmama izin vermek çok mu zordu?"

Kalın kirpikleri kalktı ve fırtınalı gözleri benimkilerle buluştu. "Evet." Sırıttım. "Bununla başa çık, Prenses."

Cassandra hareket etmedi. Dili dışarı çıktı ve dudaklarını ıslattı. Yutkunurken boğazının daralması beni büyüledi.

Kıvılcımlar geri dönmüştü, üzerimizden püskürerek dans ediyorlardı.

Benim el fırçalanmış Onun; parmakları
neredeyse kıvrılıyordu. Yüzüğünün keskin
kenarı beni şaşırttı.

Geri çekildim ve nefes alarak onun kaldırıma
ç ı k m a s ı n a izin verdim.

O lanet elmas sabah güneşinde parlıyordu. "Sen, uh-"
Boğazımı temizledim. "Numaram sende var,
değ il mi?"

Bana aptalmışım gibi baktı. "Buraya geldiğimden beri
neredeyse her anımızı birlikte geçirdik. Senin numarana ne
zaman ihtiyacım oldu?"

Avucumu uzattım ve o da bana telefonunu vermekten
vazgeçti.

Geri verdiğimde ekrana baktı. "Gerçekten mi?" Sesi
düz ve alaycı değildi.

Sırıttım. "Ne?"

Ekranı çevirdi. "Griffith Baba?"

"Çocuklara ve genel olarak insanlara bu kadar karşı
olduğ un için arama olasılığ ını azaltacağ ını düşündüm."
Kaldırımdan indim ve yolcu kapısını kapattım. "CJ'in
numarasını, Nate'in numarasını ve ana evin sabit hattını da
oraya koydum."

Cassandra aşağı baktı ve göz gezdirdi. "Griffith Baba...
İnek Patron... GI Joe... Hapishane." Büyük boy çantasına geri
koydu. "Çok komik."

"Birkaç saat sonra görüşürüz Cass," diye seslendim
sürücü tarafına doğru yürürken.

"Ben Cassandra," dedi ve topuklu ayakkabılarının
üzerinde dönerek kafeye doğru ilerledi.

Gülümsememi gizlemek için yumruğ umu ağzıma
bastırdım. "Beladan uzak dur, Prenses."

Kasıla kasıla uzaklaşırken kışında fazladan bir salınım
vardı.

Kamyona tırmandım ve koltuğ a yaslanıp gözlerimi
kapattım.

Sadece bir dakikaya ihtiyacım vardı.

Stresten kurtulmak için genellikle iki ya da üç
dakika nefes almam gerekirdi, ancak sadece otuz saniye
sonra

Sakin ol.

Cassandra'nın parfümü sabah kahvem ve her zaman var olan sığır ve mazot kokusunun üzerinde dans ederek takside kaldı. Tatlı ve boğucuydu. Kadınsı ve güçlüydü.

Çocukluğumdan beri güneşle birlikte doğardım. Sabahları günün en sevdiğim zamanıydı. Ama şimdi tek istediğim o kokuyla uykuya dalmaktı.

Yine de bunun için zamanım yoktu. Ben oturup benim olmayan bir kadın hakkında hayaller kurarken gün boşa geçiyordu.

Ben para yatırma makbuzlarını doldururken banka lobisinde fısıltılar dolaşıyordu.

Bot mağazasını incelerken mırıltılı yorumlar yapıldı.

Kamyonumun kasasını çitlerle doldururken hırdavatçı dükkânında konuşmalar devam ediyordu.

George Thompson ile oturup çiftliğinden tedarik ettiğim kışlık yem için fiyat pazarlığı yaparken lokantayı mırıltılar dolduruyordu.

Tüm bu söylentiler tek bir kişi hakkındaydı.

Onun hakkında.

Bay Thompson'ın elini sıktım ve Maren'den buraya kadar geldiği için teşekkür ettim.

Cassandra mesaj atmamış ya da aramamıştı, bu yüzden hayatta olduğunu varsaydım ve benzin istasyonuna yöneldim.

Buc-ee'nin otoparkından tanıdık bir kamyon geçti ve ön kapıların yanındaki boşluğa park etti.

Benzin pompasının üzerindeki rakamlar gittikçe yükselirken keskin bir ısıklık çaldım.

Nate aşağı atlayıp kapıyı çarparak kapatırken kafasını çevirdi. "Hey," diye bağırdı otoparkı geçerken.

Çenemi eğdim. "Kasabada ne işin var?"

Nate ellerini kot pantolonunun ceplerine soktu. "Becks aşerdi."

"Aramalıyım. Sana bir şeyler getirirdim, böylece buraya kadar gelmek zorunda kalmazdın."

Omuz silkti. "Ne kadar kalacağını bilmiyordum."

Bugün üzerinde bir tişört vardı, bu beni şaşırttı.

Yaklaşık on yıl önce, Irak'taki bir görev sırasında yaralanmıştı. Elinde ve kolunda yanık izleri vardı. Bu konuda pek konuşmazdı ve annemizi üzmemek için genellikle kollu gömlekler giyerdi.

Suçluluk duygusu beni bir damga gibi yaktı.

Almanya'daki askeri hastanede tedavi gördüğü haberini aldığımızda dünyam başıma yıkıldı. Gretchen kısa bir süre sonra vefat etti.

Ray için Tanrı'ya şükürler olsun.

Diğer ortanca Griffith kardeş ise, ben babalıklarını zar zor yaparken Bree ve Gracie'ye yılın amcasıydı.

Gretchen'i kurtaramadım.

Nate'in bir intihar bombacısı tarafından yaralanmasını engelleyemedim.

Kızlarıma daha sıkı sarılmamı sağlamalıydı. Nate iyi olduğu için minnettar olmamı sağlamalıydı.

Ama bu beni sadece suçlu yaptı.

"Bazı işleri halletmem gerekiyordu." Pompayı benzin deposundan çekip çıkardım ve tekrar yuvasına yerleştirdim. "İhtiyacı olan bazı şeyleri alabilmesi için Cassandra'yı da yanımda getirdim."

Nate bir kolunu diğerinin üzerine atarken gülümsedi. "O nasıl?"

Bir saniye boyunca beynimde düşündüm. "O sert biri. O iyi olacak."

"Becks'in görevdeyken tanıştığımız haline benziyor."

Güldüm. "Hayır. Öyle değil. Birbirimizden aktif olarak nefret etmiyoruz."

Küçümseyici sözleri beni rahatsız etmedi. Şakalaşmamız kavga değildi. *Ön sevişme gibiydi.*

"Nasıl gidiyor?" diye sordu.

"Etkilenmedim," diye yalan söyledim, rahatça kamyonu yaslandım. Nate uludu. "Şimdi benimle tanıştığım zamanki gibi konuşuyorsun.

Becks. Yani, saçmalık."

Başımı salladım. "Öyle bir şey değil. O nişanlı." "Ve ben hâlâ Vanessa'yı boşanmamaya ikna etmeye çalışıyordum. Bana," diye karşılık verdi.

"Aynı şey değil."

Nate'in eski karısı taş kalpli bir kaltaktı. Cassandra'nın nişanlısı sinsî bir çakaldı.

Nate sesini alçalttı. "On yıl oldu."

"Ve bu on yıl içinde senden daha fazla terapiye gittim." Ellerimi kaldırdım. "Ben iyiyim dostum. Birileriyle çıktım, kaçamaklar yaptım. Bastırılmış değilim ve kör de değilim. Cass'ten hoşlanıyorum, her ne kadar ondan nefret etmemi sağlamaya çalıştığını düşünsem de. Ve evet. Bence o çekici. Ama nişanlı bir kadınla ya da kızlarımla aynı çatı altında hiçbir sınırı aşmam."

Geri çekildi ve başını salladı. "Bu adil. Sadece aklının başında olduğundan emin olmaya çalışıyorum." Saate bakarak, "Gidip Becks'e göğüs etli taco getirsem iyi olacak," diye ekledi.

Ayrıldık, Nate içeri girdi, ben de kamyonete atladım. Cassandra'nın telefonuna numaramı verdiğimde, onunkini de alabilmek için kendimi aradım. Bir mesaj attım.

CHRISTIAN

Sana doğru geliyorum. Neredesin?

CASS

"Griffith Baba "nın bana babanı çağırttığına karar verdim, bu yüzden iletişim numaranı "Kovboy Baba" olarak değiştirdim. Bu güzel bayan ayaklarımı daha az dev gibi gösterirken ben de manikürcüye gidip biraz iş yaptırıyorum. Yarım saat içinde bitecek.

CHRISTIAN

Daha iyi bir ruh halinde görünüyorsun.

CASS

Uygun bir latte, perakende terapi ve manikür-pedikür bunu yapacaktır.

CHRISTIAN

Yakında görüşürüz,
Prenses.

Yirmi beş dakika sonra manikür salonunun önüne geldim. Kamyonette beklemek yerine içeri girdim ve onu bir tahtta uzun uzun otururken gördüm.

Tırnak sanatçısı pedikürünü bitirirken ben de resepsiyonistle konuştum.

"Hasar nedir, Margo?" Cassandra işi bittiğinde resepsiyonda yanımda belirerek sordu.

Görünüşe göre Cassandra'nın yeni en iyi arkadaşı olan Margo'nun yüzü gülüyordu. "Tek kuruş yok, tatlım. Bay Griffith halletti. Bahşişi ve her şeyi."

Arkasını dönerken kaşları havaya kalktı. "Ne yaptın?"

Bu konuda konuşmak istemediğim için onun yerine alışveriş torbalarına uzandım. "Bırak onları ben taşıyayım."

"Yapabilirim-" durakladı ve ofladı. "Çantalarımı taşır ve kapıyı açarsam olay çıkaracaksın, değil mi?"

Sırıttım. "Evet, hanımefendi." Başının üzerinden bakarak salona doğru başımı salladım. "İyi günler millet."

"Benim için para mı ödedin?" Kaldırıma çıktığımızda Cassandra aniden sordu.

Kamyonetin kilidini açtım ve kapısını açmadan önce alışveriş torbalarını arkaya koydum. "Evet."

Arabaya binmek yerine önümde durdu. "Neden?" Merak değildi. Bariz bir güvensizlikti.

"Çünkü bunun seni mutlu edeceğini düşündüm," dedim basitçe. "Burada çok zor zamanlar geçirdin ve bunu daha iyi hale getirmek için böyle kolay bir şey yapabilirsem, yaparım."

Sonra, sırf ona iltifat etmeyeceğini bildiğim için, "Tırnakların gerçekten çok güzel görünüyor," dedim.

Kamyona tırmanıp koltukta kendisini bekleyen kutuyu alırken yanakları al al oldu.

Direksiyona geçtiğimde "Bu ne?" diye sordu. "Botlar."

Kutuyu açarken bir kaşını kaldırdı. "Yedi numara mı giyiyorsun?"

Kıkırdadım. "Onlar senin için."

"Neden?"

"Neyin var senin böyle?"

Parmaklarını cilalı derinin üzerinde gezdirirken, "Hediyelerin ipleri vardır," dedi.

"Benim değil." Araziden çıktım ve çiftliğe doğru yöneldim. "Senin için daha iyi olması için kolay bir şey yaptığımı söyledim. Asla sana kolaylık sağlayacağımı söylemedim." Kolumu omuzlarının arkasına doğru uzattım. "Manikür salonu nasıldı? Senin büyük şehir standartlarına göre mi? Kendini şımartılmış hissediyor musun?"

Sırıttı, hınzır bir bakış dudaklarını kaldırdı. "Oh, şımartıcı değildi."

"Hayır mı?"

Parmak eklemlerini kırdı. "Bu bir keşifti."

CASSANDRA

"Chris'in evinde çalıştığını sanıyordum," dedi Becks paytak adımlarla depo ofisine girerken. O da Terden sırılsıklam.

Deli bir kadın gibi plan yaptığım defterden başımı kaldırdım. "Bazen," dedim dizüstü bilgisayarına geçip ekrandaki hesap tablosuna ekleme yaparken.

"Orada internet daha hızlı," dedi.

"Evet, ancak çocuklar var. Kargaşa varken çalışamam."

Becks saate baktı. "Erken paydos günü mü?"

"Onun gibi bir şey."

Becks bir sandalyeye çöküp saçlarını omzunun üzerinden savururken gülümsemekte zorlanmadı. "O kadar da kötü değiller. Yeni yürümeye başlayan çocuklar gibi değiller. Bree ergenlik çağında ve Gracie de çok geride değil."

"Daha da kötüsü," dedim parmaklarım tuşların üzerinde gezinirken. "Gençliğimi hatırlıyorum. Hormonlu bir psikopattım." Dosyayı kaydettim ve ona döndüm. "Neden biri kafana bir kova su dökmüş gibi görünüyor?"

İnledi. "Kendimi doğuma hazırlamaya çalışıyorum. Arazinin etrafında beş millik bir yürüyüş yaptım."

"Bunu neden yapmak isteyesin ki?" Ürperdim. "Kabul ediyorum, ilk etapta seni hamile kalmaya iten şeyin ne olduğundan emin değilim."

Becks homurdandı. "Kocamın büyük di-"

Bir elimi kaldırdım ve onu hemen orada susturdum.

Yumuşak bir şekilde güldü. "Zaman uçup gidiyor. Onlarla ilk tanıştığımda Chris'in kızları yedi ve dört yaşındaydı. Nathan ve benim Chris'ten daha yaşlı olduğumuzu düşünmek çılgınca ama onun çocukları yakında büyüyecek ve biz daha yeni başlıyoruz." Ellerin karnının üstünde birleştirirken oldukça hüzünlü görünüyordu.

"Çok yorulacaksın," dedim pragmatik bir şekilde.

"Bu yetersiz bir ifade." Gözlerini kapattı. "Sırf bebek doğmadan önce biraz kestirebilmek için epidural yapılmasını umuyorum. Haftalardır iyi uyuyamadım."

"Su hasarı durumu nasıl?" Evlerini su basan patlak bir boru hakkında söylediklerini hatırlayarak, "Su hasarı durumu nasıl?" diye sordum. İçini çekti. "Nathan üzerinde çalışıyor. Umarım başka bir sakinimiz olmadan önce yatağıma dönmüş olurum. Ne olursa olsun değer, Ben Üzgünüm bizim yedek yatak odası o dışarı komisyon. Muhtemelen bunu Chris ve kızlarla birlikte olmaya tercih ederdin. Ama, o zamana kadar sabit, yeni doğmuş bir bebeğimiz olacak."

Markalarını sıcak sudan kurtardıktan sonra bana iyilik borcu olan eski bir bağlantımı telefonumda ararken "Birlikte yaşamıyoruz," diye açıkladım.

"Doğru," dedi Becks kuru bir sesle. "Çünkü sen Tripp'le nişanlısın."

Kâğıtları karıştırırken, "Hiçbir zaman kendini tutmayı beceremedin," dedim. Düşüncelerim onun adının anılmasıyla rayından çıkmıştı. "Neden şimdi başladın?"

Becks başını eğdi, kızıl saçları omzundan aşağı dökülüyordu. "Onunla gerçekten mutlu musun?"

"Elbette." Yalan cesurca söylenmişti ama elimde kalan tek şey sahte yüzümdü. İçim parçalanıyordu. "Neden olmayayım ki?"

"Çünkü etrafta olmak için berbat biri."

Onu neden savunduğumu bilmesem de, "O sadece azimli biri," diye karşı çıktım. Beni otobüsün altına atıp sonra da kilitlemekten başka bir şey yapmamıştı.

Gözden ırak olan gönülden de ırak olur.

"Bir saniyeliğine kaba olabilir miyim?" diye ağzından kaçırdı.

Kaşlarımı kaldırdım. "Seni durduran bir şey var mı?"

"Pek sayılmaz ve bebeklik hormonları filtrelerimi bozuyor." Oldukça öfkeli görünüyordu ve ben de biraz meraklanmışım.

"O zaman elbette..."

"Tripp en kötüsü. Eğer ona bir damperli kamyonla vurabilseydim, vururdum."

Göğsümden kopan kadınsı olmayan kahkahaya engel olamadım. "Keşke hamile olmasaydın. Şarap içip sarhoş olacak birine ihtiyacım var."

Sırıttı. "Chris harika bir içki arkadaşı olurdu."

Oh Tanrım, hayır. Beni manikür salonundan aldığı anda ikimizin arasında cızırdayan havai fişekler neredeyse beni yakıyordu. Onun yanındayken gardımı düşürürsem ne olacağını bilmiyordum.

"Tripp..." Onu savunmama yardımcı olacak kurtarıcı bir nitelik bulmaya çalıştım ama bulamadım.

"Bak," dedi Becks. "Anlıyorum. Şehri sevdim. Eziyeti seviyorum. Ama belki de burada olmak kötü bir şey değildir. Her şeyden uzaklaştığımda Nathan'ı buldum. Ama kendimi de buldum. Gerçekten mutlu musunuz yoksa kişisel ve profesyonel hayatınızın toplamı öyle olmanız gerektiğini söylediği için mi mutlu gibi davranıyorsunuz?"

O haklı mıydı? İstemem gereken şey bu olduğu için mi ona tutunuyordum?

Yorumun eve biraz fazla yakın olduğunu kabul etmek yerine saçlarımı savurdum. "Ben başarılıyım. "Başarılıyım.

mutluluğa her zaman tercih ederim."

"Başarı için çalışıyorsun. Mutluluğu hak ediyorsun."

Dudaklarımı birbirine bastırdım. "Şu haline bak. Şimdiden klişe ebeveyn laflarıyla donanmışsın."

Kapı açıldı ve Christian çerçeveyi doldurdu. Onu görünce kanım dondu.

Soluk ve yaşlılıktan rengi solmuş mavi kot pantolon kalçalarına ve uyluklarına yapışmıştı. Ofiste adım attıkça geriliyor ve zorlanıyordu. Botları çimento zemine ağır bir şekilde çarpıyordu.

"Becks," dedi saçma sapan bir selamlama olarak. Buna saygı duyabilirdim.

"Nasıl hissediyorsun?" diye sordu.

Ve işte yine duygularla gitti. Kesinlikle gereksizdi.

"Yorgunum. Her yerim ağrıyor. Sanırım bütün gece boyunca içeriden yediğim yumruklar yüzünden bir kaburgam kırıldı." Becks ofladı pufladı. "Ama saçından çekileceğim. Biraz kestirmem lazım."

Christian ona sempatik bir gülümseme verdi. "Seni eve kadar götürmemi ister misin?"

"Hayır." Sandalyeden kalktı. "Teşekkürler, ama bu bebeği düşürmeye çalışıyorum."

Başını sallayarak arkamdan yürüdü ve ellerini masaya dayadı, masaüstü bilgisayarın faresine uzanırken beni ellerinin arasına hapsetti. "Sıkı otur. Bir şeyin çıktısını almam gerekiyor."

Göğsü başımın arkasına bastırıldığında kaskatı kesildim.

Becks, Christian'la benim aramdaki mesafeyi işaret etti ve kaşlarını oynatarak, "Aman Tanrım!" diye mırıldandı.

Yazıcı bir sayfa kâğıt çıkarırken gözlerimi devirdim. "Git biraz kestir."

Parlak öğleden sonra güneşine doğru yalpalayarak çıkarken kıkırdadı.

"Bana bunun ne hakkında olduğunu söylemek ister misin?" Christian sordu. "Azıcık bile değil."

Belgesini yazdırmıştı ama beni hâlâ kollarının arasına hapsedmişti.

Göğsü tam oradaydı. Açık hava ve deri gibi kokuyordu. Omzumun üzerinden bakarken yumuşaklığı yine bana baskı yapıyordu.

Gözlerimi kapattım ve at üzerinde arkamda olmasının nasıl bir his olduğunu hatırladım. Sıcacık ve güvende. Dürüst olmak gerekirse, bana sarılmasının nasıl bir his olacağını hayal ettim.

Tripp sarılmayı sevmezdi. Birkaç kez yapmıştık ama her seferinde garip ve sert olmuştu. O "merhaba derken yanaktan öpen" türden bir adamdı.

Çok iyi hissettirirdi...

Ya sadece...

...Sadece bir dakikalığına.

"Planlar nasıl gidiyor?" diye sorarak beni hayal dünyasından kopardı.

"Ne? Um-" Boğazımı temizledim. "Evet. Gün sonuna kadar çalışan bir konsepte sahip olmalıyım."

Notlarımı karıştırırken boğazının derinliklerinden mırıldandı. "Çok fazla sayı var. Ben senin sadece marka falan yaptığını sanıyordum."

"Her şey paradır," diye ısrar ettim. "Ve bir bütçe dahilinde çalışabildiğimi takdir edeceksiniz."

Bağlayıcı olmayan bir şeyler mırıldandı.

Defteri kapattım. "Bunlar henüz müşterilerin görmesi için hazır değil ama babana, dinlemek isterse saat dörtte bir sunum hazırlayacağımı söyleyebilirsin."

"Sanırım burada kararları kimin verdiğini unutuyorsunuz, Prenses."

Omzumun üzerinden güçlü bir kola baktım. "Sanırım senin için çalışmadığımı unutuyorsun. Ben baban için çalışıyorum."

"Çiftlik için çalışıyorsun, dolayısıyla benim için çalışıyorsun. Güven bana, babam sana benimle konuşmanı söyleyecektir."

"Tüm çalışanlarınızı gece yarısı at sırtında gezintiye mi çıkarıyorsunuz?" Ben de karşı çıktım.

Masayı bıraktı ve birkaç adım uzaklaşarak ikimize de biraz nefes alacak alan açtı. "Gece yarısı değildi."

"Mesele hala geçerli."

Dudaklarını yalamasını izledim, kendini sakinleştirmeye çalışıyordu ama bunu pek de iyi yapamıyordu. Onun ne söylediğini öğrenmeye başlamıştım. Dığarıdan bakıldığında soğukkanlı ve akıllı bağındaydı ama Christian'ın gergin olduğunu söyleyebilirdim. İçinden güçlü bir enerji geçiyordu. Bu yaşayan, nefes alan bir tehlikeydi.

Becks'in buradaki ilk gecemde yaptığı yorum hafızamda canlandı. *Tüm stresini nasıl attığını merak ediyorum.*

Birden ben de merak etmeye başladım.

"Dörtte görüşürüz." Christian gazeteyi kaptı ve hışımlla çıktı. Tabii bu onun sakin ve rahat bir Ėekilde çıkıp gittiğı anlamına geliyordu, ama aramızda belirgin bir gerginlik vardı.

Saat dört oldu ve Christian ortalıkta görünmedi. Ofise gelen tek ziyaretçi Mickey'ydi ve kornasındaki havuz eriştesi olmasaydı neredeyse camı kıracaktı.

Burası çok tuhaftı.

Derlediğim planı bir kez daha gözden geçirdim, dilde küçük değişiklikler yapmak ve saati kontrol etmek arasında gidip geldim.

Nedense Tripp'ten günlerce haber alamamak beni Christian'ın bir saat gecikmesi kadar rahatsız etmedi.

Sayfalara baktım, ona ne bulduğumu göstermek için heyecanlandığım için kendimi aptal gibi hissediyordum.

İş konusunda hiç başım dönmedi. Lillian Monroe'nun reklamcısı olmak, bir Godzilla'nın satranç koçu olmak gibiydi. Ayaktaydım.

kenarda durmuş, tahtanın üzerinde tepinip sivillere terör estirirken hangi hamleleri yapması gerektiğini fısıldıyordu.

Yüzde doksani hayal kırıklığıydı, bu da başarı ile sonuçlanan yüzde doksani tam bir sevinç haline getirdi.

Sonra her şeyi sona erdiren yüzde bir vardı.

İş danışmanlığını ne kadar özlediğimi fark etmemiştim. Beynimin hasar kontrolü, esprili yanıtlar ve çevrimiçi resmi açıklamalardan daha fazlası için kullanılmayı arzulayan bir parçasını ateşledi.

Bunu yapmaktan hoşlanmadığımdan değil. Küstahlığımı ve alaycılığımı iyi bir şekilde kullanıyordum. Ama büyük resimli şeyleri, uzun vadeli projeleri severdim.

Mimar olmayı sevdim, itfaiyeci olmayı değil.

Christian'ın masasındaki beşikte duran radyo cızırdadı. "Cass."

Buna cevap vermem mi gerekiyordu? Kulağa Christian gibi geliyordu ama çiftlikteki herkesin tüm kanallara erişimi vardı, bu yüzden konuşmalar kısa ve sadece işle ilgili kalıyordu.

İkinci günümde bana telsiz sistemi hakkında kısa bir bilgi vermişti ama hiç kullanmam gerekmemişti.

"Cass. Hala ofiste misin?"

Parazit dolu mesaj tekrar geldiğinde oflayıp pufladım ve sandalyeden kalktım.

Ne cevap verdim? Alo? Ben Cassandra Parker? Evet, hala burada seni mi bekliyorum?

Düğmeye bastım ve her zaman yaptığı gibi cevaplamaya karar verdim. "Devam et."

"Dörde kadar gelemediğim için üzgünüm. Kuzeydoğu tarafında CJ ile ilgili bir sorun üzerinde çalışıyorum."

İçimde bir şeyler kıpırdandı. Neredeyse iyi olup olmadığını soracaktım.

Sonra aklım kızlara gitti. Okuldan erken çıkmışlardı. Hala evde tek başlarına mıydılar? O kadar uzun süre yalnız kalmalarına izin var mıydı?

Halkla ilişkilerin bir numaralı kuralı aklımdan geçti.
Kibrit tutan insanlara yakıt vermeyin.

Çiftlik sahipleri zaten benden nefret ediyordu. Neden ben umursadığımı mı düşündüler?

"Toplantıyı yeniden planlayabiliriz," diye kestirip attım, hattaki diğer dinleyiciler için belirsiz ve profesyonel tuttum.

"Bu gece geri geleceğim," dedi.

Kızlar.

Ama ben daha konuyu açamadan, sesi tekrar hattan geldi. "Annem kızları evine götürdü, yani akşam yemeğinde yalnızsın. Senin için sorun olur mu?"

Mickey, uzun boynuzlu tehditkâr kapıdan içeri süzüldü ve hantal adımlarla ofise girdi.

"Sadece şu anda masamda ikamet eden ineği pişirebilirim."

Farklı radyolardan koro halinde sesler gelmeye başladı. "Kaybol, Mickey," dediler hep birlikte.

Yavaşça, sığır kıcını geri çekti ve dışarı çıktı.

Bir duraklama oldu. Bir şey söylemem mi gerekiyordu? Göz önünde olmaya alışkın biri olarak, spot ışıklarının üzerimde olmasından hoşlanmıyordum. Gölgelede gizlenmeyi tercih ederdim. Christian'la konuşmak tamamen işle ilgili olmalıydı ama öyle hissettirmiyordu.

Christian'ın sesi tekrar hatta geldiğinde daha yumuşaktı. "Akşam görüşürüz, Cass."

Eşyalarımı topladım ve Christian'ın evinin etrafında dolanarak buzdolabında bulduğum bir kap artığı yeniden ısıttım.

Ön kapı açıldığında duştan yeni çıkmıştım. Bree ve Gracie'nin sesleri evi doldurdu. Köpek de onlara katılarak sesi kulak tırmalayıcı bir desibele yükseltti.

Sade misafir odasının yalnızlığından dinledim. Christian'ın derin tınısı kaosu yatıştırdı.

Onları yatağa göndermeden ve iyi geceler öpücükleri dağıtmadan önce birkaç dakika takıldıklarında boğuk sesler birbirine karıştı.

Banyo kapısı tıkırdayıp kilitlendi ve duş gıcırdayarak açıldı.

Christian'ın kitaplığından aşırıdığım bir cinayet gizeminin birkaç bölümüne odaklanmayı başaramayınca şansımı denedim ve sessizce yatak odasından çıkıp verandaya yöneldim.

Büyük şehir yaşamının olanaklarını özlemiştim ama belki de Becks her şeye ara vermekten bahsederken bir şeylerin farkındaydı.

Eskiden yavaşlamaktan korkardım. Eğer yavaşlarsam, kaçtığım şeylerle yüzleşmek zorunda kalırdım.

Huzur ve sessizlik içinde oturursam, koşturma ve telaşla sezgilerimi bastıramazdım.

Çok sevdiğim şehrimden kovulmak ve sıkı bir sosyal medya karartmasına tabi tutulmak beni kendimle yüzleşmeye zorladı.

Nefret ettim.

Sessizce misafir odasının kapısını arkamdan kapattım ve banyo kapısı açıldığında köşeyi döndüm.

Christian kalçalarına sardığı ve karnının altına soktuğu havluyla dığarı çıktı. Su damlacıkları kollarına ve göğsüne yapığırken etrafı buharla kaplandı.

Karşımdaki ayı gibi adamı gördüğümde kalbim göğüs kafesimde sıkışmaya başladı.

Saçları uzun, nemli teller halinde sarkıyordu. Sakalları duştan sonra elmaslarla kaplanmış gibi parlıyordu. Genelde göğüs kıllarından etkilenmezdim. *Ya da en azından öyle olduğunu düşünmezdim. Tripp her zaman ağda yapardı.*

Ama Christian.

Her yeri yumuşacıktı ama çok güçlüydü. Cüssesi seksiydi. Sağlamdı ama yine de güvenliydi. Sundurma ışığına tutulmuş bir pervane gibi ona çekilmiştim. Ne olduğunu bilmek için can atıyordum.

onun kollarında olmak gibi. Rahatlık ve çekiciliğin güçlü karışımını hissetmek.

Bana esrarengiz bir sıcaklıkla bakarken gözleri yumuşacıktı.

"Hey." Tek hece hırçın ama şefkatliydi.

"Merhaba," dedim nefes verirken.

Havluyu ağır bir eliyle bir arada tutarak yer değiştirirken sağlam vücudu titriyordu. Koyu kahverengi saçları göbeğinden aşağıya doğru uzanıyordu.

O havluyu bırakmasını istedim.

Farkına vardığım şey beni çarptı ve yelkenlerimdeki rüzgârı çaldı.

Ne halt ediyordum ben?

"Bugün hakkında-"

"Sorun yok," diye ağzımdan kaçırdım.

Christian bağıını salladı, sonra da hayatımda duyduğum en seksi Geyi söyledi. "Bu iyi değil. Sana orada olacağımı söyledim ama değildim. O yüzden özür dilerim."

Boku yemiştim.

CHRISTIAN

Cassandra gözlerini kırpıştırarak bana baktı. Şaşkın görünüyordu.

Nedenini ben de bilmiyordum.

Ama dudaklarının yumuşak bir şok nefesiyle ayrılması aletimin uyanmasına ve havluya baskı yapmasına neden oldu.

Duştan sırlıslıkla olmuş bir halde orada dururken elimin arkasına sakladım.

Boğazımı temizledim. "Çalışma saatlerinden sonra olduğunu biliyorum. Ama bana bir saniye izin verersen, üzerime bir şeyler giyerim ve konuşabiliriz."

Cassandra bir an kekeledi. "Doğru. Konuşalım. Tamam."

Odama dönene kadar güldüğümü sakladım. Onu telaşlı görmek hoşuma gidiyordu.

Cassandra Parker'ın pek çok yönü vardı. Kusursuz bir profesyoneldi. Kendini işine adanmış bir reklamcı. Bilgili bir iş kadınıydı.

Ama o işinden çok daha fazlasıydı ve belki de ilk tanıştığımızda yanlış anladığım nokta buydu.

Son derece korumacıydı. Savaşlarını seçmezdi; her biriyle savaşırdı.

Cassandra'nın esnek olması gerekmiyordu ama bir kaleye saldırmaya, tahta oturmaya ve hak iddia etmeye hazırды.

Bir başparmak gibi göze batmayı umursamazdı. O neyse oydu ve ben buna saygı duyuyordum.

Kahretsin,
hoşuma gitti.
Hem de çok.

Bu konuda bir şey yapacağımdan değil.

Çocuklar söz konusu olduğunda çok huysuzdu. Bazı insanların "çocuk insanı" olmadığını anlıyordum ama kızlarımı hedef alan yersiz tavırlara tahammül edemiyordum.

Aklıma Cassandra'nın kızları okula götürmek için benimle birlikte geldiği zamanki sorgulamaları geldi. Gracie'yi cevaplar için sıkıştırmasına sinirlenmişim ama Gracie bundan rahatsız olmamıştı.

Aslında, okuldan yepyeni bir çocuk olarak döndü.

Ebeveynlik çok zordu. Gretchen'i kaybettiğimizde Bree ve Gracie acı ve kederin her türlüünü yaşamıştı. Onları elimden geldiğince korumak istedim. Onları incinmekten korumak istedim.

Ama Cassandra... Onun küçük konuşması Gracie'yi korumamıştı. *Onu silahlandırdı.*

Üzerime bir eşofman altı ve temiz bir gömleğini giydi, buzdolabından birkaç bira aldı ve Cassandra'yı verandada buldu.

O da değişmişti, krem rengi yoga pantolonu ve omzundan sarkan bol bir kazak giymişti.

Teni ipek kadar pürüzsüz görünen sıcak bir fildişi rengindeydi.

Tanrım, ellerimi üzerinde gezdirmek istedim.

Biraları kaldırdım ve ona bir tane uzattım. "Üzgünüm daha güzel bir şeyim yok. Ucuz şeyler içiyorum."

Şişeyi alırken gülümsemesi baştan çıkarıcı ve tehlikeliydi. "O zaman iyi ki genelde bira içmiyorum.

ve farkı anlamayacaklar."

Verandadaki salıncağın bir tarafına tünemiş, bacaklarını altına sokmuştu, ben de diğer yarısını aldım.

"Bugün her şey halledildi mi?"

"Evet," diye homurdandım. "Sürüyü taşımakta zorlanıyorlardı ve başka bir bedene ihtiyaçları vardı."

Cassandra mırıldanarak dudaklarını şişenin ağzına doladı ve bir yudum aldı. "Hafif basınç, değil mi?"

"Aynen öyle." Bir ayağımı verandaya koymuş, cırcır böcekleri şarkı söylerken bizi hafifçe ileri geri sallıyordum. "Bana orada ne olduğunu göstermeye hazır mısın?" Biramın dibiyle kucığındaki manila dosyaya dokunarak sordum.

Yeni manikürlenmiş tırnakları sayfaların arasında gezindi ve bütçe dökümünü açtı. Aradığı sayfayı bulana kadar yığını karıştırdı.

Yüz ifadesi göz açıp kapayıncaya kadar yumuşaktan kurnazlığa dönüştü. "Becks beni babanla görüştürdüğünde, eldeki kaynakları kullanarak ek gelir kaynakları yaratmamı hedeflediğini söyledi. Bana son birkaç yıldan biraz bahsetti. Kuraklık, sürüde bir hastalık salgını ve ekonominin çöpe gitmesi arasında, bir daha böyle bir şey olursa diye sığırların ötesine geçmek istedi."

Suçluluk duygusu mideme bir örs gibi indi.

Çiftliği ayakta tutmak için elimden gelen her şeyi yapmıştım. Babamın haklı olduğunu biliyordum, ama bu berbat olmadığı anlamına gelmiyordu.

Kötü şeylerin olmasını ne kadar engellemeye çalışsam da -ailemi bunlardan ne kadar korumaya çalışsam da- toz fırtınaları oldu.

"Amacım masaya çiftliğin günlük işleyişini etkilemeyecek fikirler getirmek."

Bir yudum alıp kolumu verandadaki salıncağın arkasına uzatırken rahatsızlığımı bir kahkahayla örtbas ettim.

"Sadece vur bana, Cass."

"Mevcut bütçe dahilinde çalışarak, benim tavsiyem çiftliğin bir atçılık programı oluşturmaktır. Yatılı kalmayı, binicilik derslerini, iz kamplarını ve yaz kamplarını düşünüyorum. Atla terapi programı da büyük bir cazibe merkezi olacaktır. Toplumda özel ihtiyaçları olan çocukları destekleyen programlar için bir boşluk var. Çok sayıda kanıt, at terapisinin otizm spektrum bozukluğu olan çocuklara büyük fayda sağladığı fikrini desteklemektedir. Madde bağımlılığı veya aile içi şiddetten kurtulmaya yönelik yetişkin rehabilitasyon programlarıyla koordinasyon sağlayabilirsiniz. Nathan gaziler için herhangi bir destek grubuna dahilse, bu iyi bir bağlantı olabilir. Bağış yapmak için seansları bloke edebilir ve bunu vergi indirimi olarak kullanabilirsiniz. En büyük masrafınız tabii ki daha fazla at olacaktır. Ahırın yenilenmesi gerekebilir. Arazinin etrafındaki bazı kozmetik güncellemeler - ama sadece müşterilerin görebileceği yerlerde. Kapalı bir arena harika olurdu, ancak ilk birkaç yıl için gerekli değil. İşletmek için sadece bir personel almanız gerekir. Gerekirse siz ya da çiftlik çalışanları da katkıda bulunabilirsiniz."

Atçılık programının artılarını ve eksilerini tartmayı bitirdiğinde uzanıp dosyayı ondan aldım ve sayfaları inceledim.

Kabul etmeliyim ki, iyi bir fikirdi.

"Hayır," dedim dosyayı kapatıp geri verirken.

Cassandra'nın rengi soldu. "Ne demek hayır?"

"Bu iyi, ama doğru değil."

Yüzü sertleşti ve kaşları hayal kırıklığıyla seğirdi. "Sizi en çok endişelendiren şey nedir? Oradan başlayalım." Sesi rahatsız edici derecede soğuktu, sanki öfkelenmek ve beni azarlamak istiyordu ama profesyonellik adına kendini tutuyordu.

"Hepsi."

Parmakları büküldü, yumruk haline getirmeden önce titriyordu. "Sorun değil, sorun çözücü ol."

Kıkırdadım. "Bunu kızlarla kullanmaya başlayacağım."

Cassandra oflayıp pufladı ve parmaklarını şakaklarına bastırdı. "Burada benimle birlikte çalış. Endişelerinizin ne olduğunu bilmem gerekiyor ki onları hafifletebileyim ya da ortadan kaldırayım."

"Yeterince büyük değil."

Şaşkın görünüyordu. "Benimle dalga geçiyor olmalısın Griffith," diye mırıldandı manik bir inançsızlıkla, salıncaktan inip verandada volta atmaya başlarken.

"Dinle, bu iyi. Sadece-"

"Yeterli değil." Cassandra çok üzgün görünüyordu.

Kahretsin. Bunun kendisiyle ilgili olduğunu sanıyordu.

Kalbim sıkıştı. "Cass, beni dinle," dedim öne doğru eğilip dirseklerimi dizlerime dayarken. Dosyaya dokundum. "Bu iyi. Öyle. Başka bir müşteri olsa muhtemelen makul bir şey yaptığın ve bütçenin içinde kaldığın için sana prim verirdi."

"Dur tahmin edeyim," diye bağırdı. "Bundan iki ay sonra, gecenin bir yarısı bana bir aydınlanma yaşatacak belirsiz bir kovboy fal kurabiyesiyle bana vuracaksın."

"Beni Bay Miyagi falan mı sandın?" Parmaklarımı saçlarımın arasında gezdirdim. Büyük ölçüde kurumuştu ve kıvrılmaya başlamıştı. "Hayır, tatlım. Sadece eğer bunu yaparsak, harcadığımız zamana değmesi gerektiğini düşünüyorum."

Uzun küfür dizisi "lanet kovboylar" ile sona erdi.

Adım attığı yol yeterince yaklaştığında elini tuttum. "Cass, beni dinle. İyi bir iş çıkardın. Daha fazlasını istiyorum çünkü kendini tutmadığında neler olacağını görmek istiyorum."

Çenesi titredi ama geri çekilmedi.

"Benden ne kadar çok şey istersen, o kadar uzun süre burada kalırım."

Salıncakta arkama yaslandım ve bir yudum daha aldım.

"Gitmen gereken başka bir yer var mı?"

"Vakit nakittir."

"Size iyi ödeme yapılıyor. Çekleri ben onaylıyorum."

Bakışları konudan kaçıyormuş gibi başka yöne kaydı. "Bu işi neden kabul ettin?" Üsteledim.

"Becks-"

"Becks'in bağlantıyı kurduğunu biliyorum. Ama sen neden evet dedin?"

Cassandra yutkundu. "Ya sineye çekip kimsenin istemediği bir göreve gidecektim ya da işsiz kalacaktım."

"Sen neden bahsediyorsun?"

Birası neredeyse parmaklarının arasından kayıyordu. Şişeyi verandada kırılmadan önce yakaladım ve ayağımın yanına koydum. "Hey-"

Ama Cassandra güzel gözlerini bulanıklaştıran parlak tabakayı kırıpıştırırken beni başından savdı. "Hedeflerinizle uyumlu daha somut bir planım olduğunda geri döneceğim."

"Şu şirket saçmalığını kesip benimle iki dakika oturur musun?"

Onu terslediğim için afallamış görünüyordu.

Açıkçası ben de öyle.

Beni pek etkilemedi. Ama o etkiledi.

Dosyayı yere bıraktım ve onun boşalttığı yeri okşadım. Cassandra'nın çenesi dişlerini sıkarken esnedi, itaat edip etmeyeceğini tartışıyordu.

Onu bekledim ve salıncakta yavaşça sallanmaya devam ettim. Sonunda Cassandra tekrar salıncağa oturdu.

"Bak, ben gizlilik anlaşmaları imzaladım. Eğer sana bunu söylersem, bu konuda tek kelime etmeyeceğine dair bana yemin etmelisin. Kardeşlerine değil. Kesinlikle çocuklarına da. Lanet olası ineklere bile."

Kaşlarımı kaldırdım ama bir şey söylemedim.

Cassandra beni eğlendiriyordu. Cesareti çok eğlenceliydi. "Ee?" diye üsteledi.

"Bana hiçbir şey söylemememi söylemiştin." Cassandra oflayıp pufladı ve gözlerini devirdi.

Biramdan bir yudum aldım ve kıs kıs güldüm. "Söz veriyorum."

O aldı a derin nefes al. "Do sen Biliyorum kim Lillian Monroe mu?"

"Belli belirsiz tanıdık geliyor."

"O bir aktris."

"En son ne zaman film izlediğimi hatırlamıyorum."

Cassandra sırtıarak eğildi ve birasını kaptı. "Pek bir şey kaçırmıyorsun."

Salıncağa yaslandım, ayaklarımı uzattım ve kolumu salıncağın arkasına dayadım. Saçları bir fısıltı gibi kolumun üzerinde dans ediyordu. "Anlat bana."

Parmaklarımla omzunu sıyırdığımda omurgası sertleşti. "Lillian benim müşterimdi. Bir ödöl töreninde herkesin önünde sinir krizi geçirdi, beni otobüsün altına attı ve şimdi İspanya'da güneşlenirken ben de WiFi olmayan bir sığır çiftliğine sürüldüm."

"WiFi'ımız var."

Bana ters ters baktı ama arkasında iyi huylu bir pırıltı vardı. "İğrenç ses olmadan çevirmeli bağlantı gibi bir şey. Taşıyıcı güvercinler daha hızlı olurdu."

"Senin 'nişanlın' İspanya'da değil mi?" Bıramı bitirirken sordum.

Kahretsin, keşke bir şişe daha olsaydı. Nişanlandığı o kokuşmuş çorap kuklayı düşünmekten nefret ediyordum.

Cassandra uzun bir içki içmeden önce nefesinin altında bir avuç sivri küfür mırıldandı. "Evet," dedi elinin tersiyle ağzını silerken. "Ben *istenmeyen adam* oldum, o da onun reklamcılığını üstlendi."

"Ne oldu?"

Arkasına yaslandı ve başının arkasını koluma dayadı. "Kendine ikinci bir alkollü araç kullanma cezası kazandırdı. Hukuk müşaviri ve ben bir sihir yaptık ve yargıcın hapis cezası yerine yatılı rehabilitasyona kabul etmesini sağladık. Kendi isteği dışında mahkeme kararıyla kabul edildi ve ben ciddi bir hasar kontrolü yapıp itibarını temizlerken orada üç ay geçirdi."

Mısır ipeğinden bir tutam saçımı nazikçe çekiştirdim. "Hala nerede kötü adam olduğunu göremiyorum."

"Rehabilitasyondan çıktıktan sonra hayatına yeniden entegre olması için ona bir gün verdim. İki gün sonra, geçen yıl katılamadığı bir ödül töreninde sunuculuk yapmasını sağladım. Bunun onun biraz iyi niyet kazanması için bir yol olması gerekiyordu. Ne kadar olgunlaştığını gösterecekti. Tüm o 'kazanmasan bile başkalarını alkışlama' olayı." Cassandra içini çekti. "Lillian'ı bir şahin gibi izledim. Yemin ederim izledim. Sadece benim verdiklerimi içti ve içtiklerinin hiçbiri alkollü değildi. Ben uzaklaşırsam diye yanında ikinci bir göz olsun istedim, bu yüzden Tripp de benimle birlikte etkinlikte çalıştı. İkimizden biri sürekli onun yanındaydı. Tripp onu sunuma hazırlanmak üzere sahne arkasına götürdüğünde gayet ayıktı ama sahneye çıktığında sarkaç gibi sallanıyor ve kelimeleri geveliyordu."

Gözlerindeki hayal kırıklığını gördüm. Cassandra işinde ne kadar iyi olduğuyla gurur duyuyordu. Yetişkin bir kadını kontrol edemediği için işinin elinden alınması her açıdan haksızlıktı.

Kızlara sık sık "hayat adil değil" atasözünü söyledim ama bu hiç adil değildi.

"O gitti." Cassandra birasını arkaya yatırdı ve yudumladı. "Ve ben *ofi* demek istiyorum. Mikrofona çıktı, teleprompter'a bir göz attı, sonra geçen yıl nasıl kazanması gerektiği hakkında atıp tutmaya başladı. Kazanan kızın bunu hak etmediğini. Göğüslerinin arasından bir şişe çıkardı, canlı yayında bir shot yaptı, sonra da işim olsun diye onu sürekli sarhoş edenin ben olduğumu söyledi. Yargıca para ödediğimi ve rehabilitasyona ihtiyacı olmadığı için onu kaplıcaya gönderdiğimi söyledi. Beni onu aç bırakmakla, anahtarlarını saklamakla, telefonunu elinden almakla ve kimseyle iletişim kuramasın diye sosyal medya hesaplarını kilitlemekle suçladı. Sonunda reklamlar kesilmeden ve Tripp onu sahneden indirmek için araya girmeden önce milyonlarca iğrenç yalan daha söyledi.

Ödülü kazanması gereken zavallı kız, anı mahvolduğu için yıkılmıştı ve ben de sektörden atılmıştım."

Elimi sakalıma sürdüm. "Kahretsin."

"Bunu tekrar söyleyebilirsin. Bu arada bunların hiçbirisi doğru değil. Ben işimi yaptım. Yasal sürece saygı gösterdik. Onu kendinden korumaya çalıştım ama ben bir hapisane gardiyanı değildim." Sessiz bir nefes verdi ve yıldızlarla dolu siyah gökyüzüne baktı. "Carrington Group'taki üst düzey yetkililere durumu anlattım. Tripp'in benimle birlikte orada olduğu ve işimi iyi yaptığımı bildiği gerçeğine güveniyordum ama beni desteklemedi. Sadece nişanlı olduğumuz için beni savunan tek kişinin kendisi olmasının kötü görüneceğini söyledi."

"Nişanlandık" dediğinde eline baktım.

Ama o lanet yüzük hala oradaydı.

"Sizi ilk savunan o olmalıydı."

Cassandra parmağıyla bira şişesinin dudağında gezinirken hiçbir şey söylemedi. "*Onu* ilk savunan o oldu."

Bu tüylerimi diken diken etti.

"Başka bir yüksek profilli müşteriyle eşleştirmek için çok fazla yük olduğumu söylediler. Becks etrafta iş danışmanları hakkında sorular soruyordu, bu yüzden ya fırtına dinene ve beni yeni bir müşteriye atayana kadar burada saklanmam ya da yeni bir iş aramam konusunda ültimatom aldım."

"Bak," dedim, yüzümü ona dönebilmek için salıncağı çevirerek. "Burada yaptığın işi takdir etmediğimden değil, ama neden istenmediğin bir şirkette kalmayı kabul ettin?"

Başını öne eğdi. "İşimden ayrılırsam Tripp'le aramızın açılmasından korkuyorum" diye sessizce itiraf ederken kulağı koluma değdi.

"Demek kaldınız ve hâlâ ayrısınız."

Yutkundu ve gözyaşlarını geri kırparak yere baktı.

Sırf buna ihtiyacı olduğunu hissettiğim ve kızlarım, Becks ya da annem için yapabileceğim bir şey olduğu için kolumu omuzlarına doladım ve onu yanıma çektim. "Sana bir şey söyleyeyim Cass."

Devamlılık adına benimle tartışmak istediğini biliyordum ama bunun yerine dudakları yarım bir gülümsemeye dönüştü.

"Bir sürü farklılığımız olabilir ama buradaki değerini görüyorum ve çalışmalarını takdir ediyorum. Sana sadece katlanmıyorum."

CASSANDRA

"Miss Cass!" Gracie bağırdı olarak o cıvatalı içinde okuldanve attı onu sırt çantası Oda. karşısında ve yaşamak

Dizüstü bilgisayarımın başımı kaldırdım ve Christian'ın çocukları içeri dalarırken yaşanan arbedeyi izledim.

"Gracie, tatlım." Christian'ın annesi Claire eve kartondan bir diorama getirip mutfak tezgâhının üzerine bıraktı. "Bayan Parker hâlâ çalışıyor."

Bree içeri girdiğinde, "Tamam ama Bayan Cass'le konuşmam gerek," dedi.

Claire ofladı pufladı. "Kızlar, yukarı çıkın ve ödevlerinizi yapın." Saatini kontrol etti. "Babanız bir saate kadar döner. Ben de evime gidip akşam yemeğini hazırlamaya başlamalıyım."

"Biz iyiyiz," diye cıvıldadılar.

Claire parmağıyla işaret etti. "Bayan Parker'ı rahat bırakın."

Burada değilmişim gibi benim hakkımda konuşmaya devam mı edeceklerdi?

Kızlar merdivenleri çıkarken hep birlikte, "Emredersiniz efendim," diye mırıldandılar.

Sert bakışları bana döndü. "Bir şeye ihtiyacın var mı, tatlım?"

Bu lakap genellikle tüylerimi diken diken ederdi. İçine itildiğim işyeri dinamiğine hâlâ alışamamıştım ama ilk geldiğimde olduğu kadar tüylerimi diken diken etmemişti.

"Ben iyiyim. Teşekkürler," dedim dikkatimi tekrar bilgisayar ekranına verirken, böylece Claire oyalanmak zorunda hissetmeyecekti.

Ama oyalandı.

"Rengarenk ekibin geri kalanıyla akşam yemeği için eve geliyor musun?"

Saate bir göz attım. "Misafirperverliğiniz için teşekkür ederim, ama hayır. Muhtemelen hâlâ çalışıyor olacağım."

"Misafirperverlik mi?" Öfkeli bir of çekti. "Cass, burada misafirperverliğin zerresi yok. Herkesi besliyorum çünkü işim bu." Ellerini kalçalarının üzerine koydu. "Şimdi gelip bir tabak yiyebilirsin ya da Chris'in buzdolabında ne kadar yemek artığı varsa paylaşırabilirsin. Ama bu misafirperverlik değil. Bu bir aile. Aradaki farkı öğren."

Ve bir boğa zarafetiyle kapıdan çıkıp gitti.

Gözlerimi ovuşturarak ekrandaki rakamların birbirine karışmasını engellemeye çalıştım. Bu lanet bütçeye bakmaktan migrenim tutmuştu.

Christian cüzdanından daha büyük bir yeniden canlandırma projesi istiyorsa, bir tane alacaktı.

Mutluluk veren sessizliğe geri döndüm ve üst kattan gök gürültüsü patladığında ulaşmam gereken yatırımcıların listesini henüz tamamlamıştım.

Bree ve Gracie merdivenlerden inerken birincilik için mücadele ederken birbirlerinin yanından yuvarlanarak geçtiler.

"Bayan Cass!" Gracie bağırdı.

"Hayır, önce onunla konuşmak istiyorum!" Bree bağırdı.

"Buraya ilk ben indim," diye homurdandı Gracie, kız kardeşini dirsekleyerek yoldan çekip köşeyi dönerek

oturma odası.

"Ben

büyüğüm!"

"Umurumda

değil!"

"İstiyorum-"

Gözlerimi ekrandan ayırmadan avucumu kaldırdım ve onları oldukları yerde durdurdum. İkiz kasırgalar hemen durdu.

Ellerimi tekrar klavyenin üzerine bıraktım ve hâlâ telefonlarıma cevap veren tüm kişisel asistanların isimlerini yazdım. "Gelinliğim hakkında bilgi almak için kabul ettiğiniz şartlar neydi?" diye sordum.

"Gelinlik giymemiş olman," diye düzeltti Bree.

Gracie, "Her zaman iki adım ötede," diye tekrarladı.

"Senin için altın yıldız, Küçük Griffith," diye kestim elektronik tabloyu kaydederken.

Gracie sanki az önce ona bir prenses olduğunu söylemişim gibi gülümsedi.

İçimi çektim ve onlara dönerken ellerimi birbirine bağladım. "Evet?"

"Babam dönmeden önce yarın okul için bir kıyafet seçmeme yardım eder misin?" Bree, Gracie'nin "Dallas'taki ponpon kızlar gibi büyük saçlar istiyorum. Bunu yapabilir misin?"

Onları hemen reddetmek yerine, en azından düşünmüş gibi yaptım.

Kalemimi önümdeki deftere vurdum. "Hayır." "Ugh," diye inledi Bree. "Neden olmasın?"

Yaşlı Griffith ergen tavrını takınırken, genç olan bir dizi katil köpek yavrusu gözü çıkardı.

"*Lütfen?*" diye yalvardı. "Bu konularda bize yardım edecek bir annemiz yok. Babam deniyor ama bazı şeylere bir kadının dokunması gerekiyor."

Carrie Bradshaw'ın dünyasında neler oluyordu.

Parmaklarımı şakaklarıma bastırdım. "Özür dilerim, ne tür bir on bir yaşındaki çocuk böyle konuşur? Karar veremiyorum.

Üç ya da otuz yaşındaymış gibi davranmaya çalışıyorsun. İkincisi, ölü anne kartını bana suçluluk duygusu aşılama için mi kullandın?" Gracie yüzünde kulaktan kulağa yayılan bir sırıtışla başını salladı. "Evet.

Genellikle de işe yarar."

"Yüce Tanrım, ikinizin de terapiye gitmeyi bırakmanız gerekiyor. 'İyi ayarlanmış' ifadesini atlayıp doğrudan manipülatif ifadesine yönelmişsiniz."

"Lütfen," diye yalvardı Bree.

Benim çocuklarım değil, benim sorunum değil.

Onlara küçümseyici bir gülümsemeyle karşılık verdim. "Ölü annenizle masal prensesi olma yolunda yarı yoldasınız. İki ölü ebeveyn ya da ölü bir ebeveyn ve kötü bir üvey anne olmadan fantastik bir kahraman olmak istatistiksel olarak imkansızdır. Biraz fare ve şarkı söyleyen kuş bulun ve bunu çözün hanımlar."

Bree saldırıya geçti ve iki elini çalışma alanım haline getirdiğim döner masanın kenarına koyarak beni şaşırttı. "New York kadınlarının makyajı sevdiğini sanırdım."

"İşte burada haklısın. İyi bir makyajı severim. Ama dediğin gibi, New York *kadınları makyajı* sever. On sekiz yaşına geldiğinde tekrar gel."

"Cass-"

"Affedersiniz?" Gracie'nin mızızlanmasını kaşlarımı kaldırarak kestim. "Bayan Parker ya da Cassandra diyebilirsin. Şimdi izin verirseniz, işimin başına dönmem gerekiyor."

Fısıldaşmalar başlayana kadar evde özgür olduğumu sanıyordum. Çocukların fısıltısı kara tahtaya çivi çakmak gibiydi. Tüylerim diken diken oldu.

"Cumartesi ne olacak?" Neredeyse sessizlik konisinden çıktıklarında Bree karşı çıktı.

"Affedersiniz?"

"Cumartesi günü çalışmak zorunda değilsin," dedi Gracie. "Babam bizi şehre götürürse, bizimle alışverişe gelir misin?"

"Hayır."

"Neden olmasın?" Gracie homurdandı.

"Ben birçok şeyim ama ne bebek bakıcısı ne de dadı değilim. Teyzenizden ya da büyükannenizden sizi götürmesini isteyin."

Bree, "Büyükanнем bizi çocuk reyonundan alışveriş yapmaya zorluyor ve Becks Teyze'nin ayaklarını yerden kesmesi gerekiyor," diye ekledi.

Bir kahkaha attım. "Son zamanlarda aynaya baktınız mı bilmiyorum ama çocuk reyonundan alışveriş yapıyor olmalısınız çünkü -spoiler uyarısı- siz çocuksunuz."

Bree gözlerini devirdi. "Ben bir gencim, çok teşekkür ederim."

Bu çok açıktı.

"Babanın kız arkadaşı falan yok mu? Ona sor. Yapacak işlerim var."

"Babam kimseyle çıkmaz," dedi Gracie. "Tam olarak değil. Çıkmıyormuş gibi davranıyor ama biz çıktığını biliyoruz. Sadece onlarla hiç tanışmıyoruz."

İlginç ama şaşırtıcı değil.

"Lütfen," diye fısıldayarak yalvardı Bree. "Okula giderken giyecek güzel bir şeye ihtiyacım var ve babam Levis ve düğmeli bir bluzun her şeyin çözümü olduğunu düşünüyor."

Üzerinde çalıştığım kişi listesine geri döndüm. "Hâlâ hayır."

"Peki," dedi Gracie. "Kötü üvey annemiz olur musun?"

"Affedersiniz?" Guruldayan bir ses geldi kapı aralığında. Christian ellerini kalçalarına dayamıŒ, kaŒları saçlarının hizasında duruyordu.

Gracie omuz silkti. "Sadece söylüyorum. Kötü bir üvey anne hiç yoktan iyidir. Kötü bir üvey annemiz olursa baloya gidebilir, bir prensi öpebilir ya da sihirli güçlere sahip olabiliriz. Hiç zehirli elman var mı? Ya da bir pelerinin? Bunlar genellikle gereklidir."

Bir kaşımı kaldırdım. "Eğer sizi besleyen bensem, bu durum hakkında çok endişeli olmalısınız." Bileğimin bir hareketiyle onları kovdum. "Gidin, köylüler."

Oturma odasından hızla geçtiler ve merdivenlere kadar kıkırdadılar.

Christian kapıyı arkasından kapattı. Pis görünüyordu, kir ve ter içindeydi. Saçları nemli ve karaydı. GevGek teller yüzünü çevreliyor ve tenine yapıGıyordu.

Sırtımı ona dönerek, "Çocuklarınız çok tuhaf," dedim.

Şapkasını asarken kıkırdadı. "Evet, biliyorum. Bu muhtemelen benim hatam."

Arkamda belirirken varlığını hissettim, hayır kokusunu aldım.

"Boz kovboy havalarına girmeyi sevdiğini biliyorum ama lütfen duvarların boyası dökülmeye başlamadan önce gidip bir duş al. İnek gibi kokuyorsun."

Christian güldü ve yanımdan geçerken omzumu hafifçe sıktı. "Akşam yemeği için annemin evine geliyor musun?"

"Hayır. Çocuğunuzun iş gününden çaldığı yirmi dakikayı telafi edeceğim ve sonra Tripp aramadan önce kalan yemeklerle dinleneceğim."

National Geographic anlatıcısının esrarengiz bir taklidini yaparken, "Ah, bir türlü ele geçmeyen nişanlı," diye alay etti. "Sonunda bir tarih belirleyecek misin yoksa birkaç hafta daha o yüzüğe uçurumdan aşağı atmak ister gibi bakarak mı geçireceksin?"

Öfke içimde kaynarken midem düğümlendi. *Bu ne cüret?*

"Size bir tabak getireceğim," diye seslendi Christian. banyoda kayboldu.

Her ne kadar önümde beliren yapılacaklar listesine odaklanmaya çalışsam da, duşun gıcırtısı ve ortama yayılan su sesi dikkatimi dağıtıyordu.

Düşüncelerim duştan çıkarken ona rastladığım geceye kaydı.

İyi bir görüntü sergileyebilirdim. Kırmızı halıların, basın toplantılarının ve krizlerin baskısı altında yüzümün çatlamasını engelleyebilirdim. Ama Christian farklı bir hikayeydi.

Burada olmaktan nefret etmek istiyordum. Bana göre değildi.

Ama ben yapmadım.

Birinin yanında kendimi hiç huzurlu hissetmediğimi fark ettim.

Tripp beni hep gererdi. Kendimi göstermek, ayak uydurmak ve ölçmek zorundaymışım gibi hissederdim.

Yirmili yaşlarımda cinsel dürtülerim tavan yapmıştı. Otuz yaşıma geldiğimde düşüşü suçladım. *Çenemdeki tuhaf tüyler ve ikiden fazla kokteylden sonra kendimi toparlayamamamla birlikte.*

Ama kirli otuz yaşımdan iki yıl uzaklaşmıştım ve libidomun yeniden canlandığını hissetmiştim.

Belki de ben
değildim. Belki de
oydu.

Belki de ikisiydi.

Bir adam ölüm zamanını çağırıyor, diğeri ise yakınlık arzumu yeniden canlandırıyor.

Ama bu böyle gitmeyecekti.

Küçük bir kasabaya sürgün edilen ve yerel oduncuya kur yaptıktan sonra Noel'in gerçek anlamını ve kurumsal hayatın kötülüklerini öğrenmeye mahkum olan bir Hallmark kahramanı değildim.

Kesin olan dört şey vardı:

1. İşimi seviyordum.
2. Pazen sevmezdim.
3. Kurumsal merdiveni tırmandığım ve ara sıra bir dizi eklemin üzerine bastığım için özür dilemem.
4. Çiftliğin etrafındaki hava çiftlik hayvanları gibi kokarken mistik bir küçük kasaba büyüğü yoktu.

Christian Bree ve Gracie'yi kapıdan çıkarırken telefonum çaldı.

Tripp Meyers'tan görüntülü arama.

Ama duřta Christian'ı dūřundūğümde olduđu gibi kalbim küt küt atacađına, içime bir korku kayası oturdu.

WiFi evinin sınırlarına bağlı olduğumdan, ön kapı Griffith klanının arkasından kapanana kadar cevap vermek için bekledim.

Derin bir nefes alarak kabul düğmesine bastım ve bekledim.

Tripp'in grenli yüzü ekranı doldurdu. Beni terk ettiğinden beri onu görmemiştim.

Dehşetin yerini anında öfke aldı.

"Cassandra," dedi bir merhaba bile demeden. "Cevap vermene şaşırdım. Çalışıyor olmanı bekliyordum."

Kaşlarıım havaya kalktı. "Bana karşı gerçekten bu tonda mı konuşuyorsun?"

"Ben hala senin patronunum. Ekibimdeki herkesin bekleneni yaptığından emin olmak zorundayım."

Bugün bunu istiyordu.

"Mike artık benim patronum."

Tripp alay etti. "Ben de benimle konuşmaktan mutlu olacağını düşünüyordum."

Lake ahşap masayı tırmaladım. "Neden şu anda seninle mutlu olacağımı düşünüyorsun? Beni burada bıraktın çünkü birkaç saat rahatsız olamadın."

Göz devirmesini zar zor engelledi. "Bulunduğun yerde olman benim suçum değil."

"Hayır, onun."

Sanki bir işaretmis gibi, Lillian Monroe -gri ve esmer köklerini gizlemek için her ay fön çektiirdiği sarı saçlarıyla- kötü bir alamet gibi arkasında belirdi.

"Ca-ssand-ra," diye tısladı Tripp, her hecesini heceleyerek. "Bahsettiğın kişi bir müşteri."

Lillian'ın pikselli gülümsemesi kibirli ve kötücüldü. "Merhaba Cassandra. İyi görünmüyorsun. Spaya gitmiyorsun, değil mi?"

Yüz bakımı için bir ay gecikmişim ve hepsi onun suçuydu.

Derin bir nefes aldım ve öfkemi bastırdım. "Lillian, Tripp ve beni birkaç dakika yalnız bırakabilirsen çok sevinirim."

Ama Lillian bana dikkat etmiyordu. Tripp'in yanına oturdu ve ona sokuldu. "Carrington Grubu'ndan ayrıldığını söylediğini sanıyordum," diye mırıldandı Tripp'in yakasının ucunu parmaklarken. Ağzının köşesi buruşuk bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Sende küçük bir şey var-"

Kırmızı.

Tek gördüğüm kırmızıydı.

Aralarındaki boş merlot şişesi gibi kırmızı.

Yakasındaki kırmızı ruj gibi kırmızı.

Boynundaki kıpkırmızı ısırık izi gibi kıpkırmızı.

Beni bir orman yangını gibi tüketen öfke alevleri gibi kırmızı.

Görmem gereken bayraklar gibi

kırmızı. Aradığım kan gibi kırmızı.

CHRISTIAN

"G "Kalk ve yatmaya hazırlan," dedim kamyoneti evin önüne park ettiğimde.

Gracie ve Bree, annemin evindeki efsanevi yemekten karınları doymuş bir halde arka koltuktan dışarı fırladılar.

Onları takip ettim, ahşap çıtalarda fazladan bir gıcırtı duyduğumda duraksadım. Verandanın ışığı yanıyordu ama bu alışılmadık bir durum değildi.

Erimiş dondurma izi vardı.

Onlara bir dakika içinde geleceğimi söyledim, sonra köşeyi dönmeden önce kızların duyamayacağı bir yere gelmelerini bekledim.

Cassandra verandadaki salıncağa oturmuş, gözlerini meraya dikmişti. Naneli çikolatalı dondurma, kutunun alt dikişinden erimiş ve ahşap kalaslardan aşağıya doğru akmişti.

Hortumla temizlemem gerekirdi yoksa verandada bir ateş karıncası sürüsü yaşırdı.

Şansıma, Mickey gayet iyi ilgileniyor gibi görünüyordu. Eve yaslanmış, dondurmayı yalıyordu.

Cassandra fark etmemiş gibi görünüyordu.

"Sana bir tabak getirdim," dedim köfte, patates püresi ve yeşil fasulye dolu tupperware kabını kaldırırken.

İğneleyici bir kahkaha attı ve neredeyse boşalmış viski şişesinden uzun bir yudum daha aldı.

Yemek artıklarını verandanın parmaklıklarına koydum. "Görüyorum ki akşam yemeğini atlayıp doğruca tatlıya ve içkiye gitmişsin." Çorba kıvamındaki dondurma kutusunu elime aldım. "Viskili dondurma bile yapmadın mı?"

Tek tepkisi şişeyi bitirmek oldu.

"Kızları yatırmama yetecek kadar uzun süre tek başına idare edebilecek misin?"

Cassandra'nın bakışları kayıtsızdı. "Ben iyiyim." "Sıkı otur."

İçeri daldım, dondurma kutusunu çöpe attım ve merdivenlerden yukarı çıkarak önce Gracie'nin odasına girdim.

"Yatmaya hazır mısın, güzel kız?"

Bir esneme sesi çıkardı. "Yorgun değilim. Bayan Cass ile takılmak istiyorum."

"Çok kötü. Sabah okulun var." "Ama-"

"Aması yok." Yatağının kenarına oturup yatağının üzerinde duran dağ gibi peluş hayvanları yeniden düzenlerken yatağının kenarı çöktü.

Onlar için fazla yaşlanmasının an meselesi olduğunu biliyordum. Bree, Gracie'nin yaşına gelmeden yıllar önce onunkileri bırakmıştı ama Gracie çocukluğuna çok daha sıkı tutunmuş görünüyordu.

Bree annesini hatırladı, yani Gretchen'ı kaybettiğimizde, büyümek ve bazı acı gerçeklerle bir çocuğun yüzleşmesi gerekenden çok daha erken yüzleşmek zorunda kaldı.

Gracie, Gretchen'la ilgili herhangi bir anısı olamayacak kadar küçüktü. Ona göre bu normaldi.

"Bu gece hakkında konuşmak istediğin bir şey var mı?" diye sordum. Başını salladı.

"Emin misin?"

"Eminim."

Daha fazla zorlamadım. "Seni seviyorum."

Başını öptüğümde "Seni seviyorum baba," dedi.

Kapısını kapattım ve koridorda Bree'nin odasına doğru yürüdüm. "Sabah okula gitmeye hazır mısınız?"

Sadece tavana bakıyordu, ben de yatağına oturdum ve yorganı düzelttim.

"Konuşmak istediğin bir şey var mı?"

Bree iç çekti. "Bu hafta sonu alışverişe gidebilir miyiz? Okul için yeni eşyalara ihtiyacım var."

"Ne eşyası? Okul yılının başında sana yeni kıyafetler almıştık. Onları çoktan eskittiğini söyleyemezsin."

"Kotlarımız ve tişörtlerimiz var," diye ofladı tam bir ergen tavrıyla. "*Lütfen gidebilir* miyiz? Güzel şeylere ihtiyacım var."

Cumartesi günü yapmam gereken işler vardı ama günün kötü bir notla bitmesini istemiyordum. "Talebiniz not edildi ve inceleniyor."

Kederli bir iç geçirdi ve yan tarafına yuvarlandı. "Hey," dedim sırtını nazikçe okşarken. "Biliyorum, sen Büyüyorum. Bana yetişmem için bir şans ver, tamam mı?"

Işığı kapatıp merdivenlerden aşağı kaymadan önce bir baş öpücüğü daha verdim ve "Seni seviyorum" dedim.

I takıldı a cam . su üzerinde benim yol aracılığıyla mutfığa. Cassandra onu bıraktığım yerdeydi.

Mickey verandayı boşaltmış, yapışkan dondurma toynak izlerinden oluşan bir yol bırakmıştı.

"İç şunu," dedim boş viski bardağını ondan alıp suyu eline tutuştururken.

"Ben iyiyim."

"Buna inanacağımı düşünüyorsan, tabii ki hayır." Salıncakta onun yanına doğru eğildim. "Konuşmak istediğin bir şey var mı?"

"Haklıymışsın."

Kıkırdadım. "Tabii ki haklıyım. Ben her zaman haklıyım."

Cassandra gözlerini devirdi.

Bir an tereddüt ettim, sonra kolumu omuzlarına doladım.

"Bana neden haklı olduğumu söyle."

"Tanrım, sakın bana şu onaylama sözlerini söyleyen insanlardan biri olduğunu söyleme."

"Peki sen değil misin?"

"Hayır."

"Suyunu iç."

Beni şaşırttı ama yaptı. *Tüm zaman boyunca homurdandı.*

Bardak boşaldığında ondan aldım ve ayağımın dibine koydum.

"Sorun nedir?"

Cassandra boş gözlerle önüne bakıyordu ama bu, kafasında hiçbir şey olmadığı anlamına gelen türden boş bir bakış değildi. Bu, kişinin duygusal olarak kontrol edildiği türden içi boş, mesafeli bir bakıştı.

İntikam ateşiyle yanan bir bakıştı bu.

"Beni aldatıyordu." Konuşması aynı anda hem yüklü hem de duygusuzdu. Durumu klinik bir şekilde kabullenmiş birinin ses tonuydu.

Nefesimin altında küfrettim. "Tanrım, özür dilerim Cass."

Tripp ilk gün onunla ortaya çıkıp sonra da kaçtığına şüphelenmiştim. Bir adam Cassandra gibi bir kadını, elinde ne olduğuna dair en ufak bir fikri yoksa, isteyerek terk etmez.

"Ne zaman öğrendin?"

"Telefon görüşmesinde. Lillian onunla birlikteydi. Oldukça açıktı."

"Kahretsin." Yavaşça onu yanıma çektim.

Kolumu silkerek sertleştirdi. "Sorun değil."

Parmağındaki yüzüğe baktım. "Nişanlının seni aldatması senin için sorun değil mi?"

Şakakları geri çekildi ve ağzı sıkılaştı. Bu, bir kalp kırıklığı yaşamaktan ziyade bir durumu idare eden birinin pratik bakışıydı.

"Bu bir sürpriz değil. Böyle şeyler her zaman olur."

"Hayır, yok Cass."

Ağzının kenarı titredi. "Belki senin dünyanda değil."

Onu rahatlatmama izin vermeyeceği çok açık olduğu için öne doğru eğildim ve dirseklerimi uyluklarıma dayadım.

"Ne yapacaksın?"

"Beni incittiği kadar onun da incinmesini istiyorum." Kötü niyet ve zalimce hesaplanmış öfke her kelimeye sinmişti.

"Hadi, Cass." Saçımı bütün gün içinde olduğu topuzdan çıkardım. "Bu şekilde davranmanın olgun bir davranış olmadığını biliyorsun."

Güzel ve hınzır bir kahkaha attı. Dudakları Cruella gibi kıpkırmızıydı. Eğer şans bir kadınsa, intikam da Cassandra adında baştan çıkarıcı bir kadındı.

"Yeni bekâr ve bekâr olmanın en güzel yanı, kimseye iyi örnek olmak zorunda olmamam. Küçük olmak varken neden olgun olasın ki? Ve elimde bolca zaman olduğu için, eminim güzel bir ödeşme şekli bulabilirim."

"Bence mutlu olmak en iyi intikam şeklidir. Çünkü bu onun size ya da kendisine asla veremeyeceği bir şey."

Cassandra salıncaktan itti ve ayağa kalktı. Çıplak ayakları atılmış bir stilettoya tekme attı. "Yine mistik kovboy bilgeliği. Gizemli olmak hiç eskimez mi?"

Kıkırdadım. "Eğer taşınmak seni tatmin etmiyorsa, bir hendek kazabilir ve onu kimsenin cesedini bulamayacağı bir yere gömebilirim. Onu doğu otlığına mı yoksa batı otlığına mı gömmek istersin?"

"Bu daha iyi."

Cassandra verandada volta atarken tırnağını çiğniyordu. *Tanrım, o şeyi kemirerek yok edecekti.*

"Hey-" Onu salıncağa en çok yaklaştıran geçişte elini tuttum. "Bu kötü bir alışkanlık, biliyorsun."

Uzaklaşmaya çalıştı ama izin vermedim. Ayağa kalktığımda tekrar uzaklaşmaya çalıştı ama ben bırakmayınca bana doğru geri döndü. Diğer elimi kalçasına koydum ve kollarımı iki yanına dayayarak onu verandanın korkuluklarına hapsettim.

"Kendine üzölmek ve incinmek için bir şans ver, Cass."

Ahşap korkulukları tırmaladı. "Beni bıraksan iyi olur, Griffith."

"Demek bu kadar, ha? Nefes almak yerine misilleme planları yaparken lanet parmağını çiğnemeyi mi tercih ediyorsun?"

"Bu yüzden akrilik tırnak yaptırıyorum. Tekrar uzamalarını beklemek zorunda kalmıyorum."

Şansımı denedim ve kollarımı ona doladım.

"Neden umurunda ki?" dedi homurdanarak ve elimden kurtulmak için bir dirsek atarak. "Buradan ne kadar çabuk çıkarsam, hayatını o kadar çabuk geri alabilirsin."

"Sana göz kulak oluyorum." Yanağımı şakağına bastırdım. "Masaya getirdiğın şeylere değeri veriyorum ve sende gördüğüm şeyi herkese gösterebilmen için patlamayı engellemeye çalışıyorum."

Tekrar çırpındı ama ben kıpırdamadım.

"Senden en az yüz elli kilo fazlam var, Prenses. Kesin şunu."

"Christian." Adım dudaklarında fısıltıyla titriyordu.

Adımı pek sık söylemezdi ama o soluksuz ses tonuyla mırıldandığını duyunca başka bir durumda bu kadar yakın olduğumuzu hayal ettim.

Çok farklı bir durum.

Cassandra can havliyle parmaklıklara tutunurken parmak eklemleri baskıdan bembeyaz kesilmişti. Omuzları gergindi. Soğukkanlılığını korumak için dişlerini gıcırdatması bana pas üzerindeki zımpara kağıdını düşündürdü.

"Lütfen git."

"Cass-"

"Lütfen dedim," diye tersledi.

"Kızgınsın," diye başladım ama Cassandra sözümü bitiremeden sözümü kesti.

"Belli ki hayatın boyunca hiç hissetmediğin bir şey bu!" Etrafında döndü, sarı saçları bir kasırga gibi uçuşuyordu. "Sen yürüyen bir yatıştırıcısın! *Bay Asla Sesini Yükseltmeyen*. Eminim sana deli gibi görünüyordum! Tabii ki kızgınlım, seni dingin at fısıldayıcısı!"

Yemin ederim gülmek istedim ama tam olarak Bunun için zamanım yoktu. Cassandra öfkeden titriyordu ve ben onu suçlamıyordum.

Çok içtiğini biliyordum ama kadın içkinin üstesinden gelebiliyordu. Bir yargıç kadar ayık görünüyordu.

Cassandra bir öfke patlamasıyla yumruğunu sıktı ve verandanın korkuluğundaki direklerden birine doğru savurdu.

"Hey şimdi," diye homurdandım yumruğunu avucumun içinde tutarken. "O güzel ellere zarar vereceksin, ona değil. Başkasını alt etmeye çalışırken kendine zarar verme."

"Ben sadece-" Gözyaşlarından biri yanağına düştü, sonra bir diğeri. Cassandra hıçkırdı.

Mucizevi bir şekilde döndü ve başını göğsüme yasladı.

Kollarımı ona sarıp başını avucumun içine alırken ciğerlerimdeki oksijen hızla boşaldı. "Onu seviyordun," diye mantık yürüttüm. "Ondan sonra kızgın olman normal. Biri size böyle ihanet eder."

"Onu sevmedim." Cassandra gözyaşlarını içine çekti ama gözyaşları yüzünden aşağı akmaya devam etti ve makyajını kirletti. "Ben sadece sevilme istedim."

Sonsuzluk gibi gelen bir süre boyunca orada durduk, o ağlarken verandanın ışığında birlikte sallandık.

Sonunda onu içeri girmeye ikna ettim. Yol boyunca benimle mücadele etti.

Sadie, Cassandra kendini kanepeye bırakana kadar ayak bileklerini ısırarak ona yardım etti. Ben artıkları ısıtırken Sadie gözcülük yaptı.

Tabağı kucağına koyup ona bir çatal uzatırken "Ye," dedim. "Eğer benim gibiysen, aç karnına içki içmek sabah seni kışından ısıtır."

Sadece yeşil fasulyeleri karıştırdı.

Boş koltuğa bir yastık attım ve yanına oturdum. "Bu senin işin için ne anlama geliyor? O senin patronundu, değil mi?"

"Patron bitişik," diye açıkladı.

Ateşinin sönmediğini görmek güzel. Onun şımarıklığını sevdim.

Cassandra bir yeşil fasulyeyi gereğinden fazla güç kullanarak bıçakladı. "Patronum gibi davranmayı severdi, ama iş geliştirmeye geri döndükten sonra beni emir komuta zincirinden çıkardı. En azından hâlâ çalışıyorum."

"Gerçekten onun yanında çalışmak istiyor musun?"

Dudakları kıvrıldı. "Neden giden ben olayım ki? Eğer benim varlığımdan rahatsız oluyorsa, bu onun sorunu."

"İşte benim kızım."

Tavrı güçlüydü ama gözleri hüznüydü.

Yerleştim, kolumu omuzlarına doladım ve kumandaya uzandım. "Burada istediğin kadar kalabilirsin."

CASSANDRA

"W "Lanet at hareket etmiyor!" Christian ve Libby'nin on adım gerisinden bağırdım.

Libby ofladı, kocaman kafasını çevirip bana baktı, bir kez daha durmak zorunda kaldığımız için sinirlenmişti.

Christian'ın gülümsemesi öğle güneşinden daha parlaktı. Sakalının altında gizlemeye çalıştığı kıs kıs gülüşü beni sinirlendirdi.

"Neden bana gülüyorsun?" Bağırdım.

Libby'yi çevirip bana doğru koşarken kovboy şapkasının siperliği altında gözleri kırıştı.

Eğer atların suratında bir şirretlik varsa, onunkinde vardı ve bana yönelikti.

"Bu at bozuk," dedim oflayarak. Tavır takınmak, bu işte berbat olduğumu ve nefret ettiğimi itiraf etmekten daha iyiydi. "Lütfen beni ahıra geri götür. Bir dahaki sefere yürüyeceğim."

Christian bana doğru yanlaştı, park yerinde camdan cama oturan iki polis gibi ters yöne bakıyordu. Uzanıp elime dokunduğunda irkildim.

"Cass, dizginleri sıkıca tutuyorsun."

"Düşmemeye çalışıyorum!"

"Düşmeyeceksin ama o kadar sert çekiyorsun ki Dottie durması gerektiğini düşünüyor."

"Buraya kadar bir ata binebileceğimi neden düşündünüz bilmiyorum. Kilometrelerce uzaktayız ve şimdi öngörülebilir bir gelecek için bu hayvana takılıp kaldım."

Tekrar kıkırdadı ve arkamı işaret etti. "Ahır hâlâ görebiliyorum."

Dişlerimi milyonuncu kez sıktım ve çenem ağrımaya başladı.

Bu küçük izinden sonra bir dışçıye görünmem gerekecek.

Libby dizimi sıkabileceği kadar yakınıma gelirken, "Nefes al Prenses," dedi. "Gerginsin."

"Ben her zaman gerginim. Bu yeni bir şey değil."

Yeni olan, mavi kot pantolon ve Christian'ın bana verdiği botları giyiyor olmamdı.

En azından saçlarımı kesmemiş ya da banyo lavabosunda boyatmamıştım.

Yıllardır taktığım yüzük artık parmağымda değildi. Ben onunla ne yapacağıma karar verene kadar Christian'ın evindeki komodinin üzerinde duruyordu.

Kot pantolon ve botlar dibe vurmaksa, ilişkimin sonunu oldukça iyi idare ettiğimi söyleyebilirim.

Yine de bölümlere ayırmak benim ekmek tekneimdi.

Duygularım la sonra

ilgilenirdim. Ya da asla.

İyiydi.

Christian'ın dizimin üzerinde ileri geri hareket eden başparmağına baktım. Kalındı ve nasırlarla pürüzlüydü. Ellerini sık sık yıkadığını görüyordum ama çiftlikte yaptığı işler yüzünden tırnak etleri sürekli kirlenmiş gibiydi.

"Bak." Dili dışarı fırladı ve dudağını ıslattı. "Kendi bokunla nasıl başa çıktığın beni ilgilendirmez. Sadece atı suçlama."

Adam bu canavara düşmeden ve kafamı yarmadan binebileceğimi düşünüyorsa hayal görüyordu. Christian telepatik olarak Libby'ye dönmesini söylemiş olmalı. vardı karşı karşıya ve aynı yön Çünkü o yavaşça etrafta dolaştı ve Dottie'nin yanında sıraya girdi. bugün beni gezdirme talihsizliğine uğradı.

Dottie. Saç filesi olan bir yemekçi kadın gibiydi. Bin kiloluk bir memeliye değil.

"Dizginleri gevşet. Kendini daha iyi hissedeceksen sıkı tutabilirsin, sadece çekiştirme."

İsteksizce parmaklarımı oynattım ve tutuşumu gevşettim.

"Ellerini eyerin ön tarafına koyabilirsin. tutunacak bir şey istersiniz ama ona ihtiyacınız yoktur. Düşmeyeceksin."

"Senin için söylemesi kolay, lanet olası ukala kovboylar," diye mırıldandım nefesimin altında, eyerin önündeki boynuzu kavrarken.

Christian rahat bir kahkaha attı. "Kural nedir?"

Parmağımı çeneme vurdum. "Birinci kural: Birini öldürecekse kaza süsü ver, cenazede ağla, hiçbir şeyi kabul etme ve her şeyi inkâr et."

"Tanrım, siz reklamcılar çok karanlıksınız." "Benimle taşak geçme, Griffith."

Uzandı ve avucunu sırtımın küçük kısmına bastırdı. "Bir prenses gibi dur. Güzel ve dik otur."

"Ben uzun oturuyorum," diye tersledim. "Pek de kimsesiz sayılmam." "Bir gargoye gibi oturuyorsun," diye karşılık verdi, koşarak

Elini sessiz bir hakaret gibi omurgamın kıvrımında gezdirdi. "Omuzlar geriye. Göğüs dışarı. Sırt düz."

Dramatik bir of çektim ve yavaşça duruşumu düzelttim. "Daha iyi misin?"

"Kıçını dışarı it. Kendi üzerine çöküyorsun ve kuyruk kemiğinin üzerine oturuyorsun. Bu yüzden sallanıyorsun."

Christian'ın kıcıma diktiği gözler tüylerimi diken diken etti. Bunu herhangi bir şekilde kastetmediğini biliyordum ama

Bir erkek bana küçümsemeden bakmayalı uzun zaman olmuştu.

Sıcak ve rahatlatıcıydı. Genelde dikenli olarak tanımlanırdım ama bir kaktüsün neden güneş ışığında büyüdüğünü anlamaya başlıyordum.

"İşte böyle," dedi ve çenesini bana doğru uzattı. "Bu daha iyi." Christian'ın sakalı ağzının etrafında seğiriyordu ve gülümsememeye çalıştığını biliyordum. "Sinmek için fazla heybetlisin. Göstesen bile boyun eğme."

Dottie kıpırdandığında irkildim, gitmek için can atıyordu. "Bu senin 'başarana kadar numara yap' deme şeklin mi?"

O ve Libby yola koyuldular. Dottie her nasılsa onu takip etmeyi bildi ve yavaş adımlarına ayak uydurdu. "Bunun gibi bir şey."

Birkaç dakika sessizce at sürdük ve görmek istediğim boş otlaklardan birine doğru ilerledik.

Her şeyi düzene sokana kadar yeniden canlandırma planlarımı gizli tutuyordum. Eğer tek bir gelir kaynağı eklemeye hayır derse, bir avuç dolusu gelir kaynağı ekleme konusunda çılgına dönecekti.

Toprak, ihtiyacım olan tek şeydi ve muhtemelen vazgeçmeyeceği tek şeydi.

Metaforik yara bandını söküp atma taraftarıydım ama bunu mümkün olduğunca acısız yapmaya çalışıyordum.

Christian birdenbire, "Temizlenecek, biliyorsun," dedi.

"Ne temizlenecek?"

Yavaşladı ve bana baktı. "Toz fırtınası."

Dottie'nin yelesindeki kestane rengi tüylere baktım. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Karıştırılan ve zihninizi bulandıran her şey. Sonunda durulacak. Daha rahat nefes alabileceksin." Önüne baktı. "Ama bu o anda her şeyi daha iyi yapmaz. Toz fırtınaları olur. Gözlerini kapatıp tökezlemen sorun değil."

Karısını kaybettiği zaman uydurduğundan emin olduğum küçük, hoş bir mantraydı.

Ama nezakete ihtiyacım yoktu.

Çenemi kaldırdım, omuzlarımı geriye ittim, omurgamı dikleştirdim ve kalçalarımı gevşettim. "Ben iyi olacağım."

Ve belki bir gün buna inanabilirim.

Christian araziye göstermek için beni çiftliğin batı tarafına götürdü.

CJ ve çiftlik çalışanları birkaç gün önce sürüyü güneye taşıyarak otlakları değiştirmişlerdi, bu da burayı elimdeki geliştirme projeleri için hak iddia edebileceğim mükemmel bir yer haline getiriyordu.

Ben bir süre sola, sonra sağa bakıp topraktan yükselen binaları hayal ederken o sabırla bekledi.

Christian muhtemelen bundan nefret ederdi.

Ama belki doğal bir şey yapabiliriz; kütük ve taştan bir dış cephe. Manzaralı bir şey, böylece çiftliğin genişliği takdir edilebilir.

Sonunda tekrar konuştuğumda neredeyse Christian'ı korkutuyordum.

"Güneş hangi yönden batar?"

Önümde göz alabildiğine uzanan geniş araziye işaret etti. "Ön kapı doğuda. Bizim bulunduğumuz yerin tam karşısında. Güneş orada doğar ve şu ufukta batar."

"Mükemmel," diye fısıldadım. Plan zihnimde sağlamlaştığında, önümde dağ gibi bir iş vardı.

"Geri dönmeye hazır mısınız?"

"İşe dönmen gerekiyorsa gidebilirsin."

Christian kıkırdadı. "Eğer seni bırakırsam, korkarım sabah seni hâlâ burada bulabilirim." Göz kırptı. "Ama kendine güvenini seviyorum."

Onun ipuçlarını alan Libby, mutlu bir şekilde bunu yerine getirdi. Dönüp çiftliğin doğu tarafına doğru ilerlerken kuyruğu önümde sallanıyordu.

"Bana ne üzerinde çalıştığını söyleyecek misin?" diye seslendi.

Sırıttım. "Hazır olduğunda."

"Buraya geldiğimde seni beni kızdıracak bir şeyin temelini atarken mi bulacağım?"

Bu beni güldürdü. "Bence senin sinirlenmen fiziksel olarak imkânsız. Sesini yükselttiğini hiç duymadım."

Kıkırdaması daha çok bir hırıltı gibiydi. "Çok az şey için sesimi yükseltmeye değer."

Dottie hızını artırarak Libby'yle eĞleĞti, böylece Christian ve ben yan yana gidiyorduk. "Kızlarınız çok şanslı."

Sakalı tekrar seğirdi. "Teşekkürler Cass. Çok şey ifade ediyor." Bir süre sessiz kaldıktan sonra, "Çocuk istiyor musun?" diye sordu.

Kıkırdadım, başımı arkaya attım ve saçlarımın omurgamdan aşağı dökülmesine izin verdim. "Kesinlikle hayır. Vücudumda anneliğe dair tek bir kemik bile yok. Tripp de çocuk istemiyordu, bu harikaydı. En azından şimdi o aramızda olmadığına göre bir şey kaybetmiş sayılmam."

"Yani bu kadar mı?"

"Ne bu mu?"

"Bu. Senin işin. Hayatın olduğu gibi. Rüyanı mı yaşıyorsun?"

"Onun gibi bir şey."

"Daha büyük hayalin ne o zaman?" Cevap vermeyince bana baktı, şapkasının siperliğinin altından beni inceledi.

"Yapma bunu."

"Neyi?" diye karşı çıktı, gözlerini kaçırarak.

"Ben çatlayana kadar bana baktığın o şeyi yapma. Bundan nefret ediyorum."

Christian güldü. "Seni çatlatmaya çalışmıyorum."

Gözlerimi devirdim. "Gerçekten mi?"

"Beni büyülüyorsun."

I izin ver dışarı a ağırlıklı Nefes al,
çelikleme kendim için yaklaşan heckling.
"Önemli olmak istiyorum."

Ama Christian gülmedi. "Ne demek istiyorsun?"

Dottie'nin her adımında kalçalarımın yavaşça sallanması yatıştırıcı ve hipnotikti. Hiçbir ses yoktu.

atların yumuşak homurtuları.

Dindar değildim ama bu bana kilise gibi geldi.

"Bir sorun olduğunda insanların başvurduğu kişi olmak istiyorum. Yanlış giden bir şeyi düzeltmek için gecenin bir yarısında telefon alan kişi olmak istiyorum. Her şeyi bir arada tutan kişi olmak istiyorum. Yeri doldurulamaz olmak istiyorum."

Christian bu konuyu düşünürken kağıtları çatılmıştı. Bir süre sonra yumuşadılar ama yine de söylediklerim hakkında bir yorum yapmadı.

Sessizliği beni rahatsız etmeye başlamıştı.

O sakın, soğukkanlı ve akıllı başında olabilirdi ama ben değildim.

Hassasiyet beni huzursuz ediyordu. Tripp şefkate saygı duymazdı; onu zayıflık olarak görürdü.

Bu fikir beni şimşek gibi çarptı.

Kariyer hedeflerimin ardındaki arzuları Tripp'e hiç itiraf etmemiştim. İçten içe, bunun nedeninin onun bu arzularımı engellemesinden korkmam olduğunu biliyordum.

"Doğuştan yetenekli görünüyorsun," dedi Christian ve beni şaşkınlıktan kurtardı.

Gözlerimi kırpıştırarak sisi uzaklaştırdım. "Ne?"

"Dottie'de çok daha iyi gidiyorsun. Artık daha rahatsın. Seninle gurur duyuyorum."

"Gerçekten mi?" Alay ettim. "Ben duygusal bir bomba patlatıyorum ve sen de ne kadar iyi ata bindiğimi mi söylüyorsun?"

"Bunun duygusal bir bomba olması mı gerekiyordu?" "Benim için öyleydi. Duygularla işim olmaz."

"Görünüşe göre bu senin için oldukça iyi işliyor." Beklenmedik alaycılık kesiciydi.

Dizginleri çektim ve Dottie hemen durdu. "Bu da ne demek oluyor?" Arkasından bağırdım.

Christian Libby'ye döndü. "Yeri doldurulamaz mı olmak istiyorsun? Bırak insanlar seni sevsin." Bunu sanki dünyadaki en bariz Geymiğ gibi söyledi. Ve bununla birlikte

Duygusal bomba, Libby'ye botlarıyla vurdu ve beni toz içinde bıraktı.

Siktiğimin kovboyları.

Her nasılsa, ahıra pek de zarif olmayan bir şekilde geri dönmeyi başardım.

Dottie ahıra girerken CJ beni selamlayarak, "Hanımefendi," dedi.

Libby parladı at Ben itibaren nerede o oldu bağlı Kapalı.

Çünkü, tabii ki, geri döndü ve sonra ortadan kayboldu.

Tüm yolculuğu, bana duygusal kırbaç vermeye karar veren adama karşı öfke ve kızgınlığımı arttırmak için kullandım.

"Bir atı nasıl park edeceğimi bilmiyorum," diye tersledim.

CJ kardeşi kadar yumuşak başlı değildi, ama benim kinimden etkilenmedi. "Sen aşağı atla. Ben onunla ilgilenirim." Elinde bir dirgenle durakladı ve bana hızlı bir değerlendirme yaptı. "Onu tek başına mı dışarı çıkardın?"

"Hayır," dedim dizginleri bırakıp kulpu tutarken ve ayak parmağımı üzengiye bulana kadar oynatırken. "Senin keşiş kardeşin beni lanet olası bir tarlanın ortasında bıraktı."

CJ sıırttı. "Biraz önce onu gördüğümde çok öfkeliydi. Onu gerçekten kızdırmış olmalısın."

"Doğru." Ayaklarım yere değdi. "Öfkeden kasıt, neredeyse katatonik bir saflık, rahatsız edilmemiş bir mutluluk hali."

"Onun gibi bir şey."

Hışımınla ahırdan çıkmak için döndüm ama CJ'in keskin ıslığı beni gafil avladı.

Ensemdeki tüyler diken diken oldu. "Affedersiniz?" Yavaşça yüzümü ona dönerken tısladım.

Elini cebine attı ve bana bir nane şekeri uzattı. "Şimdi, gidip kardeşimin canlı canlı derisini yüzmeden önce, Dottie'ye bir şeker ver ve ona ne kadar güzel bir kız olduğunu söyle."

Parmaklarımı şakaklarıma bastırdım. "Yapacak işlerim var."

"Hepimizin yapacak işleri var." Bileğimi aşağı çekti ve naneyi elime bıraktı. "Şimdi seni bırakıp şehirli kız kıcını lanet olası bir tarlanın ortasında bırakmadığı için ona biraz minnettarlığını göster."

Dottie, sarmal bir yaydan daha sıkı sarılmış olduğum gerçeğinden etkilenmiş görünmüyordu. Ona ikram ettiğim naneyi mideye indirdi.

Büyük kıllı at dudakları avucumu gıdıklarken ürperdim. "Şimdi ne diyorsun?" diye dürtükledi.

Elimi burnuna bastırdım. "Dottie, sen güzel bir kızsın."

CJ başını kapılara doğru eğerek, "Bu kadar yeter," dedi. "Ahırımdan defol."

Bana uyar.

OMURGAM KAŞINDI.

Kuru bir cilt ya da tahriş edici bir gömlek kaşıntısı değildi. Tedirginlikti.

Adrenalinden tüylerim diken diken olmuştu. Önümdeki bütçe tablosuna odaklanmak imkansızdı.

İnsanların beni sevmesine izin vermediğimi söylemeye nasıl cüret eder? Beni tanı mı y o r d u b i l e . B i r b i r i m i z i n z ı t t ı y d ı k .

Saatin tik takları bir bombadan daha gürültülüydü. Yelkovanın her sarsıntısı yakmam gereken ateşi körüklüyordu.

B e n i l a n e t b i r t a r l a n ı n o r t a s ı n d a b ı r a k ı p g i t m e y e n a s ı l c ü r e t e d e r ?

Öle bilirdim.

Eve dönmüş olsaydım, ofisten çıkar ve zihnimi boşaltmak için koşu bandına vururdum.

Ama evde değildim ve burada koşu bandı da yoktu.

A m a y a t a k o d a m d a n 2 0 m e t r e u z a k t a ç a l ı ş ı y o r d u m .

Buradaki işim için yapı eksikliğinden yararlanmamıştım ama şimdiki zaman gibisi yoktu.

Saate bir kez daha baktığımda, bunun biraz *kişisel bakım* için altın bir fırsat olduğunu gördüm.

Kızlar akşam yemeğine kadar dans dersinde olacaklardı,

Bu da Christian'ın annesi onları geri getirene kadar ortalıkta olmayacağı anlamına geliyordu.

Sandalyeden kalktım ve misafir odasına doğru koşmaya başladım, sabah giydiğim kot pantolonu çıkarırken kapıyı arkamdan kapattım.

Kot pantolonlardan nefret ederdim. Sert ve kısıtlayıcıydılar. Ama kıcıımı güzel gösteriyorlardı, yani en azından bir iyi tarafı vardı. Onları, çalışmak için eve döndüğümde attığım kovboy çizmelerimin üzerine attım.

İç çamaşırım ve bluzum da hemen onları takip etti.

Bavulumu karıştırdım.

gizli kadife çantayı buldum.

Çıkardım, düğmeye bastım ve vibratör vızıldayarak canlandı. *Mükemmeldi.*

Azmış ve kendinden geçmiş olmaktan daha kötü bir şey yoktu.

Piller.

Yumuşak yama işi yorganın üstüne uzandım ve başımı yastığa dayadım. Vibratörün ucunu klitorisimden aşağı kaydırırken ciğerlerim gevşedi.

"Tanrım, evet," diye fısıldadım vücudum gevşerken.

O kadar tahrik olmuşum ki vibratör hemen içeri kaydı. Silikon tavşan klitorisimi okşarken nefesim kesildi.

Ayak parmaklarım kıvrıldı ve sırtımı dikleştirdim.

Kan hücum etti ve kulaklarımda bir gelgit dalgası gibi kükredi.

Lillian Monroe'nun kariyerimi mecazi bir alev makinesiyle yakması, Tripp'in beni terk etmesi, aldatması ve sürgüne gönderilmesi gibi tüm bu kaostun içinde orgazm olmak için ciddi anlamda gecikmişim.

... Ya da on.

Kıvrımlı ucu G noktamda gezdirirken inlememek için dudağımı ısırdım.

Silikon varken kimin erkeğe ihtiyacı var ki?

Kaslarım kaygan şaftın etrafında kenetlenirken gözlerimi sıkıca kapattım. Onu çekip klitorisimin etrafında dolanırken, orgazmı biraz daha uzatırken tenim zevkle canlanıyordu.

Vibratörü tekrar amıma sokarken keskin bir nefes çektim. Sırtım kamburlaştı. Her şey bembeyaz oldu, ben-
Öldü.

"Hayır!" Gözlerim açılırken çığlık attım. Güç düğmesini tekrar denedim.

Hiçbir şey.

"Siktir!"

Öfkeyle işe yaramaz cihazı yatağın üzerine fırlattım.

Siktiğimin pilleri. Maksimum güç için kablosu ve üç uçlu fişi olan bir şeye ihtiyacım vardı.

İyiymi. Parmaklarım vardı.

Nefes alarak arkama yaslandım ve bir dizimi yukarı kaldırarak öfkemi üzerimden atmaya çalıştım. Klitorisimle oynadım, uyarılmanın mutluluk verici karıncalanmaları geri gelene kadar ileri geri masaj yaptım.

Tekrar orgazma yaklaşırken içimden zevk dolu bir inilti çıkardım. Dışarıda bir şey gümbürdedi.

Muhtemelen lanet köpek. Ya da inek.

Bunu üzerimden attım ve içimde kaynayan zevke odaklandım.

Kapı tıkırtıyla açıldı ve Christian kapı aralığını doldurunca donup kaldım.

Gözleri parmaklarıma kilitlendi.

Benim nefes yakalandı ve benim meme uçları sıkılaştırılmış, Onu görünce hemen ağrımaya başladı.

Okyanusların ayrılmasını talep edebilecek otoriter bir ses tonuyla, "Benim yüzümden durmayın," dedi.

Hareket etmedim. Hareket edemedim. Gözlerinde, içinden neler geçtiğine dair bana ipucu verecek bir şey aradım.

ama o bir muammaydı.

"Cass."

"Evet," diye fısıldadım.

İki eliyle kavradığı kapı çerçevesi çatırdadı ve inledi.
"Gözlerini kapat."

Emir almaktan nefret ederdim ama onun için yaptım.

"İşaret parmağını klitorisine koy." İtaat edilene kadar başka bir ses çıkarmadı. "Diğer elinin iki parmağı amının içinde."

"Christian-" diye fısıldadım.

"Parmaklarını içine sok."

Dediğini yaptım ve kalçalarımı oynatarak şilteden kalktım.

"Klitorisin üzerinde çalışmaya başla, Prenses. Kendini oraya getir."

Patronumun beni mastürbasyon yaparken izliyor olması umurunda bile değildi. Yıllardır kendimi en canlı hissettiğim andı.

Göğüslerim ağrıyor ve sütyenimi zorluyordu. Onu yırtıp atmak istedim. Beni mahvetmesini istiyordum. Ellerini, ağzını, sikini istiyordum.

"O güzel ayak parmaklarını benim için kıvrır."

Omurgam bir paratoner gibi elektriklenirken "Evet," diye boğuldum. Kukum parmaklarımın etrafında kenetlenirken saf, katıksız güç vücudumu parçaladı.

Adrenalin hızla içimden süzülürken nefes nefese yataktan kalktım.

Bir maraton koçucusu gibi nefes alarak gözlerimi tekrar açtım. Christian kapı aralığında bir milim bile kımıldamamıştı.

"Eee?" Yastığa sırt üstü uzandım. "Bir işe yara."
Gözlerinde güçlü bir şey parladı.

İşte oradaydı. Sakinliğinin altında o kadar iyi sakladığı fırtına.

Christian'ın eller kıvrılmış

etrafında ve

Ahşap Çerçeve.

O elleri istiyordum.

"Cassandra?"

Tam adımı kullandığını duyunca nefesim kesildi. "Evet?"
"O lanet yüzüğü evimden çıkar."

CHRISTIAN

H vücudu pembenin mükemmel tonunda kızarmıştı. Yatağa sırt üstü uzandığında yuvarlak göğüsleri zıplıyor, nefes nefese kalıyordu.

yüksek.

At sürmeye gittiğimizde çok heyecanlandığını biliyordum.

Dürüst olmak gerekirse, son birkaç haftada onun yaşadığı her şeyi ben yaşasaydım, stresle başa çıkmak için orgazmdan daha fazlasına ihtiyacım olurdu. Bu yüzden onu yalnız bırakmıştım.

İyi olduğundan emin olmak için eve geri döndüm. Kendisiyle oynarken onu yatağa yayılmış halde görmek tamamen bir şanstı.

Ama lanet olsun, şikayet etmiyordum.

"Eee?" diye tersledi başını yastığa yaslarken. "Bir işe yara."

Demek bana karşı küstah olmak istedi. Bugün olmaz.

Kapının pervazını öyle sert kavradım ki ikiye ayrılacağını sandım. Dişlerimi gıcırdattım. "Cassandra?"

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Evet?" Zar zor bir fısıltıydı.

O iğrenç elmas yüzüğe bakmadım. Ona baktım. "O lanet yüzüğü evimden çıkar."

Ve bununla birlikte, döndüm ve kapıdan çıktım.

LANET OLASI BİR APTALDIM.

Levyeyi dolapların arkasına sıkıştırıp çatlamayı beklerken boynumdan aşağı ter damlaları döküldü. Dokunduğum her yüzeyde toz dans ediyordu. Eski, kuru çürümüş tahta duvardan düşerken hapşırdım, tökezleyerek geri döndüm ve neredeyse Mickey'yi levyeyle yakalıyordum.

"Kahretsin-"

Levyeyi düşürdüm ve tezgâha tutundum ama tezgâh çatlayıp parçalandı. Üzerime bir toz ve moloz fırtınası yağarken kırımın üzerine düştüm. Asbesti ciğerlerimden atmaya çalışarak öksürdüm.

Muhtemelen bir solunum cihazı takıyor olmalıydım ama takmadan gitmek, Cassandra'dan uzaklaştıktan hemen sonra bugün yaptığım bir başka aptalca seçimdi.

Kendinizi işe yarar hale getirin.

Ona katılabileceğimi açıkça belirtti. Peki neden katılmadım?

Bir kere çok kirliydim.

Çocuklar eve gelmeden önce yapmam gereken işler vardı.

Sadece sağ salim döndüğünden emin olmak için uğramıştım, gerçi ahırda çıkardığı kavgayı uzaktan izledikten sonra döndüğünü zaten biliyordum.

Gördüğüm kadarıyla Cass çok fazlaydı.

Buna aldırmadım. Hatta hoşuma bile gitti. Ama herkes buna tahammül edemezdi. CJ ondan rahatsız olmamıştı ve ona gayet iyi karşılık veriyordu, bu yüzden müdahale etmedim.

Peki o vücuduyla oynarken ben neden araya girdim?

Bu öğleden sonra içimdeki şeytan kazandı.

Dirseklerimi dizlerime dayadım ve yere oturmaya razı oldum.

Eğer Cassandra daha uzun süre burada kalacaksa, aynı çatı altında olmamız tuhaf bir hal alacaktı.

Niyetim sadece kulübeyi gezip yaşanabilir hale getirmek için yapılması gerekenlerin bir listesini çıkarmaktı.

Dürüst olmak gerekirse, buldozerle yıkardım, ama kemikleri iyiydi. Sadece elden geçirilmesi gerekiyordu.

Zamanımın ve enerjimin yetmediği bir sürü iş.

Ben orgazmın peşinden koşarken çenesinin nasıl yukarı kalktığını ve boynundaki tendonların nasıl gerildiğini düşünürken, bu yürüyüş çocukların alması için tüm eski mobilyaları dışarı çıkarmaya dönüştü.

Bu benim levyeyi kapıp köhne dolaplara bir darbe indirmeme dönüşürken, o uzun bacakların bana onun güzel amını tekrar tekrar göstermek için açıldığını hayal ettim.

Tezgâha çarptığım başparmağımın yanından kan damlıyordu. Bir tahta parçası derimden dışarı çıktı. Onu çekip çıkarırken tısladım ve kanı silmek için gömleğimi kullandım.

"Şimdiden pes mi ettin?"

Omzumun üzerinden baktım ve Nate'in kapı aralığında oyalandığını gördüm.

"Senin bebek nöbetinde olman gerekmiyor mu?" Yerden kalkıp tozla kaplı avuçlarımı kot pantolonuma silerken sordum.

Bir radyo kaldırdı. "Beni evden kovdu."

Kıkırdadım. "Evet, Gretchen Gracie'ye hamileyken böyle olmuştu."

Nate yalın üzerinde ve Kapı çerçevesi,
sonra hızlı bir şekilde çatladığında dimdik
durdu. "Ne yaptın sen?"

"Bree'yi benimle birlikte işe götürdü ve dondurucuda her zaman fıstık ezmeli kaplar olduğundan emin oldu."

"Onu hala özlüyor musun?"

İçimi çektim ve ellerime baktım. Giymeyi bırakmıştım
benim halka bir yerde etrafında

iki yıllar sonra

Gretchen vefat etmişti. Bree bunu görmenin onu üzdüğünü söyledi, ben de Gretchen'in alyansını ve nişan yüzüğünü sakladığım kutuya koydum. Bir gün onları da kızlara verecektim.

Başımı salladım. "O benim en iyi arkadaşımdı. Sanırım kızlarım olmasaydı daha çok acı çekerdim. Onlarda onun tüm iyiliğini görebiliyorum."

Başını salladı ve kolundaki yara dokusunu ovuştururken etrafına bakındı. "Cassandra'nın senin çatın altında olması nasıldı?"

Levyeyi tezgâhtan geriye kalanın üzerine fırlattım. "Tamam."

Nathan alay etti. "Tekrar dene."

"Sorun değil," dedim savunmacı bir tavırla. "Çoğunlukla içine kapanıktır."

"Doğru," dedi bana şüpheyle bakarken. "Gece yarısı siz ikiniz at sırtında gezintiye çıkana kadar kendini tutuyor mu?"

Burnumun kenarını çimdikledim. "Gece yarısı değildi." "Senin için öyleydi."

"Fırsatın varken şimdi uyuman gerekmiyor mu?"

Güldü. "Üçüncü üç aylık dönemdeki bir kadının uyuyabileceğini mi düşünüyorsun?"

Haklıydı.

"Becks tesadüfen mutfak penceresinden dışarı baktı ve ikinizi orada gördü. Girdiğimiz küçük iddiadan para kazanmak istedi ama ben henüz onunla yatmadığını söyledim."

Nefesimin altında küfrettim. "Onunla takılmayacağım."

İstemediğimden değil.

Ellerini teslimiyetle havaya kaldırdı. "Suçlama yapmıyorum ya da Gretch'i sevmediğini söylemiyorum-"

"On yıl oldu. Ben... başka kadınlarla birlikte oldum. Sorun değil."

"Biliyorum." Yara dokusunu tekrar ovuşturdu. "Kızlar ondan nasıl hoşlanıyor?"

Kıkırdadım. "Geçen gece Gracie bana Cass'in gerçek hayattaki bir Barbie bebeğe benzediğini söyledi. Bree ona bir melekmiş gibi bakıyor. Eminim onlara büyüyünce ne olmak istediklerini sorarsanız, reklamcı olmak istediklerini söyleyeceklerdir."

"Onların yanında ona güveniyor musun?"

"Güvenebileceğim biri olmasaydı Becks'in onu tavsiye edeceğini sanmıyorum."

Nate başını salladı.

Kollarımı kavuşturdum. "Nereye varmaya çalışıyorsun?"

"Sadece soru soruyorum." Sesi bir kuzu yavrusu kadar masumdu ama saçmalıktı.

Arkamı dönüp harap odun yığınının başka bir güne bırakırken güldüm. "Sadece soru soruyorum, kışımın kenarı."

"Sadece kardeşime yetişmeye çalışıyorum."

"Kusura bakmayın. Çay partisi için zaman yok. Hepimiz kırk yaşında emekli olamayız."

Nate beni takip etti. "Ordudan emekli oldum, salak. Hayattan değil. Becks'in doğum izni biter bitmez tekrar seyahate çıkacağız."

"Güzel," diye sırtıtarak kestirip attım. "Böylece bebeğiniz doğduğunda, siz meraklı Nellie'ler her hareketimi izlemeden evimden çıkabileceğim günleri saymaya başlayabilirim."

Kamyonetine yaslanırken, "Bana karşı dürüst ol," dedi. "Cassandra ile aranızda bir şey mi var?"

Soruyu geçiştirdim. "Bunu neden sordun ki?"

"Onu yakınında tutuyorsun. Senin evinde saklanıyor. Konuştuğu tek kişi sensin."

Ufka bakarken içimi çektim. "Zor zamanlar geçiriyor."

"Ne demek istiyorsun?"

"Nişanlısı onu aldatıyormuş."

Nate nefesinin altında küfretti. "Becks o adamdan nefret ediyor."

Her zaman öyleydi."

"İşinden kovulmasına neden olan müşteriyle," diye ekledim.

Nate gökyüzüne bakıp güldü. "Cass onu nereye gömmek istiyor? Doğu otağına mı yoksa batıya mı?"

Bazı nedenlerden dolayı, Cassandra için sıradan bir suç işlemeye istekli olması hoşuma gitmişti. Onun bizden biri olarak görülmesi hoşuma gitti.

Benimki gibi.

Ama bunu yüksek sesle söylemedim. "Bence çiftlik için her ne planlıyorsa iyi olacak. İzolasyonu sadece yaralarını sarmak için bir bahane olarak kullanıyor."

Bir kaşını kaldırdı. "Çok yüce gönüllüsün. Değişimden nefret ediyorsun."

Omuz silktim. "Değişim güneşin doğuşu gibidir. Sen istesen de istemesen de olur."

Nate parmaklarını uzayan sakallarının arasından geçirdi. "O zaman belki de *'kızlarınız oradayken eve kadın getirmek yok'* kuralınızı değiştirmelisiniz."

Güldüm. "Benim için Tanrı'nın bir eylemi gerekecek aklımdan çıkmıyor."

"EVET, KRALIÇEM!"

Kıkırdayan kızların sesiyle kapıyı çekip açtım. Kir avuçlarımı kapladı ve kapı kolunun kenarında bir leke bıraktı.

Gracie merdivenleri koşarak çıkarken, Bree de oturma odasına doğru koşuyordu.

Ergenlik öncesi kıyafetler, ayakkabılar ve aksesuarlardan oluşan enkaza bakarken gözlerim büyüdü. "Bu da ne-"

"Merhaba baba!" Bree merdivenlerin dibinde dönerek ilerlerken gülümsüyordu.

Cassandra'yı koltuğumda düzgün bir şekilde otururken buldum, inci sarısı saçlarının üzerinde plastik bir taçla oldukça kraliyet gibi görünüyordu.

"Cehennemdeyim," dedi asık suratla, sonra da plastik asayı alıp Bree'ye doğrulttu. "Hayır."

Bree ofladı. "Bunu son kıyafet için de söylemiştin."

Cassandra asasıyla onun kafasına vurdu.

"Çünkü dolabındaki en gürültülü beş şeyi giyiyorsun."

"Ama Braxton gürültülü kıyafetler giyen kızlardan hoşlanıyor."

Cassandra gözlerini devirdi. "Birincisi, adında X harfi olan her çocuk tehlike işaretidir. Sadece normal şekilde heceleyin." Mırıldanarak ekledi, "Aynı şey kazalardan sonra isim alan erkekler için de geçerli. Tripp gibi." Cassandra yeniden odaklanarak asasını Bree'nin kireç yeşili bir atletle giydiği parlak pembe gömleğe doğru salladı. "İkincisi, erkekler kıyafetlere dikkat etmez. Önce kendin için, sonra da kızların için giyinirsin. Erkekler giysilerinizin içinde nasıl hissettiğinizi fark eder. Muhtemelen gösterişli kıyafetler giyen kızlardan hoşlanıyormuş gibi görünüyor ama aslında sadece kendine güvenen kızlardan hoşlanıyor." Asasına bir fiske vurarak Bree'yi kovdu. "Git daha iyisini yap."

"Evet, kraliçem," diye ağzından kaçırdı Bree, sonra da yanımdan hızla geçip merdivenlerden yukarı çıktı.

Bir yanım mutfığa girip sanki bu Alacakaranlık Kuşağı kâbusu yaşanmıyormuş gibi yemeğe başlamak istiyordu. Diğer yanım ise merak ediyordu.

Barbekü tavuk için malzemeleri çıkarmak yerine, yanına gidip başından kayan tacını düzelttim. "Çocuklarımın sana neden 'kraliçem' dediğini açıklamak ister misin?"

Cassandra sırttı. "Ben 'hanımefendi' lafını pek sevmem. Beni yaşlı gösteriyor. Bu yüzden onlara markalarını değiştirmelerini söyledim. "Kraliçem" onların fikriydi ve ben bundan nefret etmiyorum."

Gülümsememi ağzıma bastırdığım sıkılı yumruğumun arkasına sakladım. "Peki ya erkekler için giyinmekle ilgili kısım?"

Ayaklar tepesinde gürlerken koltuğunda geriye yaslandı. "Erkekler için giyinmek bir geçiş töreni.

Sonunda her yaştan erkeğin kıyafetlere dikkat etmediğini fark edecekler ve kız arkadaşlarını etkilemek için giyinmeye başlayacaklar - ki bu çok daha pahalı ve zaman alıcı." Dramatik bir şekilde oflayıp pufladı, ayaklıktan kalktı ve bir bacağı diğerinin üzerine atarak bileklerini çaprazladı. "Sonunda herkesin eşit derecede berbat olduğunun farkına varacaklar ve istediklerini yapmaya başlayacaklar. Sana umut olduğumu söyledim ama sana yalan söyleyecek kadar umurumda değil. Bu binlerce yıldır süregelen ve kaçınılması mümkün olmayan bir döngü. Bunu ne kadar çabuk kabullenir ve kredi kartınızı teslim etmeye alıştırsanız, hayatınız o kadar kolay olacaktır."

Kızların hâlâ yukarıda olduğundan emin olmak için omzumun üzerinden baktım. "Bir konuda yanıyorsun."

Kaşları çatılmıştı. "Ben asla yanılmam."

"Erkeklerin asla fark etmediği konusunda yanıyorsun." Üzerindeki ipek bluz her şeyi ele veriyordu. Ellerim kirliydi, bu yüzden bir parmak eklemimi omzunun üstünden görünen açıktaki kırmızı sütyen askısında gezdirdim. "Ben her şeyi fark ederim, Cass."

Nefesi kesildi. Uzun kirpikleri parmağımı izlemek için alçalan gözlerini koruyordu.

"Sanırım asıl soru şu: Bunu kimin için giyiyorsun?"

Kızıl dudaklar muzaffer bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Denklemin son kısmı."

"O da neydi?"

Sırıltısı kedi gibiydi. "Ben."

Elimi cebime soktum. "Kendine bunu söylemeye devam et Prenses."

Cassandra rahatladı. "Benim kraliçem."

Güldüm. "Tatlım, sana böyle sesleneceğim tek bir durum var ve sana söz veriyorum, o da bu değil."

Gözlerinde şeytani bir bakış parladı. "Öyle mi?"

"Tamam, buna ne dersin?" Bree, üzerinde en az iki beden küçük gelen ve sürekli üzerine oturan bir etek ve Cowboys futbol tişörtüyle merdivenlerden inerken ağzından kaçırırdı

Mide. Bu gömleği Gracie'nin yaşındayken almıştı.

"Kesinlikle hayır," dedi Cassandra ve ben birlikte.

Cass bunu bir asa sallayarak noktadı. "Git daha iyisini yap."

"Evet, kraliçem!" Bree merdivenleri hızla çıkarken "Evet, kraliçem!" dedi.

Bu maskaralık, kızları akşam yemeği için aşağı çağırana kadar sürdü. Dolaplarındaki her giysiyi boşalttıklarından ve sonunda giysileri karıştırdıklarından oldukça emindim.

Yatmadan önce hepsini toplatmayı düşündüm ama sonra hafta sonuna kadar bekleyebileceğine karar verdim.

Melankoli içinde yaşamadık. Gretchen öldükten sonra kafamı toparlamak için çok çalıştım. Üçümüz de -birlikte ve ayrı ayrı- terapiye gittik ve nispeten normal hayatlar yaşamamıza yardımcı olan sağlıklı başa çıkma mekanizmaları bulduk.

Ama kızlarda uzun zamandır görmediğim bir enerji vardı.

Hiç, eğer dürüst olursam.

Cassandra yemek boyunca görkemli soğukkanlılığını ve nezaketini korudu ama soru yağmuruna da aldırmadı.

Gracie'nin sorgusu çoğunlukla, dünyadaki en mutlu yer olarak adlandırdığı New York'taki yaşam üzerine odaklanıyordu.

Bree'nin merakı, arkadaşlıklar, berbat bir öğretmen ve aşık olduğu bir çocuk etrafında toplanıyordu.

Cassandra'ya göre herkes berbattı ve bu durum okuldan mezun olsa bile düzelmeyecekti, bu yüzden diğer insanların ne yaptığı hakkında endişelenmeyi bırakmalıydı.

Kızlar dişlerini fırçalayana kadar gevezelikleri bitmedi.

Kızlara iyi geceler öpücüğü verdikten sonra merdivenlerden indiğimde Cassandra'yı lavaboda bulaşıkları kurularken buldum. En hafif tabiriyle şaşırmıştım.

Bulaşık havlusunun her dokunuşunda kıcı sallanıyordu.

"Beni izlediğini biliyorum," dedi gözlerini elindeki tabaktan ayırmadan.

"Beni ne ele verdi?"

Yumuşak bir şekilde güldü. "Açık hava gibi kokuyorsun. Biraz benzin ve egzoz gibi."

"Güne son vermeden önce traktörlerden biri üzerinde çalışıyordum."

Cassandra döndü, ellerini kurularken kıcını tezgâhın kenarına dayadı. Bizim ... karşılaşmamızdan sonra oturma odasında çalışıyor olmasına rağmen topuklu ayakkabılarını tekrar giymişti.

"Ne?" dedi havluyu tezgâhın üzerine atarken.

Sadece başımı salladım. "Bütün gün o şeylerle nasıl dolaşıyorsun anlamıyorum. Rahat olamazsın."

Stilettolara baktı. "Bana verdiğin botlardan daha rahatlar."

"Botların alışması gerekir. Sadece zaman alır."

Sivri parmağını bana doğru salladı. "Bunlar çoktan alıştı."

Aramızdaki sessizlik ağırdı. Ben ellerimi bir sandalyenin arkasına dayadım, o ise lavabonun yanındaki yerinde kaldı.

Bu konuşmayı gerçekten yapmak istemiyordum. Bu konuşmayı yapmamalıydım.

Bu öğleden sonra lanet kapıyı kapatıp gitmeliydim.

Ama ben yapmadım.

Orada durmuş, Kutsal Kase'yi bulmuş gibi ona bakıyordum.

Belki de vardı. Ama ona dokunacak kadar değerli değildim. "Bak, Cass... Daha önce olanlar hakkında..."

Yukarı baktım, umarım

benim hissettiğim kadar rahatsız görünüyordu.

Ama şeytan sırtıyordu.

"Evet..." Gözleri güneye kaydı. "Umarım o ereksiyonla ilgilenmek için biraz zaman bulmuştur." Tezgâhtan kalkıp bana doğru yürüdü ve omuz omuza geldiğimizde durakladı. "Dört saatten fazla sürerse tıbbi yardım alman gerektiğine eminim."

Koluma yatıştırıcı bir vuruş yapmak için uzandığında bileğini yakaladım. "Seni reddetmiyordum. Sadece açık olmak için."

"Hmm. Bunu göstermek için komik bir yolun var, Griffith." "Bir daha olmayacak, söylemeye çalıştığım şey bu."

Kaşları kalktı. "Neden olmasın?" Hafif bir kahkaha attı. "Çünkü eğer mesele iş yerindeki romantizmse, seni temin ederim ki bunu bir daha yapmaya hiç niyetim yok. Seks ve romantizm iki farklı şeydir."

Bileğini kavrayışım yumuşadı.

Cassandra'nın gözleri tenimizin birleştiği yere kaydı.

"Katılıyorum," dedim, onu şaşırtarak.

"Öyle mi?"

Başımı salladım. "Ama fark etmez. Kadınları eve geri getirmem."

"Ben zaten burada yaşıyorum," diye fısıldadı.

Ve lanet olsun ki kuralımı bozmak istemedim.

"Bu eve geçici bağlantılar getirmem. Kızlar burada yaşarken olmaz. Onlara istikrar ve güvenlik sağlamak için çok çalıştım. Bunu tehlikeye atmam-"

Dudakları beni çağırıyordu. O rujun bulaştığını görmek istedim. Nefes nefese inlemelerini duymak istedim. Yalvarışlarını duymak istedim. Ellerimi, boşalmasını emrettiğim bedenin her yerinde gezdirmek istiyordum.

"-ne kadar istesem de."

Dudaklarının arasından yumuşak, eğlenceli bir nefes fısıldadı. "O zaman yüzükten henüz kurtulmamış olmam iyi bir şey."

Odasında kaybolurken gülüşünü dinleyerek homurdandım.

Harika. Başka bir sikik ereksiyon.

CASSANDRA

"Y "Erken kalkmışsın," dedi Christian kaşlarını kaldırarak, üzerinde benekler olan beslenme çantasının fermuarını kapatırken.

Papatyalar.

Kahve cezvesini makineden çaldım ve kalıntıları bir bardağa boşalttım. "Kasabaya gitmem gerekiyor."

Christian bu sabah kızlarını okula götürecekti çünkü çiftlikle ilgili bir şey yapması gerekiyordu ve ben de otostop çekecektim.

Kahve cezvesini yerine koyduğumda beni göğsüyle mutfak tezgahının köşesi arasına sıkıştırarak durakladı. "Bunu yanlış anlama-"

Kupamın dudağının üzerinden sııttım. "Meşhur son sözler." "Ama şehre böyle mi gidiyorsun?"

Ne demek istediğini çok iyi anlıyordum. Saçlarım düşük bir chignon ile bağlanmıştı ve makyajımın bir zerresi bile yoktu.

"Kuaföre gidiyorum." Kahve sıcak ve güçlendiriciydi. "Düşman hattının gerisine gidiyorsanız, en iyisi kılık değiştirmektir."

"Ah. Şu bahsettiğin keşif. Gümüş arı kovanları bugünlerde ne diyor?"

İçimden güldüm. "Bunu benim bilmem ve sana çiftliği canlandırma planımı verdiğimde kabul etmen gerekiyor."

Uzandı, gevşek bir saç telini parmağına doladı ve yanağına sıyırdı. "Elinde makas olan yetmiş yaşındaki kör bir adamın buna dokunmasına izin mi vereceksin?"

Sakalının ağzının büyük kısmını nasıl gizlediğini inceledim. Şakaklarındaki saç tellerinde gümüş rengi çizgiler vardı.

"Yıkamasına, şekillendirmesine ve benimle konuşmasına izin vereceğim. Sonra yan taraftaki kozmetik mağazasına gideceğim ve bir çalışan beni 90'ların country müzik yıldızı gibi gösterirken kıpırdamadan oturacağım."

Kahkahası alçak sesle ve eğlence doluydu. "Biliyor musun, Faith Hill'e karşı hep bir şeyler hissetmişimdir." Uzandı ve gözlerini benden hiç ayırmadan ikinci beslenme çantasının fermuarını çekti. "Ama bilgin olsun diye söylüyorum-" ağzı kulağımın yanındayken durakladı. "Çillerini seviyorum."

Kızların hazırlandığından emin olmak için ortadan kaybolduğunda bir elimi yanağıma bastırdım. Her zamankinden biraz daha fazla güneşe çıkmıştım ve bu da çillerimin ortaya çıkmasına neden olmuştu.

Genelde onları makyajımın altında saklardım ama son zamanlarda makyajımı azaltmıştım.

Kimse beni buralarda görmedi. Tanık koruma programındaydım. Makyaj yapmanın ne anlamı vardı ki?

Ama Christian çillerimi severdi.

Midemdeki kelebekleri görmezden gelmeye çalıştım. Kelebekleri istemiyordum. Kelebeklere ihtiyacım yoktu.

Christian Griffith pek çok şeydi ama benim tipim değildi.

"Bizimle mi geliyorsun?" Gracie spor ayakkabılarını sahanlığa vurduğu anda ağzından kaçırıldı. "En iyisi. Sabah. Şimdiye kadarki."

Bree kısa bir süre sonra aşağı indi, Christian'ın alüminyum folyoya sardığı kahvaltı tacolarından birini kaptı ve doyurucu bir ısırık aldı.

Uçuşan beyaz eteği dizlerinin üzerinde duruyordu. Üzerindeki turkuaz gömlek gözlerini ortaya çıkarıyor ve tenini sıcacık yapıyordu. Ayak parmaklarında kalıcı kalemle karalamalar olan eski Chuck Taylor'ları zamansızdı.

"Okula giderken bunu mu giyiyorsun?" Kahvemini son yudumunu içerken sordum.

Bree yere baktı. "Her şey yolunda mı?"

Parçaların her birini bir gece önce katlanmak zorunda kaldığım defileden hatırlıyordum ama onları başka giysilerle eşleştirmişti. Bu Bree'nin daha derli toplu bir versiyonuydu ve onu ışılatıyordu.

"Kendinin harika bir versiyonu gibi görünüyorsun." Başparmağımı kahve fincanına vurdum. "Dur bakalım."

Misafir odasına girdim ve aradığım şeyi bulana kadar etrafı karıştırdım.

Bree kahvaltısını bitirirken merakla onu izliyordu.

Altın kolyenin parmak uçlarımdan sarkmasına izin verdim. Tılsımı ilmekli altın bir fiyonktu. Zarif ve kadınsıydı ve onun için mükemmeldi.

"Saçını geriye doğru çek," dedim saçını çözüp boynuna doladığımda.

"Bu muhtemelen çok pahalıdır," dedi usulca. "Kırmak, kaybetmek ya da başka bir şey yapmak istemiyorum."

"Ona iyi bakmayacağını düşünseydim takmana izin vermezdim." Kolyeyi bağladım ve saçlarını düzelttim. "Kare yakaların ekstra bir şeye ihtiyacı vardır. Bu da başını dik tutmanı sağlayacak."

Bree kollarını bana doladı ve sıktı.

"Tamam, tamam-" Boğazım düğümlenirken onu kovaladım. "Buna gerek yok. Bu sadece mücevher."

A erkek Boğaz temizlendi arkasında Ben.

"Her şey iyi misin?" Christian sordu.

"Baba, bak!" Bree başını kaldırıp tılsımı uzatırken gülümsedi.

Christian ona gülümserken biraz üzgün görünüyordu. "Harika görünüyorsun, bebeğim."

Kamyona doluştuk ve çiftlikten inişli çıkışlı bir yola koyulduk. Kızların okuluna vardığımızda, bırakma sırasını denetleyen öğretmenlerle göz temasından kaçındım, ama onlar benimle göz temasından kaçınmadılar.

"Bütün öğretmenler ve anneler babamla çıkmak istedikleri için senin burada olmana kızıyorlar," dedi Gracie, Christian'ın dehşeti karşısında.

Soğukkanlılığını yeniden kazanmak için elinden geleni yaptı. "Seni seviyorum, Gracie. Seni seviyorum, Bree. İyi günler."

Meraklı gözlerden güvenli bir şekilde uzaklaşana kadar kahkahalarımı içimde tuttum. "Bu kadar ateşli bir malla birlikte olduğumu hiç bilmiyordum."

Christian homurdandı. "Ben bir meta değilim. Buralarda çok az şey var."

"Bu yüzden mi yeniden evlenmedin?" Fırsatı değerlendirerek sordum.

Ama soruyu tamamen geçiştirmeye karar verdi. "Seni güzellik salonuna götürelim de Dolly gibi görün. Yapacak işlerim var."

Sessizce şehir merkezindeki küçük şeride doğru sürdük. Christian arabayı bir yere çekti ve bana çocuklarını kendi başlarına bırakırken hazırladığını tahmin ettiğim konuşmayı yaptı.

Bir şeye ihtiyacın olursa beni ara. Başka bir yere gidersen bana haber ver. Birkaç saat içinde dönerim. Telefonun yanında mı? Cüzdanın?

"Baba modunu" kapatabileceğinden emin değildim.

Kapıyı açıp beni kaldırıma doğru götürürken yolcu koltuğundan kaydım. "İyi olacağına emin misin?" Güldüm.

"Burada en kötü ne olabilir ki? Barney Fife beni kırmızı ışıktaki geçtiğim için tutuklayacak mı?"

Gülümsedi. "Pekâlâ, ukala. Birazdan görüşürüz."

Christian arabayı sürerken güzellik salonuna gidiyormuğ gibi yaptım, sonra da tek bağıma duran posta kutusuna doğru koğtum. Çantamdan kalın, beyaz bir zarf çıkardım, adresi iki kez kontrol ettim ve hiç düğünmeden kutuya attım.

Bitmişti.

Ve üzgün

değildim.

Rahatlamıştım.

Neden yine üzgün değildim?

Kuaför salonunun kapısını itip açtığımda perma solüsyonu ve saç spreyi kokusunun saldırısına uğradığımda bunu düşündüm.

Saçlarım şampuanlanıp kremlenirken tırnağımı çiğnedim. Kurutma makinesinin altında oturup yanımdaki sandalyelerde oturan iki anneyi yarı kulak misafiri olarak dinlerken zihnimde tekrar tekrar çalıştım.

Yazı uzun zamandır duvardaydı. *Peki neden onunla kalmıştım?*

Eski *nişanlımı* aklımdan çıkardım ve stilistler arasında geçen konuşmaya odaklandım.

Hollywood'un sinir bozucu seçkinleri için çalışırken, halkın nabzını tutardım.

İnsanların sadece konuşmak için konuştukları yerlere gidin.

Tırnaklarım her zaman yapılıydı, saçlarım her zaman kusursuzdu ve sabah kahvemi alırken her zaman gereğinden biraz daha fazla oyalanırdım.

Küçük kasabalar da farklı değildi.

İyi dedikodu ister misin? Bir saç stilisti bul.

"Pekâlâ, güzelim," dedi Amanda pelerini fırçalarken. Otuzlu yaşlarında şen şakrak bir kuafördü ve araya girip beni yaşlı sahibinin yaptığı arı kovanından kurtarmıştı.

"İşiniz bitti."

Aqua Net'in sisini üzerimden attım ve aynadaki yansımamı inceledim. Şaşırtıcı bir şekilde, bu *yılın şovmeni* değildi. Pirinç sarısı saçlarım şampuan kabında tonlanmıştı. Bana pürüzsüz, eski Hollywood dalgaları vermişti. Klasik ve yumuşaktı ama yine de vahşiydi.

"Şimdi," dedi Amanda kolunu benimkine dolayarak ve beni kontrol etmek için resepsiyona doğru ilerlerken. "Yan kapıya git ve süslen. Eğer cüzdanınızda yoksa birkaç parfüm örneği sürün."

Kartımı okuturken bir kaşımı kaldırdım. "Oraya gideceğimi nereden biliyordun?"

Kıs kıs güldü ve parmaklarıyla gözlüğünü yukarı kaldırdı. "Tatlım, Christian Griffith'in bir kadını izleyici olmadan salonuma bırakabileceğine gerçekten inanmıyorsun, değil mi?"

Fişe bir bahşiş ekledim ve fişi uzattım. "Bu düzenli bir olay mı?"

Nefes nefese kaldı. "Tanrım, hayır. İşte bu yüzden bunu doğru yapmalıyız. Şimdi acele et. Seni yarım bir yüzle yakalamasını istemezsin. Ayrıca, tıraş olman gerek. Bir daha seni o çiftlikten çıkardığında beni ara."

Amanda beni ite kaka kaldırırma çıkardı ve orada başka biri kolumdan tutup beni Blush & Bashful'a sürükledi.

Tüm mağaza, bana ishal ilacını düşündüren mide bulandırıcı bir pembe tonundaydı.

Altmış yaşlarında bir kadın tarafından neredeyse vücudumdan vuruluyordum. Rushmore Dağı'ndan daha büyük kakülleri, ped reklamlarında kanı göstermek yerine kullandıkları mavi sıvının renginde göz farı ve dişlerinin her tarafına bulaşmış mercan rengi ruju vardı.

"Kesinlikle olmaz, Nadine. Ellerini sarışından çek."

Nadine, on sekiz ya da on dokuz yaşlarında bir kızın önüne geçmesiyle tökezleyerek geri çekildi.

Pembe bir sakız baloncuğu üfledi ve koparıp tekrar çiğnemededen önce patlamasına izin verdi. "Merak etme. Sana özel emlakçı muamelesi yapmasına izin vermeyeceğim. Kemik yapınız, okul aile birliği toplantıları ve hanımlarla öğle yemeği arasında ev ve piramit şeması satıyormuş gibi görünmenize neden olmayacak kadar iyi."

Gözlerimi kırıştırdım, onu anladım. "Ah, teşekkürler?" Etrafıma baktığımda başka kimsenin beni kurtarmaya gelmediğini fark ettim.

Siyah savaş botlarından başlayıp yırtık file çoraplarından zincirlerle süslü siyah mini eteğine kadar kızı bir kez daha değerlendirdim. Michael Jackson eldiveni, kravatla tamamlanmış düğmeli gömlek ve yelek ikilisi, kömür karası ruj ve şimdiye kadar gördüğüm en ağır dumanlı gözleri vardı. Simsiyah saçlarını kulaklarının arkasına sıkıştırmış, bir sıra piercingini gösteriyordu.

"Sanırım tek başıma iyi olacağım," dedim cömertçe.

Kız sakızını çıtlattı. "Makyaj malzemelerime dokunursan seni kapı dışarı ederim."

İşte bu bir şeydi. "Makyaj örnekleriniz?" Etrafımdaki pembelere, sonra da önümdeki gotik prensese baktım.

İsim etiketine dokundu. Basılı isminin altında, *Roxy*, "sahibi" diye oku.

"Pembeye aldanmayın. Bu sadece pazarlama. İsim de aynı şekilde. Yaşlı bir kadına *Çelik Manolyalar*'dan alıntı yaptırırsanız, hayatının birikimini verir."

Sakızını tekrar çıtlattı ve çıkan ses omurgamı kaşındırdı.

Roxy başını beş saniye önce kalçasını kontrol ettiği aşırı heyecanlı kadına doğru eğdi. "Nadine de öyle. Kasabadaki yaşlı yarasalar onu sever ve belediye başkanıyla da arası iyidir, ne demek istediğimi anlıyorsundur. Kulağınızı çınlatır ve sepetinizi doldurur."

Küçük Bayan Ölüm Işını anlayışlıydı. Ben beğendim.

"İşte sen benim tarzımda bir kadınsın." Kıçımı sandalyeye oturttum ve sırttım. "Pekala, Doom Cookie. İçeriden küçük bir bilgi karşılığında üzerimde sihrini konuşturmana izin vereceğim."

Yarım saat sonra yüzüm mükemmeldi. Morticia ciddi yeteneklerini sergiledi. Yeni -beklenmedik- bir en iyi arkadaşım ve Christian Griffith'in sevgili çiftliğine yapmak istediğim şey yüzünden altına sıçmasını sağlayacak sinsi planımın son ayrıntıları vardı.

Roxy sade bir makyaj yapmıştı ama tekniği kusursuzdu. Amanda'nın bana verdiği vintage saçlara eğildi ve kremsi bir yüz, hafif bir allık, yıkıcı maskara ile kanatlı göz kalemi ve stiletolarımın kırmızı diplerine uyan vahşi bir dudakla gitti.

Christian'ın kamyonetinin vitrindeki yansımasını gördüğümde Roxy takviyelerimi paketlemeyi ve makbuzumu vermeyi henüz bitirmişti.

Roxy yeni bir sakız paketini açarken, "Bir dahaki sefere şehre geldiğinde sana verdiğim bilgi karşılığında tam bir rapor bekliyorum," dedi.

"Ne hakkında tam bir rapor?"

"Çiftlik için ne pişiriyorsan. Beni haberdar et. Ama belediye başkanıyla ilgili konu aramızda kalsın." Kıs kıs güldü. "Ve sana bir çakalın yavru bir tavşana baktığı gibi bakan o kovboyula ilgili her ne olacaksa haber vermen gerekecek."

Son yorumunu yanıtlamaya değer bulmadım. Ama içten içe bunu hissettim.

Canım çekti.

Bakmasını istedim.

Ben de onu yaptım.

Ben kalçalarımın biraz daha fazla salınarak dükkândan çıkarken Christian kamyonetin yanında duruyordu. Rahat görünmek için botlarını bileğinden geçirmiştii, ama ondan yayılan gerginliği hissedebiliyordum.

Yavaşça güneş gözlüklerini çıkardı ve kovboy şapkasının altından bana baktı.

Christian alçak sesle ıslık çaldı. "Kendine bir bak, Prenses." Gözleri bu sabah üzerime geçirdiğim siyah kılıf elbiseyi bir aşağı bir yukarı taradı ve dudaklarını yaladı.

Küstahça bir şeyler söylemek üzereydim -belki de daha çok Cruella ve daha az Sindirella'ya gittiğim hakkında- ama telefonum çaldı.

Arayanın kimliğine baktım. Teksas'tan bir numaraydı ama kayıtlı bir bağlantım yoktu.

Belki de yerel bir ofisten beni arayan yatırımcılardan biriydi.

"Cassandra Parker," dedim, telefona cevap verdim ve Christian'a "bir dakika" parmağımı uzattım.

"Bayan Cass?"

Bree'nin sesi kalbimi durdurdu. *Neden beni arıyordu ki? Numaramın onda olduğunu bile bilmiyordum.*

"Bree?"

Christian kaskatı kesildi ve telefona uzandı, ama ben onu uzaklaştırdım.

"Üzgünüm, babamı, büyükannemi ve Becks Teyze'yi aramayı denedim ama kimse telefonlarına cevap vermiyor."

"Bekle, şu anda babanla birlikteyim. İşte geldi."

Christian telefonu kaptığında neredeyse elimi çekecekti. "Bebeğim, sorun nedir? Yaralandın mı? Hasta mısın?"

Durakladı, endişeli bakışları anında hayal kırıklığına dönüştü.

Ya da en azından hayal kırıklığının sulandırılmış versiyonu. Sadece gözünün bir seğirmesiydi, ama bu sefer yakaladım.

İçini çekti. "Eve gidip sana üstünü değiştirtmem ve okula geri dönmem muhtemelen iki saat sürer. Sınıfa dönmene izin vermeyeceklerinden emin misin? Beni beklerken günün çoğunu kaçıracaksın."

"Ne oldu?" Tısladım.

Christian eliyle hoparlörü kapattı. "Görünüşe göre ona kızan müdür tarafından kıyafeti kodlanmış."

"Gerçekten kıyafet kurallarını çiğnedi mi?"

"Teknik olarak değil. Sadece onlar böyle yorumluyor."

Telefonu geri aldım. "Sıkı otur. Biz oraya varana kadar hiçbir şey söyleme."

"Ne?"

"Neden konuştun?" Kamyonetin kapısını çekip açarken tersledim. "Az önce sana çeneni kapatmanı söylemedim mi?"

"*Cassandra*," diye tısladı Christian.

Ona aldırış etmedim. "Otur şuraya. Sıkıcı bir şey düşün. Gülümseme. Kaşlarını çatma. Korkunun kokusunu almalarına izin verme. Hiçbir şey itiraf etme ve çeneni kapa. Orada olacağız-"

Christian arabaya atlayıp motoru çalıştırırken, "On dakika," dedi.

"On dakika. Konuşma."

Sessizlik.

"Mükemmel." Ve telefonu kapattım.

"Yüzüncü kez söylüyorum, çocuklarımla bu şekilde konuşamazsın," diye direksiyonu kırıştırdı.

"Durumu idare ediyorum, Christian. Benim işim bu." Vizörü indirdim ve aynada rujumu kontrol ettim. "Beğenmedin mi? O zaman çok kötü. Kov beni."

"O bir çocuk," dedi. "Ona... Sanki 'zapt etmeniz' gereken üst sınıf sosyeteden biriymiş gibi davranamazsınız."

Ona döndüm. "Kızın bir çocuk tarafından zorbalığa uğruyor.

yetişkin. Ünlü ya da değil, pislikler pisliktir."

Burnunun köprüsünü sıkıştırdı. "Ne yapmak üzere olduğunu bilmek istiyor muyum?"

Sırıttım. "Daha büyük bir pislik olmak üzereyim."

CHRISTIAN

Cassandra okula giderken başını telefonundan kaldırmadı. Arada bir bakıyordum ve onu okulun internet sitesine bakarken buluyordum. ve bölge sayesinde dijital ortama aktarılan kıyafet yönetmeliğini incelemek.

Cassandra'ya on üç yaşındaki çocuğumun önünde bir yöneticiyle tartışmanın kötü bir fikir olduğunu söylemek yerine, "Muhtemelen bugünlük çıkışını vermem gerekecek," dedim.

Cassandra güldü. "İyi denemeydi. Ben de seninle geliyorum."

Arabayı bir ziyaretçi alanına çektim ve park ettim. "Cass-"

"Beni dinle." Koltukta dönüp bana bakarken sarı saçları sırtında dalgalanıyordu. "İyi bir baba mı olmak istiyorsun? Dostça davranmak yerine çocuğun için ayağa kalk. Sırf çatışmacı olmak istemiyorsun diye ona ölü taklidi yapmayı öğretme."

Bunun ne kadar acı verdiğini itiraf etmemek için dilimi dişlerimin üzerinde gezdirdim.

Kapının kolunu çekip iterek açtı ama ben daha hızlıydım. Kamyonun önünden döndüm ve

kapının kenarını avucumun içine aldım. "Kendi kapını açmaman gerektiğini çok iyi biliyorsun."

Dudakları muzaffer bir gülümsemeyle yukarı kalktı. "Kıçını koltuktan kaldırdım, değil mi?"

Topuklu ayakkabıları asfalta değer değmez kapıyı çarparak kapattım. "Güçlerini içeride iyilik için kullansan iyi olur Parker."

"Her şeyi ballandıra ballandıra anlatmamam kalpsiz bir sürtük olduğum anlamına gelmez. Ben sadece iyi amaçlar için bir kaltağım," dedi, kelimeleri ayakkabılarının ucuyla tempo tutuyordu. "Ben kanunsuz bir kaltağım."

Çift camlı kapının önünde durakladım. "Sadece... Bu yaşlı kadını parçalara ayırmadan önce neler olduğunu görmem için bana bir dakika verin."

Dudakları hınzır bir sırıtışla kıvrıldı. "Kendimi biraz acıkmış hissediyorum. Biraz yıllanmış et beni akşam yemeğine kadar idare edebilir."

"Tanrım," diye mırıldandım kovboy şapkamı çıkarıp Cassandra'ya uzatırken. "Şunu bir saniye tutabilir misin?"

Saçımı hızla lastikten çektim ve daha düzgün bir topuzla geri bağladım.

Boyalı parmak uçları şapkanın kenarından sarkıyordu.

"Bunun gibi," dedim tepesinden tutup geri götürürken. "Ağzını bükmek istemezsin. Her zaman tepesinden tut."

Hiç eğlenmemiştii. "Bu bir şapka."

"Evet, öyle. Onların etrafında görgü kuralları vardır.

Buna saygı gösterin." Cassandra şaşırılmış görünüyordu.

İçimi çektim ve elimi sakalıma sürdüm. "Özür dilerim. Sana bağırarak istememiştim."

Güldü. "Bunun bağırarak olduğunu düşünüyorsan, umarım beni hiçbir zaman bir şarküteriden sipariş verirken görmek zorunda kalmazsın. Ödünü koparırım." Gözleri karardı ama içlerinde alacakaranlık gökyüzündeki yıldızlar gibi eğlence parlıyordu. "Ama bil diye söylüyorum, bana patronluk taslamana karşı çıkmam kovboy."

Okul ofisinin kapısını çekerek açtım. "Benimle flört mü ediyorsun?"

"Evet. Bu çok açık olmalı. Şimdi kapa çeneni ve konuşmayı bana bırak."

Elimi sırtının küçük kısmına koydum ve onu bir sonraki kapıya doğru yönlendirdim. "İnsanlara çenelerini kapatmalarını söylemeyi bırakmalısın."

Bree okul ofisinin iç duvarındaki bir sandalyede oturuyordu. Ayakları halı kaplı zeminde gergin bir şekilde zıplarken gözyaşları yanaklarına süzülüyordu.

Sikeyim.

Kırmızı çerçeveli gözleriyle bana baktı ve "Özür dilerim baba" diye fısıldadı.

"Bay Griffith," dedi resepsiyon görevlisi Tanya, ziyaretçi panosuna benim ve Cassandra'nın adını karalarken. "Müdür Beeker birazdan sizinle ilgilenecek. Lütfen oturun."

Cassandra kendini Bree'nin yanında nöbetçi olarak konumlandırdı. "Dik otur ve kıpırdanmayı kes," dedi nefesinin altından. "Suçlu görünüyorsun."

Bree'nin önünde diz çöktüm, cebimden bir mendil çıkardım ve ona uzattım. "Ne oldu bebeğim?"

Burnunu çekti ve gözlerini sildi. "Müdür Beeker bugün İngilizce dersime girdi ve tişörtümün çok düşük olduğunu ve dikkat dağıttığını söyledi."

"Bu saçmalık," diye alay eden Cassandra ofisteki herkesin dikkat kesilmesine neden oldu.

Kaçınmak için çok uğraştığım o sahnenin istesem de istemesem de gerçekleşeceğini hissediyordum.

Koridorda anahtarlar şingirdiyordu; müdürün yaklaşmakta olduğunu haber veren bir ses.

Cassandra etrafına bakınırken, "Okullardan nefret ediyorum," diye mırıldandı. "Hapishane gibi. Yetişkinlerin gardiyan gibi davranmasına şaşmamalı."

Müdür Beeker sanki buranın sahibiymiş gibi ofiste dolaşırken Bree Cassandra'ya, "Bu o," diye fısıldadı.

"Tek kelime etme," diye tısladı Cassandra. "Önce onu konuşur. İnsanların onda dokuzu kendi mezarlarını kazar. Bırak kazsınlar."

"Kızıma insanları nasıl manipüle edeceğini öğretmenin zamanı mı?" Müdürün odasına götürülürken fısıldadım.

"Evet," diye fısıldadı Cassandra. "Ve ben buna 'anlatıyı kontrol etmek' demeyi tercih ediyorum. Manipülasyonun çok olumsuz bir çağrışımı var."

"Cass-"

Kapı aralığında durakladı, "Bu onun kıyafetleriyle ilgili değil" diye fısıldarken gözlerinde öfke parlıyordu.

"Bu toplantı için günümüzü bölüyor olmamız büyük talihsizlik," dedi Müdür Beeker, zincirli dürbününü burnunun ucuna kaldırırken. "Bree'ye daha uygun bir kıyafet giydiğinde sınıfa dönebileceği söylendi, bu yüzden hepimizin neden burada olduğundan emin değilim." Cassandra'ya baktı. "Ya da kim olduğunuzu."

Cassandra'nın yemi yutmasını bekliyordum ama gıkını bile çıkarmadı. Yüzü pasifti. Vücudu rahattı. Gergin olduğunu gösteren tek şey parmağını telefonunun kenarında gezdirmesiydi.

Bu, ebeveynliğin nefret ettiğim kısmıydı.

Boğazımı temizledim. "Kızlarıma kurallara uymayı öğretiyorum ve kıyafetlerinin kıyafet yönetmeliğine uygun olduğundan emin oluyoruz."

"Pekala," dedi Müdür Beeker neşeli bir gülümsemeyle. "Çocuklar aldatıcı olabiliyor. Belki de Bree bu sabah evden başka bir şey giyerek çıktı, sonra da -" parmağını Bree'ye doğru salladı "- bunu giydi."

"Ben yapmadım-"

Bree itiraz edemedi Cassandra bir eliyle onun ağzını kapattı. "Sana telefonda ne söyledim?" diye tısladı.

Bree baktı yukarı at onu ve başını salladı,
ve Cassandra elini çekti.

"Yemi yutmayın," diye fısıldadı Cassandra.

Müdüre "Hayır," dedim. "Bu sabah onu bıraktığımda Bree'nin üzerinde bu vardı, bu yüzden kızıma bir daha yalancı demeden önce lütfen iki kez düşünün."

Bree kocaman gözlerle bana baktı.

Müdür Beeker öfkeleni. "Gerçek şu ki, kıyafet kurallarına uymuyor."

"Nasıl?" Cassandra bastırdı. "Çünkü kıyafet yönetmeliğine göre bluz yakaları köprücük kemiğinin en alt noktasından en fazla üç inç aşağıda olmalı. Şimdi, ben üç inçten daha büyük şeylere daha aşınayım, ama sizin bu boyuttaki şeylere nasıl daha uyumlu olabileceğinizi anlayabiliyorum."

Ani bir kahkaha attım.

"Bir cetvel almak ister misiniz?" Cassandra etrafına bakındı. "Ne de olsa burası bir öğrenim yeri. Eminim etrafta bir tane vardır."

Müdür Beeker masasının arkasına yerleşti ve ellerini birleştirdi. "Bluzu *teknik kıyafet* kurallarına uygun olsa da," diye pragmatik bir şekilde başladı. "Benim işim, öğrencilerin akranlarının dikkatini dağıtmamalarını sağlamak için bu kuralları yorumlamak." Bana alaycı bir gülümsemeyle baktı. "Erkeklerin bu yaşlarda nasıl olduklarını bilirsin."

Cassandra'ya bir göz attım, nükleer silahlanmak üzere olduğunu görmeyi bekliyordum ama o gülümsüyordu.

Bu *çok* daha kötüydü.

"Neden hepimize zaman kazandırmıyor ve durumun neden Bree'nin eğitiminin sınıfın küçük bir bölümünün 'dikkatinin dağılmasını' önlemek için kesintiye uğratılmasını gerektirecek kadar vahim olduğunu düşündüğünüzü söylemiyorsunuz?" Cassandra müdürü mecazi anlamda köşeye sıkıştırarak şöyle dedi.

Müdür Beeker homurdandı. "Bree kadınsı özelliklerini çoğu kız akranından daha erken geliştirdi. Daha küçük kızların kıyafet yönetmeliği çerçevesinde giyebilecekleri bluzlar onun vücuduna uygun değıl."

Bree'nin yüzü kıpkırmızı oldu.

Ben daha konuşmadan Cassandra konuştu. "Saçmalamayı keselim. Bu kıyafet yönetmeliğiyle ilgili değil.

-Yoruma açık *değil*. Bree kuralları ihlal etmedi, ki bunu siz de itiraf ettiniz. Ancak okul yönetiminin, gözetimleri altındaki küçükleri nasıl cinselleştirdiğini duymak okul yönetiminin *çok* ilgisini çekecektir. Reşit olmayan öğrenciler bu okula güvenli bir yerde eğitim almak için geliyorlar. Ancak bunun yerine, iktidar konumundaki yetişkinler tarafından vücutlarının ne kadar hızlı geliştiğine göre yargılanıyor ve bu nedenle sınıftan çıkarılıyorlar."

Boğazım kurudu.

Müdür Beeker patlamak üzereymiş gibi görünüyordu.

Bree kollarını karnının üzerinde kavuşturdu ve kendini gizlemeye çalışarak kambur durdu.

Cassandra onu dürttü ve Bree dik oturdu. "Ben okulun itibarını gözetiyorum ve öğrencilerin iyiliği için," dedi Müdür Beeker.

Cassandra gülümsedi. "İkimiz de durumun böyle olmadığını biliyoruz. Ya güç sarhoşu bir müdürsün -" sesi ölümcül bir hal aldı "- ya da reşit olmayan biri üzerinde güç sahibi bir yetişkinsin ve cinsel organlarını değerlendirdikten sonra sınıfında olay çıkarmayı, onu akranlarının dikkatini dağıtmayı seçtin."

Bree'nin gözleri yaşlarla doldu ve içimdeki öfke kabardı. Onu yakalayıp kaçmak ve Cassandra'yı müdürle kafes dövüşüne terk etmek istedim.

Sonra Cassandra Bree'nin elini tuttu ve sıktı.

Kalbim yerinden fırladı.

Kaçış içgüdüleri durdu ve Cassandra'nın mücadelesinin bir kısmını Bree'ye aktardığını gördüm.

"Sen kim olduğunu sanıyorsun da ofisime gelip bu tuhaf suçlamaları yapıyorsun?" Müdür Beeker'ın nefesi kesildi.

"Ben Griffith ailesinin reklamcısıyım," diye tersledi Cassandra başparmağıyla telefonunun ekranına dokunurken ve

müdüre göstermek için çevirdi. "Bu küçük atışmalar eğlenceli olsa da, sizinle uğraşmaktan sıkılmaya başladım. Açıkçası, beni iğrendiriyorsun. Bence en iyisi Bree'nin sınıfına geri dönmesi ve senin de beni denememen, öyle değil mi?"

Cassandra'nın telefonunda bir kayıt simgesi durmadan ilerliyordu. Müdürün eli kolu bağlıydı ve elinde kanıt vardı.

Müdür Beeker'ın tırnakları ağır ahşap masayı tırmalıyordu. "Buraya gelip özel bir konuşmayı kaydedemezsiniz! Bu yasadışıdır!"

"İşte burada yanılıyorsun," dedi Cassandra, telefonu kaydetmeye devam ederken sesinde oldukça sıkılmış bir tonla. "Gördüğünüz gibi Teksas tek taraflı rızanın geçerli olduğu bir eyalet ve *ben de* bu konuşmanın kaydedilmesine rıza gösterdim. Ve siz mahremiyetin makul beklentisinden bahsetmeden önce, kızımı tüm sınıfın önünde küçük düşürdükten sonra kapısı açık bir okul ofisinde mahremiyetin makul bir beklentisi yoktur."

Cass'i getirmenin harika bir fikir mi yoksa beni iflas ettirecek bir şey mi olduğunu düşünmeye başlamıştım. Bu kadını öldürdüğünde kefaletini ödeyecek kadar nakit param yoktu.

Ama Cassandra "kızım" dediğinde Bree'nin enerjiyle ışıldaması, sahip olduğum her kuruşa değdi.

Müdür Beeker alay etti. "Ne yapacağınızı sanıyorsunuz? Bana karşı bir karalama kampanyası mı yürüteceksiniz?"

"Hiç hobim yok ve açıkçası açık havadan nefret ediyorum. Bir çiftlikte yaşamak benim için cehennemin ta kendisi." Cassandra ateş püskürtmek üzere olan bir ejderha gibi sırıttı. "Bu yüzden karalama kampanyasının benim için çocuk oyuncağı olduğunu söylediğimde bana güvenin. Bunu yapmak için dünya kadar zamanım var. Okul yönetim kuruluna aday olacağım ve ilk işim senin kelleni gümüş tepside sunmak olacak. İstifa mektubunu peçete olarak kullanacağım. Sicilime bakmak ister misin? Son

Çalıştığım siyasi kampanya bir senato yarışydı ve adam üç ay sonra başkanın kabinesinde yer aldı. Beni denemeniz için size meydan okuyorum."

Sessizlik tehlikeliydi. Oda, fırtına öncesi titreşen türden bir elektrikle uğulduyordu. Dışarıdaki ofis ölümcül bir sessizlik içindeydi. Bütün kulaklar bize çevrilmişti.

Müdür Beeker'ın gözleri Bree'ye döndü ve çocuğuma baktığı için o yargılayıcı yaşlı yarasayı boğazlamamak için kendimi zor tuttum.

"Bree, Bayan Tanya'dan bir koridor kartı al ve dördüncü dersine git. Burada işimiz bitti," dedi ayağa kalkarken.

Bree sessizce "evet, hanımefendi" diyerek dışarı fırladı.

Cassandra'nın elini tuttum -daha çok kendini müdüre fırlatmasını engellemek için- ve parmaklarımızı birleştirdim.

"Beni buraya geri getirtme Bonna," dedi Cassandra işaret parmağıyla ve yaşlı kadının öfkelenmesine neden oldu.

Müdür Beeker'ın ilk adı Bonna mıydı?

Onları ölümüne dövüşürken görmek istesem de Cassandra'yı dışarı sürükledim ve Bree'yi ofisten çıkarken yakaladım.

"Özür dilerim babacığım," dedi kollarını bana dolamış, salon kartını tutarken.

Cassandra'nın elini bırakıp ona sıkıca sarılırken, "Yanlış bir şey yapmadın," dedim. "Bu çok zordu ve buna katlandığın için seninle gurur duyuyorum."

Burnunu çekti. "Geldiğiniz için teşekkürler." Ben daha tek kelime edemedi Cassandra'nın yanına sıçradı ve ona sarıldı. "Teşekkür ederim."

Cassandra ona tekrar sarıldı, sonra yanaklarını avuçlayarak Bree'nin gözyaşlarını sildi. "Başını dik tut. İnsanlar fısıldayacak. O insanlar öğretmen olabilir. Bu sana karşılık verme hakkı vermez. Sadece kuralları çiğnersen başını belaya sokabilirler. Onlara bu fırsatı vermeyin."

Bree başını salladı ve Cassandra'nın bu sabah ona verdiği kolyeye dokundu.

Cassandra, "Eve döndüğünde bilgi alırız," dedi.

Bree'nin başını öperken "Seni seviyorum," dedim.

"Ben de seni seviyorum babacığım" derken biraz daha neşeli görünüyordu. Cassandra'ya küçük bir el salladı. "Geldiğiniz için teşekkürler, Bayan Cass."

"Ne zaman istersen."

Sessizce kamyonete doğru yürüdük. Ben çiftliğe dönerken ikimiz de çıt çıkarmadık. Asfalt önce çakıla, sonra da toprağa dönüşürken kamyonet sarsıldı ve sallandı.

Yapacak çok işim vardı ama aklım onlarda değildi. Yolcu koltuğundaki kadına takılıp kalmışken olmazdı.

Cassandra emniyet kemerini çözerken, "Benden özür dilememi bekliyorsan, nefesini tutma," dedi.

Kapımı gereğinden fazla bir güçle çarptım. Dönüş yolunda okuldaki hesaplaşmayı kafamda tekrar tekrar canlandırıyordum.

Şaşırtıcı bir şekilde Cassandra kapısını açmamı bekledi. O aşağı doğru kayarak elbisesinin eteklerini düzeltirken ona uzanmamak için parmaklarımı metal kenarın etrafında kıvırdım.

Ben istedim.

"Görünüşe bakılırsa, hiç kimse o sürtüğe haddini bildirmemiş. Gecikmişti. Bir kamu hizmeti yapıyordum." Her basamağı tırmanırken ayakkabıları tıkırdıyordu. Kışının salınımı hipnotize ediciydi.

Evimin ön kapısı kilitli değildi -çünkü her zaman öyleydi- ve Cassandra sanki buranın sahibiymiş gibi içeri girdi.

"Yemin ederim, eğer Bree bana bugünden sonra kendisi hakkında tek bir yorum yapıldığını söylerse, burayı yakarım."

Ve sonra kendimi kontrol edemedim.

CASSANDRA

"T "Elbiseni çıkar."

Olduğum yerde donup kaldım. Omurgam hırıltıyla sertleşti

Kapı çerçevesinden yankılanıyordu ama arkamı dönmedim. "Affedersiniz?"

Geniş elleri belime uzandı, yan tarafa sıkışmış fermuarı bulmadan önce yukarı ve aşağı kaydı. "Bunu hâlâ istiyor musun?"

"Ne?" Onu zorlamak için aptalı oynadım.

Parmaklar ensemden geçerek saçlarımın arkasına dolandı. Kafa derime doğru kıvrıldılar ve sıkıca çekiştirdiler. Acının ısırığı çok lezzetliydi.

"Ben akıl oyunları yapmam, Prenses." Tenime doğru fısıldarken sakalı kulağımı tırmaladı. "Eğer geçen gün başladığın işi bitirmemi istiyorsan, elbiseni çıkar."

"Peki ya yapmazsam?"

Kalçalarımı geriye doğru, kığım kot pantolonunun ön kısmına yaslanana kadar çekerken gözlerim kapandı.

"Eğer yapmazsan, o kapıdan çıkıp gideceğim. İkimiz de bu hiç olmamış gibi hayatımıza devam edeceğiz."

Okulda herkesin önünde yaptığım aşağılamadan sonra vücudum hâlâ elektrikle doluydu. Her ne kadar onu biraz daha kıskırtmak istesem de, sadece onu istiyordum. Tüm o bastırılmış enerjiyi boşaltmam gerekiyordu.

Fermuara uzanıp aşağı çekerken parmaklarımız birbirine değdi.

Christian Çapkasını çıkarıp askıya asarken, "Demek talimatlara uymayı biliyorsun," dedi. Sesi bir kadeh viski gibi sıcak ve güçlüydü.

"Kendini beğenmiş gibi konuşma," diye homurdandım kollarını kıvrıp elbisenin üst kısmını belime kadar indirirken.

Kaba parmak uçları çıplak tenimi sıyırdı ve tüylerim diken diken oldu.

"Zamanını boşa harcıyorsun."

"Soyunmama yardım edebilirsin," diye şımardım.

Christian kıkırdadı. "Kendi bağına gayet iyi gidiyorsun. Ayrıca-" saçlarımı kenara itti ve boynumun kıvrımına bir öpücük fısıldadı "-seni izlemeyi seviyorum."

Elbiseyi kalçalarımın altına ittim ve siyah kumaştan bir havuzun içine düşmesine izin verdim. "Eğer sadece izleyecekseniz, yeni pillere ihtiyacım olacak."

Parmak eklemi yanağımda gezindi. "Bu ukalalık bir gün başını belaya sokacak."

Christian ayak bileklerimi zayıflattı. Topuklu ayakkabılarımın üzerinde yalpaladım ve geriye doğru ona doğru eğildim. Gnsanlık tarihinin en kısa saniyesinde, beni yakalayacağına güvenerek kendimi ona bıraktım.

Ve yaptı da.

"Bugün o gün mü?" Ben sordum.

Elleri belimde, karnımda, sonra kaburgalarımın altına gezindi - vücudumu keşfediyor ve haritasını çıkarıyordu. Acele etmedi,

Ama bir kez bile sütyenimi ya da külotumu sıyırmadı. Sıcak dudaklar boynumun arkasını bir dizi öpücükle noktaladı.

Dönüp göğsüne kapanmak için can atıyordum. Sarılmak için. Güvende hissetmek için.

"Bugün olmaz." Christian parmaklarını kalçalarımın geçirdi ve beni kendisine doğru döndürdü. Onun her ileri adımına bir adım geri atarak karGılık verdim. Sırtım duvara çarptı ama o ileri doğru bastırmaya devam etti. "Güçlerini iyilik için kullanman hoGuma gidiyor."

Çenemi yukarı kaldırdım ve dudaklarını sıyırdım. "O zaman yaramazlık yaptığımın verebileceğim zararı bir düşün. Beni test etme."

"Bunu göreceğiz," diye h o m u r d a n d ı dudakları benimkilerle buluşmadan hemen önce.

Elleri karnımda gezinirken öpücüğün içinde nefes nefese kaldım. Parmakları sütyenimin askısına dolanarak onu omzumdan aĞağı çekti. Christian diliyle dudaklarımda gezinirken, parmaklarının tersiyle göğsümün kabarıklığını okGadı. Parmaklarını sütyenimin göğüs ucumu sakladığı yerin üzerinde gezdirdiğinde ağzımdan çıkan çaresiz iniltiye engel olamadım.

"Bu sesi benim için tekrar çıkar." Bir elini sütyenimin içine soktu, nasırlı parmağını meme ucumun üzerinde gezdirmeden önce göğsümü nazikçe sıktı.

Isı ve ahlaksız arzu şimşek gibi çaktı, bir anda amıma çarptı. Dudağımı ısırdım, boşluğu hafifletmek için uyluklarımı birbirine kenetlemeye çalışırken onu bastırdım.

Christian beni durdurdu. Dizini bacaklarımdan arasına soktu, çenemi avucunun içine alırken gözleri karardı. "Benim yüzümden kendini tutma."

Avuçlarımı göğsüne bastırdım ve kalbinin elektrik akımı gibi içimde hızla çarptığını hissettim. "İçimde kendini tutan senmişsin gibi bir his var. Senden nazik olmanı ve benimle sevişmeni falan istediğimi mi sanıyorsun?"

Christian kalçalarımdan arkasından tutup beni omzuna atarken yüzü sırtarak ikiye ayrıldı.

Rüzgâr ciğerlerimden sökülüp atılırken homurdandım. "Neyin var senin?" Hırıldadım ve "Mağara adamı" diye mırıldandım.

Mutfakta ağır adımlarla ilerlerken kışımı avuçladı. Çizmelerinin sesi boĞ evde yankılanıyordu. Christian misafir odasının kapısını çekerek açtı ve hiç uyarmadan beni yatağa fırlattı.

Düşerken çılgılık attım, inişi fark etmeye çalıştım ama zıpladım. Omzum duvara çarptı ve yatakla duvar arasındaki boşluğa, birbirine karışmış uzuvlardan oluşan buruşuk bir yığın halinde yığıldım.

"Yanan gün ışığı," dedi, botlarını çıkarıp gömleğinin düğmelerini çözerken, umursamaz bir tavırla.

Saç telleri yüzümün önüne düşerken doğruldum ve çenemi yatağın üzerine bıraktım. "Ah, özür dilerim. Beni odanın diğer ucuna *fırlatmamış* olsaydın çoktan yatağa uzanmıştım."

Christian sırtarak, "Doğru," dedi. Giysilerini çıkarmayı bırakıp beni kucakladı ve usulca Ğiltenin üzerine bıraktı. "Unuttum. Seni idare edebilecek biriyle birlikte olmaya alığkın değilsin."

Gözlerimi devirdim ve yastıklara yaslandım. "Açık konuşayım. Bana hükmedilmesinden hoşlanmıyorum. Yetki *bende*."

Kıkırdaması karanlıktı. "Böyle düşünmen çok hoş. Ama açık konuşayım." Cebinden bir prezervatif çıkarıp yatağın üzerine attı ve kot pantolonunu indirdi. "Sana hükmetmek istediğim tek yer burası. Ve sanırım bundan hoşlanacaksın."

Yatakta sinsice ilerlerken parmağımı dudaklarına bastırdım. "Prenses olayı hoş çünkü beni etkilediğini düşünüyorsun ama eğer diz çökmemi bekliyorsan-"

Christian bileklerimi avuçlarının arasına aldı, yukarı kaldırdı ve avuçlarımı öptü. "Diz çökeceğin tek zaman

Böylece kraliçemi hak ettiği şekilde memnun edebilirim."

Ağzımdan çıkan nefesin şok mu yoksa tahrik mi olduğundan emin değildim. Muhtemelen ikisinden de biraz.

"Erkekler artık böyle konuşmuyor," diye homurdandım, kalçalarımı altına çekip üzerime çıkarken.

Christian yanağımı avuçladı ve beni öptü. "Seviyorum."

Uzun boylu bir kadındım, topuklu ayakkabı giydiğimde 1.80'e ulaşıyordum. Erkekler her zaman benden uzak dururlardı çünkü kendilerini güvensiz hissetmek istemezlerdi. Ama Christian öyle değildi.

Kalçalarının üzerine oturdu ve parmaklarını tangamın kenarından içeri soktu. Külotumu indirip amımı avuçlarının arasına almasını gözlerim dolarak izledim.

"Dur tahmin edeyim," dedim zor nefesler arasında. "Kadınlarınızın *doğal olmasını* tercih ediyorsunuz."

Gözlerimi kırılmaz bir bakışla incelerken başparmağını klitorisime bastırdı.

"Biliyorsun, sen ... gibi olduğun için ..." Dudaklarımı ısırdım, klitorisimi iki parmağının arasına sıkıştırıp yavaşça masaj yaptığında inledim. "Tamamen sağlam ve-"

"Ve ne?" diye sordu bir parmağını kaygan girişime doğru kaydırırken.

"İnsan bir ayı gibisin."

Kıkırdadı. "Nelerden hoşlandığımı bildiğini varsaymayı bırakmalısın Cass."

Christian en hafif dokunuşlarıyla bile beni yıllardır hissetmediğim kadar tahrik ediyor ve savunmasız hissettiriyordu.

Diğer kişinin bencil olduğu ya da ne yaptığını bilmediği kötü seks hakkında söylenecek bir şey vardı. Hiçbir zaman kendimi savunmasız ya da kırılgan hissettirmedi. Özellikle de kontrol bendeyken.

Ama Christian kendimi camında örümcek ağı çatlakları olan bir pencere camı gibi hissetmeme neden oldu.

Klitorisime sürekli baskı yaparken ayak parmaklarım kıvrıldı.

Parçalanmanın eşiğindeydim.

Etrafıma uzanıp sütyenimi çözdü, kuplarını çekip çıkardı ve göğüslerimi ortaya çıkardı.

"Neyi sevdiğimi bilmek ister misin?" Christian eğilip meme ucumu ağzına aldı ve bedenim onun dokunuşunu ararken beni yataktan kalkmaya zorladı. Bir *patlamayla* bıraktı ve elini kalçamda gezdirirken göğüs kafesimden aĞağı öptü. "Seni o sevdiğin yüksek topuklu ayakkabıların içinde görmek hoşuma gidiyor. Bacakların onların içinde bir rüya gibi. Evden çalışıyor olsan bile parfüm sıkamak için her zaman zaman ayırmanı seviyorum. Seni kaba ve sert istemiyorum Cass." Kalın bir parmağını amıma soktu ve yavaşça kıvrırarak ucunu hassas duvarlarım boyunca sürükledi. "Yumuşaklığını seviyorum."

Aşağı doğru hareket etti ve dilinin düz kısmıyla klitorisimi yavaşça yaladı.

Beni orgazma yaklaştırırken kalçalarımda havai fişekler cızırdadı. Kalçamı kulaklarının etrafında sıktım, solmasına izin vermemek için çaresizce.

Christian parmağını göbeğimden çekip kalçalarımı kavrarken benimle alay etti. "Sakalıma istediğin kadar binebilirsin, ama Çu anda bu bacakların ardına kadar açılmasını istiyorum."

İki parmağını içime sokarken inledim. "Tüm zamanların en az seksi pozisyonu. Çırpılmış hindiye benziyorum."

Hırladı ve omuzlarıyla bacaklarımı ayırırken dişleriyle klitorisimi sıyırdı. "O küçük orospu çocuk sana bunu mu söyledi?"

G noktamı bulduğunda "Onun gibi bir şey," diye nefes nefese kaldım.

"Peki." Eğildi ve avucunu amıma bastırdı, elinin topuğuyla klitorisimi uyarırken içimi okşadı. "Bunu telafi etmeme izin ver."

"Christian-" diye inledim, beni tekrar uçuruma yaklaştırırken.

"Aynen öyle. Parmaklarım amında. Dudaklarında *benim* adım. Artık bu vücudu alamaz. Ne parmağında yüzüğü, ne de aklında ona dair en ufak bir ipucu. Onunla ilgili her düşüncenin yerini alacağım. Sözlerimi unutma prenses."

"The yüzüğün gitti." I fısıldadı ne zaman o izin ver kapalı ve tekrar baskı yaparak, doruk noktamı dışarı sürüklüyor.

Christian durakladı. "Ne?"

Yutkundum. "Bu sabah postaya verdim. Asistanına gönderdim. Ofiste açacak ve bir müşterisiyle aldattığına dair eklediğim not yüzünden dedikodu değirmenini harekete geçirecek ve kamuoyundaki patlamasını benim üzerime yıkacak."

Hınzır bir gülümsemeyle başını kaldırdı. "Neden insan kaynaklarına gitmedin?"

"Böylece bileğine bir tokat yiyebilir mi?" İğneleyici bir kahkaha attım. "Ben intikam istiyorum, bürokrasi değil."

Parmakları içimde hareket etti. "Sanırım intikam seni tahrik ediyor," dedi bana parmaklarının arasında çiy kaplı ağlar gibi asılı duran ıslaklığı gösterirken.

Yanaklarım utançtan yanıyordu ama daha büyük bir parçam onun sesindeki övgü notasından tahrik olmuştu.

"Ne diyebilirim ki? Kötü olmayı seviyorum."

Christian çarşafın üstüne attığı prezervatifi aldı ve bana uzattı. "O zaman benim iyi kızım olmanın nasıl bir his olduğunun tadını çıkar."

Boxerını çıkardı ve kalçalarımın oturdu. Aleti kalın ve ağırdı, meme ucumu koparıırken önümde sallanıyordu. "Ne yapacağını biliyorsun. Şunu üzerime koy."

"Hazırlıklı. Hoşuma gitti." Paketi yırtıp açtım ve prezervatifi sikinin başına taktım, sonra shaftından aşağı yuvarladım. Taşaklarını avucumun içine aldığımında, kıllarla kaplı göğsünden kopan inilti karşısında ağzım sulanmıştı.

"*Siktir.*" Elimde hafifçe yuvarlayıp çekiştirdiğiminde fısıltısı kayboldu. Gözleri kapandı ve derin bir nefes verdi. "Seni düşünerek kaç kez elimi becerdim biliyor musun?"

"Demek sandığım gibi doğaüstü bir özdenetime sahip değilsin. İnsan olduğunu bilmek güzel."

Gülüşü bir öpücüğe dönüştü. "Krallar, tiranlar ve tanrılar sana karşı koyamadı, sevgilim. Ben nasıl dayanabilirim?"

Kendini girişime çentiklediğinde künt basınç amıma çarptı. Geriye doğru sıçradım, o içeri iterken omurgam büküldü. Christian beni kollarıyla sardı, amıma gömülürken beni göğsüne yaslayarak güvende tuttu.

"Nefes al," o yatıştırılmış olarak o okşadı benim Göğüs, dikkat dağıtmak için yoğuruyor ve alay ediyor.

Ama ciğerlerimin ağrmasına neden olan şey doluluk değildi. O' y d u .

"Özür dilerim. Uzun zaman oldu," diye yalan söyledim, alnımı boynunun kıvrımına yasladım, o hafifçe dışarı çıkıp tekrar içeri girerken.

"Seni yakaladım."

"Christian," diye haykırdım, içimde derinlere inerken ve Gaftının tabanını klitorisime dayarken. Bacaklarımı kalçalarının etrafında sıktım, onu yakınımda tutmak için çaresizdim.

"Kendini çok iyi hissediyorsun," diye fısıldadı boynuma ve bunu bir öpücükle noktaladı. "Seni etrafımda hissetmek istiyorum."

Başımı salladım, umutsuzca orgazmı arzuluyordum. "Beni boşalt."

"Evet, hanımefendi," diye homurdandı sabit bir ritim tuttururken, klitorisime biraz ilgi göstermek için her zaman durakladı.

"Bana 'hanımefendi' denmesinden nefret ediyorum."

İçime girerken sıcak kahverengi gözleri benimkilere kilitlendi. Boynumun arkasını kavradı ve parmaklarını saçlarıma doladı.

Boynuma doğru fısıldaması saygılıydı. "Evet, kraliçem."

Kıvılcımlar vücudumda dans etti. Her parçam onu arzuluyordu. Meme uçlarım onun dokunuşu için ağrıyordu ve göğüslerim ağırlaşmıştı. Ağzını üzerimde istiyordum. Gözlerini üzerimde görmek istiyordum.

vücudumu. Ellerinin her yerde olmasını, bana dokunmasını ve benimle alay etmesini istiyordum.

Patladım ve bir süpernova gibi yere yığıldım, salıverilmem bedenimi sarsarken beyaz bir enerjiyle parlıyordum. Christian donup kaldı, sarsılarak prezervatifi doldururken nefesinin altından küfretti.

Orada, göğüs göğüse uzanmış, terden kayganlaşmış tenimiz birbirimize yapışırken nefesimizi tutuyorduk. Başımı yana eğdim ve komodinin üzerindeki saate baktım. "Muhtemelen işe dönmen gerekiyor."

Christian dudaklarımı gagalarken kıkırdadı ve sonra içimden çıktı. "Beni kendi evimden mi kovuyorsun?"

Parmak uçlarımı göğsünde gezdirdim. "Sana kolay bir çıkış veriyorum."

"Çıkışa ihtiyacım yok Cass. Sıkı tutun."

O prezervatifle ilgilenmek için banyoya giderken ben orada yatıyordum. Bir dakika sonra elinde biri sıcak ve nemli, diğeri kuru iki bezle geri geldi.

Uyluklarımın arasına diz çöküp onları nazikçe temizledikten sonra kurularken duruşu mütevazıydı.

"Takdire şayan ama gereksiz," dedim yanıma dönerken. "Tuhaf bir şekilde 'hoş' bir hükmetme tarzınız var."

Christian boxer'ını çekerken kahkahalarla sarsıldı, sonra arkamdan yatağa girdi. "Sence bu sadece bağlanmak ve şaplak yemek mi?"

"Onun gibi bir şey. Küçük bir mastürbasyona hayır demem." Saçlarımı kenara itti ve enseme öptü. "Benim için bu, bir partnerin bana güvenmesi anlamına geliyor. zevklerinin kontrolünü ellerinde tutmalıdırlar."

Parmaklarını belimde aşağı yukarı gezdirirken ürperdim.

"Bu konuda çok fazla gri alan var. Bağlanıp alay edilmek mi istiyorsun? İpim var. Saçını çekmemi ve kıcını kıpkırmızı yapmamı ister misin? Benim için zevktir, Prens." Kollarını bana doladı ve bedenimi göğsüne doğru çekti. "Ama eğer sadece seni ilk sıraya koymamı istiyorsan

Bunu yapacağıma güvenebilirsin çünkü seni iyi hissettirmek beni tahrik ediyor."

Kollarının arasında dönüp şakağımı yumuşak göğsüne yaslarken, "Ben sarılmayı sevmem," diye homurdandım.

Christian gülünç derecede seksiydi. Vücudu rahatlatıcıydı. İçinde kaybolabileceğim güvenli bir yerdi.

Burnunu saçlarıma gömdü ve derin derin içine çekti. "Bunu göstermek için komik bir yolun var."

"Genelde nefret ettiğim kadar nefret etmiyorum," diye çekindim. "Bu bir oyuncak ayıyla kucaklaşmak gibi." Kollarımı boynuna doladım ve saçlarını dağınık topuzundan çekiştirdim. "Hoşuma gitti."

Kafa derisini kaşıdığımında inledi, saçlarının sürekli yukarıda olmasından kaynaklanan gerginliği hafiflettim.

"Topuzunu çok sıkı yaptığında kafanda ağrıyan yerler oluyor mu?" Ben sordum.

Christian gözlerini kapadı ve her Geyi içine çekti. "Evet. Bu iyi hissettiriyor."

"Neden uzun saçların var? Yoluma çıkıyor gibi görünüyor."

Bir kaşını kaldırdı. "Beğenmedin mi?"

"Ben öyle bir şey demedim. Neden böyle olduğunu soruyordum. Şömine rafınızdaki tüm fotoğraflarda saçlarınız kısa."

"Annemden sürekli kızların saçları için yardım istemek pratik değildi. Kendi saçımı uzattım, böylece kendi üzerimde pratik yapabilecek ve onlara öğretebilmek için nasıl bakım yapacağımı öğrenebilecektim. Örgülerle, buklelerle, bigudilerle, aklınıza ne gelirse işe gittim."

Kalbim sıkışmıştı.

Christian saate baktı ve içini çekti. "GGe dönmem gerekiyor." Çenemi yukarı kaldırdı ve dudaklarıma bir öpücük kondurdu. "Sen iyi misin?"

"Ben iyiyim."

"Benimle gelmek ister misin? Çocukların olduğu yere gidelim mi?"

Güldüm. "Eğer beni tekrar becermeyi planlıyorsan, ata binmekten ağrımamanı şiddetle tavsiye ederim."

Güldü. "Bu adil."

"İşine git," dedim, şakacı bir şekilde onu üzerimden iterek. O kot pantolonunu tekrar çekiştirirken ben yatağa doğru kıvrıldım ve yastıklara yaslandım.

Gömleğinin düğmelerini ilikledi. "Konuşmak istediğin bir şey olmadığına emin misin?"

Siktiğimin akıl okuyan kovboyları.

"Fikrini ne değiştirdi?" Ben sordum.

"Ne hakkında?" diye sordu kemerini bağlarken. "Sikişmek mi?"

"Evet."

Gülümsemesi utangaçtı. "Cass, geldiğin gün arabadan indiğini gördüğümünden beri seninle ilgili fanteziler kuruyorum. Buraya girdiğim ve seni kendine dokunurken gördüğüm gün seninle sevişmememin seninle hiçbir ilgisi yoktu."

"Çünkü senin çocukların var."

"İstiyorum." Botlarının üzerinde tepindi. "Ve bugün onlar için ayağa kalktın ve onları korudun." Yatağın üzerine eğildi ve beni öptü. "Benim için bundan daha çekici bir şey olamaz."

CHRISTIAN

"Y Benden kaçıyordun."

"Tanrım! Siktir!" Kahve sloshed karşısında
ve

seramik kupa Cassandra'nın elinden düşerken tezgahın üzerine yığıldı. Mutfak dolaplarına yaslandı ve kalp krizini önlemeye çalışır gibi elini göğsüne bastırdı. "Gittiğini sanıyordum."

"Demek benden kaçtığını kabul ediyorsun," dedim ön kapıyı arkamdan kapatırken, onu içeri almak için bir an çaldım.

Üzerinde hâlâ pijamaları vardı; uzun, ipeksi bir pantolon ve göğsünün her bir santimini saran dar, uzun kollu bir gömlek.

"Hayır," dedi savunmacı bir tavırla.

"Meşguldüm." "Benim evimde yaşıyorsun."

"Senden kaçmıyordum. Sadece bu sabah erkenden ayrıldığını ve dışarıda bir yerlerde inek işleri yaptığını düşündüm."

"Cass."

Gözleri elimdeki kâğıt torbaya ve kahve fincanına kaydı.

"Bu sabah kızları okula götürdüm." Yağlı kâğıda sarılı yumruyu masanın üzerine bıraktım ve yaklaştım

Soğukkanlı bir nezaketle. "Kimsenin ona bir bok vermediğinden emin olmak için Bree'yi sınıfına kadar götürdüm."

"Güç gösterisi asla kötü bir fikir değildir," dedi soğukkanlılıkla kahveye merakla bakarken.

"Süslü kahve dükkanına uğradım ve senin karışımını aldım."

Cassandra bir kaşını kaldırdı ve kâğıt bardağın kapağını açarak içine baktı, sonra da kokladı. "Tamam, ciddi ol. Sana zihin okuyucu olduğumu söylediğimi biliyorum ama ne tür bir latte içtiğimi nereden biliyorsun?"

Eğildim ve fısıldarken sakalımın kulağını gıdıklamasına izin verdim, "Tek yapmam gereken içeri girmek ve son zamanlarda gürültücü bir New Yorklu olup olmadığını sormaktı. Sonra da ne sipariş ettiyse bana vermelerini istedim."

Kahveyi dudaklarına götürürken homurdandı. "Etkileyici."

Masanın üstündeki kahvaltılık sandviçi aldım. "Pastırma, yumurta ve peynir."

Cassandra gerçekten şaşırmış görünüyordu. "Bisküvinin üzerinde değil mi?"

"Bisküviyle olmaz."

Kahveyi bir kenara bıraktı ve yağlı kâğıdı yırtmaya başladı. "Seni şu anda öpebilirim."

"Bana uyar." Sandviçe elini süremeden kalçalarını kavradım ve onu tezgâha yasladım, ikimiz de nefessiz kalana kadar öptüm. Saçlarını parmaklarıma doladım ve nazikçe aşağı doğru çekerek onu bana bakmaya zorladım. "Artık benden kaçmayı bırakacak mısın?"

Dudaklarını yaladı. "Bana rüşvet mi veriyorsun?" "İşe yarıyor mu?"

"Göreceğiz."

"O zaman sana rüşvet vermeye devam edeceğim."

"Demek bana rüşvet verdiğini kabul ediyorsun," dedi sesinde kendini beğenmiş bir zafer ifadesiyle.

Kupasını lavaboya bıraktım, rulodan bir kağıt havlu kopardım ve dökülen kahveyi sildim. "Ve az önce benden kaçtığını itiraf ettin. Sanırım ödeştik diyebiliriz."

Bir ısırik alırken dudaklarında muzip bir gülümseme belirdi. "Sen bana kahvaltı getirmeye devam et, ben de senden kaçmaya devam edeyim. Bu benim için oldukça iyi işliyor."

İyi görünmeye çalışıyordu ama gözlerinin çelik bıçaklarında güvensizlik ve incinmişlik olduğunu görebiliyordum.

Bugün yapacaklarımın bir listesi vardı. Normalde şimdiye kadar iş günümün üç ya da dört saatini doldurmuş olurdum. Ama nedense botlarım mutfak zeminine yapışmıştı ve yapılacaklar listesi o kadar da önemli görünmüyordu.

"Nasıl uyudun?" Kıçımı tezgâhın kenarına dayayıp bir bileğimi diğerinin üzerinden geçirerek sordum, sanki dünya kadar zamanım varmış gibi.

"Peki," diye mırıldandı yuvarlağın etrafında.

"Sanırım öyle." Kolumu arkasından uzattım, o da öne doğru eğildi. "Özellikle de saat yedide yattığından beri? Becks ve Nate'in evinde yemek yedikten sonra."

Cassandra, "Arayı kapatmak istedi, ben de yorulдум," diye itiraz etti.

"Saçmalamayı kes, prenses."

Yağlı kâğıdı toparlayıp çöpe attı ve adım atmaya başladı. "Ne söylememi istiyorsun?"

Onun gergin enerjisine katkıda bulunmak istemediğim için olduğum yerde kaldım. "Bana karşı dürüst olmanı istiyorum. Sen iyi misin?"

"Hayır." Ellerini havaya kaldırdı. "Hayır değilim. Duymak istediğin bu mu?"

Kahretsin.

"Cass..."

Bir elini tekrar saçlarının arasından geçirdi. "Duvarlara tırmanmaya başlayacakmışım gibi hissettim. Tamam mı? Sen gittikten sonra ortalık sessizleşti, ben de kızların gelmesini bekledim.

ve sonra panikledim. Bree'yle okuldaki durumdan sonra ne olacağını bilmiyordum, sonra da bizim... bilirsiniz... yaptığımız şeyden sonra. Düşünmek için zamana ihtiyacım vardı. O yüzden evet-" ellerini havaya kaldırdı "-Beck'in evde olup olmadığına bakmak için aşağı indim. Evlerinin onarımı bitmişti, ben de bebek kıyafetlerini katlamasına ve çocuk odasındaki eşyaları kaldırmasına yardım ettim. Ve evet. Kızları yatmaya hazırladığını öğrendikten sonra geri geldim, böylece fark edilmeden içeri sızabilirdim. Duygularla ya da onların yanında küfür etmemekle ya da senin her gün uğraşmak zorunda kaldığın şeylerle uğraşacak kapasitem yoktu."

"Cass."

"Eğer planlamadığım bir durumdan kaçınmak beni kötü adam yapıyorsa-"

"Cassandra." Onu belinden yakaladım. "Dur."

Gözleri yaşlarla doldu ve içimde bir şeyler kırıldı.

Yanaklarını avuçladım. "Sorun nedir?" "Az önce sana söyledim-"

"Hayır. Dün gece neden kıt olduğunu bana söyledin ve bu adil. Seni suçlamıyorum." Gözlerinin altını sildim. "Neden ağlıyorsun, tatlım?"

Göğsüme yasladığı sağ eline baktı. "Sanırım sonunda dün gece kafama dank etti."

Bu duyguyu çok iyi bilirim. Hayatımın geri kalanını birlikte geçireceğimi düşündüğüm kişinin ansızın gittiğini fark etmek.

Keder aşamalı değildir. Açıkçası, öyle olsaydı daha kolay olurdu. Dalgalar gibi alçalıp yükselir. Kötü günler her zaman iyi günleri takip eder, ancak daha iyi günler asla çok geride kalmaz.

Ne yazık ki, kederle başa çıkmak yaşamaktan daha kolay.

"Gel buraya," dedim onu kollarımla sararken.

Cassandra hiç karşı koymadan göğsüme yaslandı.

"Benden kaçma prenses. Cam bir terlik bırakmadan olmaz." O gülerken ben başının üstünü öptüm.

Yumuşakça. "Ve benden kaçmak dışında sağlıklı bir başa çıkma mekanizmasına ihtiyacın olursa, beni nerede bulacağını biliyorsun."

Cassandra gözlerini sildi. "Takılmanın sağlıklı bir başa çıkma mekanizması olduğunu sanmıyorum."

"Seksten bahsetmiyordum."

"Buna inanmakta güçlük çekiyorum," diye karşı çıktı.

"Ateşli silahlarım, baltalarım ve fırlatma bıçaklarım var. Zehrinizi seçin."

Gözlerinde merakla başını kaldırıp baktı. "Tripp şeklinde hedefleriniz var mı?"

Kıkırdadım. "Ofise daha iyi bir yazıcı almamız gerekecek."

Şaşkınlıkla Cassandra başını göğsüme yasladı ve gözlerimi kapatarak içime gömüldü. "Bree bu sabah nasıldı?"

Parmaklarımı saçlarında gezdirdim. "Sınıfa dönerken biraz ürkekti. Balıkçı yaka giymek istedi."

Cassandra nefesinin altında küfretti.

"Ona verdiğin kolyeyi tekrar taktı. Umarım sorun olmamıştır."

"Sorun değil."

Cass zaten kendini kötü hissederken bu konuyu açmayı düşündüm ama Cassandra okuldan eve döndüğünde konuşmak için yanında olmadığına Bree çok üzülmüştü. "Bree dün gece seni özledi."

Cassandra benden uzaklaştı.

"Cass."

"Ne?" diye kestirip attı pahalı kahvesine uzanırken.

"Okuldan eve döndüğünde bilgi almak için orada olacağına dair ona söz vermiştin."

"Yani? Sen ve bir terapisti var. Bazen bir kovboy yerine terapist olman gerektiğini düşünüyorum."

"Mesele bu değil. Eğer tutmayacaksanız kızlarıma söz vermeyin."

"Eğer fark etmediysen, ben çocuklarla ilgilenen biri değilim. Sana garanti ederim, dün onunla konuşmamış olmam iyi bir şey. Berbat haldeydim."

"Bak, böyle şeyler söyleyip duruyorsun ama yine de sana inanmıyorum."

Gözlerini kahveye çevirdi.

"Zamanı ne kadar geri almaya çalışsam da, artık bebek değiller." Parmağımı gömleğinin paçasının altından geçirdim ve ipek pantolonunun bel bandı boyunca tenin izini sürdüm. "Çocuklarla ilgilenmediğini söylemeye devam edebilirsin ama ben ne görüyorum biliyor musun?"

"Bana söyleyeceğine dair içimde bir his var," diye mırıldandı.

Parmaklarımı elastik beline doladım ve kalçalarını kendime doğru çektim. "Sen bir koruyucusun."

Cassandra yanağını yanağıma bastırarak fısıldadı: "Beni olduğumdan daha iyi biri sanıyorsun. Ben sadece bir sürtüğüm ve bundan nasıl para kazanacağımı biliyorum."

Başımı eğdim ve ağzının köşesini öptüm. "Bence sen kendine inandırdığından çok daha iyi bir insansın."

Fısıltısı tenimde süzülen bir hayalet gibiydi. "Tek istediğim iyi bir sikti."

"Bunu yerine getirdiğime eminim prenses. Ama hafızanızı tazelememe ihtiyacınız olursa, memnuniyetle."

Kalçamdaki radyo CJ'in sesiyle çıtırdadı. "Chris- buralarda mısın?"

Cassandra, araya girmesini fırsat bilerek odasına çekildi.

"Devam et," dedim telsize.

"Veteriner çantasını al ve buraya gel. Fazladan bir çift ele ihtiyacım var."

Cassandra'nın bavulundan kıyafetlerini çıkararak etrafta dolaşmasını ve gün için giyinmesini izledim. Daha bavulunu *bile açmamıştı*.

Ne düşünüyordum ki?

Elimi salladım. "Evet, dışarıda olacağım. Sıkı tutun."

"Her şey yolunda mı?" Cassandra misafir odasından sordu.

"Uh, emin değilim. Hayvanlardan birinin başı dertte gibi görünüyor. Bir süre sonra geri döneceğim."

Bluzunu çekiştirirken siyah sütyeninin içinde göğüsleri zıplıyordu. "Bugün iş gününüzden bir saate ihtiyacım olacak," dedi, kalbi kırık olduğunu itiraf eden savunmasız kadından sıyrılıp reklamcı Cassandra'nın zırhını giyerek.

"Sonunda bunca zamandır sana ne yapman için para ödediğimi görebilecek miyim?" Bir termosla kahve doldururken sordum.

"Daha çok önümüzdeki birkaç yıl boyunca ne için fahiş miktarda para ödeyeceğinizi göreceksiniz."

"Özür dilerim, *yıllar mı?*"

Başını tekrar yatak odasının kapısından içeri soktu. "Bana büyük oyna demiştin."

"ORADA DUR."

I DONMUŞ içinde ve kapı aralığı . ve
ofis. Cassandra masamın arkasında
oturuyordum, solungaçlarımın etrafında biraz yeşil
görünüyordu.

Beni uzak tutmak için bir elini uzattı. "Tanrım, iğrenç kokuyorsun. *Bu da ne böyle?*"

"Bu sıcak dışarı bugün," I dedi, alarak
a adım İçeride.

"Muhtemelen biraz terlemiştir."

Burnunu sıktı. "Hayır. Dışarı. Ölüm gibi kokuyorsun."

"Bir saatime ihtiyacın olduğunu sanıyordum."

Manikürlü elini kapıya doğru salladı.

"Yoğunlaştırabilirim. Biraz sabun ve sıcak suyla otuz dakika geçir. Temmuz ayında neden çöp kamyonunun dibi gibi koktuğunu bilmek istiyor muyum?"

"Bir durum vardı." Cassandra gözlerini kırptırdı. "Bir durum."

Ağır veteriner çantasını eşiğe bıraktım. "CJ'in yavrusunu doğurduktan sonra belini döven bir annesi vardı. Doktor doğudaki küçük bir kasaba olan Maren'deydi ve yardım etmek için buraya gelemedi."

Kaşları kalktı. "Yani yaptın mı?"

Omuz silktim. "Rahim sarkması. Dikiş attım ve stabil hale getirdim. Doktor onu kontrol etmek için birkaç saat içinde burada olacak."

Cassandra'nın gözleri tekrar bilgisayar ekranına kaydı. "Az önce bana tüm kolunu bir ineğe soktuğunu söylememişsin gibi davranacağım-"

"Aslında iki kol," dedim, sadece açıklığa kavuşturmak için. "Duş," dedi.

"O külotu çözmene yardımcı olacaksa dışarıda hortumla yıkanırım. Eve gidip zaman kaybetmek istemiyorum."

Parmakları tuşların üzerinde uçuştı. "Endüstriyel sınıf sabununuz yoksa ve soyunup tüm çiftliği teşhir etmeyi kabul etmiyorsanız, gidip düzgün bir duş alacaksınız."

Bunu planlıyordum ama Cassandra ile sözlü pinpon oynamak hızla en sevdiğim hobim haline gelmeye başlamıştı. "Bu hoşuna giderdi, değil mi?"

Dudaklarında umursamaz bir gülümseme belirdi. "Vaktimi boşa harcamayı bırak ve git duş al."

"Bana katılabilirsin."

Cassandra'nın gözleri şaşkınlıkla yukarı doğru kaydı. "Mesai saatindeyim."

"Bu bir hayır değil," dedim sırtarak.

"Çocuklarınız yakında evde olacak."

Bu bir hayırdı.

Cassandra dudaklarını büzdü, neşesini bastırmaya ve sertleşmiş kabuğunu korumaya çalışıyordu ama bir kahkaha attı. "Seninle yirmi dakika sonra evde buluşuruz. Çek defterini hazırla."

Aceleyle eve çıktım ve günün yorgunluğunu atmak için duşa girdim. Ne kadar hızlı yapmaya çalışsam da Cassandra'yı aklımdan çıkaramıyordum.

Üzerindeki bluz o kadar da dekolteli değildi ama masaya doğru eğilmişti ve dantel sütyeninin üzerinde kabaran göğüslerini kusursuz bir şekilde görmemi sağlıyordu.

Avuç içimi düşün kenarına bastırdım, elimi aletimin etrafına sararken kendimi duvara yasladım. Gerginlik omzumdan taşarak, ben pompalarken sikime doğru akıyordu. Cassandra'nın altımda kıvrandığını, durmam için bana yalvarana kadar vücuduna taparken kıvrandığını hayal ettim.

Onu tekrar becermek istedim.

Spermim sert çizgiler halinde duvarı tokatlarken inledim.

Bu kısa sürdü. Dayanıklılığımı geri kazanmam gerekiyordu.

Duşu spreyle yıkadım ve belime bir havlu sararak dışarı fırladım. Telefonum banyo tezgahının üzerinde vızıldıyordu.

"Alo?"

"Açmana şaşırdım," dedi Ray.

Kıkırdadım. "O zaman neden aradın?" "Sesli mesaj bırakırım diye düşündüm."

Banyodan çıktım ve Cassandra'yı mutfak masasında otururken yakaladım. Telefonu işaret ettim ve sonra yatak odama daldım.

"Peki, ne için arıyorsun? Şu anda toka tavşanları tarafından kovalanıyor olman gerekmiyor mu?"

CJ ile benim aramdaki kardeş olan Ray, rodeo pistlerinde hayatını sürdüren şampiyon bir boğa binicisiydi.

"Hayır, taşınıyoruz. Cinch'i Kuzey Carolina'da sürdüm. Hafta sonu için Florida'ya gidiyorum."

Temiz bir kot pantolon giyerken omzumun üzerinden baktım. "Houston'a gelecek misin?"

"Öyle görünüyor. En sevdiğim kızları beni görmeye getirecek misin?"

Bree ve Gracie Ray Amcalarına tapıyorlardı. Doğduklarından beri parmaklarının ucundaydı.

"Bilmiyorum. Kazanacak mısın? Senin berbat olduğunu görmelerini istemem."

"Siktir git. Bak, gitmem gerek. Ama yakında senin yolunda olacağım. Houston'a gitmeden önce bir gece sende kalsam sorun olur mu?"

"Aslında-"

Ray sözümü kesmeden önce aklımdan geçenleri söyleyememiştim bile. "Bekle. Sakın söyleme. Yanında biri var, değil mi?"

"Çiftlik için çalışıyor," dedim nefesimin altında. "İş tarafında. Onu Becks getirdi."

"Uh-huh. Ve senin evinde mi yaşıyor?"

"Kulübeler boktan."

"Lanet olsun. CJ ve Nate'e ödeme yaptırmam gerekecek. Nate kızların yanına birini getirmenin en az iki yıl süreceğini düşünüyordu. CJ'in bahsinde altı ayı kalmıştı."

"Siktir git. Öyle bir şey değil," diye homurdandım.

"Elbette. Kendine bunu söylemeye devam et. Zaten annemi aramam gerek. Bana söylemesini sağlayacağım."

"Annem bir bok bilmez. Onun aklına fikir sokma. Başımda yeterince sorun var. Başından beri görüşmediğim biriyle ciddileşmem konusunda beni rahatsız etmesine ihtiyacım yok."

Ray güldü. "Sözde savunulacak hiçbir şeyi olmayan biri için bu büyük bir savunma."

"İşe dönmem gerek. Dedikodu değirmenini döndürmeye başlamadan önce ihtiyacın olan başka bir şey var mı?"

"Hayır," diye kıs kıs güldü. "Yakında görüşürüz. Misafir odasını hazırlama konusunda endişelenme. Ben CJ ve çocuklarla yatarım."

"Dikkatli sür. Ezilmeyin."

Telefonumu cebime soktum ve Cassandra'nın yanına gitmeden önce üzerime bir tişört geçirdim.

"Bu da neydi şimdi?" diye sordu, koltuğumda tahtı gibi uzanırken elindeki kâğıt yığınının başını kaldırarak.

Üzerinde çok iyi görünüyordu.

"Kardeşim," dedim kanepeye oturup yanımdaki yeri okşarken.

Şaşırtıcı bir şekilde Cassandra uysal davrandı ve yanıma çöktü. "CJ ve Nate'in bir milden daha az bir mesafede olduğunu düşünürsek, diğerinin yaptığını varsayacağım."

"Evet." Kolumu omuzlarına doladım ve kucağındaki belgelere bir göz atmaya çalıştım. "Ray aradı ve birkaç hafta içinde Houston Rodeosu için şehre geleceğini söyledi. Ziyarete gelecekmiş."

"Hmm." Dudaklarına dokundu. "Bu bana uyar." "Burada uydurduğun şeyden korkmalı mıyım?" I

Şansımı zorlayıp başının tepesine bir öpücük kondurduğumda, "Muhtemelen," dedi. "Muhtemelen," dedi daktiloyla yazılmış bir dosyaya göz atarken. "Büyük oynamamı mı istiyordun? Griffith Kardeşler Çiftliği

Canlandırma Projesi'ne hoş geldiniz. Ve başlamadan önce Bütçe konusunda sızlanıyorum, yatırımcılarım var."

Yatırımcı fikrinden nefret ederdim. Çiftliğin mirasını ya da gıda döngüsünün ayrılmaz bir parçası olmak için gösterdiğimiz özeni umursamayan yüz­süz takım elbiseliler bir yana, kimseye borçlu olmaktan hoşlanmıyordum.

"Hırlamayı kes," diye kırptı.

Boğazımı temizledim ve onu dinlemeye, bundan nefret etmeye ve onu kolayca hayal kırıklığına uğratmanın bir yolunu bulmaya razı oldum. "Devam et."

"Birinci aşama, bütçe dahilinde olan kısa vadeli projeler olacak. Başlangıçta size sunduğum atçılık programı bunun temel taşı olacak. Halihazırda sahip olduğunuz kaynaklardan ve altyapıdan yararlanmamak için deli olmanız gerekir. Ve siz Griffith'lerin deli olduğunu düşünmüyorum. Sadece inatçısınız."

Bir sonraki sayfaya geçti.

"Yenilenebilir enerji kiralama seçenekleri, sürü meradan meraya döndürülürken anında gelir getirecektir. Güneş, rüzgar ve baz istasyonu kiralama için yazılı tekliflerim var. Kişisel bir tercihim belirtmek gerekirse, buraya bir baz istasyonu kurun ki Taş Devri'nde yaşamayı bırakın. Faydaları istikrarlı gelir ve vazgeçmek istediğiniz kadar az veya çok arazi kaplayabilir. Onları yerleştirmek için bir sonraki aşamada göze batmayacak noktalar bulabiliriz."

Tartışmak için ağzımı açtım ama sözümü kesti.

"Bazı çalışmaları inceledim ve CJ ile bu konuda konuştum. İnekler uyum sağlayacaktır. İyi olacaklar." Gözleri benimkilere kaydı. "Madem bu konuyu açacaktın."

Öfkelendim. "Devam et."

"Elimizdeki acil bütçeyi kullanmamız gereken yerler atçılık programı ve arazi edinimidir. Çiftliğin kuzeyinde arazilerinin bir bölümünü satmak isteyen iki mülk var ve bu arazilerin bir müteahhit yerine size verilmesini tercih ediyorlar."

"Peki siz müteahhit değil misiniz?" Bir dizi mimari maket ve kat planının açıkta kalan kenarına dokunarak sordum.

"Bildiğin şeytan bilmediğin şeytandan iyidir," diye kestirip attı.

"Adil."

"Ek arazi sürüye daha fazla alan sağlayacak ve isterseniz genişletebileceksiniz. Mevcut altyapıya (su, elektrik vb.) yakın olan arazi geliştirilebilir."

İnledim. "Beni kaybediyorsun."

"Sadece beni dinle. Bu konuşma için büyük para ödedin."

Parmaklarımı omuzlarında gezdirdim ve boynunda biriken gerginliği yatıştırdım.

"Bir restoran. Çiftlikten sofraya. Her şey şirket içinde yapılıyor. Dry-aged biftekler, yerel ürünler, birinci sınıf şefler. İnsanlar zincir restoranlarda yemek yemek için buraya gelmez. Bir varış noktası olmalı. İşler iyi giderse, bir tür zanaatkârlık veya özel gıda dükkânı da eklenebilir. Arı yetiştiriciliğine başlayıp bal satabilir ya da sos ve unlu mamuller yapabiliriz. Belki de posta yoluyla biftek servisi. Seçenekler sonsuz."

Bir sonraki sayfaya geçti.

"Buraya ulaşmak Austin, Houston ya da Dallas'tan hızlı bir yolculuk olmadığı için kalacak bir yer inşa etmemiz gerekecek. Bir çeşit han. Kulübeler yenilenebilir ve ayrı ayrı kiralanabilir. Konaklama ve bir restoran da size bir gecelik konaklamalardan daha fazlasını sunar. Lüks düğünler için bir destinasyonunuz olur. Şirketler 'çiftlik deneyimi' için rezervasyon yaptırabilir. Ekip oluşturma ve tüm bu saçmalıklar. Kulübeden bir uzantı inşa edin ve bir günlük spa'ya sahip olun. Sahada yaptığım araştırmalara bakılırsa, dinlenmek ya da özel bir olayı kutlamak için kaçacak yer arayan çok sayıda yerel halk var."

Son sayfayı çevirdi. New York'taki bir emlak firmasından gelen bir fakstı.

"Lawson International projeyi desteklemeye istekli."

Rakamlara bakarken kısık bir ısıklık çaldım. "On milyon dolar. Bu... şirket bize on milyon dolar mı verecek?"

Cassandra çenesini kaldırdı. "Güçlü insanlar tanıyorum Christian. Yol kenarında bir motel inşa etmiyoruz. Burası lüks bir destinasyon olacak. Yatırım da bunu yansıtacak, misafirler yemek yemeye ve konaklamaya geldiğinde fiyatlar da öyle."

Gülmekten kendimi alamadım. "On milyon doları olan kimi tanıyorsun?"

Gözünü bile kırpmadı. "Isaac Lawson'ın değeri on milyon dolardan çok daha fazla. Muhtemelen başucunda nakit olarak tutuyordur." Sayfaya dokundu. "Ortaklığın şartları açıkça belirtilmiş ve zaten bir

Anlaşmayla getirilen restoran işletmecisi için tercih."

Burnumun kenarını çimdikledim. "Bu insanlara güvenilebileceğimizi nereden biliyorsun?" Hâlâ gözlerime inanamıyordum. "Onları nereden tanıyorsun ki?"

"Çiftliğinize gelmeden önce reklamcı olduğumu unutuyorsunuz. Bay Lawson'ın reklamcısını ve kişisel asistanını tanıyorum. Tüm kirli çamaşırlarını biliyorum ve bir ya da iki örtbas olayına yardım ettim. Telefon görüşmesi yapmak kolaydı. Anlaşma öyle değildi. Herhangi bir karar vermeden önce hukuk müşavirinizle ayrıntılı olarak gözden geçirmenizi tavsiye ederim. Sözleşmenin gelişimi ve şartları muhtemelen sizden daha uzun yaşayacak. Şartları tartışırken ve kararınızı verirken kızları ve gelecek nesilleri düşünün."

Cassandra kâğıtları birbirine karıştırdı ve sayfaları düzeltmek için kucağına vurdu.

Dirseklerimi dizlerime dayadım ve ellerimi saçlarımda gezdirdim. "Bundan nefret ediyorum."

"Öyle olduğunu biliyorum," dedi hiç umursamadan.

"CJ bundan daha da nefret edecek."

Cassandra teslim edildi üzerinde ve yeniden canlandırma planlar.

"Muhtemelen."

İçimi çektim. "Büyük oynadın."

Gözleri yumuşadı. "Yapmamı sen söyledin."

Kanepeye yaslanıp tavana bakarken "Siktir," diye homurdandım. "Hadi yapalım şu işi."

CASSANDRA

"S O, bu çok garip." Becks ön kapıyı kapattı ve derin bir nefes verdi.

Ellerini karnının üzerine koymasını dikkatle izledim. "Özel şoförün olmadan buradan ayrılman gerektiğine emin misin?"

Kızıl saçlarını topuz yaptı ve başının üstünde bağladı. "Doğuma girersem sen sürebilirsin."

Güldüm. "Araba kullanmam konusunda *bana* güveniyor musun?"

Becks verandanın merdivenlerinden inerken güldü. "Dur tahmin edeyim. Araba kullanmayalı en az altı ay mı oldu?"

"On sekiz ay," dedim onu Nate'in kamyonetine kadar takip ederken. "Tripp'in bir şoförü vardı ve eğer bir müşteriyle seyahat ediyorsam, onlarla ve şoförleriyle birlikte giderdim."

"Ah, şehir hayatı," dedi kendini sürücü koltuğuna atarken.

Kendi kapımı açmak garip hissettirdi. Christian denediğim için hep bana sataşırdı ama ben aldırmadım ve içeri girdim.

Nathan Griffith'in kamyoneti de Christian'inkiyle aynı kokuya sahipti. Motor yağı, saman ve kolonyadan oluşan rahatlatıcı bir kokuydu.

"Hiç özölüyor musun?" Evden uzaklaşırken sordum.

Christian'ın evi silik bir lekeye dönerken yan aynaya baktım. Cumartesi günüydü, bu yüzden Bree ve Gracie okuldan çıkmıŒ, ön bahçede daireler çizerek koŒuyorlardı. Sadie verandanın en üst basamağında oturup gölgeden onları izlemeyi uygun buldu, gerekirse onları gütmeye hazırdu.

Cumartesi gününü kardeşleriyle birlikte kulübelerde çalışarak geçireceklerini söylediğinde Christian'ı sorgulamıştım. Bree ve Gracie orada öylece bırakıldılar mı? Tek başlarına mı?

Christian yüzünde sinir bozucu derecede kendini beğenmiş bir ifadeyle bana iyi olduklarına dair söz verdi.

"Ne? Manhattan'da Manhattan'da yaşamayı özölüyor muyum?" Becks başını salladı. "Hiç de değil. İşe geri dönmekten ve oraya uçmaktan biraz korkuyorum. Orayı özlemek sadece ilk üç aylık dönemimde sorun oldu. Canım sosisli sandviç çekiyordu ama stüdyonun dışındaki arabadakilerden istiyordum. Başka hiçbir şey kulağa hoş gelmiyordu."

Gözlerimi kızlardan ayırdım ve çiftlikten çıkış yoluna odaklandım. "Doğumuna ne kadar kaldı?"

Becks emniyet kemerini karnının üzerinden geçirirken ofladı. "Her an olabilir. Teknik olarak gelecek hafta doğurmam gerekiyor ama kadın doğum doktorum indüklenmem gerekebileceğini söyledi. Bir sonraki randevumda ne olacağını göreceğiz." Çiftliğin garaj yolundan çıkmadan önce yolun açık olduğundan emin olmak için kontrol ederken ona baktı ve gülümsedi. "Bunu önerdiğine sevindim. Bir kız arkadaşımınla çıkmayalı uzun zaman oldu. O lanet çiftlik kovboylarla dolup taşığından beri. Griff Anne harika biri ama Chris'in kızlarına o kadar çok yardım ediyor ki tırnaklarımızı yaptırmak için onun zamanını almak istemiyorum, anlıyor musun?"

Rahatsızlığımı hafifletmek için sahte bir gülümseme taklit ettim. Arkadaşlarımla nasıl dışarı çıkacağımı bilmiyordum. Bunu yapmadım. Çalıştım. Katıldım

etkinlikler. Rahatlamak ya da araştırma yapmak için ihtiyaç duyduğumda kendi zamanımda şımartıldım.

Ama çiftlikten ayrılmak istiyordum. Becks'i bu işe bulaştırmak Christian'ın sorgulamadan gitmeme izin vermesinin en kolay yoluydu.

"Neden Claire yemek yaparken eve gelmiyorsun? Herkes gelir."

O büyük aile yemeklerinden ustaca kaçındım, her zaman Christian'ın evinde kalıp sandviç ya da onun getirdiği yemek artıklarını yemek için bir bahane uydurdum.

Başım ağrıyor.

Aileme arayacağımı söyledim ve onlar da o yaşta, iyi olduklarından emin olmalıyım.

Yatırım ekibinden yeniden canlandırma projesiyle ilgili bir telefon bekliyorum.

Senin erken sabahlarına alışkın değilim. Ben erken yatacağım.

Bugün bir sürü insanla konuştum. Sadece kendime ait sessiz bir geceye ihtiyacım var.

"Ben aileden değilim," dedim sanki bu kadar basitmiş gibi. "Rahatsız etmek istemem."

Becks güldü. "Chris'le birlikte yaşıyorsun. Kişisel ve profesyonel arasındaki çizgi çoktan aşıldı." Kaskatı kesildim ve Becks frene bastı. "Bekle-" diye nefes nefese kaldı.

Parmaklarımı şakaklarıma bastırdım. "Oraya gitme."

Başını geriye attı. "Aman Tanrım! Bunu daha önce nasıl göremedim? Hormonları suçluyorum. Beni delirttiler. Ama *aman Tanrım!*"

"Rebecca Davis-"

"Griffith," diye düzeltti.

"Lütfen, sadece manikür salonuna git."

"Hayır, hayır, hayır," dedi gülerek, boş bir benzin istasyonunun otoparkına yanaşıp kamyonu durdururken.

"Çok fazla işgüzar var. Bana hiçbir şey söylemiyorsun. *Ne oldu?*"

Parmaklarımı orta konsola vurdum, düşündüm ne kadar söyleyeceğimi.

Kız arkadaşlarımla nasıl dışarı çıkacağımı bilmiyordum. Ama bundan da öte, kız arkadaşım yoktu. Bu hiç önemli görünmemiştir.

Tripp vardı. Kariyerim vardı. Müşterilerim vardı. *Onlar için* sürekli çalışıyor ve sosyalleşiyordum.

Neden kendi hayatıma ihtiyacım vardı?

Ama çiftlikteki hafta sonları yalnızdı.

Christian, Bree ve Gracie'yle olabildiğince çok zaman geçiriyordu. Birlikte ata bindiler. Evi birlikte temizler ve çamaşır yıkarlardı. Geceleri oturma odasında film izleyerek geçiriyorlardı.

Ve işte oradaydım. Misafir odasında saklanan ürkütücü kadın.

İçlerinden biri beni her zaman onlara katılmaya davet ederdi ama bu benim geçebileceğim bir çizgi değildi.

Onu ikinci tura çıkarmaya karşı olduğumdan değil, ama Christian'la yatmak evcilik oynamaktan farklıydı.

Becks'le çıkmak -biraz garip olsa da- ihtiyacım olan rahatlamayı sağladı.

"Hiçbir şey olmadı," diye yalan söyledim tecrübeli bir kırmızı halı güreşçisinin pratik etkinliğiyle.

"Benim de kamera karşısında nasıl yalan söyleneceğini bildiğimin farkındasın, değil mi?" Becks gözlerini devirdi. "Bak. Kardeş eşler falan olmadığımızı biliyorum ama yabancı da değiliz. Bana anlatabilirsin. Burada olmak yalnızlık olmalı."

"Hiçbir şey olmadı. Sadece birkaç gün gergin geçti. CJ yeniden canlandırma projesinden memnun değil ve Christian işler ilerlemeden önce herkesi ikna etmeye çalışıyor."

Sırıttı. "Konuyu değiştirme."

"Pratikten çok uzağım." İnledim ve kamyonetin koltuğuna yığıldım. "Daha iyi bilmeliydim. Bir numaralı kural: asla bir gazeteciyle oturmak zorunda kalma."

Becks güldü. "Ve önümüzdeki birkaç saat boyunca benimle sıkışıp kaldın. Ama en azından ağzımı kapalı tutabileceğimi biliyorsun. Ve Chris'le olan durumun 'dış ilişkiler' olarak sınıflandırılmadığı sürece, bunu iş için kullanamam."

Ona ters ters baktım. "Kayıt dışı mı?"

Dudaklarını sıktı. "Tek kelime etmeyeceğim." "Kocana bile mi?"
"Söz veriyorum."

Onu işaret ettim. "Eş ayrıcalığı yok. Ben ciddiylim."

Becks derin bir nefes aldı ve duruşunu yeniden ayarladı. "Parmağımı kesip açmamı ve gösterge paneline kanla bir Gizlilik Sözleşmesi yazmamı mı istiyorsun? Bana şimdiden söyle. Aramızda kalacak."

Arkama yaslandım ve ürperdim. "Christian ve ben takıldık." Göz ucuyla ona baktım ve tepkisini bekledim.

"Ve?" diye bastırdı.

"Ve hiçbir şey. Bir kere yattık. O kadar."

Tatmin olmuş bir şekilde arabayı otoparktan çıkardı ve kasabaya doğru yola koyuldu. "Peki bunu tekrar yapmak ister misin?"

Tırnak d i p l e r i m i karıştırdım. "Gerçekten detayları mı soruyorsun? O senin kayınbiraderin."

Becks sırıttı. "O senin her zamanki tipin değil ve bu kötü bir şey değil."

Bu konuda haklıydı.

Omuz silktim. "Son zamanlarda tipim bana uymuyor. Ya da hiç. Sanırım kısa bir kaçamak tam da ihtiyacım olan şeydi."

"Ve ne? Önümüzdeki birkaç yıl boyunca burada kalıp yeniden canlandırma projesini denetleyeceksiniz ama bir daha birbirinize dokunmayacaksınız öyle mi? Ya biriyle çıkmaya başlarsa?"

"Her şeyden önce," dedim o manikür salonunun önündeki boşluğa çekerken. "Biriyle çıkmaya başlaması umurumda değil. Bu onun

benim işim değil." *Ama göğsümdeki sızı bana pis bir yalancı olduğumu söylüyordu.* "İkincisi, sözleşmeler imzalanıp işler kendi kendine yoluna girene kadar buradayım. Planları hayata geçirmek için yerel bağlantılar bulacağım. Burada çok uzun kalmayacağım."

"Böylece neye geri dönebilirsin? Aldatan eski nişanlıyla Carrington Grup için çalışmaya mı? Yirmi dört saat telefonuna bağlı kalmaya mı? İzin günlerini havaalanı bekleme salonlarında ve otel odalarında mı geçireceksin?"

Dışarı zıpladım ve kaldırıma çıkıp temiz, küçük kasaba havasını içime çektim. "Jet yakıtı ve terminal kahvesinin kokusunu özledim."

Becks kamyoneti kilitleyip kolunu benimkine doladıığında, "Kendine bunu söylemeye devam et," dedi. "Kızlar seni özleyecek."

Kapıyı çekip açtığında göğsümdeki gerginlik geri geldi ve aseton ve cılanın rahatlatıcı kokusuyla karşılaştım.

Ama bu sefer Becks'in hiç haberi yoktu. "Hadi ama. Milyonlarca doktor ve hemşire bebeğimi iterken beni izlerken ayak parmaklarımın güzel olmasını istiyorum."

Becks ve ben çiftliğe döndüğümüzde öğleden sonra olmuştu. Tırnak randevuları öğle yemeğine dönüştü ve Becks'in daha önce alıp almadığını hatırlayamadığı bazı kreş malzemeleri için bir mağazaya uğradık.

Vedalaştım, henüz doğuma girmemişse gelecek hafta sonu bir gezinti yapmak için geçici bir söz verdim, sonra Becks ve Nate'in evinden Christian'ın evine giden toprak patikadan aşağı doğru uzun bir yürüyüş yaptım.

Işıklar açıldı ama ev tuhaf bir şekilde sessizdi.

Muhtemelen gezintiye falan çıkmışlardır.

Basamakları hızla çıktım, tepede durup topuklularımı çıkardım. Yeni boyanmış ayak parmaklarımı yıpranmış

ve direğe doğru yığıldı.

Yorulmuştum. Çok yorgundum. Bugünden sonra değil - gerçi sosyalleşmeyeli epey olmuştu ve biraz paslanmıştım.

Sadece yorgundum. O kadar.

Zihnim her zaman gürültülü ve telaşlı olurdu. Dürüst olmak gerekirse, çiftliğin etrafındaki sessizlik güzeldi. Becks'in Nate'le savaş bölgesinde geçirdiği bir buçuk yıldan sonra burada neden kendini güvende hissettiğini anlıyordum.

Muhtemelen küresel çatışmaları haber yapmak için dünyanın dört bir yanına uçmaktan güzel bir mola oldu.

Hemen içeri girmek yerine verandadaki salıncağa doğru döndüm. Bir ayağımla ileri geri sallanırken hafif bir esinti vardı. Başımı arkaya doğru sarkıtıp derin bir nefes verdiğimde salıncağın arkası boynuma baskı yapıyordu.

Belki Becks'in ödünç alabileceğim bir kitabı vardır. Christian'ın evinde şarap var mıydı?

Gökyüzü pamuk şekere dönene kadar burada kalmak, dolu dolu bir şeyler yudumlamak ve müstehcen bir şeyler okumak istedim.

Köpek bir anda ortaya çıktı ve verandaya fırlayıp salıncağın altına yerleşti.

"Hemen döndün mü?" Christian ön kapıdan çıktığında beni şaşırttı.

Çabucak doğruldum. "Kızlarla dışarıda olduğunu sanıyordum."

Omzuna bir bulaşık havlusu asılmıştı. Onu aşağı çekti ve ellerini sildi. "Bu gece annemin evindeler. Ayda bir kez onları misafir ediyor, böylece ben de kendime bir gece ayırabiliyorum."

"Ah." Claire ve Silas'ın evine doğru baktım. "Gecenizi bölmek için ortalıkta görünmemeye çalışacağım."

"Yapmamamı tercih ederim." Ve bununla birlikte ön kapıyı ardına kadar açık bırakıp içeride kayboldu.

Nihayet salıncaktan ayrıldığımda, onu lavaboda plastik kapları ovarken buldum.

"İzin gününü gerçekten iyi geçiriyorsun."

Christian sonuncuyu da yıkayıp giderin fişini çekerken kıkırdadı. "Buzdolabını temizlemeyi olabildiğince erteledim. Orada bir şeyler dolaşmaya başlamıştı." Çıplak ayaklarına baktı. "Becks'le iyi vakit geçirdin mi?"

"Şaşırtıcı bir şekilde, evet."

Lavaboya sprej sıktı, sonra ellerini kuruladı. "Bu neden şaşırtıcı?"

Onu oturma odasına kadar takip ettim ve kanepenin bir ucuna kıvrıldım, o da diğer ucuna. "Biz profesyonel tanıdıklardık, arkadaş değil. Onunla iş ya da etkinlikler dışında hiç vakit geçirmedi."

Christian kolunu kanepenin arkasına uzatarak parmak uçlarının saçlarımla oynamasına izin verdi, ama aramızdaki boşluğu hiç kapatmadı. "Bir sürü 'profesyonel tanıdığın var ama arkadaşın yok' gibi bir his var içimde."

"O yargılayıcı ses tonunu kendine sakla-"

Güldü. "Seni yargılamıyorum Cass. Sadece bir gözlem yapıyorum. Ayrıca, ben konuşmayı seven biri değilim. Sosyal bir hayatım yok."

Parmakları kafa derimi sıyırdı ve eridim. *Belki biraz daha yakın oturursam başıma masaj yapabilirdi.* Arkamdaki yastığı yeniden ayarlayarak on santim daha yaklaştığımı gizledim.

"Peki, çocuksuzken ne yapıyorsun?" Parmaklarını saçlarımla arasına sokup aşağı yukarı kaşırken sordum. *Aman Tanrım, bu orgazmdan daha iyiydi.*

Christian başımı kaşıyıp duruyordu. "Ben yetişirim ev işleri. Bazen Nate ya da CJ geliyor ve bira içiyoruz."

"Kulağa korkunç geliyor," dedim, gözlerim kapanırken başımı ellerine daha fazla yasladım. "Nasıl dışarı çıkılacağını öğrenmen gerek."

Christian hemen cevap vermedi.

Başımı arkaya doğru eğdim. "Bana gerçekten ne yaptığını söyle." "Az önce söyledim ya."

"Sana inanıyorum. Ama tek yaptığınızın bulaşık yıkamak ve bira içmek olduğundan şüpheliyim."

Eli başımdan aşağıya doğru hareket etti, boynumu sıkarak kaslarımdaki düğümleri çözmeye çalıştı.

Biraz daha yaklaştım.

"Bazen gece için şehir dışına çıkıyorum."

Sırıttım. "İşte buna inanıyorum." Tekrar ona baktım. "Nereye gidiyorsun?"

"Doğudaki küçük bir kasaba. The Silver Spur adında bir bar var. İyi vakit geçiririm. Oraya gideceğim ve sonra bir motel odası tutacağım. Biraz stres atarım."

Ağzımdan yumuşak bir mırıltı çıktı. "Uyuduğun yere sıçmamaya saygı duyuyorum."

"Ben-" demedim.

"Başka bir şehirde oda tutmanın ne anlama geldiğini biliyorum. Önceki hayatımda, insanlar için bu odaları rezerve eden bendim. Hatta kendim için bile birkaç oda ayırtmıştım."

Sessizdi.

"Bu gece çiftlikten ayrılmayı mı planlıyordun?" Ben sordum.

"Hayır."

Ve bazı nedenlerden dolayı ona inandım.

CHRISTIAN

Cassandra'nın kendi özgür iradesiyle yanıma oturmasına beş santim kalmıştı.

Beş santim ve gidip geceleri yalnızken ne yaptığımı s o r m a k zorunda kaldı.

Eskiden ne yaptığım ya da kiminle yaptığım umurumda değildi.

"Peki, bu gece ne yapmayı planlıyordun?" diye sordu.

Pazılarını sıktım ve neredeyse sıvılaştı. Saçlarını taradım ve boynunun yan tarafını öptüm. "Benden henüz bıkmamış olmanı umuyordum."

"Umutlar ve dilekler bir plan yapmaz," diye mırıldandı başını omzuma yaslarken.

Çenesini avuçladım. "Bu gece benimle kalmanı umuyor ve diliyordum."

Ben çenesini aşağı yukarı öperken Cassandra bana doğru gevşedi. "O zaman bana planın ne olduğunu söyle."

İşte planım değil. Bir

plan yapalım değil.

Söyle bana.

"Sorumluluk sahibi olmayı sevdiğini sanıyordum," diye mırıldandım sıcak tenine karşı.

Boynunu bükerek boğazına öpücükler kondurmam için bana biraz daha alan açtı. "Sanırım geçen sefer tamamen berbat değildi."

Yer değiştirdim ve kanepeye uzanırken onu da kendimle birlikte aşağı çektim. Kaskatı kesilmişti ama hemen üstüme yerleşti.

"Seni yıpratacağım prenses."

Cassandra fanilamın üst düğmelerini açtı ve göğüs kıllarımda soyut şekiller çizdi. "Ya da sadece anın tadını çıkarabilir ve sonra ne olacağını düşünmeyebiliriz."

Bu saçmalığı bir öpücükle geçiştirdim. Onunla tartışarak zaman kaybetmeyecektim. Şimdi olmaz.

Tadı kahve ve tarçın gibiydi.

Cassandra'nın kollarını boynuma doladığını sandım, sonra ellerini saçlarımda hissettim, lastiği çekip çıkardı.

"Ne istiyorsun?" Dudaklarına karşı mırıldandım.

Ellerini saçlarımda gezdirirken ağır gözlerini benimkilere dikti. "Prensler abartılıyor. Canavarları her zaman daha çok sevmişimdir."

Boynuna doğru hırladım, bizi ters çevirip onu kanepeye yapıştırırken gülmesine neden oldum.

Bluzu ipeksi ve pürüzsüzdü, göğüslerinin üzerinden sıvı saten gibi dökülüyordu. Onu yuttum, boğazından aşağıya, göğsüne ve göğüs dekoltesine doğru öptüm. Bir an yüzümü göğüslerinin arasına gömdüm ve parfümünün sıcak notalarının tadını çıkardım.

Yakasını aşağı çekip göğüslerini açtığımda yumuşak memnuniyet mırıltıları utanmaz inlemelere ve çaresiz solumalara dönüştü.

"Şu haline bak." Dişlerimi göğüs ucuna geçirdim. "Lanet olsun, nefesimi kesiyorsun."

Cassandra'nın parmakları saçlarımda sıkılaştı ve omurgamdan aşağı şok dalgaları gönderdi. İnledim, göğüs ucunu parmaklarımda arasına çekerken sertleşmiş aletimi ona bastırdım.

Dişlerini. İnledi, altımda çırpındı ama onu ağırlığının altında tuttum. Göğüslerini avuçlayıp birbirine bastırdım ve her birini öpücüklere boğmak için zaman ayırdım. Kalçaları ağrıyı hafifletmek için nafile bir çabayla sıkıştı.

Ama daha yeni başlıyorduk.

"Bunu tekrar yapıyor muyuz?" Birini ağzıma almadan önce göğüslerine doğru sordum.

"Ellerini üzerime koymana izin verdiğimde 'evet'in ima edildiğinden oldukça eminim," diye şımardı.

"Bu asla ima edilmez. Evet ya da hayır."

"Evet-tamam mı? Sik beni artık," diye karşılık verdi.

"Ağzından çıkanı kulağın duysun prenses. Daha yeni başlıyorum." Cassandra vücutlarımızın arasına uzandı ve-

"*Kahretsin*," diye homurdandım, elini kot pantolonumdaki çıkıntının etrafına sarıp sıkıştığında.

Beni tahrik etmek için aletimi sarsarak tekrar yaptı. İşe yaradı.

Aletim onun elinde ağrıyor ve zonkluyordu. "Benimle alay etme," diye homurdandım.

Uzun bir hafta olmuştu. İmar planlarının onaylanması ve avukatların anlaşmaları tamamlamam için başımın etini yemesi, CJ'in değişiklikler yüzünden boğazıma sarılması ve Cassandra'nın her gün bana horozlanması yüzünden stres sınıma dayanmıştım. Bu yüzden annem kızları gece için almıştı.

Cassandra fermuarımı açtı ve elini boxerımın kemerinin altından geçirerek sikimin başını sıyırdı. Parmak uçlarının en hafif dokunuşuyla seğirdi ve sarsıldı.

"Cass, benimle dalga geçme. Bugün olmaz."

Sırıtarak ve elini shaftımın etrafında daha da kaydırarak gevşerken günahın vücut bulmuş hali gibi görünüyordu. "Sanırım seni kızdırmak istiyorum." Parmak uçlarıyla taşaklarımı sıyırdı.

Homurdandım, yumruğumu kanepenin koluna vurdum, zevk aniden içimden çıkmakla tehdit ediyordu.

"Cassandra," diye tersledim.

Dudaklarını yaladı. "Sanırım kontrolünü kaybettiğinde ne olacağını görmek istiyorum." Kulağımın kenarına tüy kadar hafif öpücükler bıraktı ve sikimi sıkıca kavrarken beni titretti.

Tersledim. Cassandra'nın bileğini tutarak ellerini vücudumdan uzaklaştırdım ve bacağımla onunkine dolayarak onu yüzüstü çevirirken arkasından büktüm.

"Christian!" Yüzü kanepeye gömülürken attığı çığlık yastık tarafından bastırıldı.

"Sana beni test etmemeni söylemişim."

Çırpındı ve kıvrandı, ama onu hapsettiğim yerden çıkmasının hiçbir yolu yoktu. İstediklerinden de değil. Yüzündeki o bok yiyici sırıtış, eğlendiğini açıkça gösteriyordu.

Bacağımla kanepeden sarkıtıp onu benimle birlikte yere sürüklerken bileklerini elimde tutuyordum. Onu koltuğun üzerine eğilmeye zorladığımda dizleri yerdeki yumuşak halıya çarptı.

"Sana söyledim Cass." Cebimden bir prezervatif çıkardım ve pantolonumu indirerek sikimi sonuna kadar çıkarıp lastiği taktım. "Sana beni test etmemeni söylemişim ama sen beni dinlemedin."

Cassandra başını yana çevirerek yanağını kanepeye yasladı. "Dinlemek abartılıyor. Kararları ben vermeyi tercih ederim."

Parmaklarımı kafa derisinde gezdirdim ve saçlarını köklerinden tuttum. Başını geriye doğru çekip ağzımı kulağına dayadığımda nefesi kesildi ve inledi. "Tebrikler Prenses. Bu gece ikisini de yapmayacaksın." Kulak memesini ısırdım ve porselen teninde kırmızı diş izleri bıraktım. "Şimdi itaatkâr ol ve ben pantolonunu bedeninden ayırmadan önce dizlerine kadar indir."

Fırtına bulutu gözlerindeki şimşeklerle bana dik dik baktı. "Sakın üzerimde lanet bir morluk bırakmaya cüret etme."

amatör."

Boğazına yapışarak başını tekrar geriye doğru çektim. "Ne istersem onu yaparım. Mükemmel vücudunu işaretleme istiyorsam, bunu yapacağım çünkü o bana ait."

Derisi bir gül gibi açana kadar boğazını emip ısırduğımda Cassandra çaresizlik içinde haykırdı.

Saçlarını sıkıca kavradım. "Yarın bunu örtbas etmeyeceksin. Beni anlıyor musun?"

"Evet," dedi nefes nefese ve soluk soluğa.

Uzandım ve meme ucunu iki parmağımın arasında tutarak sıkıştırdım. "Evet, *ne*?"

Dudaklarını yaladı ve sanki ölüyormuş gibi soluk soluğa kaldı.

Çöl. "Evet, efendim."

Pantolonunun belindeki fiyongu çözerken, "Yastığa tutun," diye emrettim. En sevdiğim pantolonuydu, uzun, bol ve dökümlü. Kıçını müstehcen bir şekilde kavırıyor ve belinin etrafında kalın bir fiyonkla bağlanıyordu."

Kumaş dizlerinin etrafında dalgalanıyordu.

"Ne? Beni tamamen soymayacak mısın?"

Tangasını kalçalarının etrafından aşağı çekmeden önce kıçını avuçladım. "Seni böyle görmek hoşuma gidiyor. Ne kadar edepsiz bir kızsın, külotunu indirip sikilmek için eğiliyorsun. Gözlerimin içine bile bakamıyorsun."

Sırtını dikleştirdi, yine o kalçayla beni kızdırdı. "Pille çalışan erkek arkadaşım ile işi bitirmek niyetindeyim."

Kıkırdadım. "Yarın yürümekten kaçınacak biri için bu kadar şımarıklık fazla."

"Biri için büyük bir oyundan bahsediyorsun-"

Ama parmaklarımın amına girmesiyle sözleri kesildi.

"Açgözlü kız," diye inledim. "Şimdiden sırılsıklam ve benim için çaresiz." Sürekli olarak klitorisini çalıştırdım. "Sonunda seni bir oyuncaktan daha iyi boşaltabilecek birini bulduğuna göre bu kedi ölüyor olmalı."

"Beni sen boşalttın. Bunun bir oyuncaktan daha iyi olduğunu hiç söylemedim," diye nefesleri arasında boğuldu.

"Sen söylemedin." Sıkımı içine soktum, sonra eve doğru ittim. "Vücudun söyledi."

Kalçalarını kavrayıp sırılsıklam olmuş amına girdiğimde çaresizlik çığlığı içimi parçaladı.

"Seni yakaladım prenses. Seni iyi hissettirmeme izin ver."

"Christian-"

"Alabilirsin. Sadece bana güven ve bırak gitsin." "Söylemesi yapmaktan daha kolay," diye homurdandı.

Gömleğinin arkasını yukarı ittim ve ağzımı omurgasına bastırarak onu nazikçe öptüm. "Senin için kolay olmayacak, bu yüzden durmamı istiyorsan söyle."

"Ben iyiyim. İyiyim, sadece bir saniyeye ihtiyacım var."

Omurgasını tekrar öptüm, kemiklerindeki gerginliğin bir kısmını aldım. Cassandra bir nefes verdi ve kanepenin minderine gömülerek rahatladı. Başını yaslayıp gözlerini kapatırken kalçaları gevşedi.

Elimi omurgasında aşağı yukarı gezdirirken "İşte benim kızım," diye yatıştırdım. "Hazır mısınız?"

Cassandra başını salladı ve beni geri itti.

Dışarı çekerken parmaklarımı kalçalarına soktum, sonra ıslaklığının rehberliğinde tekrar içeri girdim.

"Lanet olsun, çok sıkıydın," diye homurdandım, cezalandırıcı bir tempo tuttururken nefesimi tutmaya çalışıyordum. "Tanrım, Cass."

Yumuşak, soluk soluğa bir kahkaha attı.

Elimi tekrar tekrar kıcının üzerinde gezdirdim, avucumun içinde ne kadar yumuşak hissettiğinin tadını çıkardım. Her şeyi öyleydi.

Kabul etmek istemiyordu ama ben duvardaki yazıyı gördüm. Cassandra sertti çünkü öyle olmak zorundaydı. Bu bir hayatta kalma içgüdüsiydi. Ama pençelerini

bırakıp mırıldandığında, onun için çok uzaklara gitmiştim.

"Önce siz geliyorsunuz, Prenses."

Cassandra başını salladı, ben onun içine doğru ittim ve klitorisleriyle oynadım.

"Senin olanı al."

Kıpırdamadan durdu, içindeki ateşin yükselişine odaklandı. Onu inceledim, parmaklarının yastığa kıvrılışını izledim. Nefesi düzensiz ve hareketsizdi. Gözlerinin konsantrasyon içinde kenetlenmesini.

Sonra, ciğerlerinde bir aksama oldu ve patladı.

Ağır titremeler vücudunu sarsarken tekrar tekrar içine girdim. Kan omurgamın tabanında kükrerken aletim inanılmaz derecede sertleşti. Onu orada tutarken kalçalarımı kışına çarparak sarsıldım. Orgazmım kalan enerji depolarımı da tüketti. Nefesimi tutarken kollarımı onunkilerin yanında birleştirerek etrafına yığıldım.

Karnım onun açıkta kalan beline yapıştı, ter bizi birbirimize kaynaştırdı.

"İyi misin?" Dudaklarımı şakağına bastırarak mırıldandım.

Sakalım burnunu gıdıkladığında burnu kırıştı. "Evet." Beni öptü. "Beni iyi hissettirdin."

Onu banyoya taşıdım ve hızlı bir durulama için onunla birlikte duşa girmeden önce onu tamamen soydum. Çıktığımızda giymesine izin verdiğim tek şey bir havluydu. O kanepeye kıvrılırken ben de belimde bir havluyla kalan yemekleri ısıttım.

Dünkü fırında tavuk ve sebzelerin üzerinde yeniden bir araya geldik ve yan yana yemek yedik. Eksperlerle kaydettiği ilerleme ve kışından uydurduğu temel atma kutlama planları hakkında konuşmasını dinledim.

"Dur ben getireyim," dedim ve kalkıp kendi tabaklarımı lavaboya götürdüm. Onunkileri de üstüne yığdım.

"Bunu yapabilirim, biliyorsun. Bacaklarımı sikip atmadın."

Yanına gidip onları lavaboya bırakırken kıkırdadım. "Bunun standart olduğunu bilmiyordum. Bir dahaki sefere daha çok çalışacağım."

Cassandra usulca güldü. "Yine de teşekkür ederim."

Çıplak bir şekilde kıvrılmış, battaniyeyle örtülmüştü. Havlumu bıraktım, bir ucundan tuttum ve onunla birlikte battaniyenin altına girdim.

Onu kucağıma çektiğimde gerildi.

"Yakınlaşmayı pek beceremiyorsun, değil mi?" Onu üstüme yerleştirirken düşüncelere daldım. Bu sanki dörtte ikisini kucaklamaya çalışmak gibiydi. Sert ve inatçıydı.

Burnu kırıştı. "Bu senin için samimiyet mi?"

Burnumu saçlarına gömdüm ve battaniyenin altında elini aradım. "Evet." Parmaklarımızı birleştirdim. "Daha önce biriyle yatmadın mı?"

"Kanepede çıplak değil."

Elim onunkinden ayrılp vücudunu keşfederken, "Birlikte çıplak yatmayı seviyorum," diye mırıldandım. "Rahatlatıcı." Göğsünün yumuşak kıvrımını okşadım. "Bunu başka ne zaman yapabilirim ki? Gösteriş yok. Beklenti yok. Son oyun yok."

Keskin gözleri bulanıklaştı. Cassandra yan tarafına doğru kayarak bacaklarımın arasına uzandı. Kendini karnımın etrafına sıkıştırdı ve başını göğsüme yasladı.

"Cass?" Saçlarını yüzünden uzaklaştırırken yumuşak bir sesle söyledim.

"Hm?"

"Bana bir şey söyle."

"Ne?"

"Herhangi bir şey. Bunca zamanı birlikte geçirdik... İki kez birlikte olduk. Sen benim çocuğum için uğraştın. Hayatımı alt üst etmek üzeresin-" yanağını okşadım "-ve seni tanımıyorum."

Başını göğsüme yasladı ve benimle muhatap olmamak için gözlerini kapattı. "Benim hakkımda ne bilmen gerektiğini biliyorsun."

"Nerelisin?" "New York."

"Orada mı büyüdün, yoksa oraya mı taşındın?"

Tereddüt etti. "Üniversiteden sonra şehre taşındım."

"Hmm." Dudaklarımı şakağına bastırdım. "Senin hakkında bunu bilmiyordum."

"Ukala herif," diye homurdandı parmağıyla göğsümde şekiller çizerken.

Onu bekledim.

Bir süre sessiz kaldıktan sonra nihayet tekrar söze girdi. "Vermont'ta büyüdüm."

Parmaklarımı saçlarında gezdirerek biraz daha bekledim.

"I gitti için Syracuse. I sevdim onların iletişim programı."

Yine de bir şey söylemedim.

"Becks yurtdışına gittiğinde onun çalıştığı kanalda üniversite stajı yaptım ve ardından Carrington Group'ta işe başladım. Tripp'le de o zaman tanıştım."

"Ailen nasıl biri?"

"Benim bir ablam var," dedi sakince. "Annem ve babam artık emekli oldu."

"Hepiniz yakın mısınız?"

"Hayır," dedi basitçe. Yine de tuhaftı. Hiçbir düşmanlık yoktu. Sadece bir gerçeği ifade ediyordu. Yine de onu biraz daha yakın tuttum.

"Onlarla konuşuyor musun?"

"Genellikle her hafta sonu ailemi arar ve iyi olduklarından emin olurum. Kız kardeşim yakınlarda yaşıyor, o yüzden onlara göz kulak oluyor." Öfkelendi. "Yirmi soruyu oynamaya devam mı edeceksin yoksa gerçekten bilmek istediğin şeyi soracak mısınız?"

Çenesini kavradım ve bana bakmaya zorladım. "Eğer sorsaydım, bana söyleyeceğini sanmıyorum."

"Dene beni."

Güldüm. "Sadece neden böyle olduğunu bilmek istiyorum."

Tereddüt bile etmedi. "Hepimiz bu cennet gibi küçük komünde büyümedik. Siz çocuklarınızı bir sitcom setinde büyüttünüz."

"Benim karımı, kızlarımla da annelerini kaybetmesinin huzur verici olduğunu mu sanıyorsun?" Suçlama, ben kendimi tutamadan ağzımdan kaçırverdi. Cassandra'nın öyle demek istemediğini biliyordum.

"Kahretsin," diye mırıldandı benden uzaklaşmadan önce. "Ben sadece-"

"Cass, ne demek istediğini biliyorum." Battaniyeden sıyrılamadan önce onu göğsüme yaslamıştım.

Orada kendini çok iyi hissediyordu.

"Kolay değildi," dedim usulca, söyledikleri için kendisini kötü hissetmesini istemediğimden.

Aslında, onun hakkında fark ettiğinden daha fazlasını ortaya çıkardı.

"Gerçekten çok zordu. Kendimi hayalet gibi hissediyordum. Ama düşünmem gereken kızlar vardı. Onları ilk sıraya koymalıydım, bu da bununla başa çıkmak ve kafamın doğru olduğundan emin olmak için lanet olası terapiye gitmek ve onları da almak anlamına geliyordu. Hâlâ kaç tane tuhaf bakışla karşılaşıyorum biliyor musun? Bu, onlar ilkokuldayken annemden bunu yapmasını istemek yerine 'anne ve ben' günlerinde oturmak anlamına geliyordu. Bu, Gretchen'in fotoğraflarını görmek hala acı verse de evde tutmak anlamına geliyor çünkü kızlar için çok şey ifade ediyor. "

"Demek istediğim de buydu," dedi Cassandra, kışın bir cırcır böceği kadar sessiz. "Onlara sadece onları sevdiğini söylemezsin. Onlara gösterirsin." Yutkundu. "Benim ailem seninki gibi değil. Buna yer yok. Herkes çok ... analitik. Hiç duygu yok. Büyürken kendimi hep bir iş görüşmesinde gibi hissettim. Okulda nasıldım? Hedeflerim neydi? Üniversiteye burslu girmek için bir planım var mıydı? Üniversite sonrası için planım neydi? Birlikte hiç vakit geçirmedik..." Eli tenime değerek durdu. "Senin gibi değil Griffiths."

Kendini tutan bir adam değildim. Eğer söyleyecek bir şeyim varsa, söylerdim.

Ama şimdi zamanı değildi.

"Yer var." Onu öptüm, etrafımda erirken onu derin derin içime çektim. Cassandra o öpücükte benim kadar

yaptı. Bir kez olsun beni sadece ihtiyacı olanı almak için kullanmıyordu; gerçi bunu yapmasına aldırmıyordum.

Veriyordu.

I çekildi geri ve bastırılmış a Öpücük için onu Alnına. "Yer var, Prenses."

CASSANDRA

"C göt, ofiste misin?"

Gözlerimi devirdim. Masa sandalyesi gıcırdadı. tekerleği gevşek bir saman parçasına takıldı. "Cass?"

Yalnızdım, bu yüzden Christian'ın sesini duyunca yüzümde hoppa bir gülümseme belirdi. Radyoyu aldım. "Tam burada, kovboy. Başka nerede olabilirim ki?"

Statik çatırdadı. "Biraz temiz hava almaya ya da gezintiye çıkmaya falan mı karar verdin bilemedim."

Güldüm. "Sanki vahşi bir hayvana gönüllü olarak binecekmişim gibi." Kıs kıs güldü. "Geçen gece iyiydin."

Beni katılmaya zorladığı aile gezisinden mi bahsediyordu, yoksa kızlar yattıktan sonra ofiste yaptığımız gizli ilişkiden mi? Ona binerken kesinlikle iyiydim.

Telsiz tıkırdadı. CJ, "Telefonda flört etmeyi bırak," diye homurdandı. Christian geldi geri üzerinde.

"Sen var a takım elbise ön kapılarda dolaşıyor. Çiftlik sahiplerinden biri onu domuz bağıyla bağlamadan önce gidip ne istediğine bakmak isteyebilirsin."

ve onu alçaktan ve yavaşça iç."

İnledim. "Daha yakın kimse yok mu?"

"Arazinin uzak tarafındayız. İz kameraları arabayı tespit etti. Dottie'yi al. O bağlı."

Midem bulandı. "Kamyonetini alamaz mıyım?"

"Düz vites kullanabilir misin?"

Homurdanarak topuklarımı tekmeledim ve bir çift çorap almak için masanın çekmecesini açtım. "Atını mahvettiğimde kızma."

Christian'ın kalın çoraplarından bir çift çalmıştım, beni isteğim dışında açık hava aktivitelerine zorladığında giymek üzere yanımda bulundurmak için. Bana aldığı botlar böyle anlar için masanın altında duruyordu.

Botlarımı giyerken uzak duvardaki hedefe baktım. Christian fırlatma bıçaklarıyla pratik yapabilmem için duvara bir kontrplak parçası monte etmişti.

Tripp ve Müdür Beeker'ın internette bulduğum fotoğrafları dilim dilim kesilmişti.

Blazer ceket, yüksek belli pantolon ve kovboy çizmeleriyle kesinlikle gülünç görünüyordum ama çok sevdiğim topuklu ayakkabılarımı mahvetmekten daha iyiydi.

Ahıra doğru yürüdüm ve Dottie'yi ahırında takılırken buldum.

O büyük at gözleriyle bana baktı, sanki "Yine mi sen?" der gibiydi.

Kısa bir an için yürümeyi düşündüm ama sonra vazgeçtim. Oraya kadar yürüyecek ya da bluzumu kuru temizlemeye götürüp ter lekeleriyle uğraşacak vaktim yoktu.

"Pekâlâ, benimle çalış," dedim tereddütle ipi tutup onu ahırından dışarı çıkarırken.

Kendi isteğiyle geldi ama bu beni daha iyi hissettirmedi. Ona binebileceğimden, ahırdan çıkabileceğimden ve sonra da düşüp öleceğimden emindim.

Ben eyere tutunup nefesimi verirken Dottie hareketsiz duruyordu. Ayağımı üzengiye yerleştirerek yukarı ittim ve bacağımı sırtına doğru salladım.

Tamam, bunu yapabilirim.

Dottie kıpırdandı ama ben kalçalarımı gevşek tuttum.

"Bir prenses gibi duruş, bir fahişe gibi kalçalar," diye fısıldadım kendi kendime, bacaklarımla onu biraz sıkarken.

Dottie ofis binasının, ahırların ve ekipman dükkanlarının yanından hızla geçerken kendimi gülünç hissediyordum. Evin önünden geçerken Sadie bizi fark etti ve verandadan fırlayarak peşimizden geldi.

Ne zamandan beri "ev" demeye başlamıştım? Ona her zaman Christian'ın evi derdim. Bu dilin mesafesini seviyordum.

Sadie ne zaman beni gütmeye çalışmayı bıraktı?

Mickey, Becks ve Nate'in verandasının önündeki ağacın gölgesinde takılıyordu. Başka bir doktor randevusu için şehirdeydi.

Becks bir haftayı daha kendiliğinden yanmadan ya da indüklenmeden atlatmıştı, bu da bir Cumartesi gününü daha şehirde birlikte geçirdiğimiz anlamına geliyordu.

En azından ikinci seferde daha az garip olmuştu. Öğleden sonrayı bir çığır açma partisi için fikirler üreterek geçirdik, sonra onun için cips ve salsa, benim için de bir margarita eşliğinde eskiden tanıdığımız insanlar hakkında konuşmaya geçtik.

Kollarımı gevşek tutarak dizginleri kavrayışımı ayarladım. Hafif bir esinti tenimi okşuyor, saçlarımı topluyor ve saç tellerinin sırtımda dans etmesini sağlıyordu.

Elbette, uzun yolda sallanarak ilerleyen bir araba gördüm. Dottie kendini direğe park ederken Sadie silahtan çıkan bir mermi gibi havalandı ve arabanın peşinden koşarak onu gütmeye başladı.

"Lütfen kıpırdama, lütfen kıpırdama," diye fısıldadım Dottie'ye, ayak parmağımı üzengiye dayayıp oldukça kaba bir şekilde kayarken. Kocaman burun deliklerinden keskin bir nefes çıkardı, belli ki sinirlenmişti ama hoşgörülüydü.

Araba durdu ve takım elbiseli, kır saçlı bir adam indi. "Cassandra Griffith?"

"Parker," dedim elimi uzatarak. "Ben Griffith değilim. Sadece onlar için çalışıyorum. Sen benim kim olduğumu biliyorsun ama ben senin kim olduğunu bilmiyorum, o

yüzden önce senin gitmene izin vereceğim."

Kıkırdadı. "Özür dilerim, Bayan Parker. Belediye Başkanı Charles Getty."

Elini sıktım. "Bu zevki neye borçluyum, Mr. Belediye Başkanı?"

Birinci kural: Biri kendini iş unvanını kullanarak tanıtıyorsa, olduğundan daha önemli olduğunu düşünüyordur.

"Şey," dedi başparmaklarını kemerinin halkalarına geçirerek. "Söylentilere göre burada bazı büyük değişiklikler yapmayı planlıyormuşsunuz."

Yeniden canlandırma projesi hakkında kamuoyuna hiçbir şey açıklanmamıştı, ancak Christian ve ben birkaç izin için başvurmuş ve para akmaya başladığında çarkları yağlamak için yerel yönetmelikleri sormuştuk. Dedikodu değirmeni bugün hızla dönüyor olmalıydı.

Belediye başkanı kasabanın güzellikleri ve yerel ekonomiye vergi kazandırarak yapacağımız hizmet hakkında gevezelik ederken, marka logolarıyla süslenmiş bir kamyon, ahırlara doğru hızla ilerlemeden önce bir toz kasırgası yaratarak yoldan aşağı uçtu.

Christian kameralardan birinden kamyonu alır ve gözüpek gibi araba kullanan kiÇiyle ilgilenmesi için bir çiftlik görevlisini gönderirdi.

"Her neyse, Ticaret Odası her Salı toplanır. Ayaklarınızı ıslatmak için bize bir ya da iki kez katılabilirsiniz." Kendini güldürdü. "Ondan sonra ücretli üye olman gerekecek."

Göz ucuyla baktım ve kamyonun Christian'ın evine doğru hızla ilerlediğini gördüm.

Otlaklardan kimse gelmiyordu.

"I takdir etmek ve Davetiye, ama Ben yaparım. var için Bay Griffith'le Oda'ya katılmayı konuştuk."

Christian yerine "Bay Griffith" demek bile dilimi garip, buruk bir tatla kapladı.

Belediye başkanı pantolonunu yukarı çekti. "Söylentilere göre, işleri artık Silas'ın oğlu yürütüyormuş."

"Bu doğru. Christian operasyonları denetliyor."

Ağzında tuhaf bir gülümseme belirdi. "Bu da bir şeydir. Ve şimdi de senin gibi güzel bir şey onun için çalışıyor. Sanırım bu kovboylar düve seçme konusunda bir iki şey biliyorlardır. Bakılacak güzel bir şey istemenin yanlış bir tarafı yok."

Şu fırlatma bıçaklarından birini yanımda getirmeliydim.

Ona Carrington Group logosu altında adımın yazılı olduğu bir kartvizit vermek istiyordum ama bunun buralarda pek bir anlamı yoktu.

Bunun yerine yüzümü çelikleştirdim ve ifademdeki gülümseme belirtilerini yok ettim. "Muhtemelen meşgul bir adamsın, bu yüzden seni kim olduğumla ya da işimin gerektirdikleriyle sıklamayacağım. Ama merak ediyorsan -ki bana bakma şekline bakılırsa ediyorsun- ortaokula uğrayıp Müdür Beeker ile sohbet etmelisin. Söylentilere göre erken emekli olacağını açıklamış ama eminim bunu biliyorsunuzdur."

Hemen eve doğru baktı ve boğazını temizledi. "Bu konuda bir şeyler duymuş olabilirim."

Çenemi kaldırdım. "Ve benim de bununla bir ilgim olabilir. Bir belediye başkanını görevden almanın da aynı derecede kolay olacağını düşünüyorum. Söylesene, metresin nasıl? Nadine, Blush & Bashful'da çalışan bayan. Yakandaki onun ruju, değil mi?"

Öğle güneşinin altında solgunlaştı, yakasını sanki onu boğuyormuş gibi çekiştirdi.

Yaklaştım. "Size bir tavsiye, Sayın Başkan. Eğer bir yan parçanız olacaksa, ona hediye olarak pahalı bir parfüm vermeyin. Kalıcı oluyor."

Medyum değildim. Gıcır gıcır gömleğindeki ruj izinden şansım yaver gitti. Asıl bilgi, makyajımı yaparken birkaç küçük kasaba sırrını dökmeye fazlasıyla istekli olan Wednesday Addams'ın benzeri sayesinde geldi.

"Şey," diye homurdandı, gözleri pahalı arabasına kaydı. "Gününüze devam etmenize izin vereceğim."

"Bence bu ikimiz için de en iyisi."

Tekrar konuşmadan önce şoför koltuğuna geri dönmesini bekledim. "Bir şey daha var, Sayın Belediye Başkanı-" Kapısının üstünü tuttum. "Temel atma töreni için davetiyeler dağıtıldığında size de bir tane gönderilecek. Cevap vereceksiniz. Şehirdeki tüm önemli kişilere gelmelerini söyleyeceksiniz. Zamanında geleceksiniz, tam olarak bir içki içeceksiniz, bu aileyi öveceksiniz ve projelerimizin yüksek sesle destekçisi olacaksınız ve sonra erken ayrılacaksınız."

Yutkundu. "Karıma söyleme."

"Bu seni ilgilendirir." Gözlerimi kısmıştım. "Benim işim haline getirme." Ve kapıyı çarparak çıktım.

Bu zaten benim işimdi, ama karmanın hızlı ve sabit elini hızlandırmak için daha gizli bir yol bulabilirdim.

Dottie dönüş yolunda benim enerjime ayak uydurarak dörtnala koşmaya başladı. Nefes alış verişimi toynaklarının vuruşuna uydurdum. Öfke beni sabit tuttu.

Dottie ahıra doğru koşarken gözlerim kamyoneti aradı ama görünürde yoktu.

Belki de Goför Christian ve çocukların olduğu yere gitmişti.

Ahıra yaklaştığımızda Dottie başını geriye attı ve ben de elimi yelesinde gezdirdim. Yavaşladı ve eski bir profesyonel gibi içeri girdi, aşağı atlayabilmem için hareketsiz durdu.

Cebimi karıştırdım ve yedek bir nane şekeri buldum. Mucizevi bir şekilde, avucumdaki naneyi kemirdiğinde yaltaklanmamayı başardım.

Ofis bıraktığım gibiydi - tam bir felaket. Geliştirme zaman çizelgeleri, hibe teklifleri, sözleşmeler ve yüklenici teklifleri masamı dolduruyordu.

Christian'ın masası. Rahatsız edici düşünceyi kendim düzelttim. O benim değildi.

Ayakkabılarımı tekrar değiştirdim, klavyeyi bulmak için sayfaları karıştırdım ve hızlı bir internet araması yaptım. Yazıcı bir fotoğraf çıkarana kadar bekledim, sonra onu duvara yapıştırdım ve tekrar karmaşanın içine daldım.

Christian'ın imzalaması gereken belgeleri düzenlemek işin kolay kısmıydı. Onu imzalayacak kadar uzun süre içeri sokmak ise işin zor kısmıydı. Ele alması gereken yığın her geçen dakika büyüyordu.

Onları ofiste tutarsam, yapacak daha önemli bir şey bulmaya devam ederdi...

Daha iyi olacağına karar vererek yığını topladım ve eve taşıdım. Gğslerimi gösterip onu her şeyi gözden geçirmesi için on dakika ayırmaya ikna edebilirdim.

Ahırla ofis arasındaki dar koridoru döndüğümde durdum.

O kamyon Christian'ın evinin önüne park edilmişti.

Kalemi yığının üstüne tıkladım. Eğer içeride olsaydı, bunları daha da çabuk bitirirdim.

Ama verandaya koşarak çıktığımda erkek sesi duymadım. En azından Christian'inkini.

"Hayır!" Gracie'nin kıkırdaması çok netti.

Derin bir kahkaha katıldı ve dinlemek için durakladım. "Moru uzat," dedi Bree.

Saat kaçtı? Belediye başkanı gelmeden önce öğle yemeğimi yeni yemiştim. Öğleden sonra biri çok geçmiş olamaz.

"Sanırım simlere ihtiyacımız var," dedi Gracie.

"Hayır, babanın kuralını biliyorsun. Evde parıltı yok."

Bree ve Gracie vardı sözde için olmak at Okul. Christian'ın annesi şehirdeydi. Kızların bu gece dansı vardı.

Neden evdeydiler?

Merdivenleri hızla çıkıp kendimi içeri attığımda korku ve adrenalin ensemde sarmaşıklar gibi süzülüyordu.

Adımlarımın ortasında donup kaldım ve gözümü kırptım.

"Bayan Cass!" Gracie bir avuç dolusu keçeli kalemi halının üzerine bırakırken ılık attı. Yere yapışmış olan dövme li adamdan kurtuldu ve bana doğru koşmaya başladı.

"Ah-ah-ah-" Tek bir parmağım la onu durdurdum. "Siz kızlar evde ne yapıyorsunuz? Okulda olmanız gerekiyordu."

"Kaçırıldık," dedi Bree gelişigüzel bir şekilde. pembe bir kalem, sonra mavi bir kalem aldı ve gömleksiz adamı bir insan boyama kitabı olarak kullanmaya devam etti.

Arka planda televizyonda *Ebeveyn Tuzakı* oynuyordu ve herkes sanki bu normal bir öğleden sonra aktivitesiymiş gibi davranıyordu.

Kimsenin yakın bir tehlike altında olmadığına karar vererek, soru sormamanın en iyisi olduğuna karar verdim. Kağıtları mutfak masasının üzerine bıraktım. "Pekâlâ. İyi kaçırmalar."

"Gelin Bayan Cass," dedi Gracie elimi tutarak. "Funcle'ımızla tanışmalısın."

"Babanın henüz bu tür bir dil kullanmana izin verdiğini sanmıyorum."

"Hayır-" sesi fısıltıya dönüştü "-o F-kelimesi." Beni oturma odasına götürmesine izin verene kadar kolumu çekti. "Bu Funcle Ray."

Oturma odasının zeminine yüzükoyun uzanmış olan gömleksiz adam başını kaldırıp bana baktı. "Evet. Şimdi tamamen anladım."

"Neyi alayım?" Bree sordu.

Adam gözlerini benden ayırmadan, "Bir şey yok, bücür," dedi.

Neyi "anladığını" bildiğime dair belirgin bir his vardı içimde.

Bileğimi bükerek keskin stiletto'yu gösterdim. "Bir dövme iğnesi kadar ince değil ama gerekirse sana birkaç delik açabilirim."

Kulaktan kulağ a sırttı.

Bir kaşımı kaldırdım. "Gerek var mı?" Kıkırdadı. "Hayır, hanımefendi."

"Hayır kraliçem demen gerekiyor," diye fısıldadı Gracie.

"Evet, bunu babana bırakacağım," dedi gözlerinde bir eğlence pırıltısıyla. Sanki ayağımla tokalaşacakmış gibi bir kolunu yere uzattı. "Funcle Ray hizmetinizde. Sizinle tanıştığıma memnun oldum."

"Anlamı 'eğlenceli amca'," dedi Gracie, bir keçeli kalem alırken. "Bizimle boyamak ister misin?"

"Ah." Başımı salladım. "Diğer Griffith kardeş."

"Demek beni duymuşsunuz," dedi ve kızları rahatsız etmemek için başını eğip yüzüstü pozisyonuna döndü.

"Boyama yapmak için biraz yaşlı değil misiniz?" Kızlara söyledim. "Bu bir gelenek. Ray Amca'nın dövmelerini hep boyarız." Gracie sırtarak, "Onları bizim için yaptırdı," dedi.

Ray'in sırtının ve kollarının çoğu yıkanabilir keçeli kalemlerle doldurulmuş, siyah beyaz hatları tamamen renkli hale getirilmişti.

"Çizgilerin içinde kal Picasso," dedi Gracie kalemle biraz mutlu olduğunda. "En azından siz antiloplar şimdi boyama konusunda üç yaşıңызdakinden daha iyisiniz." Sol kolunu uzattı. "Omzumdaki bir noktayı kaçırmışsın."

Bu aile gittikçe daha da garipleşiyordu.

Burnumun kenarını çimdikledim. "Baban şu anda okulda olmadığını biliyor mu?"

Bree sustu.

Gözlerimi ona diktim.

"Bree?" Gözleri kaydı.

Ayağımı yere vurdum. "Ben senin için çabaladıktan sonra neden okulu asıp başının belaya girmesini göze aldığını söylemek ister misin?"

"Bana başımı belaya sokabilecek sorular sorulduğunda çenemi kapatmamı söylemiştin," diye fısıldadı.

Ray kıkırdadı.

Belimden eğildim ve parmağımı kıvrarak onu daha yakına çağırdım. "Zaten oradasın," diye fısıldadım.

"Merak etmeyin. Ben aslında çocuk kaçıran biri değilim," dedi Ray. "Başlarına kapüşon geçirip kamyonetimin arka koltuğuna atmadan önce onları okul ofisinde imzaladım."

"Aman Tanrım," diye mırıldandım nefesimin altında, dışarı çıkarken başımı salladım.

Ön kapıdan çıktıktan sonra yükselen sesler beni duraksattı.

"Demek bu o, ha?" dedi Ray. "Çok güzel değil mi?" Gracie fişkırdı.

"Tam bir baş belası," dedi Bree.

"Bunu söylememen gerekiyordu!" Gracie çığlık attı.

"Hey, ben sana ne öğrettim, evlat?" dedi Ray.

"İspiyonculara dikiş atılır," diye cıvıldadı Gracie. "Burada sizinle mi yaşıyor?" diye sordu.

"Evet," dedi Bree. "Babamdan saçını nasıl yaptığını sormasını istiyorum, böylece ona öğretebilir ve o da benim için yapabilir, ama yapmıyor."

"Ya da ona kendin sorabilirsin," dedi Ray. "Ateş püskürttüğünü sanmıyorum. Ama belki her ihtimale karşı bir yangın söndürücü bulundurabilirsin."

Kızlar kıkırdadı ve ben de gülümsemekten kendimi alamadım.

Bree, "Çocukları sevmiyor ama bunun üzerinde çalışıyoruz," dedi.

Ray'in sesi gerçekten dehşete düşmüş gibiydi. "Çocukları sevmiyor mu? Kim çocukları sevmez ki? Özellikle de siz iki vombat."

"Onu yıpratıyoruz," dedi Gracie.

"Baban ne düşünüyor?" diye sordu.

Kızlar yine kıkırdadı ve ben de duyabilmek için kendimi kapıdaki aralığa biraz daha yaklaşmış buldum.

Ne dediklerini anlayamadım çünkü arkamdan derin bir ses yankılandı. "Bana dart tahtasında neden belediye başkanının resmi olduğunu söylemek ister misin?"

CHRISTIAN

Gülmemek için yumruğumu ağzıma bastırdım. Cassandra onu kulağı kapıdayken yakaladığımda çok suçlu görünüyordu.

Elini göğsüne bastırarak keskin bir nefes verdi. "Ödümü kopardın. O merdivenlerden nasıl gizlice çıktın?"

Her şeyi sıradanmış gibi göstermeye çalışarak sakalımı sıvazladım. "Bütün gıcırdayan noktaları biliyorum. Yeterince uzun süre kalırsan öğrenirsin."

"Kardeşin burada," diye tısladı.

"Biliyorum," dedim onunkine uyan kısık bir sesle. "Onu kameralarda gördüm."

"Çocuklarını kaçırdı," diye fısıldadı. "Bunu o yaptı."

Gözleri büyüdü. "Ve bu senin için sorun değil mi?"

Kahretsin. Kızlar için endişelenmesi hoşuma gidiyordu.

"Neden fısıldaşıyoruz?" Dedim.

"Çünkü hala burada olduğumu bilmelerini istemiyorum!"

Yüzüme yavaşça bir sırıtma yayıldı. "Bilmesem ya önemsiyorsun ya da merak ediyorsun derdim. Belki ikisi de."

"Bilmiyorum. Ben sadece bir profesyonelim. Bir müşterinin kaçırılmasına izin vermek genellikle iş için kötüdür."

"Kızlarım senin müşterin değil."

"Müşteriye bitişiktirler." Karnıma vurdu. "Anlambilimi bırak."

Nefesimin altında kıs kıs güldüm. "Sadece seninle dalga geçiyorum." Kapıyı engellediği için bunu kendi avantajıma kullandım ve onu kapıya sıkıştırarak kalçalarımıla sıkıştırdım. "Belediye başkanının neden bıçaklı bir fotoğrafı olduğunu hiç açıklamadın."

Gözlerindeki yumuşak gümüş bulutlar jilete dönüştü. "Beni kızdırdı. Görünüşe göre öfke, fırlatma isabetine yardımcı oluyor."

Kaşlarımı kaldırdım. "Ne olduğunu bilmek istiyor muyum?"

Cassandra göğsümü okşadı. "Ben hallettim."

Etrafta bizi görececek kimse yoktu, ben de yanağını okşadım ve onu öptüm. "İşte benim kızım."

Geri çekildi. "Ne yapıyorsun? Birileri görebilir."

Sesindeki keskinlik canımı yaktı.

"Kimse görmeyecek. Onlar içeride, biz dışarıdayız."

Göğsüme bastıran eli beni durdurdu. "Ne olmuş yani?"

Bunu riske
atmayacağım."

"Neyi riske
atmıyorsun?"

Çocuklarımın romantik hayatımın gündelik doğasına maruz kalmamaları konusunda kural koyan bendim. Bu evin yıkılmasını engellemek zorunda olan bendim. Her şeyi tehlikede olan bendim.

Birinin görmesinden endişe ediyorsa, saklayacak bir şeyi olduğunu kabul etmesi gerekiyordu.

"İşe geri dönmeliyim," dedi, yanından geçip gitmeye çalışarak.

Elimi beline koyarak onu durdurdum. "Neden kulak misafiri oluyordun?"

"Ben de tam gidiyordum."

"Saçmalık." Saçlarının arkasını avuçlayarak ağzını tekrar kendime doğru çektim.

Gözleri ağırlaştı ve dudakları aralanarak benimkileri sıyırdı. Sanki onun teslimiyetinin ana kontrollerine erişmiştim.

"Gördün mü?" Ağzının kenarına doğru mırıldandım. "Sana kontrolün bende olmasından hoşlanacağını söylemiştim." Kafa derisinin dibindeki kavrayışımı sıkılaştırdım.

Cassandra tartışmaya zahmet etmedi. Saçmalık diyeceğimi biliyordu.

"Benimle içeri geleceksin," diye fısıldadım. "Hayır, gelmeyeceğim."

"O zaman seni omzumda içeri taşıyacağım. Seçim senin."

Onu test ediyordum ve o da bunu biliyordu. Aramızda bir şeyler hissettiğini kabul etmesini istedim.

Eğlenmek için oynuyorduk ama ben para için oynamak istiyordum. Bir tavuk oyununun içindeydik ama o hiç çekinmiyordu.

Parmağımı çenesinin altından geçirdim ve yukarı kaldırdım. "Masada sana yer varken kulağını kapıya dayayıp dışarıda dikilme."

"Sana kovboy fal kurabiyesi gibi konuşmayı bırakmanı söylemiştim," dedi yumuşak bir sesle.

Onu tekrar öptüm. "Ve sana yer olduğunu söylemiştim."

"Christian, yapmamalıyız-"

Kapıyı ittiğimde kapı kolu tıkırdadı. "Baba!" Gracie evin içinden çığlık attı.

Cassandra ayrıldı ve ben de ona izin verdim ama elini kendi elimde tuttum.

"Ne yapıyorsun?" diye tükürdü.

"Sana umursamanın sorun olmadığını söylüyorum," diye tersledim arkamı dönerken. "Tamam mı? Bu seni zayıf ya da daha az kontrol sahibi yapmaz."

Küçük bir beden kalçama çarpınca gözleri büyüdü.

"Hey, bebeğim." Gracie'ye sarılırken Cassandra'nın elini bırakmayı reddettim. "Okul nasıldı?"

Cassandra tırnaklarını avucuma geçirdi. Daha sert sıktım.

"Harikaydı! Ray Amca bize sürpriz yaptı. Bizi aldı, öğle yemeğine götürdü ve geri getirdi, şimdi de boyama yapıyor ve film izliyoruz!"

"*Adam kaçıran*," diye şarkı söyledi Cassandra nefesinin altında.

Gracie etrafıma bakıp Cassandra'nın hâlâ burada olduğunu görünce gülümsedi. Nefes nefese kaldı. "Gitmedin!"

Bıçak, kalple tanış.

"Bugün çalışmayı bırakabilir misin?" diye yalvardı.

Bileğimi hafifçe salladım ve saate baktım. Genellikle işten erken çıkmaya karşı katı bir politikam vardı. Ve dürüst olmak gerekirse, Cassandra'ya Ray'in burada olduğunu söylemek için eve yeni dönmüştüm. Bugün yapmam gereken daha çok şey vardı.

Ama o bakışa lanet olsun.

"Evet, bebeğim. Bugünlük işim bitti. Ayakkabılarımı çıkarayım ve içeri geleyim."

"Yaşasın!" diye ciyakladı, zıplayıp durdu. "Bayan Cass, sizin de işiniz bitti mi?"

"Daha bitirmedim-"

"İşi bitti," dedim. "CJ Amca'nın bir dakika içinde burada olacağına eminim. Ev ödevin var mı?"

Gracie başını salladı.

"Pekâlâ, akşam yemeğinden önce Ray Amca'nın dövmelerini boyamayı bitir."

Gracie içeri koştuğunda Cassandra, "Hâlâ çalışıyorum," diye tersledi.

"Çiftlik kapandı. Mesain bitti." "Çiftlik asla kapalı değildir."

"Ofise bir asma kilit takacağım."

Gözleri kısıldı. "Yapamazsın."

"Beni denemek ister misin, prenses? Hayatta haftada kırk saat çalışmaktan daha fazlası var."

Gülerek güldü. "Sanki sen konuşuyorsun da. Sen bunun iki katı çalışıyorsun."

"İşim beni mutlu ediyor ve masaya yemek koymamı sağlıyor. Senin işin bunlardan sadece birini yapıyor. Umarım dolu buzdolabınız buna değer."

"Mutluyum." Sözleri vardı ama müziği yoktu.

"Belki bir gün sana inanırım." Ve böylece onu içeri sürükledim.

Haklıydım. CJ iş günü bitmeden tarladan geldi. Kısa süre sonra, çiftlik çalışanları Ray'i görmek için içeri süzülürken oturma odam tıklım tıklım doldu.

Şaşırtıcı bir şekilde Cassandra odasına saklanmadı. Koltuğumu tahtı yaptı, erişilebilir ama sessiz kaldı.

Kıçına neyin girdiğinden emin değildim ama bu iş bitmişti. Bu açmaz öyle ya da böyle sona erecekti, onu yalnız bırakabildiğim anda.

Annem herkesi akşam yemeği için ana eve çağırdığında, Bree ve Gracie Cassandra'nın kulağını çınlattı.

Normalden biraz daha fazla tahammül etti.

Mutfak tezgâhlarına yayılmış açık büfe sırasını karıştırdığımızda Becks, Cassandra'nın yanında paytak paytak yürüyordu, böylece şehirdeyken duyduğu bazı dedikoduları yakalayabiliyorlardı.

Yemek masasına yaslanmış uzun katlanır masalara oturduğumuzda, Cassandra'nın yanındaki koltuğa oturmaya özen gösterdim.

Ve beni şaşırtacak şekilde, babam ayağa kalkıp şükran duasını okuduğunda elimi tuttu ve parmaklarımızı birleştirmeme izin verdi.

Yemekler ağızlara tıkıştırılırken ve Ray'e son yarışmasıyla ilgili sorular sorulurken, "Seninle daha sonra konuşacağız," diye mırıldandım.

Sırtını dikleştirmiş, peçetesini kucağına atmış, düzgün bir şekilde oturan Cassandra gözlerini bana dikti. "Buna hiç gerek yok."

"İyi o zaman. Bir iş toplantısı o zaman."

Onu bir mağara adamı gibi dışarı çıkarmaya hazırdım ama Becks masayı sessizliğe boğan bir nefes verdi.

"Oh-"

Nate elini onun sırtına koydu, o da eğildi. "Konuş benimle Red," dedi sessizce.

Yüzünde o ifade olan bir kadın görmeyeli on bir yıl olmuştu ama dün gibi hatırlıyordum.

Otuz saniye boyunca gergin bir sessizlik içinde nefesini tuttuktan sonra Becks çatalını bıraktı ve başını salladı. "Gitme zamanı."

Annem peçetesiyle ağzını sildi. "Şimdiden mi?"

Becks'in gözleri cam gibiydi. "Öğle yemeğinden beri kasılmalarım var."

"Peki, neden bir şey söylemedin?" diye haykırdı.

"Ne kadar süreceğini bilmiyordum ve herkesi telaşlandırmak istemedim," dedi Becks, Nate dirseğini ve sırtını destekleyerek kalkmasına yardım ederken.

Gracie'nin nefesi kesildi. "Yani bebeği doğuracak mısın Becks Teyze?"

Becks sulu bir gülümsemeyle başını salladı. "Öyle görünüyor."

Nate benden büyüktü ama ben on üç yıldır babaydım. Becks'in üzerine titremesini ve mutfakta ona yardım etmesini izlerken gurur duydum.

Ray birasını kaldırdı. "Mazel tov."

CJ ve çiftlik çalışanları da onlara katılarak kadeh kaldırdı.

Becks bir kasılma sırasında durup nefes almak zorunda kalmadan önce kapıya kadar gelmişti. Nate onun önünde diz çöküp kollarını omuzlarına yaslamasına izin verdiğinde boğazım düğümlendi. Koruyucu elini karnının üzerinde tuttu.

Nate başını kaldırdı ve gözleri benimkilerle buluştu.

Başka bir şey söylemeye gerek duymadan başımı salladım.

Annem aç kalmasınlar diye yiyecek dolu bir poşetle peşlerinden koştu.

"Becks Teyze'nin kızı mı yoksa oğlu mu olacak?" Yemek devam ederken Bree sordu.

"Bekleyip göreceğiz," dedim. "Bebek doğana kadar öğrenmemeye karar verdiler."

"Doğmadan önce kız mı yoksa erkek mi olduğumuzu öğrendiniz mi?" Gracie sordu.

Başımı salladım. "Evet. Annen hemen öğrenmek istedi." Yüzümde hüzünlü bir gülümseme belirdi. "Kızları olacağı için çok heyecanlıydı."

"Çocuk istiyor musun?" Babam Cassandra'ya sordu.

Bir yudum suda boğuldu ve güldü. "Hayır. Bir bebeği dışarı itmekten daha kötü bir şey düşünemiyorum."

"Böbrek taşı," dedi CJ.

Kıkırdadım. "Yaklaşamadım bile."

Ray söze girdi. "Bir boğa tarafından tekmelenmek."

Bunu düşündüm. "Bir kez mi yoksa aralıksız on üç saat boyunca mı?" Ters ters baktı. "İyi. Bebekler daha kötüdür."

"Daha fazla bebek ister misin?" Gracie patates püresinden kocaman bir ısırık alırken bana sordu.

"Don't konuşmak ile senin ağız Tam." I hatırlatıldı Bu konuşmayı rayından çıkarır diye umuyordum.

Arada bir, Bree ve Gracie başka bir kız kardeş için yalvarma serisine giriyorlardı.

Ama kız olması gerektiği konusunda çok nettiler. Erkeklerle izin yok.

Gracie yutkundu. "Bir kardeşimiz daha olacak mı?"

Tek kelimeyle harika.

Kardeşlerim biralarının arkasından kıs kıs güldüler. Cassandra bile gülümsedi.

"Bir kuzenin olmak üzere. Nate Amca ve Becks Teyze de burada, çiftlikte yaşıyorlar, yani bir kardeşin olmuş gibi olacak."

"Soruyu geçiştiriyorsun," dedi Bree ona göre fazla yetişkin bir sırıtışla.

"Bunun için bir karım olması gerekir," dedim. "Bu da üvey annen olacağı anlamına gelir. Ve eğer bana zorla izlettiğin prenses filmlerinden bir şey öğrendiysek, üvey anneler kötüdür. Sana bir iyilik yapıyorum."

"Bu bir cevap değil," diye üsteledi Bree. "Bebek sahibi olmak için bir karın olması gerekmiyor."

Masanın karşısındaki kızıma baktım. "Affedersiniz, Bayan *On Üç otuzuna gidiyor*. Size münazara yapmayı kim öğretti?"

"Bayan Cass," dedi sırtarak.

Cassandra güldü. "Sana söyledim, çocuklar üzerinde kötü bir etkim var. Onları benim yanımda gözetimsiz bırakmaman gerektiğini bilmeliydin."

Ve bir anda mağara adamı moduna geri döndüm.

Kafamı kaldırdığımda babam ve kardeşlerimin kulaktan kulağa sırttıklarını gördüm.

"Birinin Nate'in evinin yanındaki çiti kontrol etmesi gerekiyor," dedi annem içeri girerken. "Görünüşe göre çitte bir kırık var."

Bu benim işaretimdi.

Ağzımı sildim ve ayağa kalktım. Bree ve Gracie'ye "Temiz tabak istiyorum," dedim. "Büyükannenize bulaşıklarda yardım edin." Cassandra'nın omzuna vurdum. "Ayağa kalk, bela. Benimle geliyorsun."

"Neden?" dedi çatalının yarısını ağzına götürürken. "Az önce seni gözetimsiz bırakamayacağımı söyledin. Sen çiftliğimi değiştirmek istiyorsan, önce onu düzeltmelisin."

"Çit onarmak benim uzmanlık alanım değil. Ben daha çok köprü yakarım."

CJ birasını bitirirken, "Ben de seninle geleceğim," dedi.

"Hayır." Cassandra'ya ateşli bir bakış attım. "Biz hallederiz."

Hadi gidelim."

Neyse ki, I oldu mümkün için MART onu dışarı . ve tek bir argüman olmadan.

Verandadan inene kadar öyleydi.

"Topuklu giyiyorum. Orada kışına ne girdi bilmiyorum ama evlerine kadar topuklularla yürüyüp senin lanet bir çiti tamir etmeni izlemeyeceğim."

Onu omzuma atıp çimlerin üzerinde yürürken sözleri bir çığlığa dönüştü.

Botlarım her adımda toprağa batıyordu.

Cassandra tekme atarak neredeyse ayakkabısını yanağıma saplıyordu. "İndir beni, Colossus! Bu ailenin insan kaçırmakla ne ilgisi var?"

Onu sabit tutmak için bir kolumu bacaklarına doladım. "Bağlanman mı gerekiyor yoksa beni bir stiletto ile delmeye çalışmaktan vazgeçecek misin?"

"Beni kaçırmayı bıraktığında bırakacağım."

"Kibarca rica ettim ama gelmedin. O yüzden açık konuşayım.

Sen geleceksin ve ben sormayacağım."

"Neden çiti tamir etmekten bahsetmediğin hissine kapılıyorum?" diye hırıldadı.

Nate'in evini arazinin geri kalanından ayıran ağaçların arasından geçtim. Evlerinin arka tarafı, çiftliğin ön tarafındaki çit hattını çevreliyordu.

Elbette, direklerden ikisi eğilmişti. Sonra düzeltirim.

Onu tekrar ayaklarının üzerine bıraktığımda Cassandra hâlâ söyleniyordu. "Senin derdin ne lan, seni dev, imkansız, orospu çocuğu-"

Onu çitin direğine doğru ittim ve ağzımı onunkine yapıştırdım. Cassandra bunun geldiğini hiç görmemişti. Nefesini yuttum, onu inleyen, çılgın bir karmaşaya dönüşene kadar öptüm. Dilim onunkine kayarak çaresizliğimizi mühürledi. Onu bırakmak istemiyordum.

Göğüsleri göğsümde düzleşti ve vücudu daha fazlası için yalvarırken inleyerek daha da yaklaştı. İleri geri sallanırken, ayaklarının her kayışında beni bastırıp kızdırırken sikim ağrıyordu.

Onu daha derinde istedim. Daha uzun süre. Onu akla gelebilecek her şekilde istiyordum.

Onu altımda ve üstümde istiyordum. Ama bundan da öte, onu her şekilde yanımda istiyordum. Her durumda. İyi ya da kötü.

Belki de yapmamalıydım ama ona güvendim.

Bu karşı koyamadığım bir şeydi. Kuralların canı cehenneme. "S o h b e t edeceğimizi sanıyordum," dedi. "Ayrıldığımızda nefesi kesildi."

"Konuşmak ister misin?" Saçlarını avuçlayıp başını geriye doğru çekerken homurdandım.

"Neden hırpalandığımı bilmek istiyorum," dedi kemerimle uğraşırken, neredeyse pantolonumu yırtıyordu.

Boğazını öptüm. "Ve bana karşı neden bu kadar sıcak ve soğuk davrandığını bilmek istiyorum." Nabzının ağzımın altında hızla attığını hissettim ve o noktayı emdim. "Kendini topla prenses. Bunu istiyor musun, istemiyor musun?"

"Sik beni."

"Zevkle." Daha sert ısırdım, başka bir parlak iz bıraktım. "Ama hızlı bir sikişten daha fazlasını isteyip istemediğine karar vermelisin. Çünkü tek istediğin buysa, bu son kez olacak."

Sertleşti. "Neden?"

Onu çit direğine çiviledim. "Çünkü inkâr etmediğin zamanki halini seviyorum. Bana yumuşak tarafını veriyorsun. İnsan tarafını. Sonra da işin bittiğinde onu kapatıyor ve beni kendinden uzaklaştırıyorsun. Bu bana göre değil. Senin için kurallarımı çiğnerim ama bu oyunları oynamaya devam edeceksen olmaz." Ağzım onunkine değdi. "Yani, beni görmezden gelmeye, benden kaçmaya ve beni kızdırmak için beni kışkırtmaya devam edeceksen, o zaman bu senin son orgazmın olacak. Seçimini yap."

"Bir seçim bir alternatif gerektirir," dedi yumuşak bir sesle.

"Alternatifin ne olduğunu biliyorsun Cass. Ama senin için hecelememi istiyorsan, heceleyeceğim. Burada bizimle kalmanı istiyorum. Nokta. Benim 'biz'im bir seçenek değil. Çocuklarım senin bu dünyada yürüyen en harika şey olduğunu düşünüyor. Açıkçası, ben de öyle düşünüyorum.

I. İstedığın zaman nasıl olduğunu görmek istiyorum.

Bize karşı hislerin olduğunu kabul et. Kalbinin kırıldığını biliyorum ama bunun için üzgün değilim. O bok lekesinin gitmesine sevindim. Ve seni bana getiren durum ne kadar boktan olsa da, iyi ki oldu çünkü seni her gün burada görmek hoşuma gidiyor. Ofise girip seni orada görmek hoşuma gidiyor. Ata binmeye çalışmanı izlemeyi seviyorum. Berbatsın bu arada. Kötü bir günün ardından seni bir kase dondurma ve viskiyle bulmayı seviyorum ve sen burada olduğun sürece bunu her zaman el altında tutacağım. Ama burada olmayı sen seçmelisin. İşini bitirip toparlanmak mı istiyorsun? Bunu istemiyorum ama buna saygı duyacağım." Alnım onunkine yaslandı. "İşte senin seçimin prenses. Ya biz ya hiç."

Çenesi sıkıştı, sesi titrerken öfkeyle yerleşti. "Bu hiç adil değil."

"Adil olduğunu söylemedim. Bir seçim yapman gerektiğini söyledim." Bir an için gözlerinde yaşlar parladı.

Gece gökyüzündeki parlak yıldızlar gibi parlıyorlardı. Gözlerini kırpıştırarak evrenin genişliğine baktı. "Demek sen böyle birisin

kızgın olduğunda."

"Kızgın değilim." Bluzundan başladım, ipeksi yakasını kapalı tutan üç düğmeyi açtım. Göğüslerinin üst kısmı ortaya çıkana kadar kumaşın kenarlarını iterek ayırdım.

"Sana istediğini vermediğim için kızgınsın," diye fısıldadı.

Sırada pantolonu vardı. Belden bağlanan yumuşak, dökümlü pantolonlardan bir başkasıydı. "Sana kızgın değilim Cass. Hayal kırıklığına uğradım." Kuşağı çekiştirdim, fiyongu ilmeklerinden söktüm. "Umurunda değilmiş gibi davranmak canının yanmasını engellemiyor." Dişlerimi sıktım. "Ellerini arkana koy."

Gözleri sola, eve doğru kaydı.

"Sana birinin gelip gelmediğini görmeni söylemedim. Sana ellerini şu lanet çit direğinin arkasına koymayı söyledim."

Ellerini direğin arkasında kavuştururken çenesini kaldırdı. Bileklerini tuttum ve hızla kuşakla birbirine bağladım. Sarsıldı, kaçmasına yetecek kadar gevşek olmadığında gözleri şaşkınlıkla parladı.

Şapkayı kafamdan çıkardım ve onun güzel saçlarının üzerine bıraktım.

"Şapkanla uğraşmamam gerektiğini sanıyordum. Bunun onu giymemem gerektiği anlamına geldiğine eminim," diye şımardı.

Çenesini avucumun içinde kavradım. "Benim olmak mı istiyorsun? Tak şu şapkayı."

Ve böylece pantolonunu kalçalarından ittim ve dizlerimin üzerine çöktüm.

Pantolonunu ayak bileklerinden sıyırıp külotunu kalçalarından yırtıp bacağını omzuma atarken Cassandra çit direğine karşı mücadele etti.

"Christian-" parmaklarımla damlayan seksini ayırdığımda nefesini tuttu. Pembenin en yumuşak tonuydu. Klitorisini yaladığımda seksi sıcaktı ve uyarılmayla şişmişti.

Bir ısırık soğuk hava ikimizi de durdurdu ve titretti.

"Tek alacağın bu orgazm Cassandra." İki parmağımı içine soktum, onları kıvırdım ve yavaşça okşadım.

Dizlerinin bağı çözülürken çit gıcırdadı. "Zaten tek istediğin bu, değil mi?" Klitorisini daire içine aldım dilimle. "Tüm bu kabadayılığı diğer herkese karşı kullanıyorsun. Onlara hadlerini bildiriyorsun. Kendin için savaşmak için kullanmaya istekli değilsin. İstediğin şey için."

"Christian, lütfen-"

Onu yutarken kıcını avuçlarımla arasına aldım. Gökyüzüne küfretti. Bana, tanrılara, kulağı olan her şeye yalvardı. O lanet çit direğini çekip durdu.

Peşini bırakmadım.

Belki de aklımı kaçırmıştım. Bir ilişki aramıyordu. Bu çiftlikten nefret ediyordu. Bu çiftlikten nefret ediyordu.

Çocuklar gibi. Benim yaşam tarzımla ilgili neredeyse her şeyi küçümsüyordu.

Ve yine de bunun için mükemmeldi.

Ona her baktığımda bunu görüyordum.

Cassandra'nın eşsiz bir gücü vardı. Daha önce hiç görmediğim şekilde kendine güveniyordu. Bu güveni destekleyen inatçı bir çizgisi vardı. Korumacıydı. "Evet" istediğinde asla "hayır"ı cevap olarak kabul etmezdi. Çılgınca kibirli, küstah ve yıpratıcıydı.

Ve her parçam onu bunun için sevdi.

Direğe doğru savrulurken göğüsleri neredeyse sütyeninden dışarı fırlayacaktı. Sarı saçları pervasızca her yöne savruluyordu.

"Gelmemi sağla," diye fısıldadı kalçalarını dışarı iterken, umutsuzca ağzımı ve ellerimi arıyordu.

Saçlarım bağladığım topuzdan dökülüyordu. Sakalım onun tahrikiyle nemlenmişti. Onun tadı dilimi kaplamıştı.

Yine de yeterli değildi.

Nefes alış verişi çılgınlığa
dönüştü. Sessizlik.

Bir nefes.

Sonra patlama.

İnledi, parçalanırken kalçaları titriyordu. Cassandra başını geriye attı ve muhtemelen yataktan duyulacak kadar yüksek sesle bir dizi küfür savurdu. Durmam için yalvarana ve beni ayağıyla itene kadar amını yalamayı bırakmadım.

Tek kelime etmeden kalçalarını ve amını yırtık külotuyla kuruladım, sonra pantolonunu giymesine yardım ettim. Ben sessizce bileklerini çözerken ve kuşağı kemer halkalarından geçirirken kıpırdamadan durdu.

Ben bluzunun düğmelerini iliklerken Cassandra tenini çevreleyen kırmızı izleri ovuşturdu.

Bana üzüntüyle baktığında şapkam kafasında geriye doğru sallanıyordu.

Şapkamı kafasından çıkardım ve tekrar taktım. "Neden üzgün görünüyorsun?" Yanağını okşadım. "İsteddiğini aldın."

Onun söylemesini bekliyordum.

İsteddiği her şey olmadığını söylemek için.

Güvenli olduğu için inatçı olduğunu kabul etmesini bekliyordum.

Ama yapmadı.

Ağzının kenarı titredi. "Sana ne söyleyeceğimi bilmiyorum. Ben birlikte olman gereken türden bir insan değilim." Yutkundu, kararlılığını güçlendirdi. "Değişmeyeceğim."

"Senden bunu istemiyorum." Elimi sakalımda gezdirdim. "Sadece kendine karşı dürüst olmanı istiyorum. Bana karşı."

"Öyleyim," diye karşılık verdi.

"Hayır," diye bağırarak sözünü kestim. "Eğer dürüst olsaydın, beni bu kadar çok isteyip sonra da itip kakmazdın. Benden bu kadar. Dürüst olsaydın, yaptığın şeyi yaparken mutsuz olduğunu kabul ederdin. Ama bu senin suçun. Sefil olmak istiyorsan, buyur ol. Haklı olmayı o kadar çok istiyorsun ki, belki de seninle iyi bir şeyler yaşayabileceğimiz düşüncesine bile tahammül edemiyorsun. Yani evet. Bunu istiyorum, Cass. Çünkü ben korkak değilim."

Son cümle onu bir anda vurdu.

Çit direği devrildi, çatladı ve çimenlerin üzerine düşerken gıcırdadı ve bir inilti çıkardı.

İkimiz de irkilmedik.

Para için oynamak buraya kadarmış. Masadan ceplerim boş kalkıyordum.

Sessizce eve geri döndük ve ailemin geri kalanını akşam yemeğinden sonra temizlik yaparken bulduk.

CJ bizi görünce sırtıttı. "Bu çit nasıl?" Cassandra onu tersledi.

Gittiğimden daha sinirli bir şekilde a r k a s ı n d a n
yürüdüm. "Sabah hallederim."

CASSANDRA

"H Beni bir çite bağladı ve becerdi." Kaşığımı dondurma kâseme sapladım.

Mickey ofisin öbür ucundan bana göz kırptı ve derin bir sığır homurtusu çıkardı.

Boynuzlarındaki havuz erişteleri dün değiştirilmişti. Artık solunda limon yeşili, sağında ise mor bir boynuz vardı.

Muhtemelen sabahın erken saatlerinden beri Christian'ın masasında duran burbon şişesine baktım. Ön tarafına yapıştırılmış olan not benimle alay ediyordu.

Burbon, naneli çikolata parçacıklarıyla daha iyi uyum sağlar.

İmza yok. Paraf yok. *İçkiyi kimin bıraktığını bilmek için buna ihtiyacım yoktu.*

Christian'ın benden bir iş yapmamı istemesinin üzerinden iki gün geçmişti. hazır olmadığım bir seçim. Ve iki gün boyunca ondan kaçtım.

"Bana ültimatom verdikten sonra," diye homurdandım bir ağız dolusu dondurma yerken.

Carrington Group'taki patronum Mike ile bir telefon görüşmesi yapmıştım.

Griffiths iş performansım hakkında övgü dolu geri bildirimler vermişti, ancak yine de Tripp ile olan ilişkim nedeniyle İK ile görüşmem gerekecekti.

Tek kelimeyle harika.

Tripp'le ilişkiyi bitirdikten sonra koca bir kaçamak yaşamıştım ama o hâlâ peşimi bırakmıyordu.

Ama bana iyilik borcu olan eski bir tanıdığım olan Spenser Crenshaw'ı hızlıca aradıktan sonra, yakında Tripp'e musallat olacaktım.

Öfke beni intikamcı yaptı. Ve bu öfkeyi Christian'dan çıkaramayacağıma göre, Tripp bir sonraki en iyi hedefti.

Dart tahtasında yüzüne saplanan bıçak kan arzumu tatmin etmeye yetmedi.

"Yani, bu ne cüret? Birkaç kez takıldık. Sanki bir ilişkimiz varmış da ben daha ileri gitmemesi için ayak diretmişim gibi. Burada hatalı olan ben değilim. Olayı patlatan o." Kaşığımı ofise girip Sadie'nin köpek yatağının üzerine yatarak yatağı dümdüz eden ineğe doğrulttum.

Mickey sıkıntıyla ofladı.

Masa sandalyesinde bir ileri bir geri dönerken inek bir gözünden dışarı bakarak bana dik dik baktı.

"Beni gafil avlayan oydu. Birini pantolonu inikken pusuya düşürüp ilişki talep edemezsin. Bu otoban soygunculuğudur."

Mickey inledi ve gözlerini kapattı.

Kasenin dibindeki kalıntıları toplarken burbon ve nane boğazımı yaktı.

"Yani, her şeyi mahvediyor, *beni* kötü adam yapıyor, çünkü her zaman kötü olacağım bir aile birimine balıklama dalmak istemiyorum. olmak ve dördüncü Tekerlek, sonrakoyar buz krem ve burada lanet olası bir burbon var - bu konuda yırtılacağımı varsayarak!" "Bu inek inledi içinde Sinir bozucu, lumbered yukarı için toynaklarını salladı ve başka bir yerde biraz huzur bulmak için dışarı çıktı. Sıkışarak dışarı çıkarken havuz erişmeleri kapıya çarptı.

"Harika." Kaseyi masanın üzerine bıraktım ve kaşığı içine attım. "İnekler bile benden nefret ediyor."

BeĞ saniye bile geçmeden Christian içeri girdi. "Mickey'yi kovdun mu?" diye sordu benimle göz teması kurmadan, masanın köşesinde yığılı evrakları karıştırırken.

"Görünüşe göre çok konuşuyorum."

Kıkırdadı. "İneklerle konuşmaya başladığında yerleştiğini anlarsın."

Dişlerimi sıktım.

Ne cüretle hiçbir şey yokmuş gibi davranır?

Christian yığını tekrar gözden geçirmeye baĞlarken kaĞları birbirine çarptı.

Öfkelendim. "Ne arıyorsun?"

"Kayıtları-"

Yazıcının üstünden bir klasör aldım ve ona uzattım.

"Oh. Teşekkürler. Nerede olduğunu biliyor musun-"

"George Thompson'dan gelen yem faturası çoktan ödendi." Ödemeyi onaylayan basılı kâğıdı ona uzattım. "Çeki onayladım."

Sakalını sıvazladı. "Bunu yapmana gerek yoktu."

"Sorun deĞil. Temel atma partisi için bir çadircının telefonunu bekliyordum. Buraya ne zaman döneceğini bilmiyordum, o yüzden ben hallettim."

"Teşekkürler. Maaş bordrosunu yapmam gerekiyor, sonra da yakandan düşeceğim."

"Bitti," diye kestim. "Çekler imzalandı. Çocuklar paydos ettiğinde onları kapıya yapıştıracağım."

Christian bana baktı. "Bu senin iş tanımında yok."

Ona buz gibi bir bakış fırlattım. "Çek yazmam için bana yetki verdiniz, deĞil mi?"

Kaşlarını çattı. "Ben yaptım."

"Maaş bordrosu yapmak için beyin cerrahı olmaya gerek yok." "Peki, bunu neden yaptın?"

Ona arkamı döndüm ve e-posta gelen kutumda gezinerek masa ve sandalyeler için kiralama onayını aradım. "Yani burada olmanız için bir neden yok."

Ağır bir el tüy kadar hafif bir dokunuşla omzuma indi. "Cass..."

"Cassandra," diye kestim.

Christian elini omzuma koyarak dondu kaldı. Ama söyleyecek bir şey bulamadan -çünkü bunların hepsi onun suçuydu- telsizden bir ses geldi.

"Cass, tatlım, ben Claire. Az önce bir kurye Lawson International'dan eve büyük bir kağıt yığını getirdi. Ofise mi yoksa senin evine mi getirmemi istersin?"

Radyoyu aldım. "Gerek yok. Ben gelip alırım." "Prenses-" dedi Christian ben telsizden uzaklaşırken. Masa.

"Karışık sinyaller veren ben değilim," diye tersledim. "Hiçbir zaman bir kaçamaktan başka bir şey istiyormuşum gibi davranmadım ve seks ile romantizmi ayırabileceğini söyleyen sendin."

Gözleri karardı. "Bunun bir kaçamak olduğunu düşünüyorsan kendini küçümsüyorsun."

"Kendimi yıllarca ucuza sattım çünkü beni sevmeyen birine bağlandım. İnanın bana, kendimi ne zaman eksik sattığımı biliyorum. Ve bunu bir daha yapmayacağım."

Ahır atladım ve Christian'ın yanında daha fazla kalmaktansa Claire ve Silas'ın evine kadar yürümekten ayaklarımın su toplamasını tercih edeceğime karar verdim.

Becks ve Nate'in evinin önünden geçerken pişman oldum. Christian beni bağladıktan sonra onarılan çitin önüne fazladan bir araba -Becks'in annesi- park etmişti.

Becks, Nate ve yepyeni kız bebekleri Charlotte hastaneden yeni dönmüşlerdi. Herkes iş ve okul programlarının elverdiği ölçüde onları görmeye geliyordu ama ben kendimi tuttum.

O benim arkadaşımdı ama ailem değillerdi. Garip olurdu. Bir de hiç bebek kucağıma almamıştım.

"Cassie, sana getireceğimi söylemiştim," dedi Claire ön verandadaki eski sallanan sandalyede bir ileri bir geri sallanırken. "Yürüyeceğini bilseydim, seni yolculuktan kurtarırdım."

Kalbim hızla çarpıyor ve ayaklarım yanıyordu. "Temiz havaya ihtiyacım vardı."

Claire kıkırdarak, "Ben söyleyeyim," dedi. "Günlerdir Chris'in ofisinde saklanıyorsun."

"Temel atma töreninden önce yapmam gereken çok şey var." Kucağında duran sarı postaya uzandım. "İşimin başına dönmeliyim."

"Dur bakalım." Yanındaki sallanan sandalyeyi okşadı. "Buraya kadar onca yolu yürüdün. Geri dönmeden önce biraz dinlen ve otur."

"Yapmamalıyım. Mesai saatindeyim."

"Ve eğer oğlum bu konuda sana bok atarsa, onunla ben ilgilenirim." Claire sallanan sandalyeyi işaret etti. "Otur."

Bu sefer sormuyordu. Bu bir emirdi.

Sallanan sandalyeye inerken ayaklarım çığlık attı. Topuklarımın kenarlarında kırmızı kabarcıklar oluştu.

"İçecek bir şey ister misin? Çayım var, limonatam var-"

"Böyle iyiyim, teşekkürler."

"Bende de votka var."

"Buranın bir viski ailesi olduğunu sanıyordum," dedim ayaklarımı ayakkabılarımdan yarıya kadar çıkarıp ileri geri sallanırken.

Claire güldü. "Erkekler için olabilir ama ben votka severim. Belvedere, sek. Süslü bir şey değil."

Bunu unutmamalı ve parti için barda Belvedere bulundurmalıydım. Belki menüye özel bir kokteyl koydurabilirim. Bir tane Claire için, bir tane de Silas için.

"İyi bir zevkin var," dedim tırnağımı sandalyenin ahşap kolundaki bir oyuya geçirirken.

Verandadaki tahtından araziye incelerken gümüş rengi saçlarını kabartarak sırttı. "Nasıl

Temel atma için etkinlik planlaması nasıl gidiyor? Chris sana zorluk çıkarmıyor, değil mi?"

Boğazım düğümlendi. "Hayır, çoğu şeyi bana havale ediyor. Aslında bu işleri oldukça kolaylaştırdı."

Dudakları memnun bir gülümsemeye dönüştü. "Sana güveniyor. Christian genellikle çitin içinde olup biten her Geye el atar. İyi bir temsilci değildir."

Ben buna kaçınma derdim ama delegasyon iyiydi.

"Christian size söyledi mi bilmiyorum ama temel atma kutlaması için tarih belirlendi. Rodeo şampiyonasından önceki gece olacak. Ray'in onur konuğumuz olmasını umuyorum. Topluluk için büyük bir cazibe merkezi olacak - memleketinin çocuğu olması falan."

Claire bir süre düşünceli bir sessizlik içinde oturdu. "Bu zor bir karar olacak. Eğer wild card turlarına kalmayı başarırsa, genellikle sessizliğe bürünür. Otel odasından çıkmaz. Parti yapmaz. Öyle şeyler yapmaz. Beni ne kadar korkutsa da yaptığı işte ciddi ve bu işte çok çok iyi."

"Siciline baktım. Kendisi için oldukça iyi bir isim yapmış."

Claire gururla başını salladı. "Ne zaman bırakacağını merak ediyorum ama boğa biniciliği onun ilk aşkı. Vücudunun yeterince acı çektiğine karar vermesi için muazzam bir şey olması gerekecek. Bu şampiyonluk ödemeleri ve sponsorluklar onun geri gelmesini sağlıyor. Bu ve spora olan aşkı."

"Christian'ın bana verdiği botların Ray'in serisinden olduğunu anlamam itiraf etmek istediğimden daha uzun sürdü. O ünlü biri. Boğa biniciliğinin bu kadar büyük olduğunu hiç bilmiyordum."

Claire gülümseyerek, "Sanırım değil," dedi. "Kültür şokunun etkisi henüz geçmedi mi?"

"Hiçbir zaman olacağını sanmıyorum. Bazen geceleri ne kadar sessiz olduğu için uyuyamıyorum."

Bilinçli bir şekilde başını salladı. "Becks'in de Nathan'ın yanına taşındığında aynı şeyi söylediğini hatırlıyorum. Uyurdu

arka planda gürültü olsun diye televizyon açıkken. Şehirli kızların kovboylara aşık olması buralarda sık rastlanan bir durum haline geldi."

Christian'a aşık olmadığımı söylemek üzereydim ki sözümü kesti.

"Chicago'lu bir kızdım." Gülümsemesi hüzünlüydü. "Altmışlı yıllarda üniversite için buraya taşındım. Bir kovboya aşık olmayacağıma yemin etmişim. Diplomamı aldıktan sonra gözlerimi Kaliforniya'ya dikmişim."

"Ne okudun?"

"Methodist'te muhasebe okudum. Bir kovboyyla çıkmadan dört yılımı tamamladım. Tarım Bakanlığı'nda staj yapıyordum ki bu uzun boylu su içen adam çıkageldi. Dün gibi hatırlıyorum."

Claire saçmalamaya devam ederken yavaş bir gülümsemenin melankolimi uzaklaştırdığını hissedebiliyordum.

"Bir ofiste saklanmış, kitapları inceliyordum ve botları çok gürültülü olduğu için sinirlenmişim. Görünüşe göre resepsiyonda kimse yoktu, çünkü kendini geri çekti ve birini bulana kadar etrafta dolaştı."

"Seni buldu, değil mi?"

Claire gülümsedi. "Başında beyaz bir Stetson vardı. Onu çıkardı ve gezegende yürüyen en kibar baş belası gibi başını eğdi ve bana patronun nerede olduğunu bilip bilmediğimi sordu."

"Ne dedin sen?"

Homurdandı. "Gözlerinin içine baktım ve "Neden patronun ben olmadığımı varsayıyorsun?" dedim."

Kıs kıs güldüm. "Ne dedi?"

Claire sıırttı. "Eğer patron sensen, sana borcum var demektir. Ve eğer seni bir randevuya çıkararak borçtan kurtulmaya çalışıyormuşum gibi görünürse bu ikimiz için de gerçekten garip olur."

Gözlerimin kenarlarından kahkaha yaşları süzüldü ve onları sildim. "Ne kadar küstahça."

"Bir de bana sor. Ona, eğer tavlama cümlesi buysa benimle çıkma şansının çok düşük olduğunu söyledim."

"O ne yaptı?"

Claire gülümsedi. "Her hafta farklı bir tavlama cümlesiyle geri geliyordu. Daha uzun süre devam etmesine izin vermeye razıydım, ama genellikle ön masayı koruyan yaşlı yarasa, her Cuma stajyeri görmeye gelmesinden bıktı. Son yılının geri kalanı boyunca devam etti. Sonunda ona acıdı ve kovboylarla çıkmayı reddettiğimi söyledi."

"Durmadığını varsayıyorum."

"Oh-o yaptı," dedi Claire. "Sanırım iki ya da üç hafta sonra postadan bir iş teklifi mektubu aldım. Temple'da bir çiftliğin muhasebeciye ihtiyacı vardı ve beni istiyorlardı. Başaracağımı düşünmüştüm. Daha büyük ve daha iyi bir iş için Kaliforniya'ya taşınmadan önce biraz çalışıp para biriktireceğimi düşündüm. İlk iş günümde işe gittim ve -ne biliyorsunuz- tahmin edin ön kapıda beni kim bekliyordu?" Toprak yolu işaret etti.

"Kovboyun."

Claire başını salladı. "Ona ateş ettim. Eğer bu bir şakaysa onu öldüreceğimi söyledim. Ama bir iş olduğuna ve bu işin bana ait olduğuna söz verdi." Hafif bir of çekti. "İlk günümde Silas beni işten sonra yemeğe davet etti. Hayır dedim, o da neden bir kovboyla çıkmadığımı sordu." Kamburunu çıkardı. "Ona güneşin doğuşundan batışına kadar tarlada olan ve bana hiç zaman ayırmayan biriyle birlikte olmak istemediğimi söyledim. Evde yalnızayak ve hamile küçük bir eş olmak istemediğimi söyledim. Kendime ait hayallerim vardı ve bir toprak parçasına bağlı birini istemiyordum."

"Bunu nasıl karşıladı?"

Claire gülümsedi. "Sadece başını salladı ve 'Evet, hanımefendi' dedi. Ve hepsi bu kadar. Ya da ben öyle sanıyordum. Ertesi gün işe gittiğimde masamın üzerinde bir masa örtüsü vardı. Bilirsiniz işte.

-Sen ve Christian'ın şu an kullandığınız. Aynısı. Mumlar ve çiçekler vardı. O bize dedi ki

onun yerine iş toplantısı yap, sonra da bana biftek ızgara yap." Gözlerini bana dikti. "Biftek kalbime giden yoldur ve ben beş parasız bir üniversite mezunuydum. Hayır demedim. Yavaş ama emin adımlarla beni yıprattı. Tarlalardan topladığı çiçekleri patlattı. Bana ata binmeyi öğretti. Gün bittiğinde beni at sırtında gezintiye çıkardı. Masama küçük notlar bıraktı."

"Bu çok tatlı."

"Ben de öyle düşünmüştüm. İşleri profesyonelce yürüttük. Çizgiyi hiç aşmadık. Ta ki ben bir yıldır buradaydım ve performans değerlendirme zamanım gelene kadar. Zam isteyecektim. Silas'ın babasıyla (o sırada Griffith kardeşler sorumluydu) oturup durumumu anlattım."

Her kelimesine asılı kalmıştım. "Anladın mı?" "Pek sayılmaz." Claire ellerini birbirine kenetledi.

"Bana Silas'la konuşmam gerektiğini söyledi, çünkü benim maaşım onunkinden k e s i l i y o r d u . "

Nefesim kesildi. "Hayır..."

"Ne kadar kızgın olduğumu tahmin edebilirsiniz. Yasal bir işim olduğunu sanıyordum. Taşınabilmek için para biriktiriyordum. Ama bir yıldır buradaydım ve hoşuma gitse de gitmese de bu topraklara ve lanet olası bir kovboya aşık olmuştum."

Boğazım düğümlendi. "Seni kalmaya ikna etti."

"Hayır, annesi yaptı," dedi. "Buralarda başka kadın yoktu, o yüzden annemle birbirimizi çok iyi tanıdık. Bir gün ona çocukların bütün gün dışarıda olmalarına, yemek yemek ve uyumak için zar zor gelmelerine nasıl katlandığını sordum. Bilirsiniz işte, pek bir şey elde edemediği halde iyi bir eş olmak."

Claire'in gözleri benimkilere kilitlendi ve değişimini hissedebildim.

Artık o ve Silas hakkında konuşmuyorduk.

"Bu hayat zayıf kadınlara göre değil Cassandra. Silas işleri yürütürken, yükün yarısını ben taşıyordum. Çocukları büyüttüm, evle ilgilendim, defterleri tuttum ve bizi iflastan uzak tutmaya çalıştım, o ise kendisinden önce gelen Griffith'lerin mirası üzerine inşa ediyordu. Anladım ki

şehirden uzakta yaşamamanın tesellisini sevdim. Uzun günlerden sonra ihtiyacım olan şey tam da sessizlikti. Bu yükü taşımak için güçlü bir kadın olmak gerekir ve Silas bunu biliyordu. Bu yüzden ofisime geldiği ilk gün onu azarladığımda bana gülümsedi."

Boğazıma takılan taşı yuttum.

Sallanan sandalyenin kollarına uzandı ve elimi sıktı. "Bu herkes için değil. Bundan kesinlikle eminim. Ama oğullarımın gözlerini diktikleri kadınları görüyorum ve babalarından öğrendiklerini biliyorum." Elimini bırakmadan önce okşadı. "Bir boğaya katlanmak için güçlü bir kovboy, bir kovboya katlanmak için de güçlü bir kadın gerekir."

CHRISTIAN

Tiki hafta.

İki lanet hafta boyunca beni görmezden geldi.

O ofise bir kez daha girip de yapmam gereken her şeyi çoktan yapmış olduğunu görürsem aklımı kaçırmak üzereydim, sırf onun etrafında olmak için bir nedenim kalmasın diye.

Sorumlu olduğum tüm idari işleri nasıl halledeceğini ne zaman öğrendiğinden emin değildim ama bundan hiç hoşlanmadığımdan emindim.

İki hafta boyunca saat beş ile dokuz arasında ortadan kayboluyor, sonra bir hırsız gibi odasına giriyor ve her hırsızlıkta benden küçük parçalar alıyordu.

Lekeli bir atölye havlusuyla ellerimdeki yağı sildim ve sırtüstü uzanıp metal traktör parçaları yığınınına bakarken bir nefes aldım.

Onu böyle itmemeliydim.

Öfkemin beni alt etmesine izin vermemeliydim.

Kendimi kaybettim ve onu da kaybettim.

Ama ona gerçekten sahip miydim?

Artık bir önemi yoktu.

Traktörün altından kalktım ve kollarımı dizlerimin üzerine koyarak doğruldum. Bugün arazinin ön tarafı sessizdi. Ray Houston'a geri dönmüş ve boğa binme yarışmasının üç raundunu tamamlamıştı. Kızlar okuldaydı. Cassandra benden kaçıyordu. CJ ve çocuklar sürüyü arazinin uzak tarafına taşımak için çalışıyorlardı, böylece temel atma töreninin menzili dışında kalacaklardı.

Elbette, pansiyon ve restoran inşaatı altı aydan önce başlamayacaktı. Ancak Cassandra, yerel halk arasında başarılı olabilmesi için, onları sadece bir masa için turistlerle savaşmak zorunda kaldıklarında değil, en başından itibaren buraya çekecek bir kutlama yapmamız gerektiğinde ısrar etti.

Yani, lanet bir parti veriyorduk. Sessizlik uzun sürmeyecekti.

Eşyalarımı toplayıp kaldırdım ve yarına bırakmak yerine aletleri duvardaki kancalara yerleştirmek için zaman ayırdım. Saate baktığımda saatin neredeyse beş olduğunu fark ettim.

Perşembe günleri hep telaşlıydı. Annem zil çaldığında kızları okuldan alırdı. Gracie'yi dans kursuna, Bree'yi de terapiye götürürdü. Sonra yer değiştirirlerdi. Bree'yi terapiden alır ve stüdyoya götürür, oradan Gracie'yi alır ve terapistin ofisine götürürdü.

Ailem olmadan ne yapacağımı bilmiyordum. Bu çiftlik olmadan.

Miras istikrar demekti. Etrafımda güvенеbileceğimi bildiğim insanlar vardı. Nate'i neredeyse kaybediyordum, sonra Gretchen'ı gerçekten kaybettim. Bu topraklar benim sığınağımdı. Sevdiğim insanları güvende tutabileceğim yerdı. Bir gün burayı kızlarıma, Nate'in küçüğüne ya da eş bulurlarsa CJ veya Ray'in çocuklarına devredecektim.

Cassandra'nın kendi hayatından vazgeçip benimkini üstlenmesini beklemek bencillikti. Ona bir seçim yapmasını söylediğim anda bunu anladım.

Ama gidemezdım ve o zaten buradaydı.

Paçavrayı yıkanması gereken bir yığının içine attım.
Bu bok neden bu kadar zordu?

Çıkmaya çalıştım. Annem kızların onun evinde yatıya kalmasına izin verdiğinde şans eseri dışarı çıkardım. Yıllar içinde birden fazla kez çıktığım birkaç kadın oldu, devam edip etmeyeceğini görmek için suları test ediyordum.

Hiç olmadı.

Şimdi, aslında yanında kalmak istediğim tek kadın gitmeye hazırdı.

Yazı duvardaydı. Daha çok masamda.

Dün çiftliğe -özellikle de bana- temel atma kutlamasının son günü olacağını belirten bir mektup göndermişti. Bundan sonra eşyalarını toplayıp New York'taki hayatına geri dönecek ve gerekirse uzaktan hizmet verecekti.

Ve onu benimle konuşacak kadar uzun süre bir odaya bile sokamadım.

Işığı kapattım ve kapıyı arkamdan çektim. Her şey sessizdi.

Alışılmadık bir şey değildi ama sinir bozucuydu.

Annemin minibüsü evinin önüne park etmişti, bu da kızlarla birlikte döndüğü anlamına geliyordu.

Annem Bree ve Gracie'ye duş aldırıyordu, bu da Cassandra'nın ne yaptığını görmek için can atmama neden oluyordu.

Ofisin önünden geçtim ama ışıklar sönüktü ve kapı kapalıydı. Evime yöneldim ve içeri süzıldüm.

Hah. Boştu.

Annem onları kendi evinde duş aldırması olmalı. Ama Cassandra da orada değildi.

Saati kontrol ettim.

Tam 5:30'da, tam da her zaman ortadan kaybolma numarasını yaptığı saatte.

Neredeyse turumu bitirene kadar kontrol etmedim. ve
hayvanlar, yeniden doldurma Su, ve
yapmak Tabii ki

Dottie'nin gittiğini fark ettiğimde göz kamaştırıcı hiçbir şey yoktu.

Merakıma yenik düştüm. Ahırda oyalandım, boş ahırlardan birini bir saatten fazla kurcaladım. Tam pes edip gece için eve gitmek üzereyken toynaklar yaklaştı.

Ama sadece Dottie değildi.

Tahta çıtaların arasından baktım ve CJ'in simsiyah atı Anny'ye binişini izledim. *Anarchy'nin kısaltması*. Attan indi ve bir saniye geçmeden Cassandra, Dottie'nin üzerinde ahıra girdi.

Tecrübeli bir binicinin rahatlığıyla inişini izlerken kıskançlık damarlarımda asit gibi köpürdü.

Carson, "Eyerini çöz ve onu kontrol et," dedi. "Eşyalarını as. Ortalıkta bırakmayın."

Cassandra ahşap yarığın içinden göründü. Mavi kot pantolonu kışını ve kalçalarını bir tablo gibi sarıyordu. Ayak parmaklarının üzerinde hafifçe doğruldu ve botları dışarı çıktı.

Ona aldığım çift.

Ofiste sakladığım ağır ceketlerden birini giyiyordu. Bu sabah ev işlerini yapmak için giydiğimde kurumuş ot ve samanla benek benek olmuştu.

CJ, eyeri ve dizgini çıkarırken Cassandra'yı denetledi. Tek kelime etmeden fırçayı eline aldı ve Dottie'nin üzerinde çalışmaya başladı, onu temizledi ve yaralı ya da rahatsız olmadığından emin oldu.

İşi bittiğinde, CJ onun yanında durdu ve Dottie'nin toynaklarını güvenli bir şekilde kontrol etmesini söyledi ve hızlıca temizlemesine yardımcı oldu.

Cassandra Dottie'ye karşı daha kendinden emin görünüyordu. Onu tımar etmekten ya da okşamaktan çekinmiyordu.

Aralarındaki ilişki tuhaftı. Tanıdıktı. Sanki ilk kez ata binmiyorlarmış gibiydi.

Boğazım yandı ve olasılıklar aklımdan geçerken dişlerimi sıktım.

"Bu kadar yeter," dedi CJ. "Git ve onu dışarı çıkar."

Bazı kıpırdanmalar oldu ve Cassandra gözden kayboldu.

"Yine yatakhane mi duş alacaksın?" diye seslendi arkasından.

"Sakıncası var mı?" diye sordu.

Ne oluyor lan?

"Hayır, sadece tüm sıcak suyu kullanmayın yoksa isyana neden olursunuz."

Cassandra ahırdan çıkıp gözden kaybolurken güldü.

CJ hemen arkasındaydı ve Anny'yi biraz serbest dolaşması için çitlerle çevrili padoka götürüyordu.

Ne haltlar dönüyordu?

Etrafta dolanıp dururken, meşgul görünürken hiçbir şey yapmadığım için hayıflandım. Bir boka odaklanamıyordum.

Yani her gün kaybolduğu yer orasıydı. Kardeşimle ata biniyor, yatakhane duş alıyor ve sonra ön kapımdan içeri girip odasına gitmek için doğru anı bekliyordu. Eminim orada da yemek yemiştir.

CJ'nin adamları iyiydi, ama o güzel bir şeydi ve genel görgü, nezaket ve hijyenden yoksundular.

Küresteki bir tilki değildi. Tilki inine giren bir tavuktu.

Şey... Belki de o kadar değil.

Cassandra kendini koruyabilirdi.

Belki de bu yüzden nefret ediyordum. Bana ihtiyacı yoktu.

Geri döndüğümde ev bomboştu. Akşam yemeği için kalan yemekleri ısıtacaktım, bu yüzden yapılması gereken bir hazırlık yoktu.

Eğer bir şey yapmazsam duvarlara tırmanmaya başlayacağımı bilecek kadar uzun süre mutfakta volta attım.

Çok sessiz.

Mutlaka birinin bir şeye ihtiyacı vardı. Ama etrafta kimse yoktu.

Duşa girdim ve günün yorgunluğunu atmak için zaman ayırdım. Saçlarını şampuanlarken onun düşünceleri zihnimi dolduruyordu. Kendime engel olamıyordum. Sa kremi saımda dururken, Cassandra'nın yatağında kendine dokunduğu düşüncesiyle sikimi yumrukladım ve bir tanesini ovuşturdum.

İşimi bitirip giyindiğimde kızların döneceğinden emindim.

Ama değillerdi.

Radyoyu elime alıp kanalı değiştirdim ve Bree ile Gracie'nin başlarının belaya girmediğinden emin olmak için ailemin evini aradım. Ne de olsa okul gecesiydi. Bir an önce ödevlerini yapıp yatmaları gerekiyordu.

Cevap yok.

Tamam. Eve kendim giderim.

Ama daha eşikten adımıımı atmadan telsizden bir ses geldi. Jackson'ın sesi telsizden geliyordu. "Hey, patron. Görünüşe göre yağmur yağacak ve kulübelerin dışında bok var."

"Ben hallederim," dedim, Jackson'ı oraya gnderirsem tüm aletlerimin yağmur altında kalacağını biliyordum.

Kulbelerde ilerleme kaydetmiştik. Dört sağlam duvarı, su tesisatı ve elektriği, yeni tezgahları ve dolaplarıyla artık çoğunlukla yaşanabilir durumdaydılar.

Ev aletleri önümüzdeki hafta kurulacaktı ve Cassandra en azından bir tanesinin dşenip dekore edilmesini ve böylece temel atma töreninin bir parçası olarak gezilebilmesini umuyordu. Ona mobilyaların çoktan geldiğini söylemedim. Benimle konuşmak zorunda kalsın diye onu kulübede köşeye sıkıştırmayı umarak teslimatı durdurmuştum.

Kamyonetime atlayıp kulübelere doğru yola çıktığımda gri bulutlar tepemde belirmiş, yağmakla tehdit ediyordu. Yağmur umurumda değildi. imlerin büyümesini sağlayan, faturaları ödeyen ve masada yiyecek tutan her şey benim için iyiydi.

"Huh." İki binanın arasına girdiğimde kamyoneti park ettim.

Bugün erken saatlerde çimlerin üzerinde bulunan alet ve ekipmanlar gitmişti.

Bir an arkama yaslandım ve Jackson'ın neden beni buraya kadar çağırdığını merak ettim.

CJ olmadığını biliyordum. Sözde, yatakhaneye geri dönmüştü.

Nate, Becks ve bebek Charlie ile yeni doğan hayatına alışırken tam bir baba modundaydı.

Belki de babam etrafta dolaşıyordu ve her şeyi topladı?

Kabinin ışığı yanıyordu, ben de kapatmak için dışarı çıktım.

Kamyonetin kapısını kapatıp arkamı döndüğümde Cassandra orada duruyordu, üzerinde her tarafı çiçeklerle süslü uzun, dökümlü bir elbiseyle bir yaz günü kadar güzel görünüyordu. Saçları nemliydi ve örgü şeklinde arkadan bağlanmıştı. Duştan yeni çıkmış gibi görünüyordu.

"Burada ne yapıyorsun?" diye tersledi.

Alay ettim. "Aletleri toplamam gerekiyordu ve burası benim çiftliğim. İstedğim yere gidebilirim. Senin burada ne işin var?"

Alay etti. "Bana bir müfettişin işi onaylamak için geleceği ve bazı belgeleri imzalamak için burada olmam gerektiği söylendi."

Gözlerimi kısmıştım. "Bunu sana kim söyledi?"

"Jackson. Alınacak aletler olduğunu sana kim söyledi?"

"Jackson," dedim.

Cassandra kulübeye temkinli bir şekilde baktı ve onun da benimle aynı düşünce zincirinde olduğunu gördüm.

Alet yoktu ve müfettiş de yoktu.

Kulübenin içinden ayak sesleri geliyordu. *Şimdi, bu ayak seslerini uykumda bile tanıyabilirim.*

"Tuzağa düşürölüyoruz," dedi Cassandra hiç eğlenmeden.

İçimi çektim ve küçük verandaya yöneldim. "Sadece... nazik ol."

Cassandra isteksizce onu takip etti.

Başımı kapıdan içeri soktuğumda kulübenin içini ılık bir ışık kapladı. "Kızlar?"

Mutfaktan kıkırdamalar yankılandı.

Her yer baştan aşağı temizlenmişti. Izgara biftek kokusu taze kereste, ahşap boyası ve boyaya karışıyordu.

"Mobilyaların geldiğini bana söylemedin," diye tısladı Cassandra nefesinin altından.

Durdum ve döndüm. Göğsü benimkine çarptı ama geriye doğru sallanmadan önce onu yakaladım. "Beni görmezden gelmeseydin yapardım."

"Şimdi doğru parçalar değilse iade edemem." "Bunlar doğru parçalar, siparişi iki kez kontrol ettim.

Fatura," diye karşılık verdim.

Aptalmışım gibi ofladı pufladı. "Doğru parçalar olmaları, mekan için doğru oldukları anlamına gelmez."

Alnımı onunkine yasladım. "Şimdi kim kovboy atasözleriyle konuşuyor?"

"Hadi şu işi bitirelim," dedi yanımdan geçerken. "Kızlar," dedi mutfağa girip etrafına bakınırken. "Neler oluyor?"

Bree ve Gracie iki kişilik mutfak masasının yanında durmuş, ellerini arkalarında kavuşturmuş, oldukça kendini beğenmiş görünüyorlardı.

"Hoş geldin baba. Bayan Cass," dedi Bree. Cassandra'nın kolyesi boynunda parıldıyordu.

Cassandra'nın arkasında durdum, vücut ısısını göğsümde hissedecek kadar yakındım. "Yaramaz kızlarımdan biri buraya kadar tek başınıza ne yaptığınızı açıklamak ister mi?" Masaya bir göz attım. "Ve neden biftek olduğunu."

"Büyükannem burada!" Gracie ağzından kaçırdı ve annemin belinde bir önlükle durduğu köşeyi işaret etti.

Bir kaşımı kaldırdım. "Peki. Suç ortakları, lütfen bana neden benim çatım altında ev ödevi yapmadığınızı söyleyin."

Bree ve Gracie en ufak bir suçluluk duygusu duymadan birbirlerine baktılar. Görünüşe göre Gracie şimdi cesur oldu. "Baba, biz Bayan Cass'in kalmasını ve senin de onunla çıkmanı istiyoruz."

Cassandra kaskatı kesildi.

Kaşlarımı kaldırıp anneme baktım, o da bana başıyla onay verdi.

"Akşam yemeği yaptık," dedi Bree. "Büyükannem de yardım etti, CJ Amca da. Ama hepsi bizim fikrimizdi."

"Doğru." Parmak uçlarımı göz çukurlarıma bastırırken inledim. "Kızlar, belki de bu konuyu evde konuşmalıyız. Biriyle çıkmak... Bu, insanların kendi başlarına vermeleri gereken yetişkinlere özgü bir karar. İnsanları bu konuda kandıramazsınız."

Gracie yıkılmış görünüyordu. Gözleri anında doldu ve dudakları titredi.

"Ama..." Bree'nin kaşları çatıldı. "Birbirinizden hoşlanıyorsunuz.

Sen de ona eskiden anneme baktığın gibi bakıyorsun."

Sikeyim. Ben.

Gracie burnunu çekti. "Sürekli çalıştığınız için Bayan Cass'le çıkmaya hiç fırsat bulamadığınızı düşündük." Suyun akışını hızlandırdı. "Seni seviyoruz baba ve-"

"Güzel! Akşam yemeği! Yiyeceğiz!" Cassandra ağzından kaçırdı, arkasını döndü ve kızlara sırtını döndü.

Eğildim ve fısıldadım, "Yavru köpek suratına karşı bir bağlıklık kazanmalısın yoksa iflas edersin."

Şakaklarını ovuşturdu. "Durdur şunu. Bu bakışa dayanamıyorum."

İçimi çektim. "Tüm bu sıkı çalışmanızı... takdir edeceğiz. Düşünceli olduğunuz ve bunu bir araya getirdiğiniz için teşekkür ederim.

güzel bir akşam yemeği."

Gracie'nin yüzü anında değişti. "Yani onunla çıkacak mısın?" "Tanrım, bir kıza koçluk yapmam ne kadar sürüyor biliyor musun?"

Müşterileri röportajlar sırasında ağlamaya mı teşvik ediyor? Bu çocuğun oyunculuk dersleri vermesi gerekiyor," diye fısıldadı Cassandra.

"Kızlar, bunu evde konuşabiliriz ama geç oluyor ve-"

"Gel bakalım," dedi annem saklandığı köşeden çıkarken. "Babanla Cass'i rahat rahat yemek yemeleri için yalnız bırakalım, ev ödevlerinin çoktan yapıldığını biliyorlar. Evimde bana yardım etmen gereken bulaşıklar olduğuna göre, bunu bir yatıya kalma partisi yaparız ve sabah seni okula ben götürürüm." Bana göz kırptı.

Bree ve Gracie mutfaktan koşarak çıktılar ve kollarını bana doladılar, sonra da Cassandra'ya sarıldılar.

"Lütfen onunla konuş baba," dedi Bree, Cass'i bırakıp küçükken yaptığı gibi elimi tutarak. "Lütfen mi?"

Başını öptüm. "Seni seviyorum bebeğim. Bunu yaptığın için teşekkür ederim. Çok düşüncelisin."

Teker teker dışarı çıktılar ve geri döndüler.

Cassandra ağır bir nefes verdi ve yepyeni dolaplara yaslandı. "Ebeveynlerin duygusal manipölasyona nasıl katlandıklarını bilmiyorum. Bu çok yorucuydu."

"Erken başlıyor," dedim, tıka basa dolu tabaklara bir göz atarak. "Bağıışıklık kazanıyorsun."

Cassandra etrafına bakındı. "Peki, şimdi ne yapacağız? Yeterince uzaklaşana kadar bekleyip sonra mı gideceğiz?"

Mutfak sandalyelerinden birini çektim. "Yemek yiyoruz."

CASSANDRA

o flayıp puflayarak tezgâha doğru yığıldı. "Christian, bunu yapamam."

Kulübe titrete mumlar ve ip ışıklarla süslenmişti. Nat King Cole'un L-O-V-E diye hecelediği eski tip bir pikap arka planda usulca çalıyordu.

Her şey çok fazlaydı.

"Cass." Sesi yumuşaktı. "Sadece akşam yemeği."

Her ne kadar karşı koymak istesem de yorgundum. Temel atma kutlaması için tüm parçaları yerine yerleştirmek üzere durmaksızın çalışıyordum. Her şey bittiğinde ben de yorulmuştum.

Lawson International ile yatırım anlaşması imzalanmıştı. Christian'ı temsilcilerinden biriyle görüştürdüm ve her ihtimale karşı Griffith Anne'nin ve Becks'in iletişim bilgilerinin onda olduğundan emin oldum.

Christian strese girdiğinde otlaklara kaçma eğilimindeydi. Bu bana işlerin sorunsuz yürümesi ve beni aramak zorunda kalmamaları için bir acil durum planı verdi.

Ama bir yanımda -itiraf etmek istediğimden daha büyük bir yanımda- o telefon görüşmesini istiyordu.

Bana ihtiyaç duyulmasını istedim.

Ama ihtiyaç duyulmak tekrar incinmeye değer miydi?

"Buna ne dersin?" Christian dedi ki. "Eğer tek kelime etmeyeceğime söz verirsem, benimle yemek yer misin?" Masanın üzerinde duran tabaktaki yemeğe baktı. "Görünüşe göre kızlar bunun için çok uğraşmışlar... Muhtemelen ben geri dönüp onlarla konuşmadan önce en azından bunu yapabiliriz."

Rahatlayarak oturdum ve koltuğumu itmesine izin verdim çünkü onunla bu konuda tartışmaktan daha iyisini yapacağımı biliyordum.

Bifteklerimizi yerken Christian'ın sessizliği sinir bozucuydu.

Kusursuz apraz çizgili ızgara izleriyle orta az pişmişlerdi. Bıağımı bifteğin ortasına götürerek durakladım. "Bu..." Başıma eğdim. "Bu bir marka mı?" Ona bakarak sordum.

Elbette, bifteğin ortasında uzun boynuzlu bir inek ve çiftliğin baş harflerinden oluşan bir daire vardı.

Christian'ın dudakları bir gülümsemeyle kıpırdandı ama gıkını bile çıkarmadı.

"Tamam." Küçük bir ısırık aldım ve ağzıma attım. "Konuşmuyorum."

Gözlerini tabağına çevirdi ve yemeye devam etti.

Daha fazla dayanamadan kızarmış patateslerimin yarısına kadar geldim. "Peki. Konuşalım," diye ağzımdan kaçırdım ve Çatalımı takırdayarak tabağa bıraktım.

Sakalı dalgalanıyordu ve o hıyarın sakalının altından gülümsediğini biliyordum.

Christian atalını ve bıçağını yavağa yere bıraktı ve gözlerimin içine baktı. "Şarap ister misin?"

"Gerçekten mi? Sormak istediğin şey bu muydu? Kendi şarabımı kendim koyabilirim."

Görünüşe göre Christian bunu "evet" olarak algıladı. Masanın kenarındaki buz kovaşına uzandı ve bir şişe Salado Diamond Back'in mantarını çıkardı. I

Kırmızı karışımın kristal bardağa sıçramasını izledim ve hayatımda ne halt ettiğimi düşündüm.

Yorulmuştum.

Christian ÇiÇeyi yere bıraktı ve bir bardağı masanın benim tarafıma doğru kaydırıldı.

"Yolculuğun nasıldı?" diye sordu ve ben donakaldım. Christian yemeye devam ederken, "Evet, biliyorum," dedi.

Bir kuşkonmaz mızrağını tabağa doğru iterek, "İyi idi," diye geçiştirdim. "Kafamı boşaltmak için iyi bir yol."

Şarabından bir yudum alırken başını sallaması beni şaşırttı. Yakut damlacıkları bıyığına yapışmıştı. "Öyle."

Dişlerimi gıcırdatarak bifteği macun haline getirdim. *Neden bu kadar dostça davranıyordu?*

İyi. Eğer nazik davranacaksa, o zaman ne istediğimi sorardım.

gerçekten bilmek istiyordum. En azından eskiden Tripp'in yanında yaptığım gibi onun yanında parmak ucunda yürümek zorunda kalmıyordum.

"Bree ve Gracie'ye ne söyleyeceksin?"

Christian iç çekti. Sıcak gözleri mum ışığında y u m u Ç a k alevler gibi görünüyordu. "Denedim."

Damarlarıma buz doldu. "Denedin."

"Bu doğru."

"Denemedin kovboy. Beni bir direğe bağladın ve ültimatom verdin."

"Çit direği."

"Aynı şey."

Christian kadehini sapından tutup kaldırdı ve Çarabı döndürdü. "Elimden geleni yaptım, Cass. Doğru yaptım mı? Hayır. Ama onlara bunu söyleyeceğim. Çünkü beni izleyerek öğreniyorlar. Kendimi ortaya koyduğumu bilmeyi hak ediyorlar. Başarı garanti değil. Sonsuza kadar mutluluk garanti değil. Sonsuza kadar mutlu olmak kesinlikle garanti değil, ama bunu uzun zaman önce öğrendiler. Onlardan beklediğim tek şey hayatta çabalamaları çünkü ben de kendimden bunu bekliyorum." Bakışları ağır ve sertti. "Sen kendinden ne bekliyorsun?"

Çatalımı patateslere sapladım. "Mükemmeliyet."

Christian arkasına yaslandı, biraz GaÇırmıÇ görünüyordu. "Ve bunun seni bir ilişkiden dışladığını mı düşünüyorsun çünkü bunu... mükemmel bir şekilde yapamıyorsun?"

Öyle bir şey değildi. En azından tam olarak değil. İlişkilerimde iyiydim. Açıkçası, ilişkilerde tam bir azizdim.

Tripp'e ve saçmalıklarına yıllarca katlandım.

Christian'ın hayatının diğer bir yönü de bu konuda tam olarak rahat olamamamdı. Ve kendime karşı dürüst olursam, bunun nedeni bir şeylerde kötü olmayı sevmememdi.

Ben bir çocuk değildim. Ne olmuş yani? Herkes öyle değildi. Çocukları dev bir zencefilli kurabiye evine çekip onları canlı canlı pişirmek isteyen bir masal kötüsü değildim. Sadece çocuklarla iyi geçinemiyordum.

Çok açık
sözlüydüm.

Çok
yıpratıcıydım.

Besleyici ya da anaç değildim.

Christian'ın bu mantıklı ayakkabıları doldurabilecek birine ihtiyacı vardı. Yüksek topuklu ayakkabılarım bu kalıba uymuyordu.

Yutkundum. "Beni bunun dışında tutuyor."

"Çünkü benim çocuklarım var."

"Evet."

Christian hiç beklemediğim bir şey yaptı. Güldü. "Cass-" masanın öbür ucuna uzandı ve elini benimkinin üzerine koydu "-Ben anne olacak birini aramıyorum. Eşim olacak birini arıyorum." Şarabını yudumladı ve durakladı. "Bunun için ön koşul çocuklarımla yanında güvenilir olmaları ama kızlar artık bebek değil. Birkaç yıl içinde, beni fiziksel olarak hasta etse de Bree araba kullanıyor olacak. Gracie de çok geride değil. Ve eğer kendimi övmeme izin verirseniz, sanırım onları iyi yetiştiriyorum. Mükemmel değilim ama deniyorum. Onlar da bunu biliyor. Bunu devralacak birini aramıyorum."

Tabağıma baktım, artık o kadar da aç hissetmiyordum.

"Buraya taşınmamı bekliyordunuz. Burada yaşamamı" dedim, argümanlarımın son ipuçlarına sıkıca tutunarak. "Ya senden New York'a taşınmanı bekleseydim?"

"Herkesin yararına olsaydı bunu yapardım," dedi bir an bile tereddüt etmeden. "Ama öyle değil ve sanırım sen de bunu biliyorsun. Kabul etmek istesen de istemesen de burada huzur içindesin."

Alay ettim. "Dottie'ye gönüllü olarak binmek beni huzurlu yapmaz."

"Hayır, ama CJ'den yardım istemek öyle. Ve annemin. Artık saklanmıyorsun." Başını yana eğdi, bunu tartışıyordu. "Şey. Benden hariç."

Ona daha fazlasını anlatmam için beni kışkırttığını biliyordum ama ne kadarını bildiğini öğrenmek istiyordum.

"Beni bir tüfekte Rus ruleti oynamaya zorladığınızda nasıl olduğumu biliyorsunuz. Ateş edeceğim ve gözümü bile kırpmayacağım."

Christian dudaklarını yaladı ve sesi hırıltıya dönüştü. "CJ'le aranızda bir şey mi var?"

"Hayır," diye kestirip attım. "Evinize dönmek için ortalık sakinleşene kadar ahırda saklanmak üzere ofisten kaçarken beni yakaladı ve Dottie'yi bağlamamı söyledi. Nasıl yapılacağını bilmiyordum, o da bana öğretti. Temel atma töreninde atçılık programından bahsedeceksem at bakımını hakkında genel bir bilgiye sahip olmamın iyi olacağını düşündüm. Her öğleden sonra gezintiye çıkıyoruz. O senin kadar iyi değil."

Christian kıkırdadı. "Sen ve Carson tanıdığım en açık sözlü iki insansınız. Bir elmanın iki yarısı gibisiniz."

"Diğerlerini yarım saat meşgul ediyor, böylece ben de ranzada duş alabiliyorum ve rahatsız edilmiyorum."

"Evde duş alırsan seni rahatsız edeceğimi mi sanıyorsun?" Bu değildi. En azından tam olarak değil.

Parmağımı şarap kadehimin kenarında gezdirdim. "Sanırım seni rahatsız ederdim."

"Yapmanı istiyorum," diye itiraf etti. "Cass..." Christian arkasına yaslandı, Çapkasını çıkardı ve bir elini saçlarında gezdirdi. "Kalmanı istiyorum."

Gözlerimden yaşlar boşandı. Yıllarca duymak istediğim tek şey buydu.

Kal.

Burada benimle ol.

Gitme.

Ama Tripp'in bana tek söylediği gitmemdi.

Gitmek. "Burada bir yerin var."

"Çoktan haber verdim. Mike New York'a döneceğimi biliyor."

Christian başını salladı. "Kabul etmiyorum." Geriye çekildim.

"Affedersiniz?"

Christian kıkırdadı. "Kendini inatçı mı sanıyorsun? Prenses, ben boğalarla, katırlarla ve çocuklarımla uğraşırım. Œki kiŒi bu oyunu oynayabilir. New York'u arayıp burada iŒinin bitmediğini söyleyeceğim." Œarabını içti ve bardağı masaya geri bıraktı. "Ve eğer bu işe yaramazsa, Griffith'lerin adam kaçırma konusunda ne kadar usta olduğunu bildiğine inanıyorum."

Parmak uçlarımı masanın kenarına bastırdım. "Ben bir çiftlik sahibi değilim. Evde oturan bir eş değilim, çiftlikte oturan bir eş de değilim."

"Hayır, sen bir beygir gibisin. İnanılmaz derecede beceriklisin. Senden ne istenirse ona uyum sağlıyorsun. Yeteneklerin bir ünlünün filtresi olmaktan daha fazlası için kullanılmalı."

"Ne gibi?"

"Mülk yöneticisi olmak gibi."

Donup kaldım. "Ne?"

Omuz silkti. "Biri bunu yapmak zorunda. Bu ben olmayacağım. Bir daha asla uyuyamayacağım. Nate ve Becks bazen yardımcı olabilirler, ama elleri dolu ve izni bittiğinde işe geri dönecek. Birinin çiftlik işletmesi ile kalkınma projeleri inşa edilirken bunlar arasında irtibat kurması gerekiyor. Birinin tüm insanları birbirine bağlaması ve yönetmesi gerekecek.

Restoranı, programları, konaklamayı, her şeyi. Gerçekten öylece gidebileceğini mi düşündün?"

"Yöneticilik veya otelcilik deneyimi olan birini işe almalısınız. Kısa bir aday listesi hazırlayabilirim."

"O sensin."

"Christian, dur. Yapamam."

"Kendinden ne bekliyorsun Cass? Çünkü ben senden denemeni bekliyorum, sen de mükemmellik bekliyorsun. Takıldığın yer neresi?"

"Sen. Senin için çalışamam."

"Seni anneme rapor edeceğim. Defterleri o tutar, sorun olmaz."

"Chris..."

"Bana sorunun nerede olduğunu söyle. Beni istemiyor musunuz? Bununla ilgileneceğim. Ama ne olursa olsun kalmanı istiyorum. Kendi alanını mı istiyorsun?" Etrafı işaret etti. "Kulübenin işi bitti. Her şeyin olması gerektiği gibi olmasına geri döneceğiz."

"Ya kendimi hayal kırıklığına uğratırsam?" Fısıldadım.

Gözlerimden yaşlar süzülürken alnını kırıştıran çizgiler yumuşadı.

"Ya seni hayal kırıklığına uğratırsam? Ya kızları hayal kırıklığına uğratırsam? Onları incitmek istemiyorum. Sana söyledim, ben sıcak ve bulanık değilim."

Christian oturduğu yerden kalktı ve yanaklarımı avuçlayana kadar masanın etrafında döndü. "Toz fırtınası olduğunda ne yaparız biliyor musun?" Dudakları alnıma bastırırken yumuşaktı. "Pencerelerde durup izleriz, çünkü bu kadar güçlü ve kontrol edilemez bir Çeyin yakınında olmak risk almaya değer."

"GÜNAYDIN, GÜZELİM." Christian boğazımdan aĞağıya ve omzuma doğru öpücükler kondururken sakalları boynumu gıdıklıyordu.

Tüylerim diken diken olurken ürperdim. İnleyerek ona doğru yuvarlandım ve göğsüne sokuldum. "Çok erken."

"Seni geç saate kadar ayakta tuttuğum için özür dilerim," diye mırıldandı özür dilemeden, elini belimde aşağı yukarı kaydırırken.

Dışarısı hâlâ karanlıktı, ancak pencerelerin arkasındaki ışık şafağa yaklaştıkça siyahtan kraliyet mavisine dönüyordu.

Sırıttım ve bacaklarımı gererek ayak parmaklarımı bir kedi gibi kıvırdım. Dün gece yediğim dayanın acısını hâlâ hissedebiliyordum. "Uyumaya geri dönmek istiyorum."

Beni daha yakına çekerken kıkırdaması yumuşak ve derindi. "Bana uyar."

"Ama gitmeliyim," diye esnedim.

"Birkaç dakika daha kal," dedi sessizce, sırt üstü dönüp beni üzerine çekti. "Sadece biraz daha."

Göğsünün ve karnının yumuşak kütesine yerleştim ve kalp atışlarımın yavaşladığını hissettim.

Christian bir kolunu kaldırıp saçlarını yüzünden uzaklaştırtırken gülümsedi. "Eskiden karın kaslarım vardı," dedi utanarak. "Uzun bir on yıl oldu. Onları özlediğin için üzgünüm."

"Hiç üzgün değilim," dedim göğsüne karşı mutlu bir iç çekişle, elimi gövdesinin nazik dağlarında ve vadilerinde aşağı yukarı gezdirirken. "Eğer daha önce açıkça belirtmediysem, senden oldukça etkileniyorum."

Sakalı seğirdi. "Öyle mi?"

"Mhmm." Gözlerimi kapattım ve onun yatağında birkaç dakika daha geçirmekten zarar gelmeyeceğine karar verdim. "Beni güvende hissettiriyorsun. Bana sarılmana bayılıyorum çünkü sanki dünyadaki hiçbir şey bana dokunamazmış gibi geliyor. Kötü bir gün geçirdiğimde saklanabildiğim ve hiçbir şeyin bana zarar veremeyeceğini bildiğim bir mağara gibisin. Ve hafızam beni yanıltmıyorsa, bu vücut-" göğüs kafesine dokundum "- dün gece üç kez boşalmamı sağladı."

Christian'ın siki altımda kalınlaştı. "Geldiği yerde daha fazlası var." Başımı öptü. "Uyumaya devam et."

"Daha önce kalkmam gerek-"

Sanki gözümde canlandırmışım gibi, ayaklar tepemde gürlledi.

İnledim. "Kızlar kalkmadan önce. Neden bu kadar erken kalkıyorlar ki? Gençlerin bütün gün uyumak istediklerini sanırdım."

"Çocuklar hakkında bilmeniz gereken bir şey..." Kolunu başının arkasına sıkıştırarak pazusunun şişmesini sağladı.

"Ne zaman seni yakalamalarını istemezsen, yakalarlar."

"O zaman onlar aşağıya inmeden odama dönmeliyim."

"Cass, ikimiz de giyindik. Sorun

yok." "Sütyen giymiyorum."

Eli göğsümü buldu ve sıktı. "Şikayet etmiyorum."

"Doyumsuzsun."

"Evet, hanımefendi."

Çenemi yukarı kaldırdım. "Bundan hâlâ nefret ediyorum."

Christian sırtıtarak ikimizi de üstüme yatırdı ve kollarımı kendi kollarıyla kavradı. Atletimin yakasını aĞağı çekti ve yüzünü göğsüme gömdü. "Senin için her zaman doyumsuzum, kraliçem."

Gözlerimi devirdim ve onu kovaladım. "Çekil. Sabah nefesi alıyorum ve çocuklarınız her an burada olabilir. Odama dönmem gerek."

Christian yan döndü ve kucaklaĞıncaya kadar beni kendine çekti. "Sana sorun olmadığını söyledim. Çıplak değiliz. Yetişkin aktivitelerine katılmıyoruz."

Kollarını belime biraz daha sıkı doladım. "Bunun için hazır değilim."

Dört gün önce, Christian ve ben kulübede bunu konuştuk. İsteklerini ve ihtiyaçlarını netleştirdi ve onunla ilişkiye girme konusunda beni korkutan şeyleri anlatırken beni dinledi.

Temel atma töreninden sonra personel olarak kalmayı düşüneceğime söz verdim ve o da bana bekâr bir babayla ilişki kurabileceğimi kanıtlayacağına söz verdi.

Bu yüzden onun yatağındaydım ve kollarından kurtulmak için kendimi motive etmeye çalışıyordum.

Her gece, kızlar uyuduktan emin olduktan sonra gizlice onun odasına girerdim. Ve her sabah onlar uyanmadan odama geri dönerdim.

Sadece bir ya da iki kazaya ramak kalmıştı ama şu ana kadar kimsenin ruhu duymamıştı.

Claire hariç. O *kesinlikle* biliyordu, bu da çiftlikteki on sekiz yaş üstü nüfusun çoğunun da bildiği anlamına geliyordu.

Bir dahaki sefere onunla ata binmek için buluştuğumda CJ bu yüzden bana bok attı.

Sefil bir orospu çocuğu olduğu için ona bok attım.

Ray bile Christian'a fikrini söylemek için aradı.

Ama benim isteğim üzerine kimse kızlara Christian ve benim hakkımda tek kelime etmedi. Bu, 'çözme' kısmını biraz daha kolaylaştırdı.

Christian, Bree ve Gracie'ye istikrar sağlamak için çok çalışmıştı. Tehlikeli bir ilişki için umutlanmalarına izin vererek bunu mahvetmek istemedim.

"Baba!" Bree merdivenlerden inerken bağırdı.

"Kahretsin," diye mırıldandım gözlerimdeki uykuyu silerken.

Christian beni sıcak bir uykuya daldırmıştı ve dışarı çıkmam gerektiğini unutmuştum.

Christian bağıını kulağımdan uzaklaştırdı ve bağırdı.

"Evet, bebeğim. Ne istiyorsun?"

"Bayan Cass bugün okul için saçımı yapabilir mi? Bukle istiyorum ve sen saç maşasından nefret ediyorsun."

"Lanet olası bir saç maşası kullanabilirim," diye homurdandı nefesinin altında.

Kahkahamı gizlemek için elimi ağzıma kapattım. "Ah, belki zamanında uyanırsa, ama sen Ona sor," diye bağırdı.

"Ona sorabilir misin?" Bree karşı çıktı.

Gözlerimi devirdim. "Ben Batı'nın Kötü Cadısı değilim."

Christian kulağıma doğru eğildi. "O zaman itibarını zedelememek için bir şeyler yapmalısın. Herkese süpürgenin dükkânda olduğunu ve bu yüzden her yere otostopla gitmek zorunda kaldığını söylüyorum."

Karnına vurdum.

Tembel bir gülümseme onu süsledi. İyi bir bakıştı.

"Odasından çıktığında ona soracağım," diye bağırdı, küçük beyaz bir yalan uydurarak.

Sessizce, "Teşekkür ederim," diye mırıldandım. Christian başını salladı.

Bree inledi. "Baba, senin odanda olduğunu biliyorum. Bugün hazırlanmak için fazladan zamana ihtiyacım var, o yüzden erken kalktım. Zaten genelde şimdiye kadar kalkmış oluyorsunuz. Her sabah etrafta dolaştığınızı duyuyorum."

Elimi yüzüme düşürdüm.

"Yakalandım," diye fısıldadı yüzünü saçlarıma gömmeden önce. "Annesininki gibi bir tavrı var."

"On üç, otuza gidiyor. Bu seferki çok küstah." Öfkeyle, "Bana on dakika ver ve gidip cezveyi çalıştır." diye bağırdım.

"Teşekkür ederim!" Bree ciyaklayarak kapıdan uzaklaştı ve mutfağa doğru koşmaya başladı.

Christian'a ters ters baktım. "Asla bilmeyeceklerini söylemiştin." Omuz silkti. "Artık biliyorlar. Ama ne var biliyor musun?" "Hmm?"

Hristiyan sıkılaştırılmış onun kollar etrafında Ben.

"The dünyanın sonu gelmedi."

CHRISTIAN

TÇiftlik canlıydı. Arabalar ve kamyonlar ön mera boyunca düzgün sıralar halinde park edilmişti. Dize ışıkları ve fenerler ön kapıdan başlayan yolu işaretliyordu.

ve arazinin etrafından dolaştı.

Cassandra, yerel bir şirketi, konukları yeni rendelenmiş toprak şeritte gezdirmek üzere bir golf arabası filosu bağışlamaya ikna etmişti.

Çiftlik görevlileri atlara binmiş, meraklı misafirlerin mecazi perdenin arkasına bakmasını engelliyorlardı.

Cassandra ve Ray sponsorlarıyla birlikte çalışarak bar ve yiyecek içecek masraflarını karşılamalarını sağladı. *Yeterli tabela ve şirket temsilcileri, çığır açan katılımcılarla dirsek temasında bulunacaktı.*

Dalgalanan beyaz çadır, bir bağışçı sayesinde bağışlanmıştı.

Cassandra'nın etkinlik alanı hazır ve çalışır durumdayken özel olarak tavsiye edilen bir satıcı olacağına söz verdiği yerel kiralama şirketi.

Başardı.

Buna zar zor inanabildim. Çiftlik *iyi* görünüyordu. Burayı temizleyip hazır hale getirmek için çok uğraşmıştı ama herkesi kendine çekmişti.

Cassandra, CJ ile yeni kurduğu dostluğu kullanarak çiftlik çalışanlarına biraz fazla mesai yaptırmayı ve ahırları neredeyse yeni bir görünümüne kavuşturmayı başardı. Yeni peyzaj düzenlemesi yapılmış ve dış cephe kaplaması elektrikle yıkanıp boyanmıştı.

Belediye başkanı bile buradaydı.

Bu sürpriz oldu. Cassandra'nın ondan nefret ettiğini sanıyordum.

Bu da şu soruyu akla getirdi: Günün kadını neredeydi?

Lawson International'dan bir temsilci olan Spenser Crenshaw çadırın dışında etrafı kurcalıyordu. Yeterince zararsız görünüyordu ama Cassandra'nın onun parti için belirlediğı parametreler içinde kalmasını istediğinden emindim.

Devasa planlar ve mimari renderlar basılmış ve sergilenmişti; bunlar önümüzdeki on yıl içinde neler olacağını gösteriyordu.

Uzun bir proje olacaktı. Bundan kesinlikle emindim.

Ama yavaş yavaş Griffith Kardeşler Çiftliği'nin geleceğini sağlamlaştırıyorduk.

Bunu o yaptı.

Peki neredeydi?

Çadırdan uzaklaşırken arkamdan kadınsı bir ses "Bay Griffith," dedi.

Bir sarışın bulmak için döndüm ama o *benim* sarışınım değildi. "Evet, hanımefendi. Yardımcı olabilir miyim?"

Elini uzatırken kulaktan kulağa gülümsedi. Parmağında bir forklift gerektirecek kadar büyük bir nişan yüzüğü parlıyordu. "Elena Callaway. Allegiant Holding Grubu. Sizinle tanıştığıma memnun oldum."

"Aynı şekilde, hanımefendi."

"Otele yatırım yapmak için son dakikada Lawson International ile ortaklık kurduk. Bu girişimden dolayı heyecanlıyız."

"Biz de öyle." Cassandra'yı aramak için etrafıma bakındım.

"Bayan Parker ile konuşmayı umuyordum." Sıcak bir şekilde gülümsedi. "Bir isme bir yüz koymak her zaman iyidir, özellikle de proje irtibat görevlisi olmaya devam edeceğini duyduğuma göre."

Başımı salladım. "Evet hanımefendi. Çiftliği yeniden canlandırma projelerine liderlik ettiği için son derece şanslıyız. Yeri doldurulamaz."

Elena bilerek gülümsedi. "Onu elinde tutsan iyi olur. Eğer uzun mesafeli iletişimde gördüğüm her şey onda varsa, birisi gelip onu kapabilir."

Bilmiyor muydum?

Çadırın altındaki grup eski bir country melodisine geçiş yaptı ve partiye katılanlar dans pistini doldurdu.

Belediye Başkanı Getty yanıma gelip elimi sıkarken, "Harika bir parti, Griffith," dedi.

Elena izin istedi ve kalabalığın arasında kayboldu.

"Teşekkürler Sayın Belediye Başkanı. Geldiğiniz için minnettarız

Burada. Bir içki alıp etrafa bakma fırsatınız oldu mu?"

Kekeledi. "Benim için sadece bir içki. Geceyi bitirme vakti geldi." Sırtımı sıvazladı. "Çok iyi. Toplum için harika olacak."

Perili bir evde yürüyen bir güç gibi aceleyle uzaklaşmasını izledim. Sanki korkmuş görünmemeye çalışıyordu ama içten içe dehşete kapılmıştı.

Bunu Cass'e sormalıyım. Konusu açılmışken. Onu bulmam gerekiyordu.

Bir fotoğraf fonu gibi gizlenmiş bölmeler ofisi kamusal görüşten gizliyordu, ancak panellerin arasında parlayan zayıf bir ışık gördüm.

"Onur konunun ofiste saklanıp e-postalara cevap vermemesi gerektiğine eminim," dedim içeri girip kapıyı arkamdan kapatırken.

Mickey ve Sadie sessiz binadaki kaos ortamından uzaklaşmak istiyorlardı.

Cassandra omzunun üzerinden bakarken eski Hollywood dalgaları sırtında dalgalanıyordu. "Ne dedin? Özür dilerim. İhtiyacımız olan bir iznin durumunu kontrol ediyordum-"

Yanına diz çöktüm ve cebimi karıştırdım. Pek takım elbise giyen biri değildim ama bu durum için en iyi Pazar kıyafetimi çıkarmıştım.

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Ne yapıyorsun sen? Neden dizlerinin üzerindesin? Düşündüğüm şeyi yapmıyorsun. Çünkü eğer düşündüğüm şeyi yapıyorsan, o zaman 'hayır' diyeceğim ve önümüzdeki birkaç gün çok garip olacak."

Avucumu açarken kıkırdadım.

"Christian, yapamam-" dondu ve elime baktı. "O da ne?"

Nefesimin altında kıkırdadım. "Topuklarına takılıyor. Bilirsiniz, böylece toprakta yürümek daha kolay olur ve batmazsınız."

Küçük tahta bloklardan birini parmaklarımın arasında tuttum. Çok geniş değildi, ama tepesinde stiletto'sunun sivri ucuna uyan derin bir çentik ve yerde daha fazla yüzey alanı için düz, genişletilmiş bir tabanı vardı.

"Ayakkabılarınla uyumlu olsun ve fazla göze batmasın diye boyadım," dedim ayak bileğini dizime dayamak için kaldırıp küçük parçayı topuğun ucuna sıkıştırırken.

Cassandra, ayağını nazikçe yere koyup diğerini de aynı şeyi yapması için kaldırdığımda kıpırdamadan oturdu.

Tamamen şaşkın görünüyordu. "Bu... birinin benim için yaptığı en tatlı şey."

Omuz silktim. "Kızlara ödevlerinde yardım ederken kurcaladığım bir şeydi sadece. Eğer işe yararsa daha fazlasını yapabilirim. Bilirsin, böylece tüm ayakkabılarınla uyumlu olurlar." Elini tuttum ve öptüm. "Belki bir gün buralarda senin için kaldırımlarımız olur."

"İhtiyacım olduğunda her zaman New York'a gidebilirim," dedi kollarını boynuma dolayarak.

Dudaklarını gagladım. "Bana geri döndüğün sürece."

Parmaklarını saçlarımda gezdirirken gözlerimi kapattım. Bugün kızların isteği üzerine saçlarımı açık bırakmıştım. "İyi hissettiriyor," diye mırıldandım kayıtsızca.

"Bree aslında bu sabah bana New York'u soruyordu."

Dokunuşuna doğru eğildim. "Öyle mi?"

"Mhmm. Gitmek istiyor. Görünüşe göre Becks ve benim aramda New York'un dünyadaki en büyülü yer olduğuna ikna olmuş."

"Ona suç oranından bahsettin mi?"

Güldü. "Hayır, ona Broadway'den, Times Meydanı'ndan ve Village'da en iyi pastaları yapan küçük bir dükkândan bahsettim."

"Ve suç oranı hakkında."

"Ona Met'ten ve Moda Haftası'nın nasıl bir şey olduğundan bahsettim ve-"

"Ve suç oranı, *değil mi?*"

Kafa derime masaj yapmayı bıraktı. "Sana çok fazla endişelendiğini söyleyen oldu mu?"

Dudaklarını gagaladım. "Evet, bunu bana ayda bir söylemesi için bir terapistle para ödüyorum. Ne demek istiyorsun?"

"Sana endişelenmeyi bırakmanı söylemeyeceğim," dedi yumuşak bir sesle. "Bu çok çekici."

"O zaman çiftlik, inşaat projeleri ve gençleri yetiştirmek arasında önümüzdeki birkaç yıl karşı konulmaz olacağım."

Bilgisayarı kapattı. "Parti nasıl gidiyor?"

Bir öpücük daha çaldım ve elini tuttum. "Ray her şeyi ona bağlamadan önce ev sahibesine ihtiyacı var."

Cassandra güldü ve üzerindeki siyah elbise vücudundan aşağıya doğru süzülürken ayağa kalktı. "Bu adil olsa da, yarınki finallere girerken liderlik tablosunun zirvesinde olduğunu düşünürsek, egosunun hala çadırın içine sığabileceğinden emin olmamız gerekebilir."

Parti hala tüm hızıyla devam ediyordu. Bizimkiler dans pistinde eğleniyordu. Ray'in kollarında bir değil, iki kadın vardı. Takım ve sponsor logolarıyla süslenmiş bir düğmeli bluz giymişti ama kolları manşetliydi ve kızların bugün erken saatlerde boyadığı kollarındaki dövmeleri gösteriyordu.

CJ çadırın kenarına konuşlanmıştı ve hiç eğlenmiyordu, bir yandan da kartal gözüyle konukları izliyor, kimsenin uzaklaşmadığından emin oluyordu.

Becks oturmuş, kendisine hayali bir kahramanmış gibi bakan bir gazeteciyle sohbet ediyordu. Nate, kundağa sarılı bebeklerini göğsüne güvenli bir şekilde bastırmış bir şekilde yanında duruyordu.

Bree ve Gracie sırayla liderlik ederek birbirleriyle dans ediyorlardı.

Cassandra çenesini kaldırarak kaosu inceledi. Etrafta restoran, pansiyon ve topluluk programları hakkındaki konuşmalar göklere yükseliyordu.

Ellerimi omuzlarına koydum. "Başardın."

Tekrar içime girdiğini ve göğsüme yaslandığını hissettim. Parmakları benimkilere değdi ve sıktı. "Teşekkür ederim."

"Ne için?"

"İlk gün beni göndermediğin için."

"Çoğunlukla acıma duygusuydu." Bacağıma vurduğunda güldüm. "Güzel. O ve senin kıçın."

Cassandra ofladı pufladı. "Burada ciddi olmaya çalışıyorum." "Devam et."

Partiye sırtını döndü. "Teşekkür ederim."

Cevap vermek yerine onu öptüm ve partinin etrafımızda bir bulanıklık içinde dönmesine izin verdim.

Serapta bir yerlerde kızlarımın çığlıklarını ve misafirlerin alkışlarını duydum.

Cassandra'nın ağzı yumuşak ve uysaldı, ben dudaklarımı onunkilerle birleştirirken bana boyun eğiyordu. Viski ve nane gitmişti. Tadı şampanya gibiydi.

Mutluluk gibi.

"Bana kalmaya karar verdiğini söyle," dedim usulca ağzına karşı. İş teklifine geçici bir evet yanıtı vermişti ama Carrington Group'taki işinden ayrılmamıştı. Ama bundan da öte, kalmasını istiyordum. Benimle birlikte.

Gözleri buğuluydu. "Bu gece konuşabiliriz."

Burnumu onunkine çarptım. "Kızları da dahil etmeme gerek var mı?"

"Kesinlikle olmaz," diye kestirip attı. "Eğer Gracie o lanet köpek yavrusu gözlerini yapar ve kendini ağlatırsa-"

İnsanların onun hakkında konuştuğunu biliyormuş gibi Gracie hızla yanıma geldi ve bacağıma çarptı. "Ona sordun mu?" diye fısıldadı insanoğlunun bildiği en yüksek fısıltıyla.

Cassandra neşesini gizlemek için dudaklarını büzdü.

"Sonra konuşacağımızı söyledi," diye fısıldadım.

"Eğer odanızı paylaşmak istemiyorsa misafir odasını kullanabileceğini söylediniz mi?"

Cassandra elini ağzına kapattı ve gülerek oradan uzaklaştı.

Gracie'yi kollarımın arasına alarak ona sarıldım. "O biliyor, bebeğim."

"Güzel, çünkü onun kalmasını istiyorum."

"Merhaba baba," dedi Bree kollarını belime dolayıp başını kolumun altına sokarken.

"Eğleniyor musun?"

"Mhmm. Ama burada benim yaşımda kimse yok."

"Üzgünüm hakkında o. Belki de. ne zaman Biz başla sahip olmak büyük açılışlara arkadaşlarınızı davet edebilirsiniz."

"Peki ya bir oğlan?" diye sordu.

Cevabım anında ve kesin oldu. "Hayır." "Ama ya-"

"Hayır."

"Bayan Cass'e soracağım."

"Hala hayır."

Grup dağılırken Cassandra sahneye çıktı ve herkese geldikleri için teşekkür etti. Bree'nin bir elini sıktığını hissettim.

Cassandra'nın proje ve topluma yapacağı iyilikler hakkındaki konuşmasını dinlerken biraz daha yaklaştı.

"Ondan hoşlanıyorum," dedi
düşünceli bir şekilde. Kalbim
sıkıştı. "Öyle mi?"

Bree başını salladı. "Yani, büyükannemiz ve Becks teyzemiz olduğunu biliyorum ama Bayan Cass *bizim* gibi."

Her birini çağırırken gözlerimi Cassandra'ya diktim. Griffith ailesinin bir üyesi, çiftliğin geleceği hakkında hararetli bir şekilde konuşurken süslü altın küreklerden birini aldı.

Onunla, ailemle, kardeşlerimle, Becks'le ve bir sonraki nesille omuz omuza toprağı kazarken tek düşünebildiğim şey *evetti*.

Cassandra'nın arkasından yaklaşıp Bree ve Gracie'yi yatmaları için eve geri götürdüğümde eşyalarının arasından kaptığım terlikleri uzatırken, "BUNLARI BEĞENECEĞİNİ DÜŞÜNDÜM," dedim.

Son kiralamalar da paketlenir, yüklenir ve taşınırken yaşanan telaşı denetliyordu.

Cassandra topuklu ayakkabılarını çıkarıp ayak parmaklarını çimlerde oynatırken inledi. "Teşekkür ederim. Sen Tanrı'nın bir lütfusun."

Önünde diz çöktüm ve ayakkabıları ayağına geçirdim. "Sen bizi medeni ve başarılı gösterdikten sonra en azından bunu yapabilirdim."

Gülüşü yorgundu. "Bence iyi gitti. Bunu sadece zaman gösterecek ama beklentilerim yüksek."

"Büyük umutlar değil mi?"

Başını iki yana salladı. "Umut sadece soyut bir arzunun iplerine tutunmaktır. Beklentiler umudun uygulanmasıdır. Ben mükemmeli bekliyorum ve bunun için çalışacağım. "

Alnına bir öpücük kondurdum. "Şiirsel."

"Senden öğrendim."

Tekrar konuşmadan önce çadırın inmesini, satıcılara bahşiş verilmesini ve son kamyonun da yolda kaybolmasını bekledim. "Kalacaktıydın gibi konuşuyorsun."

Cassandra elini benimkinin içine soktu. "Ya yaptıysam?" Eve doğru yürürken adımlarımız sessizdi. Dışarıda bizi duyacak kimse olmamasına rağmen, yine de biraz gizlice dolaşıyormuş gibi hissettim. Annemle babam parti bittikten kısa bir süre sonra emekli oldular. Ray yarınki şampiyonadan önce Houston'a dönmek üzere erkenden ayrıldı. Nate ve Becks bebek kartını oynayıp evlerine geri döndüler - onları hiç de suçlamadım.

"Ne istediğimi biliyorsun," dedim.

Bir nefes verdi. "O zaman belki de bugün erken saatlerde Mike'ı aradığımı bilmelisin."

Dramatik bir etki yaratmak için sakalımı sıvazladım.

"Gerçekten mi?"

"Proje üzerinde biraz konuştuk. Son tahminlerimi gönderdim, böylece o da bunu hiç bitmeyen başarı ölçütüne ekleyebilecekti. Bana Tripp'in, asla haber yapılmaması gereken bir başka Lillian Monroe manşeti yüzünden idari izne çıkarıldığını söyledi."

"Bu iki piç birbirlerini gerçekten hak ediyorlar," diye mırıldandım.

Cassandra güldü. "Neyin geldiğini bile bilmiyor. Geriye dönüp baktığımda onda ne gördüğümü hiç bilmiyorum."

"Üzgün değil misin?"

Bir an için düşündü. "Zamanımı boşa harcadığım için üzgünüm ama dersimi aldım. Etrafında olman gereken insanlar, senin istendiğini ve sana değer verildiğini açıkça göstereceklerdir."

Kıkırdadım. "Peki ya şu anda etrafında olan insanlar?"

"Kokuyorlar. Çok erken uyanıyorlar. Dik kafalı, inatçı ve çileden çıkarıcıdırlar."

"Ve?" Verandanın basamaklarını çıkarken bastırdım.

Cassandra tepede durakladı. "Ve kendimi hiç bu kadar evimde hissetmemiştim."

"Mike'la konuştuğunuz tek şey bu muydu?" Yavaşça başını salladı. "Pek sayılmaz."

Ellerimi beline doladım ve hafifçe kalçasını okşadım. "Başka ne var?"

"Görüşmeye başlamadan önce istifamı e-postayla gönderdim. Bana bunu iletceğini ve evrak işlerini başlatacağını söyledi." İnci gibi dişleri kıpkırmızı dudagina gömüldü. "Umarım iş teklifi hâlâ geçerlidir. Ve belki barınma maaşı da. Evimden çiftliğe gidip gelmem söz konusu bile olamaz."

Onu verandanın sütununa yaslayıp öperken gelmiş geçmiş en şanslı çocuk gibi sııttım. "Aynen duruyor."

Çılgınca eve girmeye çalışmıyorduk ama sundurma ışığının altındaki tembel öpüşmelerimiz, tepemizde uçuşan güveler gibi muhtaç hale geldi. Elimi kalçasına götürüp belime doladığımda Cassandra ağzıma doğru inledi.

"Bana kalacağını söyle," diye fısıldadım ağzına, ensesini okşarken.

Cassandra başını salladı. "Evet."

Kalçalarının arkasından tuttum ve bacaklarını etrafıma sararken onu kaldırdım. "Bazı temel kurallar belirlememiz gerekiyor," dedim onu içeri taşıırken ve kapıyı arkamdan tekmeleyerek kapatırken.

Kolları boynuma dolandı. "Şimdiden kurallar mı?" Dilini dışarı çıkardı. "Tam bir babasın."

Onu yatağa atmadan ve kapıyı arkamdan kapatıp kilitlemeden önce sessiz adımlarla evin içinde dolaştım. "Sanırım bunları seveceksin."

Cassandra yatağa doğru kıvrıldı. "Benim olan senindir. Benim evim, benim-"

"Kamyon mu?" diye tahmin etti. "Hâlâ düz vites kullanamıyorsun." "Çabuk öğrenirim."

"Bunun üzerinde çalışacağız," diye söz verdim soyunup onunla birlikte yukarı tırmanırken. "Sana güveniyorum. Şu anki halimizle bile -yüzükler yok, uzun vadeli yeminler yok- sen bu çiftliğin bir parçasısın. Bu ailenin bir parçasısın. Bu mirasın bir parçasısın. Bir şey yapılmasını mı istiyorsun? Benim adımın ağırlığı senin üzerinde."

"Bunu zaten biliyordum," dedi utangaç bir bakışla. Merakla durakladığımda, "İlk geldiğimde CJ'in çocuklarına bunu söylediğini duydum" dedi.

Çenesini avuçladım. "Her kelimesinde ciddiye dim."

Ben ağzının üzerinde gezinirken gümüş gözleri ağırlaştı. Yavaşça, ciddiyetle ve ağırbaşlılıkla başını salladı. "Biliyorum."

Parça parça, ten tene olana kadar onu soydum. Göğsünü avucumun içinde sıkarken nefesi sıcak ve kesik kesik boynuma çarpıyordu.

"Christian," diye yalvardı, sessiz kalmak için elinden geleni yapıyordu. Meme ucunu parmakladığımda bir inilti çıkarken ciğerleri kasıldı ve gerildi. Cassandra, neden olduğum acıyı hafifletmeye çalışarak kalçalarını birbirine sıkıştırdı.

Güzeldi. Yakınımda olmamasının bana ne kadar acı verdiğini bilmesini istedim.

Kıvranıp çırpındı ama onu altımda sabit tuttum, pembeleşmiş meme uçlarıyla parlak pembe ve çakıllı olana kadar alay ettim.

Dizimi bacaklarının arasına soktum ve sıcak amına bastırdım. "İşte böyle, Prenses. Kendini boşalt. Sikimi ne kadar istediğini göster bana." Kulağının arkasındaki kâğıt inceliğindeki deriyi emdim ve onu nefessiz bıraktım. "Benim için iyi bir iş çıkar, ben de senin küçük amını doldurayım."

"Beni becer artık," diye soluk soluğa kalçalarını yuvarladı ve kızışmış bir hayvan gibi kendini bana sürttü.

"Devam et," dedim ağır bir göğsünü avuçlayıp meme

ucunu dişlerimin arasında emerken.

Bana karşı daha sert bastırđı, orgazma gittikçe yaklaşırken her itişte sarsıldı.

"şimdi durma, Prenses. Dudaklarında benim adımla boşalırken ne kadar güzel göründüğünü göster bana." Göğüs ucunu çimdikledim ve iniltiye dönüşen şokun tadını çıkardım. "Kendine dokunurken içeri girdiğim gün istediğin buydu. Seni boşaltan kişinin ben olmamı istemiştin."

Cassandra umutsuzca başını salladı. "Evet."

"O zaman kendini kirli bir kız gibi bitir, ben de bu fanteziyi gerçekleştireyim."

Boşalırken dişleri omzuma gömülürken tısladım. O daha orgazm olmayı bitirmeden prezervatifi taktım ve sırlıslıklam olmuş amının derinliklerine battım.

"Kahretsin, inanılmaz hissediyorsun."

Ben içeri doğru iterken, salıverilmesinin kalıcı çırpınışları sikimi okşadı.

"Evet," dedi, ağır bir nefes bırakarak. "İhtiyacım olan şey buydu."

Bir öpücük çaldım. "Sana her zaman ihtiyacın olanı vereceğim. Bana ne kadar iyi hissettirdiğini söyle prenses."

Tekrar içine girdiğimde Cassandra tısladı. Sözleri gergin ve sıkıntılıydı. "Dolu. Çok sıkı," diye inledi ve alnını omzuma yasladı.

Kalçalarımı onunkilere çarptım. "Öyle olduğunu biliyorum ama sen sert bir kızsın. Buna dayanabilirsin."

"Christian," diye mırıldandı parmaklarımı memelerinde bir aĞağı bir yukarı gezdirirken, her geçiğte doruklarıyla alay ediyordum.

Amcığı aletimin etrafında çaresiz ve arzulu bir şekilde sıkıştı. "Seni hissediyorum, Prenses. İstedtiğin zaman gel. Geldiğı yerde daha fazlası var."

Cassandra'nın nefesi kesildi, aramızda uzanıp yavaşça, istikrarlı bir şekilde klitorisine masaj yaptığımda sırtı yataktan kalktı.

"Sana her zaman ihtiyacın olanı vereceğim," diye tekrar tekrar söz verdim, o yalvarırken ve başka bir tahliye için yalvarırken.

Altımda parçalanana kadar beni uçurumun kenarına itmekle tehdit eden uyarılma dalgaları arasında nefes aldım. Sikim sarsılıp prezervatifin içine boşalırken göğüs göğüse yere yığıldık.

Birlikte uzanıp yavaşça nefes alırken bile amcığı beni boğmaya devam ediyordu.

"Christian?" dedi sessizce, başını yastığa yaslayıp gözlerini kapatırken.

Göğsüne noktalı öpücükler kondurdum. "Hmm?"

"Bana karşı sabırlı olduğun için teşekkür ederim."

Dudaklarına bir öpücük kondururken saçlarım etrafımızda sallanıyordu. "Ben de seni seviyorum."

CASSANDRA

"T garip görünüyor." Aynaya döndüm ve popoma baktım. "Kot pantolon giymekten nefret ediyorum."

Christian kıcımlı sıkarken neredeyse bağı döndürücü bir gülümsemeyle, "Bunları daha çok giymelisin," dedi. "Çok iyi görünüyorsun."

"Kıyafetlerimi değiştiriyorum."

"Kirleneceksin."

"Sadece Ray'i izliyoruz. Boğaya binmiyorum."

Rodeoya gitmek aklımdaki en son şeydi. Temel atma törenini planlamak, uygulamak ve Christian'dan kaçmakla o kadar meşguldüm ki giyecek hiçbir şeyim yoktu.

Her zaman yaptığım gibi işe yaramasını sağladım.

Mavi kot pantolon, Christian'ın bana verdiği botlar ve ipek bir düğmeli bluz bu durum için çok uygundu.

Christian bir parmağını bluzumun yakasına sokarken, "Bunu daha sonra çıkarmak için sabırsızlanıyorum," diye mırıldandı. Gözlerinde ağır Gehvet bulutları vardı.

Onu taklit ettim, parmağımı iğrenç büyüklükteki kemer tokasının etrafında dolaştırdım, sonra onu

Ben. "Aynı şekilde." Ellerimi karnında ve göğsünde gezdirerek yumuşaklığın tadını çıkardım.

Vücudunu sevdim. O geniş omuzları. Kalın pazularını ve kalçalarını. Bana sarıldığında sanki bu duygunun kalıbını çıkarmaya ve sonsuza kadar ona tutunmaya çalışıyormuş gibi ona bastırışımı. Tam kalçasının etrafına sokulup karnının kıvrımında dinlenebilmeyi seviyordum. Sağlam ve kararlıydı ama nazikti. Beni özenle idare ederdi.

"Senin için bir şeyim var," dedi omzumun üzerinden uzanırken.

Gracie içeri dalıp eline bir hediye paketi tutuşturdu, sonra da kıkırdayarak uzaklaştı.

"Hediyeler ve iltifatlar," diye düşündüm kâğıt mendili çıkarırken. "Burada kalabilirim."

Uzandım ve sert, ağır kumaşa dokundum. Merak ettim, çıkardım.

"Bana bir şey almana gerek yoktu." Kanvas ceketini inceledim. Onun ceketiyile uyumlu sıcak bir taba rengiydi.

Christian ceketini alıp bana Griffith Biraderler Çiftliği logosunu göstermek için çevirirken, "Aslında ben yaptım," dedi. "Sen çiftliğin bir parçasısın. Ekibin. Ailenin. Bir ceket alacaksın."

Kollarımı uzatıp bana giydirmesine izin verirken güldüm. "Kıyafet alacağımı bilseydim, beni daha erken kalmaya ikna edebilirdin."

"Bunu unutmayacağım," dedi avuçlarını omuzlarıma üzerinde yumuşatırken.

Kafitemizin Houston'a varması yaklaşık üç saat sürdü. Christian, kızlar ve ben onun kamyonetindeydik, CJ, Becks, Nate ve bebek Charlie de yeni SUV'lerinde bizi takip ediyorlardı. Claire ve Silas günün erken saatlerinde arenaya gitmişlerdi.

Otoparka doğru yürürken Christian elimi sıktı.

"Bu..." Etrafıma bakındım. "Kaos."

"En iyi. Gün. Şimdiye kadarki!" Bree ciyakladı.

"Sence Ray Amca oluklara yaklaşmamıza izin verir mi?" Gracie sordu.

"Bir şeyler atıştırabilir miyim?" Bree sordu. "Yine hangi konserler var?" "I wanna go see the-"

"Bu kadar yeter," diye kestirip attım. "Böyle devam edersen başımı döndüreceksin."

Christian beni onaylarcasına dürttü ve göz kırptı.

Önemli bir şey değildi.

Bir elini Gracie'nin omzunda tutarken, "Her şeyi gözden geçirip ne kadar zamanımız olduğuna bakmaya ne dersin?" dedi ama parmaklarımızı birbirine geçirmeye devam etti.

"Botlarımız uyuyor," dedi Bree, ayaklarımıza bakıp kendi adımlarını benimkilere uydururken gülümseyerek. Çizmeler Christian'ın Ray'in western giyim serisinden hediyesiydi.

Genellikle, I olur var dedi bir şey Şımarık gibi, "Biliyorum," ya da "Benim gibi giyiniyorsan zevk sahibisin." Ama Bree'nin özgüveni ayakkabılardan çok daha fazlasıydı. Bunu iliklerime kadar hissediyordum, çünkü ben de hissediyordum. Bir çift ayakkabının

ayakkabılar bana ait olduğumu hissettirdi.

"İyi görünüyoruz, değil mi?" Kolumu Bree'ye dolayarak söyledim.

Bree kolunu belime doladı. "Baba, Ray Amca'nın daha fazla sponsorluk alacağını düşünüyor musun? Çünkü kıyafet reklamları yapmalı ki ben de bedava bir şeyler alabileyim."

Christian güldü. "Çocuk giyim markalarının pek fazla boğa binicisine sponsor olduğunu sanmıyorum. Genellikle sadece botlar ve kotlar."

"Ama şu iç çamaşırı reklamları gibi bir şey yaptı."

Christian'a bir kaşımı kaldırdım ve "Hangileri?" diye sordum.

Bana öyle keskin bir bakış attı ki neredeyse takılıp düşecektim.

Arenanın sesi sağır ediciydi. Gçgüdüsel olarak Bree'ye

sıkıca sarıldım ve Christian ile Gracie'yi etrafta dolağan insan kalabalığının arasından takip ettim. Elimi sımsıkı tutuyor, kalabalığın arasından sıyrılarak

Metal kapılar ve halatlarla kordon altına alınmış bir alan.

"Ray Amca!" Gracie heyecanla ılık attı.

Gracie'nin birbirinin klonu gibi giyinmiş bir yığın adam arasından onu nasıl seçtiğı hakkında hiçbir fikrim yoktu. Ama Ray kafasını kaldırdı ve cesetlerin arasından dirsek atarak geçerken sıırttı.

"İşte benim Gracie Kızım!" dedi ve onu kaptığı gibi omuzlarına koydu.

On bir yaşındayken bana böyle davranılsaydı, birinin omzuna oturamayacak kadar büyük olduğum konusunda ısrar ederdim. Ama Gracie değil.

Bree Ray'e sarıldı. "Babam bana dün geceki sürüşünüzün videosunu gösterdi!"

"Öyle mi?" Onu sıkıca kavradı. "Ne düşünüyorsun?"

Bree çenesine vurdu. "Yazılmamış, ama hala üstte olduğun için bunu görmezden geleceğim."

"İşte benim kızım," dedi ve onu yumrukladı.

Griffith ekibinin geri kalanı Ray'e merhaba diyerek ve ona şans dileyerek dağıldı.

Gracie onun omuzlarından atlayıp bana doğru koştu, böylece Ray bebek boyutunda gürültü önleyici kulaklıklar takan yeni yeğenini kucağına alabildi.

Ray, Nate'in kaburgalarına dikkatlice dirsek atarak, "İyi ki senin çirkin suratına değil de Becks'e benziyor," dedi.

Nate karısının başının yan tarafına bir öpücük kondurdu. Becks elini Nate'in elinin içine soktu. Nate'in sert, yaralı teni Becks'in elini koruyucu bir kalkan gibi sardı.

Yaşadıkları şeylerin temelini biliyordum - Afganistan'da tanışmak ve aşık olmak - ama o anda bunu sadece Becks'ten duyduğumu fark ettim.

Christian bundan hiç bahsetmedi.

Ray'in keskin gözleri üzerime dikildi. "Daha önce hiç boğa binişi izledin mi?"

"Bu bir ilk olacak."

Sırıttı. "Bundan nefret edeceksin."

Ray, menajeri Marty'yi getirdi ve bize sahneye çıkmamız için giriş kartı ayarladı.

"Burada olmanıza sevindim," dedi Becks, bebeği yatıştırmaya çalışırken bir o yana bir bu yana zıplarken. Nate ve Christian Bree ve Gracie'yi gezdiriyor, bizi sponsor çadırının altındaki küçük güvertede bırakıyorlardı. "Oğlanlardan birinin ne zaman uzun süreli bir kadın getireceğini merak ediyordum."

Parmaklarımı metal kapının etrafında kıvırdım. "Uzun vadeyi bilmiyorum."

Beni incelerken gözlerindeki yaşı gördüm. "Onun için iyisin. Hepsi için. Christian'ın senin gibi birine ihtiyacı vardı."

"Ne demek istiyorsun?"

Charlotte'u omzuna kaydırdı ve minik sırtını ovdu. "Onun kışını öpmeyen biri. Kızların ebeveyni olarak onun rolünü üstlenmek istemeyen biri. Nathan'la birlikte Amerika'ya gittiğimizde ve ben buraya taşındığımda Christian'a sürekli yardım etmeyi teklif ettim. Beni hiç kabul etmedi. İlk başta beni sevmediği için olduğunu düşündüm ama Nathan, Christian'ın bunu yapabileceğini kendine kanıtlaması gerektiğini düşündüğü için olduğunu söyledi. Saçlarını yapabileceğini, öğle yemeklerini hazırlayabileceğini, ergenlik konuşmalarını yapabileceğini, anne ve ben etkinliklerine tüm iri yarı kovboy ihtişamıyla, en ufak bir pişmanlık duymadan katılabileceğini. Gretchen'ın yaptığı her şeyi yapabilecek kapasitede olduğunu. Birkaç yıl önce yardım istemeye başladı ama sadece ihtiyacı olduğu için ya da programlar çılgınca olduğu için, yapamadığı için değil." Arkasını arenaya döndü. "Ama sanırım sana ihtiyacı olduğunu fark etti. Onların annesi olmana ihtiyacı yok. Senin azmine ihtiyacı var."

"New York'tan t e m e l l i ayrılmayı düşünmek çok garip. Evimi topluyorum. Hayallerimi geride bırakıyorum."

Elini Charlie'nin başını kaplayan kızıl saç tutamlarının üzerinde gezdirdi. "İnan bana, bunun nasıl bir his olduğunu biliyorum."

gibi. Yönünüzü değiştirdiğinizde ve sizi iyi gösteren şeylerin değil de mutlu eden şeylerin peşinden gittiğinizde insanlar size deliymişsiniz gibi bakıyor."

Elleri kalçalarırna dolandı. Christian'ın beni göğsüne doğru çektiğini anlamak için arkamı dönmeme bile gerek yoktu.

"Hey," dedim başımı kaldırıp baktığımda.

Eğilip iffetli bir öpücük çaldığımda sakalı başımın yan tarafına değdi. "Kızlar nerede?"

"Nate ve CJ onları yukarı getiriyorlar. Çiftlik hayvanlarına bakmak istediler."

"Ofisimde yaşayan ve dondurmamı yiyen evcil bir inekleri var ve *daha fazla* inek mi görmek istiyorlar?"

Christian burnunu saçımın arkasına gömdü. "Ben az önce 'senin' ofisin dedin." "Dil sürçmesi."

Kıkırdadı. "Dilimi nerede sürçtürmek istediğimi biliyorum." "Ailenin yanındayız," diye tısladım.

"Bana aldırmayın," dedi Becks kıs kıs gülererek. "Sadece burada değilmişim gibi davran."

Spiker şampiyonluk için yarışan ilk yarışmacıyı tanıtırken arenadaki kaos dikkatimi çekti.

"Aman Tanrım," diye fısıldadım ellerimi ağzıma kapatırken.

"Acımasız görünüyor," dedi Becks. "Ama sonrasında genellikle iyi oluyorlar."

"*Genellikle* mi?" Ciyakladım.

Sürücünün bindiği hayvan ağıla doğru savruldu ve neredeyse onu duvara sıkıştıracaktı.

"Ray *buna mı* binecek?"

Christian bana daha sıkı sarıldı. "Hayır, o Ball Buster. Ray Homewrecker'ı çizdi."

"Bu kulağa çok daha kötü geliyor."

"Öyle ama bu iyi bir Çey," dedi Christian. "O en acımasız olanlardan biri. Homewrecker ve Ray'in bir geçmişi var. Homewrecker onu öldürmeye çalışıyor ve Ray bir ton para kazanıyor. Görünüşe göre, onun için buna değer."

"Siz Griffith'ler psikopatsınız. En acımasız boğaya binmek neden iyi bir şey olsun ki? Güzel ve yorulmuş bir tane alın."

Christian skor tabelasını işaret etti. "Her binicinin yüz puan alma ihtimali var. Elli puan binicinin performansından gelir. Elli puan da boğanın ne kadar sert vurduğundan geliyor."

Daha mantıklı gelmeye başlamıştı. "Yani, boğa ne kadar acımasızsa, o kadar çok puan alırsın."

"Bu doğru."

Kapı açıldı ve boğa sıçrayıp *dışarı* fırladı. Binlerce kiloluk huysuz kas havada uçtu ve yeri sarsan bir gürültüyle yere indi. Binici sağa sola savruldu, ipe tutunurken doğal olmayan bir şekilde akıcı görünüyordu.

"Omurgası nasıl dört parça olmaz?" Kargaşanın içinden bağırdım.

Binici fırlayıp kol ve bacakları yuvarlanarak yere düştüğünde çığlık atıp Christian'a atladım.

Christian sallanmadı bile. Beni güçlü kollarıyla sardı ve kendine yakın tuttu.

Tüm vücudum elektriklenmişti. Korku filmi izler gibiydim, dehşet vericiydi ama gözlerimi kaçırmaya da dayanamıyordum.

Ray'in sırası yaklaştıkça hazırlanma alanı doldu. Bree ve Gracie, izlemek için ön tarafa doğru kıpırdandıklarında huni kekinin izlerini taşıyorlardı.

Ray gecenin sondan ikinci yarışçısıydı. Liderlik tablosundaki her değişiklikte Bree hesaplama yaptı ve kazanmak için neye ihtiyacı olduğunu bize bildirdi.

"Benim numaram ne, büyür?" Ray bölmenin üzerinden Bree'ye sordu, bir yandan da elindeki tıbbi bandı düzeltiyordu.

bileğine bir eldiven geçirdi, sonra tekrar bantladı. "Doksan bir nokta bir."

"Bu ne kadar zor?" Christian'a fısıldadım.

Yüzünü buruşturdu ama belli etmemeye çalıştı. "Çoğu skor seksen beş ile doksan arasında."

Ray, joker turlarının ardından liderliğe yükselmişti, ancak ondan önceki yarışçılar kazanmak için ortaya çıktılar.

Homewrecker'ın ağıla vurup tekmelediğini duyabiliyordum. Çoktan sinirlenmişti. Ray karnını koruyan dolgulu yeleğin fermuarını çekti.

"Kaskın nerede, gözüpek?" Nate bağırdı.

Ray sıırttı ve kovboy şapkasını düzelitti. "Kasklar sadece açık bir tabutunuz olabileceği anlamına gelir." Ve bununla birlikte ağızlığını taktı ve boğanın sırtına tırmandı.

Ekibi ve şut patronu onun etrafında kümelenmişti.

"Aman Tanrım," diye fısıldadım, ellerimi kendime doğru tutarak

Göğüs.

Christian keskin bir ıslık çaldı ve başımın üzerinden el çıırttı. "Gidelim, kardeşim!"

Bree ve Gracie zıplıyor ve "Haydi Ray Amca!" diye bağıırıyorlardı.

Christian omuzlarımı sıkarak, "O iyi, Cass," diye fısıldadı. "Devrenin en iyisi. O iyi."

Beni mi yoksa kendini mi ikna etmeye çalıştığından emin değildim.

Kapı ardına kadar açıldı ve Homewrecker durakladı.

Bunun olması gerekiyor muydu?

Bir çıkış yolu olduğunu fark eden boğa sarsıldı ve neredeyse

Ray'i arenaya çıkarken fırlattı. Hayvan bir kasırğa gibi dönüyor, her hamlede bir ileri bir geri savruluyordu. Ayaklarımızın altındaki platform tüm şiddetiyle sarsıldı.

Ray tutunmak için mücadele etti. Etrafında dönüyor, bazen boğanın yönüne doğru gidiyor, bazen de

Dengesini korumak için karşı hamle yaptı. Homewrecker sola sallandı, sonra sertçe durdu ve sağa savurdu.

Kalbim boğazıma kaçtı.

Kalabalık çığına döndü ve ben de saate baktım.

Yedi buçuk saniye.

Sekiz saniyeye yaklaştıkça çığlıklar ve haykırışlar kulakları sağır eder hale geldi.

Ani bir yön değişikliği Ray'i hazırlıksız yakaladı. Homewrecker toynaklarını yere vurarak önden arkaya doğru yükseldi. Ray buna karşı koymak için ters yöne doğru eğildi ama boğa tekrar sağa doğru savrularak onu savurdu. Ray düştü ama boğa hâlâ ilerliyordu. Havadayken bir toynak karnına çarptı.

Kafası toprağa çarparken Claire çığlık attı.

Adamlar boğanın dikkatini dağıtmak ve onu uzaklaştırmak için arenaya atladılar.

Benim parmaklar titrediolarak I yakaladı Christian'ın Elini. "Neden hareket etmiyor?"

Diğer tüm biniciler hızla ayağa kalktı ve arenadan çıkmak için bariyerlerden atladı.

Elini sıktım. "Christian-" Ray toprakta yatıyordu. Cansız.

Cesetler arenayı doldurdu. Marty, bir sağlık ekibi ve destek personeli hemen harekete geçti.

Christian'ın arkamda sarsıldığını hissettim.

Kalbim hızla çarpıyordu. Kan kulaklarımda gelgit dalgası gibi akıyordu. "Bebeğim-"

Farkına varmak Christian'a bir yük treni gibi çarptı ve kükredi. "Ray!"

"Git," dedim, onu bırakarak. "Kızlar bende."

Christian kendini bariyerin üzerinden attı. Nate ve CJ toprakta koçarken hemen arkasından geliyorlardı.

Bree ve Gracie panik içinde döndüler. Claire onlarla ilgilenmek için Becks'ten ayrıldı ama onlar çoktan bana yapışmışlardı.

CHRISTIAN

S Hastaneye doğru hızla ilerlerken İrens çığlık attı. Ambulansın arkası sarsıldı ve malzeme konteynerleri sallandı.

Kıpırdamadan oturmaya ve yoldan uzak durmaya çalıştım ama bu imkânsız bir başarıydı. Sardalye gibi tıkış tıkıştık. İki sağlık görevlisi Ray'in üzerinde çalışıyor, hayati belirtilerini izliyor, boğazındaki solunum tüpünü kontrol ediyor ve iki kez kontrol ediyordu. Yeleği arenaya geri dönmüştü ve gömleğinin ön tarafı kesilmişti.

Siyah ve mavi karnı, yıkanabilir kalemlerle renklendirilmiş deri parçalarıyla kaplıydı. Parmağındaki nabız oksimetresine dikkat ederek elini tuttum ama bir cesedi tutuyormuşum gibi hissettim.

Göğsüne kablo uçlu yamalar yerleştirildi ve bir monitöre bağlandı.

Acil servisin kapısında patinaj yaparak durduğumuzda boyunluk ve kayışlar onu sabit tutuyordu.

Sağlık görevlilerini içeri kadar takip ettim, Ray içeri alınıp değerlendirilirken bir elimle onu tuttum.

O zaman tek yapabileceğim beklemektir.

Ailem içeri doluşunca bekleme odasının girişı açıldı.

"Nerede o?" Annem titriyordu, sanki hayatı buna bağılıymış gibi babama tutunuyordu.

Şapkamı çıkardım ve parmaklarımı saçlarıma geçirdim. "Ameliyatta. Henüz bir şey bilmiyorum. Kırık kaburgalardan bahsediyorlardı. Muhtemel iç kanama."

Yıpranmış ellerini ağzına götürürken titriyordu. "Hareket etmiyordu."

Bunu gizlemenin bir faydası yoktu. Durumun gerçekliğini o da benim kadar iyi biliyordu. "Kafasının üzerine düştü. Olsa bile..." Tıkandım ve kelimeleri tam olarak çıkaramadım. "Uyansa bile..."

"Christian-" Becks arkasında bir araba koltuğu taşıyan Nate'le birlikte koşarak içeri girdi.

Sırada Ray'in menajeri Marty ile gelen CJ vardı.

Cassandra neredeydi?

Anneme yaptığım konuşmayı ekibin geri kalanına da tekrarladım. Marty uzaklaştı ve telefon etmeye başladı. Becks ve annem sarıldılar. CJ hiçbir şey söylemeden babamla birlikte köşeye oturdu.

Geriye Nate kaldı.

"Bu senin suçun değil."

"Öyle olmadığını biliyorum," diye kestirip attım, bu yorumu yapmasına biraz sinirlenmişim. Adımlarımı hızlandırmaya başladım. "Ona ringe çıkmasını ben söylemedim. Ona lanet bir boğa binicisi olmasını söylemedim. Hatta birkaç kez tam tersini söyledim. Ben-"

"Gretchen'a o kavşaktan geçmesini sen söylemedin. Bulutlara iki yıl boyunca yağmur yağmamasını sen söylemedin. Sürüye hasta olmalarını sen söylemedin. Bana orduya katılmamı sen söylemedin," dedi Nate. Benekli, yaralı eli kıvrıldı ve gerildi. "Bana bir intihar bombacısının yanına gitmemi söylemedin ama yine de onu durduramadığın için kendini suçluyorsun."

Adımlarımın ortasında donup kaldım.

"Cass nerede?" Tersledim. "Ve kızlar."

Nate omuz silkti. "Bilmiyorum. Biz çıkmadan önce arenadan çıkmışlardı." Elini koluma koydu. "Sakin olmalısın. Bu senin hatan değil. Her şeyi kontrol edemezsin. Bunu kendinle ilgili hale getirme."

Bununla birlikte Becks'in yanına gitti ve oturdu.

Kızgınlık sırtıma sıçradı ve beni içten içe kemirdi. Telefonumu kontrol ettim. *Arama yok.*

Numarasını girdim, boş yarım odaya doğru yürüdüm. ve beklemeye başladı.

"Hey, baba." Ama telefona cevap veren çocuklarım değildi. Cass'ti.

Onun kararlı sesi bana ilaç gibi geldi. Keskin bir nefes aldım. Sesini duyunca kan basıncım düştü. "Telefona böyle cevap vererek ne yapıyorsun? Neredesin?"

Cassandra usulca güldü. "Bu senin hatan. Telefonuma kendini 'Kovboy Baba' olarak tanıttın."

Kola makinesine yaslandım ve alnımı sıktım. O gün sonsuza kadar önceymiş gibi geliyordu. "Unutmuşum."

Lafı dolandırmayı hiç sevmezdi ve hemen konuya girdi. "Ray nasıl? Sen nasılsın?"

"He-uh... Kızlar buralarda mı?"

"Kulak misafiri değiller," diye kestirip attı.

"Ameliyatta. Aramızda kalsın, bilmiyorum..." *Kahretsin.* Isı ve tuz görüşümü bulanıklaştırırken gözlerim yandı. Keskin bir nefes çektim ve dışarı vermeye çalıştım ama yapamadım. "Uyanacak mı bilmiyorum Cass," diye boğuldum. "Başaramayabilir."

Ağlarken gözyaşlarım yüzümden aşağı aktı ve sakalımı ıslattı.

Cassandra sessizdi. Aramızda geçen tek şey onun nefes alış verişinin güven verici sesiydi.

Eğildim ve ellerimi dizlerime dayayarak uzun bir nefes verdim. "Neredesin sen? Kızlar

Tamam mı?"

"Onlar iyi. Bizim için endişelenme" dedi. "Hastanenin karşısındaki hamburgerciyim. Onları bu karmaşanın içine sokmadan önce yerleşmeniz için size bir şans verir diye düşündüm."

Ciğerlerimdeki yanma söndü. "Kamyonu otoparktan nasıl çıkardın?"

Gülüşü kulaklarıma müzik gibi geldi. "Bree bana yardım etti."

"Özür dilerim. Az önce on üç yaşındaki çocuğumun araba kullanmana yardım ettiğini söyledin gibi geldi."

"Öyle değil." Sözleri yumuşak ve güven vericiydi. "Benimle birlikte öne oturdu ve debriyajın nasıl kullanılacağını ve viteslerin nasıl değiştirileceğini anlattı. Sadece bir ya da iki arabayı ezdim."

Alaycılığına kıkırdadım. "Kızlar iyi mi?" "Ray için endişeleniyorlar," dedi dürüstçe. "Ama sanki Sana söyledim, ben hallederim. Bizim için endişelenmeni istemiyorum." "Kızlar hazır olduğunda gelin. Biz içerideyiz.

bekleme odası. Biraz zaman alabilir."

Vedalaştık ve telefonu kapattım.

Yarım saat sonra Cassandra, Bree ve Gracie kapıdan içeri girdiler, ellerinde aile için yağa bulanmış hamburger ve patates kızartması torbaları vardı. Bree ve Gracie annemle babamın yanındaki sandalyelere kıvrılmış, biraz daha yıpranmış görünüyorlardı.

"Hey, kovboy. Sana bir şey getirdim-"

Gömleğinin önünü tuttum ve ağzını ağzıma kapatıp onu sert ve derin bir şekilde öptüm. Bir hastane bekleme odası için tamamen uygunsuzdu ama ona ihtiyacım vardı. Onu hissetmeye ihtiyacım vardı. Güvende olduğunu bilmem gerekiyordu.

"Volta atıyordun," dedi Cassandra geri çekildiğinde, dudakları o anın baskısıyla dolmuş ve şişmişti.

Kaşlarımı çattım. "Volta attığımı nereden biliyorsun?"

"Çünkü kaçabileceğin hiçbir yer yok. Kaçabileceğin Kafanı boşaltmak için ata binmek. Makine yok.

kurcalamak için." Kollarını boynuma doladı ve parmaklarını saçlarımda gezdirdi. "Otur."

"Sadece huzursuzlanacağım ve tekrar volta atmaya başlayacağım," diye itiraf ettim. "Otur, Christian." Hamburger poşetini elime tutuşturdu.

Elini. "Ye."

"Cass-"

"Sormuyorum."

Ve bazı nedenlerden dolayı, bir kez olsun sorumlu olmamaktan memnundum.

Ben hamburgerin paketini açıp birkaç ısırık alırken Cassandra yanıma oturdu. Yemek yemem gerektiğini biliyordum ama iştahım kaçmıştı.

Tüm o "ya olursa "lar geri gelirken bacağım zıplamaya başladı. Pantolonumdaki bir noktayı karıştırmaya başladım. Kapılar her açıldığında, Ray hakkında bilgi vermeye gelen biri olup olmadığını görmek için etrafıma bakındım.

Saatler hiçbir haber olmadan geçti. Saatin her döngüsünde bacaklarım daha da sert titriyordu.

"Hadi," dedi Cassandra elimi tutarak.

Bakışlarımı kapılardan çektim. "Nereye?"

"Eğer tempo tutacaksan, ben de seninle birlikte tutacağım."

Cassandra parmaklarımızı birbirine geçirdi, ailemin beni izlediğini umursamadan beni uzaklaştırdı ve sandalyelerin olduğu bölümün etrafında bir tur atmaya başladı.

"Konuş benimle, kovboy."

Elini sıktım ama nereden başlayacağımı bilemedim.

"Terapiste ilk gitmeye başladığımda oturamıyordum," diye itiraf ettim.

"Gretchen öldükten sonra mı?" diye sordu.

Başımı salladım. "Ondan önce. Ben, uh... Nate denizaşırı ülkelerde yaralandıktan sonra gitmeye başladım."

Başıyla koluma vurdu. "Bana anlatmak ister misin?"

Ne olduğunu öğrendiğimiz anı yeniden yaşayarak yutkundum. "Nate... O, Irak'ta görevliymiş ve bir intihar bombacısının saldırısına yakalanmış. Adamlarından biri ölmüş. O da yaralanmış ve uçakla Almanya'daki bir askeri hastaneye kaldırılmış. O sırada Vanessa adında bir kadınla evliymiş. Kocasının yaralandığı haberini almış ve çılglık atarak evden çıkmış. Dehşet içinde. Ben de babamla birlikte otlaktan geliyordum. Onu uzaktan gördüm ve ona yetiştim. Birbirinize bu kadar yakın yaşamamanın nasıl bir şey olduğunu bilirsiniz. Her şeyi duyarsınız. Gretchen Gracie'ye hamileydi, Bree de yeni yürümeye başlamıştı. Gretchen gürültü patırtının ne olduğunu görmek için evden çıktı ve Vanessa kendini kaybetti. Histerikti. Onu sakinleştirmek için ben, Gretchen ve annemle babam uğraştık, bir yandan da onun hayatta olup olmadığını merak ediyorduk."

Cassandra elimi sıktı. "Bununla başa çıkabileceğimi hayal bile edemiyorum."

"Hiç uyumuyordum. Bütün gün çalışıyordum, sonra biraz daha çalışıyordum. Ama Nate eve döndükten sonra durum düzelmedi. Gretchen vefat etti. Nate ve Vanessa ayrıldı. Tekrar görevlendirildi. Boşandılar. Ve ben..."

Başını kaldırdı ve bunu söylemeye cesaret etmemi bekledi. "Kendimi suçladım." Elimle sakalımı sıvazladım. "I

Her şey için kendimi suçladım. Orduya katılmak yerine çiftlikte kalmasını ve çalışmasını sağlayacak bir şey yapıp yapamayacağımı düşünerek geceleri uyuyamazdım."

"Ama aynı zamanda Becks'le tanıştığı yer de orası, değil mi?"

Başımı salladım. "Gretchen'ın kazası Nate eve geldikten kısa bir süre sonra oldu. Sonunda suçluluk duygusundan kurtulmaya başlamıştım. Gracie doğdu. Sonra Gretchen benden alındı. Bunun için de kendimi suçladım. Gecenin bir yarısı Gracie'nin ağlamasını durdurmak için evin içinde volta atıyor ve neden ona yiyecek bir şeyler almaya gitmediğimi merak ediyordum. Ve şimdi-"

Cassandra beni döngümüzün ortasında durdurdu ve ellerini yanaklarıma bastırdı. "Beni duymam gerek. Bu senin suçun değil."

Ellerini orada tutmak için bileklerini tuttum. Cassandra'nın dokunuşu iyi hissettiriyordu. "Bunu söylemek, bununla yaşamaktan daha kolay."

"Bunu biliyorum." Gri gözleri kaya gibiydi, sabit ve güçlüydü. "En önemli şey, şartlar ne olursa olsun ailen için ortaya çıkmaya ve adım atmaya devam etmen. Güçlü ve güvenilirsin. İstikrarlısın. Sadık ve dirençlisin." Botlarımdan çelik parmaklarına bastı ve dudaklarını dudaklarıma bastırdı. "Ama suçlu olmadığın bir şey var. Sen herkesin güvende olmak için koştuğu kişisin."

Alnımı onunkine bastırdım. "Teşekkür ederim Cass."

Nefesi kesildi. "Ve..."

Bekledim.

Parmakları yanaklarıma doğru büküldü. "Ve seni bu yüzden seviyorum."

"Bay Griffith?" Kapıda bir hemşire duruyordu ve dördümüz birden dikkat kesilince şaşırılmış görünüyordu. Kekeleydi. "Ambulansla gelen kişi."

"Git," diye fısıldadı Cassandra sırtımı ovarak beni kadına doğru yaklaştıırken. "Odayı ben hallederim."

Beni yoğun bakım ünitesine götüren kısa boylu kadını takip ederek bir dizi çift kapıdan geçtim.

Cassandra'nın ne kadar uzun boylu olduğunu hep unutmuşumdur. Çocuklarım ve annem dışında pek fazla kadınla birlikte olmamıştım, bu yüzden acil servisten geçip beni hastanenin derinliklerine götürürken yetişkin bir kadının üzerinde yükselmek garip hissettiriyordu.

Hemşire bir hasta odasının önünde durdu ve dikkatimi çekmek için parmaklarını şıklattı. "Doktor birazdan gelip kardeşinize neler olduğunu sizinle konuşacak. Ondan sonra ailenizi ikişer ikişer geri alabilirim."

Kapıyı açtı ve dizlerimin bağı çözüldü.

O benim kardeşimdi ama hayat yoktu. Monitörler sabit ritimlerle bipliyor ve cıvıldıyordu. Tepeden tırnağa tüpler, teller, gazlı bezler, boyun ve sırt destekleriyle kaplıydı.

Hemşire ortadan kayboldu ve beni Ray'le yalnız bıraktı.

Yanıdaki vinil kaplı sandalyeye oturdum ve bekledim. Ve bekledim.

Ve bekledim.

Hastane saati ile standart saatin farklı şeyler olduğunu fark ettim. "Kısa süre" iki saatten sonsuzluğa kadar herhangi bir anlama geliyor olmalıydı.

İki saat kırk beş dakika sonra, koyu tenli, kısa saçlı, yeşil ameliyat önlüğü giymiş bir kadın kapıyı çaldı. "Bay Griffith?"

Ray'e bakarken, "Bu ikimiz için de geçerli," dedim. "Ve sen-"

"Christian Griffith. Ray'in kardeşi."

"Doğru." Dosyasını çevirip açtı. "Memnun oldum. Ben Dr. Oladokun. Kardeşiniz getirildiğinde onunla ilgilenen cerrahi ekipteydim. Bugün ikiniz için de iyi bir gün olmadığını biliyorum, bu yüzden hemen konuya gireceğim." Ray'in yatağının karşı tarafına doğru yürüdü ve ona dokunmadan işaret etmek için bir kalem kullandı. "Ray'in C2 ve C3 omurları kırılmış. Bunlar omurganın tepesinde, kafatasının tabanında yer alıyor. Görüntülemekten sonra, çıkarılması gereken kırık parçaları olduğunu belirledik. Posterior füzyon yaptık ve omurunu stabilize etmek için bir çubuk ve vidalar yerleştirdik. Üç kaburgası kırık, akciğeri delinmiş ve iç kanaması var."

Parmaklarımı enseme birleştirdim ve yere doğru küfrettim.

"O... o uyanık mı?"

"Sakinleştirici verildi," dedi sesinde sinir bozucu bir sakinlikle. "Size karşı dürüst olacağım Bay Griffith. Hayati değerleri güçlü ve beyin aktivitesi şok edici derecede yüksek. Ama ben

uzun zamandır bu hastanedeyim. Kapımdan geçen pek çok boğa binicisi gördüm. Bu tür omurilik yaralanması geçirenlerin çoğu hayatlarının geri kalanında felçli kalırlar. Fazla umutlanmanızı istemiyorum. Monitördeki rakamlar ile yaşam kalitesi arasında fark vardır."

Gözlerimi Ray'in şişmiş ellerine sabitlediğimde keskin bir nefes aldım. "Ne... Um. Sırada ne var?"

"Daha fazla ameliyat," dedi kesin bir ifadeyle. "Size ne zaman iyileşeceğine dair bir söz vermeyeceğim. Ancak oluşan hasar hakkında daha iyi bir fikrimiz olduğunda, uzun vadeli bir bakım planı oluşturabiliriz."

"Teşekkür ederim hanımefendi," diye mırıldandım.

"Ve Bay Griffith-" dedi monitörlerden birini ayarlarken, sonra kapıya doğru yürüdü.

"Hanımefendi?"

"Tıbbi açıdan tam olarak emin olamam ama sizi duyabildiğine inanıyorum. Onunla konuşun."

Başımı öne eğdim. "Peki hanımefendi. Teşekkür ederim."

"Sizin için geri getirmemi istediğiniz bir aile var mı, Mr. Griffith?"

Önce kimi arayacağımı düşündüm ama aklıma tek bir isim geldi. "Cassandra Griffith," dedim, beyaz yalan kolayca ortaya çıkmıştı. "Ve Claire Griffith. Bekleme odasındalar."

Birkaç dakika sonra bir hemşire Cassandra ve anneme odaya kadar eşlik etti. Onlara ameliyatlara ve teşhisler hakkında bilgi verdim, ardından Cassandra ile birlikte dışarı çıktım, böylece annem Ray ile biraz yalnız kalabildi.

Cassandra, "Önce Nate, CJ ya da babanın geri gelmesine izin vermeliydin," dedi. "Ben aileden değilim. Neden Griffith olduğumu söyledin?"

"Sana ihtiyacım vardı." Onu kollarıma çektiğimde göğsümdeki düğüm hafifledi. "Birkaç şeyden eminim. Yarın güneşin doğacağını biliyorum. Kardeşimin uyanacağını biliyorum. Ve benim soyadımı taşıyacağını da biliyorum. Sadece denemene izin veriyorum."

"Christian," diye fısıldadı. "Bu -bugün- benimle ilgili değil. Ya da bizimle."

"Biliyorum." Dudaklarımı alnına bastırdım. "Burada olduğun için teşekkür ederim."

Cassandra kollarını bana doladı. "Başka bir yerde olmak istemezdim."

Öylece durduk, birbirimize sarıldık ve sadece dinlendik.

"Ne yapacağımıza karar vermeliyim. Ailemi burada yalnız bırakmak istemiyorum. Eve dönmesi haftalar sürebilir... Eğer..."

"Böyle düşünme," dedi hemen. "*Ne zaman*. Eğer değil."

"İnsanların Marty'yi rahatsız etmek için etrafta dolaşmaya çalışmasını istemiyorum.

ama benim çiftliğe dönmem gerek. CJ de burada olmak isteyecektir. Nate'in düşünmesi gereken bir bebek var." İçimi çektim ve ellerimi yüzüme sürdüm. Çok yorulmuştum.

Cassandra avuçlarını göğsüme dayadı. "Ben hallederim."

Başımı salladım. "Ne demek sen-"

"Ciddiyim. Ben hallettim." Yakamı kavradı ve beni öptü.

"Bunun üzerinde çalışmak zorunda değilsin. Ray ve ailenle kal."

"Cass, senden bunu isteyemem-"

"Sen sormuyorsun."

"Ama kızların okulu var ve-"

Cassandra çenesini kaldırdı ve benimle aynı hizaya geldi.

"Seni seviyorum ve bunu anladım."

CASSANDRA

Tİş ne olursa olsun evrensel olarak zorunlu olan bazı sosyal beceriler vardır. Organizasyon.

Disiplin. Zaman yönetimi. Bilgi okuryazarlığı ve araştırma becerileri. Kendi kendine başlama ve problem çözme.

Ayyaş yıldızlarla başa çıkabilirim. İnekler ve yarım düzine çiftlik çalışanı ne kadar zor olabilir ki?

Ünlü son sözler.

Ancak başarı için zorunlu olan başka bir özellik daha vardır: başarısız olmayı reddeden inatçı bir pislik olmak.

Bu benim kendimle ilgili en sevdiğim şeydi. Bırakmayı reddettim.

Christian'ın çalar saati tam dört buçuk gibi hain bir saatte çaldı. Köhne makineye bir tokat attım ve kafamı yastığa gömdüm.

Ray'in kazasının üzerinden bir buçuk hafta geçmişti.

Claire, Silas, Nate, CJ ve Christian kırk sekiz saat Houston'daki hastanede, kırk sekiz saat de evde olmak üzere dönüşümlü bir program belirlemişlerdi. İki kişi her zaman Ray'in yanındaydı, bekliyorlardı. Umuyorlardı. Uyanması için dua ediyorlardı.

Christian ve Nate dün Houston'a dönmek üzere yola çıkmışlar, Claire ve Silas'la yer değiştirerek dinlenip iyileşmişlerdi.

Tamamen yalnızmışım gibi hissetmemek için yatağın onun tarafına fazladan yastıklar yerleştirmiştim ama yine de kendimi gecenin bir yarısı uyanıp onun bedenini ararken buluyordum.

Çalar saat yine çaldı. O korkunç sestten nefret ederdim.

Sadece bir kez, yatağa gitmek ve bedenim ne zaman isterse o zaman uyanmak istedim.

Christian çiftlik programına alıGacağıma yemin etmişTi ama aylar geçmesine rağmen hâlâ her uyandırma çağrısından nefret ediyordum.

Ama bırakmayı reddettim.

Bir aşağı bir yukarı küfrederek yataktan kalktım, bir kot pantolon giydim ve Christian'ın kalın ceketini omuzladım. Ona sarılmaya en çok bu kadar yaklaşabilmişim.

Saçımı düzeltme zahmetine girmeden kapıdan çıktım ve ahıra doğru yürüdüm.

Dottie, Libby, Anny ve diğer atlar bana geç kalmışım gibi bakma cüretini gösterdiler. Güneş doğmamıştı bile.

Divaları besleme ve sulama rutinini uyguladım, Sadie'nin kabına mama koydum, sonra ahırları temizleyebilmek için onları dışarı çıkardım.

Ahırda duran lastik çizmeleri tekmeleyip eve döndüğümde kızlar üst katta gürültüyle dolaşıyorlardı.

Kapıyı çekip açtığımda kahve kokusu yüzüme çarptı. Becks'e "Seni seviyorum," diye ilan ettim.

Christian ve Nate'in olmadığı çoğu sabah olduğu gibi, Charlotte'u beslemek için uyandı, onu bebek arabasına koydu ve sonra Christian'ın evine doğru yürüdü.

Bana bir kupa uzattı. "Bunu çok yüksek sesle söyleme yoksa Christian içeri giremeyeyim diye kilitleri değiştirebilir."

Kahvenin yarısını bir dikişte mideye indirirken kıs kıs güldüm. "Kapıyı gerçekten kilitlemiş olsaydı bu doğru olurdu."

Merdivenlerden önce Bree gürleyerek indi. "Günaydın Bayan Cass! Günaydın Becks Teyze."

"Günaydın," dedik hep birlikte.

"Bugün ne tür mısır gevreği istiyorsun?" Ben saç malzemeleri kutusunu çıkarırken Becks sordu.

Bree buzdolabından sütü aldı. "Lucky Charms." "Tam kalbimin kızı," dedi Becks elini süte uzatırken. ve kutuyu aşağı çekti.

"Sütümüz bitmek üzere," dedi Bree kâsesini mısır gevreğiyle doldurup üzerine süt eklerken. Masaya getirdi ve önüne oturdu.

Kafasının üstündeki takla otu üzerinde çalışmaya başladım. Doğrusu, her zaman biraz garip olduğunu düşünmüşümdür.

Christian hâlâ her sabah çocuklarının saçını yapıyordu. İkisi de kendi başlarına yapabilecek kadar büyümüşlerdi.

Ama on sabah sonra fark ettim ki bu, her gün onlarla geçirdiği bilinçli bir zamandı. Onlardan uzak kalmanın onu yiyip bitirdiğini biliyordum. Ancak, bir kez olsun, işleri yürütmek için koşturmak yerine kriz anında ailesiyle birlikte oturabilmesini istedim.

"Sizi okula bıraktıktan sonra biraz alırım. Öğle yemeği için bir şeyler almam lazım." Saçlarını ayırdım ve düzgün bir Hollanda örgüsü yaptım. "Ev için bir şeye ihtiyacın var mı Becks?"

Biraz mahcup görünüyordu. "Tuvalet kağıdı, sakıncası yoksa. Bugün buraya bu kadar erken gelmemin asıl nedeni buydu."

Bree ve ben güldük.

"Bu akşam yemekte ne yapıyoruz?" Gracie giyinmiş ama hâlâ gözlerindeki uykuyu ovuşturarak merdivenlerden inerken sordum.

"Claire yemek pişiriyor," dedi Becks.

Bunun için şükürler olsun.

Gracie mısır gevreğini aldıktan sonra saçının yapılması için oturdu. "Bugün öylece bırakabilir miyim?"

"Ne istersen yapabilirsin," dedim sarı saçlarını hızlıca tararken. "Bu senin saçın. Senin vücudun."

Çenesini elinin içine bıraktı ve kaşığının mısır gevreğinin içinde döndürdü.

İçgüdülerim bana onu yalnız bırakmamı ve birkaç dakika içinde ayrılmamız gerektiğinde bariz ruh halini gündeme getirmememi söylüyordu, bu yüzden tam tersini yaptım.

"Sorun nedir?"

Gözleri hüzünlüydü, uçuşan mısır gevreği parçalarına kilitlenmişti. "Babamı özledim."

Kalbim sıkıştı. "Benim de."

Bana baktı. "Gerçekten mi?"

"Evet." Kendi omzumla onun omzunu ittim. "Onu çok özlüyorum ama yarın dönecek."

Cılız bir ısırık almayı başardı. "Sence Ray Amca uyanacak mı?"

"Bilmiyorum," dedim dürüstçe. Yalan söylemenin bir faydası yoktu. "Keşke bilseydim. Size söyleyebileceğim şey, ihtiyacı olan ameliyatların bittiği, yani doktorların geri dönmesine yardımcı olmak için çalışmaya başlayacakları."

"Yani onu uyutuyorlar mıydı?"

"Sayılır. Başını çok sert çarptı ve daha da kötüleşmemesi için dinlenmesi için ona bolca zaman vermeleri gerekiyordu. Dün gece babanla konuştuğumda, ne zaman uyanabileceğini görmek için bugün bazı testler yapmayı umduklarını söyledi."

Saate bir göz attım. *Gerçekten gitmemiz gerekiyordu.*

"Bu hafta sonu Ray Amca'yı görmeye gidebilir miyiz?"

"Bilmiyorum," dedim dürüstçe. "Ama babana soracağım." "Söz mü?"

Bir kaşımı kaldırdım. "Sana yalan mı söylüyorum?"

Hızla lapa haline gelmekte olan mısır gevreğine gülümsedi. "Hayır."

"Güzel. Yemeğini ye yoksa öğretmenlerin için huysuz, mutsuz bir çocuk olacaksın."

"Evet, hanımefendi."

"Affedersiniz?"

Gracie kıs kıs güldü. "Evet, kraliçem."

"Böyle daha iyi. On dakika içinde gitmeye hazır olun." "Bayan Cass-"

Döndüğümde Gracie'nin kıyafetlerimi değiştirmeden önce beni yakalamak için sandalyesinde döndüğünü gördüm.

"Neye ihtiyacınız var?"

Bir an için dişleriyle dudağını yokladı. "Babam bir daha evlenirse ve kötü bir üvey annemiz olursa, umarım bu sen olursun."

Lanet olsun. "Elmayla zehirleme girişimlerini günde iki kezle sınırlayacağıma söz veriyorum," dedim odama geri dönerken, gözyaşlarımı kırıpıştırarak.

Becks yatağında oturmuş, yine bebeği emziriyordu. "Bu hayatım boyunca duyduğum en şirin şeydi."

"Hiçbir şey söyleme," diye kestirip attım, angarya kıyafetlerden sıyrılıp dökümlü bir pantolon ve özel dikim bir bluz giydim.

Becks dudaklarını dişlerinin arasında yuvarladı. "Hadi ama. Çocuklardan hoşlandığını kabul edebilirsin."

"Çocukları sevmiyorum," dedim saçlarımı tarayıp topuz yaparken. "Ben o çocukları seviyorum. Arada bir fark var."

Rekor bir sürede kapıdan çıkıp Becks'in cipine bindik. Kullanması Christian'ın kamyonetinden daha kolay olduğu için bana teklif etmişti.

Bree ve Gracie okula giderken yol boyunca konuştular ve kapılar açıldığında da hiç durmadılar.

"Hoşça kalın Bayan Cass. Sizi seviyorum," dedi Bree çantasını omuzlarken.

"Teşekkürler Bayan Cass," diye cıvıladı Gracie, beslenme çantasını kaparken. "Seni seviyorum."

"Ben de sizi seviyorum. İyi günler," diye arkalarından seslendim, sonra donup kaldım.

Arkamdaki minibüs korna çaldı ve ben onlara ters ters bakma dürtüsü bile hissetmedim.

Gracie ve Bree gözlerini kırpıştırarak bana baktılar.

Yavaş yavaş gülümsemeler kulaktan kulağa büyüyerek önce bana, sonra birbirlerine y ö n e l d i .

Okulun otoparkından çıkar çıkmaz Christian aradı.

Sola dönüp markete doğru ilerlerken "Selam," dedim.
"Gecen nasıl geçti?"

"Her saat başı doktorlar ve hemşireler geliyor," dedi iç çekerek. "Ama kendim hakkında konuşmak istemiyorum. Sen iyi misin?" Bree ve Gracie'ye 'Seni seviyorum' dediğim için boğazım hâlâ sıkıydı. Bunu Christian'a söylemek neden Bree ve Gracie'ye söylemekten daha kolaydı?

Kızlar mı?

En ufak bir pişmanlık duymadım ama beni sersemletti.

Christian'dan bir şeyler bekleyebilirdim. İnsanlar ilişkilerin koşulsuz olduğunu söylemekten ne kadar hoşlansalar da, bu gerçeğe en uzak şeydi. Ben ondan sevgi ve destek bekliyordum, o da benden aynısını bekliyordu.

Ama çocuklar tek taraflıydı. Hayatlarındaki bakıcı ve koruyuculardan beklentileri vardı, ancak bu sevginin karşılık bulması gerekmiyordu.

Bana hiçbir şey borçlu değillerdi.

Ama yine de beni sevdiklerini söylediler.

"Sana endişelenmemeni söylemiştim. Ben hallederim."

"Cass..." Sesi hiç duymadığım kadar yorgun geliyordu.

"Endişelenmeni istemiyorum." Markete girdim.

mağaza çok ve attı ve araba içine Park.

"Odaklan üzerinde Ray. Her şey yolunda."

"Kızlar okula iyi gittiler mi? Bu sabah nasıl geçti?"

Kahvenin etkisinin geçmeye başladığını hissederek esnedim. "Şeytanın kıcının dibinde kalktım ve hayvanları besledim. Eve döndüğümde Becks'in işi bitmişti. Kızların karnını doyurdum ve onları bıraktım. Dükkâna gidip Becks ve bizim için birkaç şey alacağım ve geri dönüp işe başlayacağım.

İşe. Annen onları okuldan alacak ve akşam yemeğiyle ilgilenecek."

Sanki rahat bir nefes almış gibiydi. "Şirketin kredi kartı sende, değil mi? Market alışverişlerimi cebinden ödemeni istemiyorum. Onu kullan, ben hallederim."

"Christian, sorun değil. Bunu çiftliğe fatura etmeyeceğim." "Cass, lütfen," diye yalvardı.

"Hayır."

Tartışıyordu ama sesindeki gerginliğin hafiflediğini duyabiliyordum. "Seni ne kadar çok sevdiğimi söylemiş miydim?"

"Dün gecedен beri değil, o yüzden bana tekrar söylemekten çekinme." "Seni seviyorum."

Gözlerimi kapattım ve aramızda kalan rahat sessizliğin tadını çıkardım. "Biliyor musun, bunu söylediğinde sana gerçekten inanıyorum."

"Öyle mi?"

"Mhm." Dudağımı çiğnedim. "Sen-um..." Derin bir nefes aldım. "Kızlarınız bu sabah bana 'seni seviyorum' dedi."

Sesinde hafif bir şaşkınlık vardı. "Gerçekten mi?" "Evet. Ben de karşılık verdim. Ama bu sadece anlık bir şeydi. Ve eğer bu senin için sorun değilse, o zaman bu konuşmayı onlarla yapman gerekebilir."

Dışarı.

"Cass?"

"Yüce Tanrım, evet. Lütfen bir şeyler söyle.

Saçmalamaktan nefret ediyorum." Christian kıkırdadı.

"Biliyorum."

"Bekle..." Gözlerimi kırptım. "Ne demek biliyorsun? Söylediklerini mi biliyorsun yoksa saçmalamaktan nefret ettiğimi mi?"

"Bree yaklaşık iki haftadır aynasının önünde durup bunu söyleme alıştırmaları yapıyordu. Sonunda konuyu açtılar ve dün iyi geceler dilemek için aradığımda bunun hakkında konuştuk."

Ciğerlerimden oksijen çekildi. "Oh."

"Gracie sürpriz değildi," diye itiraf etti. "Tanıştığınız andan beri sana tapıyor. Ama Bree..."

"Bree Gretchen'ı hatırlıyor," dedim.

Christian, "Onunla bu konu hakkında uzun uzun konuştuk," dedi.

Onun verdiği güvencenin tam da ihtiyacım olan şey olduğunu fark etmemiştim.

"Bunun iyi olduğuna emin misin?" Bastırdım. "Kendimi sizin aranızda sokmaya çalışmıyorum-"

"Seni bu işin ortasında istiyorum Cass. Kızlar da öyle. Biz de sizi bekliyorduk."

Söyleyecek bir şey bulamadan, beni tersledi. içi

nd "Hey, bir doktor geliyor. Seni sonra ararım."

e. "Tamam, I Aşk Sen," I söyledi.

Tüylerim diken diken Gıdıklandım benim O da söylediğinde yanaklar.

Market neredeyse bomboştu, ben de mümkün olduğunca hızlı bir şekilde girip çıktım.

Ne zaman I yapılmış o geri için ve Çiftlik, Becks oldu Christian'ın kanepesinde televizyon açıldı.

"Tuvalet kâğıdını aldım," dedim ve poşetleri içeri taşıyıp mutfak tezgâhının üzerine bıraktım.

"Buraya gel," dedi, gözleri televizyona kilitlenmişti.

Sütü çıkardım ve buzdolabına yerleştirdim. "İyi olduğundan emin olmak için CJ'i kontrol etmem ve sonra da maaş bordrosunu yapmak için ofise gitmem gerekiyor."

"O güzel suratını kapat ve televizyona bak," diye buyurdu.

"Gerçekten gitmem

gerek-" "Cass! Bak!"

Christian geri aramadığından biraz tedirgindim.

Bu iyi bir şey miydi yoksa bir şey olmuş ve Ray'in durumu kötüye mi gitmişti? Ofladım ve televizyona bakmak için başımı çevirdim.

"Aman Tanrım." Becks ve bebek Charlie'yle birlikte kanepeye çökmüş, Tripp'in yanıp sönen mavi ışıklar arasında elleri kelepçeli bir şekilde apartmandan çıkarılışını izliyordum.

"Gözden düşmüş A-lister reklamcısı, müşterisinin zimmete para geçirme suçlamasıyla dava açmasının ardından tutuklandı." Becks kıkırdadı. "Seni Lillian Monroe ile aldattı ve sonra da parasını mı çaldı?"

"Spenser Crenshaw ona verdiğim ipucunu almış ve sihrini konuşturmuş olmalı. Bu umduğumdan da iyi oldu." Azıcık bile kızamayacak kadar çok gülüyordum. "İşte *bu* şiirsel adalet."

Becks kahvesini kaldırdı ve bana kadeh kaldırdı. "Karma tam bir sürtük. Ne ekersen onu biçersin, orospu çocuğu!" diye bağırdı Tripp'in bir NYPD aracının arkasına itildiği görüntüleri izlerken.

Aylardır dokunulmadan duran dairemi düşündüm. New York'a dönmek için sabırsızlanıyordum ama sadece toparlanıp buraya dönmek için.

Topluluğa.

Kardeşliğe.

Aileye.

Eve. Ona.

CHRISTIAN

Doktorlar ve hemşireler yatağının başında beklerken Ray'in odasının köşesinde volta atıyor ve hayati değerlerinin sabit kalması için dua ediyordu.

Onu sakinleştirdim.

Sırtımı köşeye yasladım ve Cassandra'nın burada olmasını dileyerek ellerimi ağzıma gőturdım.

şu anda onun cesaretini kullanabilirdim.

Çenesini kaldırmış, o titiz bakışlarıyla herkesi süzüyor, tek kelime bile etmeden mükemmellik talep ediyor olurdu.

Gözlerimi kapatıp dinledim, monitörlerin sabit ritmine kulak kesildim ve alarma neden olabilecek herhangi bir değişikliği dinledim.

Güneş bu sabah doğmuştu, tıpkı son üç haftadır hastaneye sürekli girip çıkarken olduğu gibi.

Hâlâ diğer iki şeyin gerçekleşeceğine inanıyordum.

Uyanmasına ihtiyacım vardı.

Doktorlar solunum terapistiyle kısık sesle konuşuyor, solunum tüpünü tartışıyorlardı.

Adım atmak için alana ihtiyacım vardı ama yoluma çıkmak istemedim.

Annem bugün buradaydı ama doktorlar sakinleştiricinin etkisini göstermesinin saatler alacağını söylediği için kafeteryadan yemek almak üzere dışarı çıkmıştı.

Solunum tüpünün yavaşça çıkarılmasını grotesk bir hayranlıkla izledim.

Sonra tek yapabildiğim biraz daha beklemek oldu.

Ray'in yanına oturdum ve göğsünün sığ bir şekilde inip kalkmasını izledim. Solunum tüpünün yerini oksijen maskesi almıştı. Serum hatları ve elektrik kabloları hâlâ vücudunun her santimini kaplıyordu.

İki gün önce evden aldığım Jordan Loft romanı kucağımda açık duruyordu ama okumaya odaklanamadım.

Ne zaman bir sayfaya bakmaya çalışsam, Ray'in hareket ettiğini ya da bir ses çıkardığını duyduğuma emin olarak sarsılıyordum.

Ama hiç yapmadı.

Üç hafta boyunca tepkisiz bir bedenin yanında oturmak zihnimin bana sürekli oyunlar oynamasına neden oldu.

Kitaba baktım, sayfayı çevirmeden önce birkaç satırı taradım. Battaniyenin hareket ettiğini düşündüğümde gözlerim yukarı fırladı ama Ray bir heykel gibi hareketsizdi.

İki kez ismimi duyduğumu sandım ama sadece kapının dışındaki istasyonda konuşan hemşirelerdi.

Biraz uyumam gerekiyordu.

Chris.

Harflerin ve noktalama işaretlerinin üzerinden geçerek bir sayfa daha çevirdim. Neden okumaya çalışıyordum ki? Televizyonu açıp Cassandra'nın eski nişanlısının bininci kez tutuklanışının tekrarını izlemeliydim.

Chris.

Belki de Cassandra'yı aramalıyım. Öğle yemeği vaktiydi.

Bir mola verip eve doğru yola çıkacaktı.

Öte yandan, görüştüğü yenilenebilir enerji şirketlerinden biri tüm ahır ve depoların üzerine güneş panelleri kurmaya başlayacaktı. Bu, arazinin güney tarafında temel atmadan önceki ilk aşamaydı. Benim şartım, sığırların hiç dokunmadığı araziye kullanmalarıydı. Cassandra'nın talebi ise arazinin gelecekteki pansiyon ve restoranın görüş alanının dışında olmasıydı.

Bugün orada olamadığım için suçluluk duygusu içimi kemirdi. O ve CJ yetenekliydi, ama bunu halletmek için orada olmalıydım.

Chris.

İçimi çektim ve Ray'e baktım.

Ağır gözlerini kırpıştırarak bana baktı. Kalbim durdu.

Nefes oksijen maskesini bulandırdı. Dudaklarını yalarken gözlerime inanamayarak onu izledim.

"Ray?" Sesim boğuk bir fısıltı gibiydi.

Bir şeyler söylemeye çalıştı ama ne dediğini tam olarak anlayamadım. Adrenalin ve rahatlamanın karışımı dayanılamayacak kadar fazlaydı.

Gözlerimden yaşlar süzülürken hemşireleri buraya çağırmak için elimi çağrı düğmesine attım.

Gözleri oksijen maskesine kayd, sonra tekrar bana baktı. Dikkatlice, onu duyabilecek kadar kaldırdım.

"Benim skor?" Bu da Fısıltı oldu kuru ve Çatlamış, Mezardan sürünerek çıkıp ölümü kandıran biri gibi.

Üç haftadır başucunda d u r a n şampiyonluk tokasını ona uzattım.

Parmaklarına yerleştirdim, ama parmakları onu kavramak için hiç hareket etmedi. "Doksan bir nokta dokuz."

Çiftliğe döndüğümde gece çökmüştü. Günün geri kalanı keder ve şükran gözyaşlarıyla doluydu.

Kuadriplejik.

Kamyoneti evin önüne park ederken kelimeyi kafamda evirip çevirdim.

Boynundan aşağısı felçliydi ama yaşıyordu.

Üvey bakım ve eve taşınması ile ilgili konuşmalar saatlerce odasında dolaştı.

Ray'ın boğazı tüp yüzünden kısılmıştı. Kontrol edemediği öksürük krizlerine giriyordu. Hemşireler onu rahat ettirmek için ellerinden geleni yapıyorlardı ama iyileşmeye giden yol -ne olursa olsun- bundan çok uzak olacaktı.

Alt katın ışıkları yanıyordu ama eve girerken sessiz kaldım. Mutfak masası evraklarla doluydu ve en üstte Cassandra duruyordu.

Sarı saçları dosyaların üzerine serpiştirilmişti ve başını kollarının üzerine koyarak yumuşak bir şekilde horluyordu.

Onu uyandırmak yerine, sabahları daha kolay inceleyebilmek için kâğıtları düzenli bir şekilde karıştırmaya başladım.

Saat dokuzu geçiyordu ve kızlar muhtemelen uyuyorlardı.

Yanağının altından bir çarşafı kaydırduğımda Cassandra kıpırdandı. "Hmm-" gözlerini kırptırdı "-Christian?"

"Selam güzelim," dedim usulca, sandalyesinin yanına diz çöküp saçlarını yüzünden uzaklaştırırken. "Yatağa gitmek ister misin?"

Cassandra doğruldu ve parmaklarını gözlerine bastırdı. "Saat kaç?"

"9:15."

Gözlerini kırptırdı. "Yemin ederim bir saniyeliğine gözlerimi kapattım.

İçeri girdiğini bile duymadım."

"Hey." Yanaklarını avuçladım. "Özür dileme. Sen..." Keskin bir nefes verdim. "İsteyebileceğimden çok daha fazlasını yaptın. Sana geri ödeyebileceğimden çok daha fazlasını."

"Ray nasıl?" diye sordu hemen ve bu yüzden ona biraz daha aşık oldum. "Kızlara hiçbir şey söylemedim. Bu konuşmayı onlarla yapman gerektiğini düşündüm."

"Kızgınım," diye itiraf ettim saçlarımı aşağı salıp kafa derimdeki gerilimi serbest bırakırken. İçimi çektim. "Onu hiç böyle görmemiştim. O... doktorlar onunla konuşurken ve prognozu açıklarken gözlerinde bu bakış vardı."

"Uyandığında bildiğin hayatın sona erdiğini fark etmeyi hayal bile edemiyorum." Yanağımı avuçladı ve başparmağıyla sakalımı okşadı. "Ne zaman eve dönecek?"

"Muhtemelen bir hafta kadar. Ailemin evine geri taşınacak çünkü 24 saat bakıma ihtiyacı olacak. Marty Colorado'daki evini toplayacak ve eşyalarını buraya gönderecek. Bu... hepimiz için bir alışma süreci olacak."

Gözleri yorgun ama sağlamdı. "Her şey için buradayım. Neye ihtiyacınız varsa."

"Şu anda yatakta sana ihtiyacım var."

Dudaklarımı gagaladı. "Ben de bunu söylemeni umuyordum."

Sabah bulabilmek için şapkamı ve cüzdanımı komodinin üzerine bıraktım, sonra ona banyoda katıldım. Yatağa girmeden önce lavaboda yan yana durup dişlerimizi fırçaladık ve günün yorgunluğunu attık.

"Buraya gel," diye homurdandım onu kollarıma çekerken. "Bunu özlemişim."

Cassandra yanıma sokulurken derin bir nefes aldı. Zarif parmakları göğsümde şekiller çiziyordu. "Bir ricada bulunmam gerekiyor."

"Her şeyi yaparım." Başını göğsüme yasladım ve onu kendime yakın tuttum.

Geçirdiğim günden sonra, yukarı koşup Bree ve Gracie'yi kucaklamak ve kollarımdaki kadın sayesinde güzel kızlarımın sevildiğini, güvende olduğunu ve onlara bakıldığını fark etmenin keyfini çıkarmak istedim. Ama onları korkutmak da istemiyordum.

"New York'a dönmek için izne ihtiyacım var" dedi.

Ellerimizi birleştirdim ve parmak eklemlerini dudaklarıma götürdüm. "Geri döneceğine söz ver."

"Hepsini getirdiğimde ayakkabılarım için yeriniz olacağına söz verin," dedi sinsi bir gülümsemeyle.

"Bana başka bir şey için söz ver Prenses," dedim üzerine yuvarlanıp kalçalarına otururken. Köprücük kemiğini öperken karnım sarkıyor, tenine baskı yapıyordu.

"O da ne?"

"Bana sonsuza dek kalacağına söz ver." Bol atletini çıplak göğüslerinin üzerine ittim. "Lütfen kal." Göğüs kafesini öptüm, parfümünün sıcak, odunsu kokusunu içime çektim. "Her şeyin üstesinden gelebileceğimi sanıyordum ama sen bana buna mecbur olmadığımı fark ettirdin." Dudaklarımı onunkilerin üzerinde gezdirdim. "Ve bunu istemiyorum. Senin olmanı istiyorum."

Arsız küçük külotunu aşağı ittim ve prezervatife uzanırken boksörlerimi çıkardım.

Cassandra bileğimi yakaladı ve başını salladı. "Belki bu sefer olmaz. Doğum kontrol hapı kullanıyorum ve Tripp'i öğrendikten sonra geçen hafta kasabadaki kliniğe gidip kontrolden geçtim. Uzun zamandır yakınlaşmamıştık ama emin olmak istedim. Sonuçlar negatif çıktı."

"Emin misin? Doğum kontrolü kusursuz değildir."

Yumuşak bir şekilde güldü. "Biliyorum. Ama bunu riske atabileceğim biri varsa o da sensin."

"Cass." Başımı salladım. "Sırf beni mutlu etmek için bunu yapmak zorunda değilsin. Benim için fark etmez."

"Seni hissetmek istiyorum," diye itiraf etti.

Parmak eklemlerimi yanağında gezdirdim. "Eğer eminsen. Son kontrolüm de iyiydi."

Cassandra parmaklarını saçlarıma daldırdı ve beni daha da yakınlaştırmak için saçlarımı kökünden kıvırdı. "Güneş bu sabah doğdu." Boynundan aşağıya doğru öperken gülümsedi. "Ve Ray uyandı."

"Bu üç şeye de hâlâ inanıyorum Prenses. Sözlerimi bir kenara yazın."

"Güzel," diye fısıldadı. "Çünkü ben de istiyorum."

"Başka neye inanıyorum biliyor musun?" Parmak uçlarımı amcığının içinde kaydırıp girişindeki ıslaklığı okşarken söyledim. "Bence günler ne getirirse getirsin iyi bir hayatımız olacak."

Kilometrelerce uzunluktaki bacaklarını etrafıma doladı ve amını aletimin başına bastırdı.

Ellerimizi birbirine bağladım ve başının üzerinde sabitledim, onu gerdim, böylece kendimi onun içine sokarken her itişte göğüsleri göğsüme sürtündü.

Cassandra ses çıkarmamak için derimi ısırdı. Acı beklenmedikti ama tahrik ediciydi. Sikim onun içinde zonkluyordu.

"İşte böyle prenses." Ciğerlerindeki nefesi keserek tekrar içine girdim. "Nasıl kaldıracığını biliyorsun. Şimdi benim için ne kadar iyi bir kız olabileceğini göster."

Etrafımda sıkı ve sıcaktı, beni bir mengene gibi sıkıyordu.

"Buna ihtiyacım vardı," diye inledi.

"Bu doğru. Aldın. Şimdi ihtiyacın olanı al."

Cassandra bana doğru eğildi, her hamlemi kendi hamlesiyle eşleştirdi. Nefes nefese ve çaresiz kalana kadar akıcı bir şekilde hareket ettik, aldık ve verdik.

"İçime gel," diye fısıldadı, demek istediğini vurgulamak için kulak mememi ısırdı.

Başımı salladım. "Cass, gelmek zorunda değilim. Bir dakika içinde işimi halledebilirim. Seni iyi hissettirmeme izin ver."

"Yapmanı istiyorum," dedi, bileklerini kavrayışından kurtardı ve tırnaklarını göğsümde gezdirdi. Dudağımı ısırdı ve dişlerinin arasında emdi.

"Lanet olsun, pis oynuyorsun," diye itiraf ettim hınzır bir sırıtışla.

"Ne istediğimi biliyorum kovboy."

Bir kolumu beline doladım ve bizi çevirerek onu üstüme yerleştirdim. Sırtımın arkasına bir yığın yastık ittim. "O zaman sür beni."

Cassandra üstüme çıktı ve sikimin üzerine kaydı. Etrafımda yeniden sıkı bir baskı oluşurken inledim.

Ama orgazm peşinde koşmak yerine öne uzandı ve komodinin üzerinden şapkamı kaptı.

Ellerimi karnında gezdirdim ve göğüslerini avuçladım.
"Ne yapıyorsun prenses?"

Kalçalarını aşağı yukarı oynatırken gülümsedi, coşkuyu kovalıyordu. "Senin olmak istediğimde o şapkayı takmamı söylemiştin." Saçlarını yana savurup başına düşürdü, gözleri karanlıkta parlıyordu. "Ve ben de senin olmak istiyorum."

EPİLOG

CASSANDRA

Ağustos

B DFW üzerinde alçalmaya başladığımızda Ree uçağın kol dayanağına yapıştı. "Gracie çok kıskanacak," dedi kıkırdayarak, burnunu uçağın kolçaya bastırırken.

Pencere.

Koltuğun arkasındaki tepsiyi kaldırıp sabitlerken kendi kendime gülümsedim. "Doğum gününde ona da sıra gelecek."

"Evet, ama önce ben gitmeliyim."

"Sen en büyüklerisin. Baban senin denek olmana karar verdi. Böylece sen kaçırılırsan, elinde hala bir yedek olacaktı."

Bree güldü ve başını omzuma koydu. "Bizi seviyorsun."

Dramatik bir şekilde ofladım. "Sanırım korkunç değilsin." Ama şaka yaptığımı biliyordu.

Kızları severdim.

"Okul tekrar başladığında bizi özleyeceksin."

Yanağımı başının üstüne bastırdım. "Belki de öğretmenlerinin ödünü koparmak için ortaya çıkmam ya da seninle öğle yemeğine gelmem falan gerekecek. "

"En azından Müdür Beeker gitti."

Dilimi dışarı çıkardım ve öğürdüm. "Bunun için şükürler olsun."

Bree güldü. "Biliyor musun, babamla olmana sevindim." "Öyle mi?"

Yaz başında resmen Teksas'ta ikamet etmeye başladım ve tüm eşyalarımı dairemnden çıkarıp Christian'ın evine taşıdım.

Benim kıyafet koleksiyonumu çok küçümsedi ve dolabının yarısını bana vermenin yeterli olmayacağını hemen anladı. Misafir odası kadınların giyinme odası oldu ve Bree ile Gracie çılgına döndü.

Christian, kızlarının sosyal hayatları çiçek açtığı ve gardıropları patladığı için bunu geleceğe yatırım olarak değerlendirdi.

Bree'yle benim şehirden getirdiğimiz yüke çok kızardı.

Manhattan'da gezerek, turist gibi poz vererek, şehirde yemek yiyerek ve gösteri üstüne gösteriye giderek keyifli dört gün geçirdik.

Bree ve ben mutluluktan bitkin düşmüştük ve eve gideceğimiz için biraz da minnettardık.

Evimin bir sığır çiftliği olduğuna hâlâ inanamıyordum ama öyleydi.

"Sen en iyi kötü üvey annesin," dedi koluma bastırırken.

Christian ve Claire'e okul sonrası aktiviteleri toplama rotasyonunda katılmıştım, bu da Bree ve Gracie'nin beni "Bu bizim kötü üvey annemiz Cassandra" diyerek tanıtmaya başlamasına neden oldu. Bugün bize sadece iki zehirli elma verdi."

Dans öğretmenlerinin, yüzme eğitmenlerinin ve yaz kampı danışmanlarının dehşet dolu bakışlarına bayılıyordum.

Biraz korku sağlıklıydı.

Onları terapiden ilk kez aldığımnda bu cümleyi kurduklarında terapist gülmekten ölmüştü.

"Ben de babanla birlikte olduğum için mutluyum," dedim, sırtını dürterek. "Sanırım bire üç gibi iyi bir anlaşma yaptım. Seni bir kuleye kilitlemeyeceğim... bugün."

Bree bir an sessiz kaldı. "Sence Ray Amca döndüğümüzde onu görmeme izin verir mi?"

Onun ruhunu ezmek istemiyordum ama Ray'in gittiğimiz birkaç gün içinde pek ilerleme kaydedemediğini hissediyordum.

Evdeydi ve deneysel bir terapi programı sayesinde bazı fiziksel ilerlemeler kaydetmişti. Ama kendini kapatmış, kimseyle görüşmeyi reddediyordu.

Kızları kırdı.

Tüm dünyadaki en sevdikleri kişi onlarla konuşmaz bile.

"Sanırım baban kendini iyi hissediyor mu diye bakacaktı ama hâlâ dinlenmeye ihtiyacı var." Önümdeki koltuğun altında duran simit torbasını işaret ettim. "Ama Becks bunlara bayılacak."

Bree sırtarak, "Evet, öyle," dedi.

"Belki on altı yaşına bastığında bir kız gezisi yaparız. Sen, ben, Gracie, Becks ve Charlotte."

"Gerçekten mi?"

Bu onun moralini düzeltmişe benziyordu. "Evet. Eğlenceli olacak."

"Tamam," dedi, koltuğunda kıpırdanarak. "Ama bu yolculuk gerçekten hoşuma gitti. Bilirsin, sadece sen ve ben."

"Sevindim."

"Seninle takılmayı seviyorum."

Bir şeylerden çekindiği belliydi. "Ben de seninle takılmayı seviyorum."

Tırnaklarını karıştırdı. "Ve babamla birlikte olduğun için mutluyum."

"Bunu zaten birkaç dakika önce söyledin."

"Biliyorum," dedi iç çekerek. "Sadece ciddi olduğumu bilmeni istiyorum. Ve çiftlikte çalıştığın için mutluyum. Babamın da çiftlikte çalışmandan hoşlandığını biliyorum. Bu işte gerçekten iyisin."

Piste indiğimizde uçak titredi ve patinaj yaparak durdu.

"Çiftlikte çalışmayı seviyorum. Çoğu zaman."

Gülümsedi. "Dürüst olmanı ve bize bebekmişiz gibi davranmammanı ya da duygularımızı korumak için bizden bir şeyler saklamammanı seviyorum. Bize yetişkinler gibi davranıyorsun."

"Bütün bunlar nereden geliyor?" Uçak kapıya yanaşırken sordum.

"Hiçbir şey," dedi çabucak. Melek gibi küçük yüzünde suçluluk duygusu okunuyordu.

Gözlerimi kıstım. "Sana zaten Manhattan'daki tüm kıyafetleri aldım. Benden başka ne koparmaya çalışıyorsun?"

"Sana hiçbir şey söylemedim."

"Ve sana inanmıyorum," diye fısıldadım.

Çantalarımızı ve yanımızdaki eşyaları toplayıp uçaktan çıkarken Bree gülümsemesini bastırdı.

"Ben Yani heyecanlı için bkz. Baba," o dedi olarak Biz terminale doğru koştu.

Christian ve Gracie bizi almak için diğer tarafta bekliyorlardı.

İnsanlar ellerinde pankartlar ve çiçek demetleri taşıyordu. Yolcular sevdikleriyle buluşurken birbirlerine kenetlendiler.

"Şapkasını görüyorum," dedi Bree, diğerlerinden çok daha uzun boylu olan kovboyu işaret ederken.

Christian genç kızını kucağına alıp etrafında döndürürken, "Gözte benim kızlarım," dedi. "Seni özledim."

Gracie'ye sarıldım. "Bir dahaki sefere sen ve ben."

"Seni özledim," dedi başını içime gömerken. "Yemin ederim dört günde on santim uzamışsın."

Güldü.

Christian ellerini belime doladı ve bağıını eğip öpmek için eğilirken, "Gel buraya," diye mırıldandı. "Seni özledim."

Kollarımı boynuna dolayıp onu öptüğümde kızlar çığlık attılar. Christian'ın dudakları sıcaktı ve nane tadındaydı.

"Bana bir daha gitmeyeceğine söz ver," dedi sessizce.

"Senin için çok fazla iş var, ha?" Ona son bir öpücük verdim. Kıkırdadı. "Hayır, sadece yalnız uyumayı sevmiyorum." "Haklısın."

Christian bir öpücük daha kondurmak için hamle yaptı ama ellerimi göğsüne bastırdım. "Efendim, bir havaalanındayız."

"Sanki umurumda," diye kestirip attı, sonra beni tamamen geriye daldırıp dilini benimkinin üzerinde kaydırıldı.

"Baba!" Gracie çığlık attı.

Nefesimi çalarken çıkardığı yumuşak homurtu içimde bir ateşin patlamasına neden oldu.

Ayağa kalkmama yardım ederken sessizce "Seni seviyorum," dedi.

"Ben de seni seviyorum."

"Baba! Saçıma bak!" Bree döndü ve saçlarını kabarttı. "Bayan Cass beni en sevdiği kuaföre götürdü ve *röfle* yaptırdım!"

Bree'nin saçlarını görünce Christian'ın gözleri doldu. Sadece biraz kırpılmış ve birkaç fön çekilmişti ama yine de daha yetiğkin görünüyordu.

"Çok güzel görünüyorsun bebeğim," dedi elini başının arkasında gezdirerek. "Tıpkı annene benziyorsun."

Elini sıktım.

Christian şakağıma bir öpücük kondurdu. "Teşekkür ederim." "Eğlenceliydi," dedim dürüstçe. "Sanırım birbirimize bağlandık."

"Bayan Cass, bu akşam film izlemek ister misiniz?" Gracie sordu. "Seni özledim."

"Bunu yapabiliriz," dedim. "Bana sadece Cassandra diyebilirsin. Ya da Cass. Bana *bayan* demek zorunda değilsin."

Cass."

Bree ve Gracie başlarını sallarken Christian'ın kolları bana sıkıca sarıldı.

Bavullar teker teker çıkarken biz de bavul karuselinin etrafında bekledik. Christian beni göğsüne bastırırken, Bree durmadan yolculuk hakkında konuğuyordu.

Çiftliğe doğru yol alırken rahat bir sessizlik hakimdi. LaGuardia'ya gitmek için erken kalkmamızdan dolayı yorgun olan Bree, Christian otoyola çıkar çıkmaz yere yığıldı.

Ön tarafa oturdum, ellerimi onun ellerine doladım ve başımı kalın koluna yasladım.

Eve vardığımızda güneş batmak üzereydi. Christian çantaları içeri taşıırken, New York'a gittiğimizden çok daha ağır olduklarından yakınıyordu.

Claire Christian'ın mutfağındaydı ve ocakta harika kokan bir şeyler karıştırıyordu.

"Yolculuk nasıldı Cass?" diye sordu gözlerinde bir parıltıyla.

Topuklarımı tekmeledim. "İyi idi. Bence Bree iyi vakit geçirdi."

Christian mutfakta belirirken, "Çabuk botlarını giy," dedi.

"Neden?"

"İnşaatçılar bugün gelip kulübenin temelini işaretlediler."

Kaşlarım kalktı. "Gerçekten mi?"

"Gel hadi. Hava kararmadan oraya gidelim."

Şortumu giydim, bir çift çorap ve botlarımı giydim.

Onları ne kadar çok giydiğimden dolayı yıpranmaya başlamışlardı, ama bu onları daha da çok sevmemi sağladı.

Christian ve ben Dottie ve Libby'yi kulübenin bulunduğu yere götürdük. Küçük bayraklar ve sprej boyalarla batıdaki otlakta devasa bir ayak izi kazınmıştı.

"Vay canına," dedim Dottie'nin üzerinden atlayıp etrafta dolaşırken, çimlerin arasından çıkan kazıklara dikkat ettim.

Gün batımı muhteşemdi.

Ellerimi kalçalarımaya koydum ve bir nefes verdim. "Bu inanılmaz olacak."

"Biliyor musun," dedi Christian elimi tutup gelecekteki binanın geniş manzaraya bakan arka tarafına doğru yürürken. "Bence haklı olabilirsin. Düğünleri burada yapmalıyız."

"İnsanlar böyle bir manzara için büyük paralar ödeyeceklerdir. Buna bir de restoran ve konaklama imkanlarını eklediğinizde, çiftler burada evlenmek için birbirleriyle yarışacaklardır."

"Sence açık havada bir düğün yeri yapmalı mıyız? Bilirsin, biraz peyzaj ekleriz ve bunu kasıtlı yaparız?"

"Bütçede ne olduğunu görebiliyorum. Bu bir yıllık bir şey olmayabilir ama bunun için plan yapabiliriz."

Christian aniden durarak, "Tam burada," dedi.

"Ne?" Etrafıma bakındım. Çimenler ateş gibi yanıyordu. Güneşin altın ışıkları göletten yansıyor. Sakin ve cennet gibiydi.

Christian bana döndü. "Tam burada. Olması gereken yer burası."

Çeneme vurdu. "Rakamları araştırıp birkaç fiyat teklifi alacağım."

"Buna kişisel bir harcama diyebiliriz. Çünkü seninle evlenmek istediğim yer burası." Elini cebine attı ve dizlerinin üzerine çökerken küçük bir kutu çıkardı. "Tam burada, her şeyin başladığı yerde. Bir araya geldiğimiz topraklar. Güneşin doğduğu ve battığı yer. Buradaki ilk düğünün bizimki olmasını istiyorum."

Elmas parlayıp gün batımını yansıtırken nefesim kesildi. "Christian..."

"Benimle evlenir misin, Cass?"

Yüzüğü parmağıma geçirirken tek yapabildiğim başımı sallamaktı. Çok minimaldi. Şık ve sofistike.

"Kesin olarak bildiğim üç şey var," dedi ayağa kalkıp parmaklarını saçlarının arasından geçirirken. "Yarın güneş doğacak. Kızlarım seni seviyor. Ve sen bizim olmalıydın."

Ve ben de onlara inandım.

CHRISTIAN VE CASSANDRA'YA VEDA ETMEYE HAZIR DEĞİL MİSİNİZ?

Bonus sonsözlerini alın, sonra geri gelin ve bu kitabı
mümkün kılan insanlara teşekkürlerimi okuyun!

[Geleceğe bir bakış için buraya tıklayın!](#)

DAHA FAZLA GRIFFITH KARDEŞLER ISTER MISIN?

*Şampiyon boğa binicisi Ray Griffith'in her şeyi vardı,
sonra göz açıp kapayıncaya kadar yok oldu.*

Sağanak Yađıő: Griffith Kardeşler İkinci Kitap

İlkbahar/Yaz 2024'te geliyor!

ŞİMDİ ÖN SİPARİŞ VERİN!

Ray'in sonsuza dek mutlu olmasını beklerken, *The Stars
Above Us'a* göz atın ve Becks ile Nate'in aşk hikayesine
dalın!

[Okumak için Buraya Tıklayın!](#)

YAZARIN OKUYUCUYA NOTU

Bu benim on beşinci kitabım ve burada söyleyecek giderek daha az şeyim olduğunu fark ediyorum. Yine de teşekkür sayfam uzadıkça uzuyor. Christian ve Cassandra'nın aşk hikâyesi uzun zamandır bekliyordu. Aslında en başından beri bekliyorlardı.

İlk romanım Nathan ve Becks'in hikayesiydi. Sonunda, kardeşiyle takıldığı kısa bir sahne yazdım.

Christian ve iki sevimli kızı ilk kitaptan beri zihnimde yaşıyorlar.

On beş kitap sonra, üçü sonunda "kendi insanını" buldu. Birinci kitaptan beri beni yalnız bırakmayan okuyucularıma özel bir teşekkür etmek istiyorum. Bu çılgın tutkunun peşinden gitmeme ve bunu bir kitap haline getirmeme izin verdiğiniz için teşekkür ederim.

Kariyer. Bana kalpleriniz ve kitap raflarınızla güvendiğiniz için teşekkür ederim.

Sevgiler ve Sonsuza Dek Mutluluklar,
- Mags -

NOT. Çünkü sen süper havalısın, [hadi arkadaş olalım!](#)

TEŞEKKÜRLER

Landon'a: Ellerimin ne kadar acıdığından yakınmamı dinlediğin için. Kitabımın berbat olmadığını söylediğin için. Akıl almaz yorumlar bıraktığın için (24 inçlik, bumerang şeklinde bir alete ihtiyaç duyacağı sahneyi düzelttim, tamam mı?). Seni daha çok seviyorum. Bastır Bobcats!

Mikayla ve Mandy'ye: Tatlı, tuzlu ve acılı günlerimizde yanımızda olduğunuz için. Buraya yazdıklarımın hiçbir zaman yeterince anlamlı olduğunu ya da ikinize ne kadar minnettar olduğumu özetlediğini düşünmüyorum, ama kahretsin, birbirimizi bulduğumuza sevindim. DM'lerden çıkmayı başaran dostluklara içelim.

Kayla'ya: Sosyal medya beceriniz ve güvenilirliğiniz için! Senin için çok minnettarım!

Sokak Ekibime: Coşkunuz ve teşvikiniz için teşekkür ederim! Hepiniz kitap ekibimin önemli bir parçasısınız ve her öneri, video ve gönderi için çok minnettarım!

Mel'e: Tuhaf fikirlerimden en BADASS kapağı bulduğu için!

Jen, Josette, Erica, Megan ve Grey's Promotions'daki tüm ekibe: Tüm sıkı çalışmanız ve bu kitabı öne çıkardığınız için çok teşekkür ederim!

Tor, CJ, Candace, Danielle, Jayne, Joe ve Blue Nose Audio'daki tüm ekibe: Christian ve Cassandra'ya hayat verdikleri için!

HEA Kızlarına: Gülmek, kol yalamak, açıklanamayan mikrotroplar ve aşırı paylaşım için mükemmel bir yer.

The Good Vibe Tribe'a: Güvenli bir topluluk oluşturduğunuz ve destek ve teşvik sunduğunuz için.

ARC Ekibime: Sizler harikasınız! Heyecanınız ve desteğiniz beni her gün şaşırtıyor. Beni yaşayan en havalı insan gibi hissettiriyorsunuz. Her biriniz için çok minnettarım. Kitaplarımı desteklemek için zamanınızı ve platformlarınızı gönüllü olarak kullandığınız için teşekkür ederim!

Okurlarıma: çünkü hepinizin adını tek tek saymak bu kitabın uzunluğunu iki katına çıkarır: Kitap yazmaya devam etmemin sebebi sizlersiniz. Gerçek hayattaki poker kulübümden daha büyük bir insan grubu olmadığına inanıyorum. Hepiniz inanılmaz insanlarsınız! Bu karakterleri sevdiğiniz ve hikayeleri hakkında benim kadar heyecanlandığınız için teşekkür ederim! Hype, cesaret ve heyecanınız için teşekkür ederim!

Starbucks Baristalarına: Benimle konuşmuyorsunuz ve neden haftada 40 saatten fazla köşede oturduğumu hiç sorgulamıyorsunuz. Lütfen bademli kruvasanı geri getirin. Size yalvarıyorum.

MAGGIE GATES TARAFINDAN DA

Bağımsız Romanlar

Üstümüzdeki Yıldızlar: Buharlı Bir Askeri Romans

Her Şeyden Daha Azı Yok: Bir Spor Romansı Cry

About It: Düşmandan Sevgiliye Bir Aşk Romanı

100 Ömrümüz: Ateşli Bir Bodyguard Romantizmi

Raflardaki Güzel Şeyler: İkinci Şans Romantizmi

Beaufort Poker Kulübü Serisi *Poker*

Yüzü: Küçük Bir Kasaba Romantizmi

Wild Card: Bir İkinci Şans Romantizmi

Kare Anlaşma: Bir Playboy Romantizmi

In Spades: Küçük Kasabalı Bir Milyarder Romantizmi

Kartlarda Yok: En İyi Arkadaşın Kardeşi Romansı Bahse

Giren Adam: Arkadaştan Sevgiliye Bir Romans

Falls Creek Serisi

Bizi Acıtan Şey: Küçük Bir Kasabada Sahte Nişan Romantizmi

Bizi İyileştiren Şey: Bir Yaş Aralığı Romantizmi

Bizi Kurtaran Şey: Küçük Bir Kasabada Bekar Bir Annenin Romantizmi

Griffith Kardeşler Serisi

Toz Fırtınası: Bekar Bir Baba Romansı

Sağanak (2024'te Geliyor)

Yangın Hattı (2024'te geliyor)

YAZAR HAKKINDA

MAGGIE GATES

Maggie Gates, sıcak ve mizah dolu, çiğ, ilişkilendirilebilir aşk romanları yazıyor. Kuzey Carolina'yı evi olarak görüyor. Boş zamanlarında karakterleri hakkında hayaller kurmaktan, country müzik dinlemekten ve bulabildiği tüm barbekü ve tacoları yemekten hoşlanıyor! Takıntı derecesine varan küçük kasaba romanları sevgisi nedeniyle Kindle'ı her zaman elinin altında.

Gelecekteki kitap güncellemeleri için Maggie'yi sosyal medyada takip edin.

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.